

NewYork Thập Tam Nhai

Contents

NewYork Thập Tam Nhai	2
1. Chương 1: Trộm Xe (1)	2
2. Chương 2: Trộm Xe (2)	5
3. Chương 3: Mập Mạp Lý Lạc Hải	10
4. Chương 4: Edward (1)	14
5. Chương 5: Edward (2)	18
6. Chương 6	24
7. Chương 7: Sawada Kenya Và Kawaga Teruyuki	29
8. Chương 8: Cướp Bóc Hiệu Thuốc (1)	34
9. Chương 9: Cướp Bóc Hiệu Thuốc (2)	37
10. Chương 10: Trả Tiền (1)	41
11. Chương 11: Trả Tiền (2)	45
12. Chương 12: Trả Tiền (3)	49
13. Chương 13: Trả Tiền (4)	52
14. Chương 14: Hàn Nguyệt	56
15. Chương 15: Hồ Hùng	59
16. Chương 16: Gia Tộc Brando	63
17. Chương 17: Khách Không Mời Mà Đến	67
18. Chương 18: Giao Dịch (1)	73
19. Chương 19: Giao Dịch (2)	77
20. Chương 20: Buôn Lậu (1)	81
21. Chương 21: Buôn Lậu (2)	84
22. Chương 22: Chơi Gái (1)	89
23. Chương 23: Chơi Gái (2)	93
24. Chương 24: Giam Lông (1)	97
25. Chương 25: Giam Lông (2)	102
26. Chương 26: Giam Lông (3)	106
27. Chương 27: Tội Dục (1)	110
28. Chương 28: Tội Dục (2)	114
29. Chương 29: Ngồi Tù (1)	118
30. Chương 30: Ngồi Tù (2)	122
31. Chương 31: Ngồi Tù (3)	126
32. Chương 32: Ra Tù (1)	130
33. Chương 33: Ra Tù (2)	134
34. Chương 34: Vivian	139
35. Chương 35: Nước Hoa	144
36. Chương 36: Trả Thủ	148
37. Chương 37: Phong Kiến Gia Trưởng (1)	152
38. Chương 38: Phong Kiến Gia Trưởng (2)	156
39. Chương 39: Phong Kiến Gia Trưởng (3)	160
40. Chương 40: Phong Kiến Gia Trưởng (4)	164
41. Chương 41	171

42. Chương 42	179
43. Chương 43: Phong Kiến Gia Trưởng (5)	185
44. Chương 44: Phong Kiến Gia Trưởng (6)	192
45. Chương 45: Hành Hạ Đến Chết	198
46. Chương 46	208
47. Chương 47	217
48. Chương 48	223
49. Chương 49	231
50. Chương 50	239
51. Chương 51	245
52. Chương 52	251
53. Chương 53	254
54. Chương 54	261
55. Chương 55: Phụ Lục	268

NewYork Thập Tam Nhai

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hắc bang, cường thủ hào đoạt, cường cường, 1×1, HECp: Edward x BrentTình trạng bản gốc: Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/newyork-thap-tam-nhai>

1. Chương 1: Trộm Xe (1)

Edit: Krizak

Beta: akirasuzaku

Năm 1915

Mĩ quốc – New York

Brent. Louis ban đầu không ở tại New York, mà là ở một thành thị nào đó tại Nga.

Ba cậu là người Do Thái, mẹ thì tại Nga dựa vào công việc gái điểm thấp hèn buôn bán xác thịt mà nuôi sống bản thân, về sau công việc không được tốt, rơi vào đường cùng đành phải hoàn lương đồng ý gả cho ba của Brent.

Tuy là gái điểm thấp hèn, nhưng mẹ của Brent là một người rất có nhan sắc – nàng có một mái tóc đỏ khêu gợi, một đôi đồng tử sáng trong thâm thúy, hai gò má tinh xảo trắng ngần.

Như một đóa hoa nồng đậm màu sắc, tràn đầy sức sống, sinh động lòng người, làm người ta không dám nhìn thẳng.

Nghe nói, con trai sẽ có tướng mạo rất giống mẹ, gen di truyền không phải là không có đạo lý, Brent hiển nhiên cũng cùng một khuôn giống mẹ mà sinh ra, nhưng là, khuôn mặt điểm lệ tuyệt trần lại sinh ra gương mặt một nam hài tử.

Chẳng qua là nữ nhân này không có đầu óc, cuối cùng mới có thể gả cho ba của Brent.

Ba Brent là tín đồ của Đạo Do Thái, đáng tiếc ông cũng không phải là một tín đồ thành kính, cũng không có tuân thủ công minh nghiêm ngặt.

Thời gian trước, ông rất thích uống rượu, sau lại uống thành nghiện, uống vào lại nháo sự đánh người, thô lỗ, bốc đồng, không hề có ý thức trách nhiệm của nam nhân.

Mẹ Brent sau khi sinh em gái cậu Christiane, thì cùng một người đàn ông khác chạy mất.

Sau đó, ba ba mang cậu cùng em gái đến nơi ở hiện tại, New York phố mười ba.

Phố này hơn phân nửa là người Do Thái, cùng người Trung Quốc sống chung một chỗ.

Hiện tại, ba ba Brent càng nghiện rượu nghiêm trọng, sinh hoạt của họ càng thêm quẩn bách.

Theo lý mà nói, trong một gia đình, người trưởng thành vô tri sẽ làm hài tử chịu dày vò, nhưng là Brent tựa hồ rất hưởng thụ khốn cảnh truy lạc này, vì từ nhỏ cậu đã được buông thả tự do, cậu cũng hiểu được, chính mình rất thích hợp ở nơi hỗn loạn bất kham này.

Cậu thấy mình vì hắc ám mà sinh ra.

Tỷ như hiện tại, cậu đem thời gian đi tìm một công việc để nuôi sống bản thân.

Trước kia, cậu từng tại những nơi nhà hàng quán trọ hạ đẳng làm công, quét tước vệ sinh hoặc là lái xe thuê, khuôn vác đồ, rửa ô-tô để kiếm tiền sinh hoạt phí cho cậu cùng Christiane.

Không còn biện pháp, phụ thân trong nhà quả thực là một kẻ bất lực. Ông chỉ có thể đi gây rối, dần dần còn hơn thế nữa, bây giờ lại cùng đủ loại người ở chung một chỗ.

Về sau, cậu còn dùng “Kỹ năng” đặc thù của mình mà đi trộm xe, mua đi bán lại, từ đó cũng lấy được không ít tiền, cùng em gái sống được một khoảng thời gian thoải mái.

Nhưng bây giờ, tiền dùng hết rồi, cậu lại tìm công việc.

“Brent, em muốn ăn bánh gato bơ.”

Christian mặc váy bông màu trắng xinh đẹp gắt gao đi theo sau Brent, tay nhỏ trắng nõn nắm lấy tay phải của anh mình.

Christian năm nay tám tuổi, cùng bộ dạng của phụ thân rất giống, tóc đen, mắt đen, hốc mắt thâm thúy, mũi cao cao, là diện mạo điển hình của người Do Thái.

Từ nhỏ một điểm phong tư yếu điệu, khuynh đảo chứng sinh của mẹ cũng không nhìn thấy, bởi vì hỗn hợp huyết thống Do Thái, cho nên cũng không cao lắm. Nhưng năm nay Brent chỉ vừa mười lăm tuổi thân thể vẫn còn có thể cao thêm, nốn cũng không quá lo ngại.

“Christian, thân ái, em chờ một chút, anh rất nhanh là có thể có tiền.”

Bình thường Brent là một người rất lạnh lùng lãnh đạm, cũng rất ít cười, nhưng thời điểm cùng Christian một chỗ, trong lúc đó sẽ thản nhiên mang theo ôn nhu dịu dàng. Cậu chính là thật yêu mến em gái này.

Thói đời trắng xám lạnh lùng, làm cho cậu thật tình chiều chuộng, cũng chỉ có mỗi Christiane mà thôi.

Christian ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Brent, mỉm cười ngọt ngào nói:

“Brent, em thích nhất là anh~”

Brent cúi đầu, đặt tại trên trán Christian một nụ hôn, gật đầu nói:

“Em gái, hôm nay anh đi làm về, sẽ mua cho em bánh gato ăn.” (em nó chắc lại đi trộm =.=)

Bánh ngọt bơ đắt tiền muốn chết, bây giờ cơ hồ ngay cả cơm bọn họ còn ăn không đủ no, căn bản là không mua nổi món bánh gato đắt đỏ đó.

Christian gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

“Tuyệt lắm, Brent~”

Đoạn đường này xem như tương đối xa hoa, hiện tại sắc trời cũng không còn sớm, trên đường cũng không có người đi lại, không, quả thực có thể nói là vắng vẻ.

Brent nhìn chung quanh, tại góc đường bên cạnh quán café, có một chiếc Ford màu đen mới tinh ngừng ở đó, mà cửa xe tựa hồ cũng không có khóa.

Brent khước miệng hơi nhếch lên, hiện tại kẻ có tiền thật sự rất sơ ý, Brent đây ngược lại đặc thủ không ít lần.

Brent lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Christian, hướng phía chiếc xe đi tới, sau đó đi quanh chiếc xe vài lần, tỉ mỉ đánh giá chất lượng, rất mới, không giống như đã dùng lâu.

Brent quay đầu nhìn ngó xung quanh, hiện tại bốn phía cũng không có người, quán café cũng đã đóng cửa, cảnh sát tuần tra cũng ở rất xa. Vật này coi như là của riêng, cũng không có người nào biết.

Brent đặc ý cười cười, biểu tình thoạt nhìn vô cùng xấu xa.

“Christian, em đứng đây canh chừng cho anh, nếu có người đến, liền kêu to một tiếng.”

Christian gật đầu, bàn tay đặt ở trên miệng, nhỏ giọng nói:

“Được rồi anh.”

Nói xong, liền kiễng chân hôn một cái ngọt ngào trên mặt Brent.

Brent hơi hơi cười, xoay người kéo cửa xe, đúng là trong nghề, nháy mắt đã có thể vào bên trong xe, thử vài thứ, liền bắt đầu khởi động.

Kỳ quái là, chiếc xe mới như vậy lại hoàn toàn bất động.

Brent lại cố gắng mở vài lần, vẫn là không được, cậu liền mất hứng leo xuống xe mà nói:

“Christiane, thật không may, nguyên lai đây là một chiếc xe hỏng.”

Christian cắn môi nhìn Brent,

“Brent, có đúng hay không sẽ không có bánh gato?”

Brent liếm liếm môi, ngồi xổm xuống, một bàn tay bắt lấy cằm em gái, trông mắt lưu chuyển,

“Christiane, kỳ thật cũng không phải là không có cách, trên xe có công cụ sửa chữa, nhưng có chút phiền phức! Em chờ nhé!”

Nói xong, Brent lại xoay người chui vào xe, lấy thùng dụng cụ ra, leng keng thùng thùng lôi ra cờ lê, tua vít, phi thường quen thuộc mà mở động cơ bắt đầu sửa chữa.

Trước kia, Brent có nhận thức một người cha nuôi, ông ấy là một tài xế lái xe, bình thường Brent không có việc gì liền tìm ông ấy để chơi.

Ông ấy cũng là một người rất giỏi, ngoại trừ ra ngoài lái xe, hầu như thời gian ông dùng để sửa chữa các loại xe hơi, đối với xuất xứ của ô-tô, công năng ông đều rõ như lòng bàn tay, liếc mắt là có thể nhận ra, hơn nữa còn có thể nói chuẩn xác sản phẩm đó là đời thứ mấy cùng nguồn gốc của nó, thậm chí ngay cả tin tức của một loại ô-tô nào đó ông đều có thể nói tới.

Ông ấy kêu cậu từ Brent đến thành “Con trai”, cũng bắt đầu từ đó đem hiểu biết của mình truyền thụ cho cậu, một chút cũng không giữ lại.

May mắn chính là, Brent cũng không cô phụ nỗi khổ tâm của cha nuôi, kỳ thật Brent cũng không phải thực thích người cha này, thứ làm cậu có hứng thú chính là mỗi ngày có ô-tô mà ngoạn.

Thủ pháp của Brent vô cùng thành thạo, động tác liên tục, cứ như một nhà ảo thuật, làm cho Christian hoa cả mắt.

Sắc trời cũng dần dần muộn, nơi này hầu như không có một ngọn đèn, Brent ba hạ hai hạ thì đem ô-tô tháo gỡ thành tám khối, các loại linh kiện đầy một đất. (xe người ta mà tháo khí thế =]]])

Cuối cùng cậu chăm chú kiểm tra động cơ thêm một chút, đem chiếc xe sửa tốt.

“Tốt lắm. Christian, chúng ta lên xe!”

Brent kích động quay đầu, lại phát hiện, một đám người vạm vỡ đứng ở phía sau, vây xung quanh cậu. (=]]]]])

2. Chương 2: Trộm Xe (2)

Edit: Krizak

Beta: akirasuzaku

Brent trừng mắt nhìn, phát hiện Christian bị một người nam nhân ôm vào ngực.

Nam nhân kia một thân tây trang màu đen, thân thể cường tráng, hẳn là bảo tiêu.

“Buông em gái ta ra!”

Brent tức giận nói, người khác có thể thương tổn cậu, hoặc là đem cậu đưa đến cảnh sát, nhưng nhất quyết không thể thương tổn Christian!”

“Nhóc con, người đứng là chán sống, cũng dám chạm đến xe công tử nhà ta.”

Người kia cười lạnh một tiếng, đưa tay nắm tóc cậu, thô lỗ túm cậu đến một hẻm nhỏ phụ cận.

Trong ngõ ánh sáng tối mờ, ánh trăng xuyên qua mái hiên trên đầu, chiếu vào mặt cậu, Brent lạnh lùng nhìn thẳng vào bóng đen trước mặt – Christian thì còn bị người kia ôm giữ.

Christian tựa hồ phát hiện tình huống có chút không đúng, nhưng vẫn ngoan ngoãn im lặng không lên tiếng, đại khái là không muốn lại cho Brent thêm phiền toái.

Dù sao bé gái nhu thuận cũng được người khác yêu thích.

Những người vạm vỡ này đem Brent ấn vào trên tường, khiến tim cậu đập bùm bùm không thôi. Nơi này là một chỗ xa xôi, buổi tối không có người qua lại, nói không chừng cậu còn bị những người này thủ tiêu.

Hơn nữa, Brent có thể cam đoan, chết ở chỗ này, tuyệt đối không biết là ai làm.

“Khụ khụ...”

Đằng trước có một bóng người thấp đầu ho khan.

“Thiếu gia.”

Trong đám người có một người nam nhân cúi chào kẻ vừa đến, thái độ dị thường cung kính.

Brent không dám hô hấp, nghe thấy một người nói:

“Cho tôi xem bộ dáng của người kia.”

Thanh âm rất thấp rất thấp, như là đang trong vườn hoa chậm rãi nghe đàn violon, Brent mở to hai mắt nhìn về phía âm u kia, muốn nhìn xem là loại người nào, đáng điệu ra sao.

“Àn –“

Brent vội vàng che mắt, đèn pin bốn phía chiếu thẳng vào mặt cậu.

“Bao nhiêu tuổi?”

Brent bị người bắt lấy cằm, không thể không buông tay đang che mắt mà nhìn về phía nam nhân đối diện.

Vừa mở mắt, Brent thực sự bị hoảng sợ, nam nhân đối diện có một đôi đồng tử đen nhánh, hai mắt dài mảnh, lông mi nồng đậm, trong con ngươi sâu kín phiếm chút ánh sáng rực rỡ, tóc đen dài được buộc sau đầu, hai gò má hiển hiện trước mặt Brent, cằm nhọn nhọn, đôi môi cánh hoa đỏ sẫm, là khuôn mặt điển hình của người Châu Á, nhưng là...khuôn mặt kia, phi thường phi thường trắng, cơ hồ là trắng bạch, thật giống như là... Giống như là... Quý huyết. (=]]])

“Trả lời ta.”

Người nọ nói chuyện âm thanh âm trầm mà băng lãnh, những ngón tay nhỏ dài cũng một mặt lạnh lẽo theo, thời điểm chúng nắm lấy cậu, Brent lại thấy rất đau.

“15 tuổi.”

Brent hung tợn nói, tận lực làm cho chính mình thành bộ dáng khó khi dễ.

Nam nhân cũng nhìn chăm chăm vào Brent. Là một đứa trẻ khá gầy yếu, áo sơmi mặc trên người có chút rộng, xương quai xanh lộ ra.

Một đầu tóc đỏ, những sợi tóc mềm mại buông thả, rối loạn che khuất đôi con ngươi kia, khuôn mặt này, tinh xảo xinh đẹp đến tuyệt trần.

Nhưng là, ánh mắt đứa nhỏ này, thoát nhìn phi thường ngoan lệ, đôi môi mím chặt cùng một chỗ, tựa hồ rất khấn trương.

“15 tuổi vì sao lại không đến trường? Chẳng lẽ ngươi muốn cả đời làm côn đồ?”

Nam nhân buông tay, những ngón tay thon dài vói vào túi bên trong tây trang, lấy ra một cái khăn tay trắng, sau đó che miệng, cúi đầu khụ một trận.

Brent nhìn chăm chăm vào bàn tay nam nhân, đôi tay này không giống như những người khác, thon dài trắng nõn, da thịt cũng không nhiều, hoàn toàn không tì vết, nhưng là, phi thường phi thường gầy yếu.

Người đàn ông này thân thể tựa hồ không tốt lắm.

Thấy Brent nhìn mình, người đàn ông nâng mắt lên, một đôi mắt lạnh như băng, chỉ là không nói gì mà thu khăn tay vào túi áo.

Brent bị đôi mắt ấy làm cho sửng sốt, sâu trong ánh mắt nam nhân mang theo khinh thị cùng trào phúng.

Tuy rằng Brent trưởng thành sớm, nhưng là lòng tự trọng vẫn rất cường liệt, bất quá bình thường không có biểu hiện ra ngoài, hôm nay vậy mà cậu cảm thấy ngực mình hơi hơi đau đớn. Người đàn ông này, giống như rất lợi hại.

Brent ép chính mình nhìn thẳng vào nam nhân, cười lạnh nói:

“Thật không? Ngươi là kẻ thiếu gia có tiền, đương nhiên không biết chúng ta một ngày ba bữa cơm không đủ sẽ sống như thế nào.”

Người đàn ông nhếch môi, nhìn chăm chăm vào cậu, khuôn mặt nghiêm túc, sau đó quay đầu nói,

“Đem đứa nhỏ này buông ra.”

“Được, thiếu gia.”

Một người đàn ông khác cũng đem Christiane thả xuống.

“Brent!”

Christian cuối cùng nhịn không được, hét lên một tiếng, mạnh mẽ vọt qua cậu, về mặt khấn trương đứng bên cạnh Brent, hai tay gắt gao nắm lấy quần áo cậu.

“Các người muốn thế nào?”

Brent lạnh lùng hỏi, hai mắt khấn trương nhìn bọn họ, biểu tình này, có chút giống như dã lang bị công kích, thân thể hơi hơi nghiêng, đem Christiane bảo hộ bên người.

“Các người đưa ta vào tù, hoặc là hiện tại xử lý ta, cũng không thành vấn đề, nhưng không được đụng đến em gái ta.”

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào biểu tình hung ác trên mặt cậu, tay sờ vào túi, lấy ví tiền trong tây trang, xuất ra một số tiền, thần nhiên nói:

“Cảm ơn người sửa tốt xe của ta.”

Nói xong, nam nhân xoay người đi mất.

Brent từng ngum từng ngum hô hấp, trên trán cũng phủ một tầng mồ hôi mỏng, mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào đám người vừa đi.

Bóng dáng nam nhân kia thon dài tinh tế, được vệ sĩ bảo hộ xung quanh, xuyên qua ánh trăng ngân bạch, đi tới trước xe hơi.

“Thiếu gia, mời lên xe.”

Một vệ sĩ mở cửa ra.

Nam nhân cúi đầu khụ một tiếng, hướng phía người vệ sĩ gật đầu, xoay người, ngồi vào xe.

Brent chớp chớp mắt, thấy người nọ ở trong xe ngoái đầu nhìn về phía mình, gương mặt tái nhợt nhưng lại mang theo khí chất cao quý.

“Phanh –“ một tiếng, cửa xe đóng lại, chậm rãi rời đi.

“Brent, anh có khỏe không?”

Christian vẽ mặt khấn trương, ngẩng đầu nhìn về phía Brent, ngón tay gắt gao nắm lấy góc áo cậu.

Brent gật gật đầu, thở nhẹ một hơi, vuốt ve đầu em gái:

“Anh tốt lắm, Christ, còn em?”

Christian nghiêng đầu:

“Brent, có anh ở đây, em sẽ không sợ ~”

Brent cười cười, nắm tay Christian nói:

“Chúng ta về nhà đi. Buổi tối anh sẽ mua đồ ăn ngon cho em.”

Christian dùng sức vỗ vỗ bàn tay, kích động kêu to, nói:

“Chúng ta có tiền! Có phải hay không?!”

Brent gật gật đầu,

“Ừ, có tiền ~”

Tiền là của người kia đưa cho cậu, vì cái gì lại không cần, hơn nữa, cũng xem như là tiền cậu sửa xe đi...

...

Hiện tại Brent ở bên trong một căn nhà ngang kiểu cũ, tận cùng bên trong góc của khu dân cư người Do Thái.

“Brent, nếu như một hồi ba ba nhìn thấy thì làm sao bây giờ? Lisa dưới lầu nói, hôm nay ông ấy lại uống rượu, em sợ lắm, em không muốn thấy ông ấy...”

Christian cầm trên tay một khối bánh gato tinh xảo, vẽ mặt sợ hãi hướng trên lầu đi đến.

Brent thả chậm cước bộ, cầu thang này được làm bằng gỗ, khi bước lên sẽ có tiếng chi chi nha nha, cậu cúi đầu, hướng Christian nhỏ giọng nói:

“Một chút nữa nhẹ nhàng mở cửa, không để ông ấy phát hiện chúng ta trở về.”

Christian cắn môi, nhỏ giọng nói:

“Được ~”

Nhà bọn họ ở lầu hai gần vị trí của toilet công cộng, Brent bước lên lầu, đứng trước cửa, lấy ra chìa khóa, cẩn thận tra vào ổ.

“Tiểu tạp chủng! Người như thế nào không chết ở bên ngoài?! Còn trở về làm gì! –“

Brent còn chưa có mở cửa, đã thấy lão ba tính tình bạo hỏa giật cửa ra, tóc tai lộn xộn, hai mắt mở to, hung thần ác sát hướng về bọn họ rống giận.

Brent ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn ông nói:

“Ông lại uống rượu?”

Gã đàn ông nắm lấy vạt áo Brent, hùng hục hổ hổ nói:

“Nhìn xem, nhìn xem khuôn mặt của người, tiểu tạp chủng, người cùng kỹ nữ kia y chang một bộ dạng!... Mẹ nó đồ dê tiện! Kỹ nữ!...”

Bên cạnh có một người đẩy cửa ra, vươn đầu nhìn chằm chằm về phía họ.

Brent phát hiện bốn phía đều đang náo nhiệt, nhất thời một trận quần bách, còn gã đàn ông thì lại vung tay đánh vào mặt cậu.

Brent đưa tay chặn lại cái đánh, quay đầu nói:

“Christian, mau về phòng ngủ đi!”

“Được! Brent!”

Chris khom lưng, nhanh chóng vọt vào phòng ngủ, ghé vào cạnh cửa, nhìn nhìn Brent, nhỏ giọng nhắc nhở:

“Brent, cẩn thận một chút!”

Tay Brent dùng sức, đẩy mạnh lão nát rượu vào phòng khách, sau đó đóng cửa, không để người bên ngoài nhìn thấy, miễn cho phải xấu hổ.

“Người này con d*! Đồ gái điếm!...”

Người đàn ông méo mó chữ lời thô tục, bởi vì quanh năm say mèm, thân thể dị thường gầy yếu, đã không phải đối thủ của Brent, cũng không giống trước đây, tùy thời tùy chỗ mà đánh đập cậu.

Brent dùng sức đẩy.

“Đi xuống địa ngục đi! Lão nát rượu!”

Gã đàn ông thất tha thất thểu té lăn quay lên sô pha, dùng tay thử chống đỡ, nhưng dùng sức thế nào cũng không đứng lên nổi.

“Brent, mau tới đây!”

Christian hét lên một tiếng.

Brent vội vàng chạy đến, vào phòng ngủ, mạnh mẽ đóng cửa lại.

“Brent, ông ta có đánh anh hay không?”

Brent nhún nhún vai,

“Anh trai của em là một nam nhân, làm sao khi dễ ta được?”

Hai người tựa vào cửa, ngồi trên sàn, ngọn đèn trong phòng mờ nhạt.

Christian dựa vào vai Brent, đem bánh gato mang ra,

“Brent, chúng ta cùng ăn đi? Được không?”

Brent cúi đầu, nhìn nhìn bánh gato chocolate xinh đẹp, âm thầm nuốt nước bọt, chuyển đầu qua, lắc lắc nói:

“Em ăn đi, anh mới không cần, cái này đều dành cho bé gái.”

Christian nhú nhú mày,

“Brent không ăn, em cũng không ăn.”

Cuối cùng Brent gật đầu nói:

“Được, nhưng mà anh chỉ ăn một chút, con trai không thích ăn đồ ngọt, em biết không?”

Chris kinh ngạc mở to hai mắt,

“Thật sự?”

Brent vẽ mặt nghiêm túc gật đầu,

“Thật sự, như vậy sẽ nhìn thật ảo lả.”

Nói xong, Brent cầm lấy bánh, nhẹ nhàng cắn một chút, sau đó trả lại cho Christian,

“Rất ngon.”

Christian cười cười, thật cẩn thận để bánh bên miệng, nhẹ nhàng liếm lớp bơ.

“Chết tiệt, mở cửa cho ta!... Brent, mở cửa!...”

Đột nhiên, lão ba nát rượu không ngừng phá cửa, Chris khẩn trương nhìn Brent,

“Brent, ông ta có tiến vào hay không?”

Brent lắc đầu, ý bảo em gái không cần lo lắng.

“Sẽ không, ông ta hiện tại gầy như gậy trúc.”

Christian cười cười, ngẩng đầu, hôn một cái lên mặt Brent. (cô bé nì cứ thích hôn anh trai nà sao =.=)

“Em yêu anh nhất, Brent.”

Brent cười, nhéo nhéo hai má Chris.

Âm thanh bên ngoài cũng dần dần tắt.

Brent đem mắt hướng lỗ nhỏ trên cửa nhìn ra ngoài, ba ba cậu đã muốn thẳng tay thẳng chân nằm trên sàn, lồng ngực phập phồng lớn tiếng ngáy.

Brent quay đầu nói với Chris:

“Ông ta ngủ rồi, ta đi ra ngoài một chút.”

Christian gật gật đầu.

Brent đi ra ngoài, đem ba ba say khướt kéo vào phòng ngủ ông ấy, sau đó đắp tốt chăn, xoay người đóng cửa phòng.

“Chris, tốt rồi, hiện tại anh đi ra ngoài, buổi tối không chắc sẽ về, ban đêm em không nên tùy tiện ra ngoài, nhớ khóa cửa kỹ, có người gõ cửa cũng không được mở, biết không?”

Brent tỉ mỉ dặn dò.

Christian lập tức bò lên giường, đem chăn đặt trên đùi, cười nói:

“Em đã biết, Brent! Chính anh cũng cẩn thận một chút ~”

Tên mặt Brent mang theo ý cười, tiến lên hôn một cái lên trán em gái,

“Ngủ ngon, công chúa nhỏ.”

“Sáng ngày mai anh sẽ về.”

Nói xong, Brent cầm lấy áo khoác, xoay người đi ra ngoài.

3. Chương 3: Mập Mạp Lý Lạc Hải

Edit: Krizak

Beta: akirasuzaku

Trên đường sớm đã không còn người nào, New York từ trước đến nay không có cuộc sống về đêm, cuộc sống sinh hoạt buồn chán muốn chết. Buổi tối tám giờ, cũng chỉ có phố người Hoa là còn buôn bán.

Brent cảm thấy, người Trung Quốc thật sự lợi hại, giống như không cần nghỉ ngơi, ngày đêm kiếm tiền, thứ bảy chủ nhật cũng không nghỉ nốt.

“Hải mập mập, cho ta một bát mì.”

Brent đi vào một tiệm mì Trung Quốc, đứng ở phía trước, xuất ra tiền giấy để ở trên, ngẩng đầu, đối với một cậu trai béo béo đỏ đỏ nói chuyện.

Mập mập tên là “Lý Lạc Hải”, là người Quảng Đông Trung Quốc, hai năm trước hắn cùng mẹ mẹ di dân đến New York, hiện tại mở một quán ăn, chủ yếu là bán mì sợi, hủn đồn, rau xào, phở và đồ ăn vặt Trung Quốc.

Thời điểm Brent nhàm chán sẽ lại đây tìm mập mập chơi, bọn họ mà gặp nhau là phi thường thú vị.

Có một buổi tối sắc trời hôn ám, Brent đang thực sự buồn chán cực kỳ, nên ra phố Hoa náo nhiệt đi dạo, lúc đến phía trước một ngõ nhỏ, nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm rì rầm.

Brent dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì, nên tỉnh rụi tiêu sái đi vào trong.

Đứng ở góc nhỏ u ám, Brent thấy một cậu trai béo béo người Trung Quốc bị một người Mĩ trẻ tuổi đặt trên tường, hai tay của người kia trên người mập mập sờ soạng lung tung, hạ thân ở trên móng mập mập cọt tới cọt lui.

Brent ngay từ đầu mặt không chút thay đổi đứng ở một bên nhìn lên, nhìn chăm chăm vào tiểu mập mập bị kẻ kia đặt trên tường dâm loạn, mặt mày đỏ bừng.

Người kia đem môi hôn hôn trên mặt tiểu mập mập, rồi lại vờ xuống vành tai, thấp giọng, đáng khinh nói:

“Mập mập, ta thích nhất là bụng cùng mông của ngươi... Mềm mềm, thật giống như kẹo dẻo, còn tốt hơn nhiều so với bọn gái điếm... Làn da mịn mịn, đàn bà Mĩ quốc cũng không có làn da giống vậy... Mập mập, người Trung Quốc các ngươi có phải hay không đều giống nhau?”

Gương mặt mập mập đã đầy nước mắt, thấp giọng bắt đầu nức nở, thoáng gương miệng, nói không ra lời.

Brent nhìn bọn họ, cuối cùng che miệng, nhin không được, xì một tiếng, bật cười.

Kẻ kia quay đầu, phát hiện Brent đứng ở chỗ tối, mạnh mẽ buông mập mập ra, hướng Brent đi tới,

“Nhóc con, nếu không muốn ta móc mắt ngươi, hiện tại rút cho ta! Mẹ nó, lăn ra xa!”

Brent đến gần người kia, lạnh lùng nói:

“Cậu ấy là tự nguyện sao?”

Tên kia hung tợn nhìn về Brent:

“Ta hiện tại liền sỉ nhục cậu ta, cậu ta cũng không thể nói cái gì. Kẻ yếu nhược là như thế, thói đời là như vậy, mạnh hiếp yếu, người biết không?”

Brent quay đầu, nhìn nhìn gương mặt nước mắt của tiểu mập mập, trên người cậu quần áo còn loạn thất bát tao, lại hướng về tên kia gật gật đầu,

“Đương nhiên biết.”

Nói xong, Brent không hề báo trước cầm gạch trên tay giơ lên, hung hãn nện lên đầu tên kia một cú.

Kẻ kia sợ ngây người, máu tươi trên đầu từ từ chảy xuống, lấy tay sờ sờ thử đầu mình, không thể tin được nhìn Brent.

“A a a a –“

Mập mạp che miệng, kêu to lên.

Brent nhếch nhếch khóe miệng, hướng về phía tiểu mập mạp tà tà cười, lại vung tay, đập thêm một phát vào đầu hắn.

Ánh mắt tên kia khê đảo, ngất đi, thân mình tựa vào trên tường trượt xuống.

Brent cầm viên gạch dính máu trong tay, không chút thay đổi nhìn tên kia, sau đó quay đầu nói với tiểu mập mạp:

“Thấy không, đây là mệnh hiếp yếu, cùng ta so gan, quá ngây thơ.”

Brent thoát nhìn tuy gầy, vẻ mặt cũng xinh đẹp quá phận, nhưng là lúc nhỏ tính cách đã hung ác dọa người.

Mập mạp hai tay che ngực, bị hù đến không nói ra lời, càng không ngừng nghẹn ngào.

“Được rồi, ta không phải đồng tính, đối với người không có hứng thú, đừng mẹ nó che che giấu giấu, hiện tại mặc quần áo, rồi lại đây cho ta.”

Mập mạp khom thắt lưng đem quần chính mình chỉnh lý tốt, nơm nớp lo sợ đứng trước mặt Brent,

“Người, người muốn làm gì?”

Brent đem viên gạch đưa cho mập mạp, hất cầm chỉ chỉ kẻ đang nằm dưới đất,

“Cho người.”

Ý bảo cậu đi trả thù kẻ kia.

Mập mạp rút tay về, chớp chớp đôi mắt, sau đó đem gạch trên tay ném xuống, thấp giọng nói:

“Hay là thôi đi, ta cũng không chiếm được tiện nghi gì, hay là thôi đi...”

Nói xong, mập mạp thấy ngay đường nhìn lạnh lùng của Brent, đành cúi thấp đầu, bất an loay hoay với ngón tay của mình.

Brent thấy mập mạp cả mặt đều hồng, nên cuối cùng nhún nhún vai, cũng không thêm nói thêm cái gì.

Từ đó về sau, Brent cùng mập mạp trở thành bạn tốt.

Bất quá, thời điểm mỗi lần tên Mĩ quốc kia đến tìm mập mạp gây phiền toái, Brent thấy hắn liền tấn một trận, gặp một lần đánh một lần, riết rồi tên kia cũng không dám đến nữa.

“Brent, hôm nay thế nào lại đến đây?”

Brent lấy tay nhu nhu bụng, chán chường nói:

“Đói bụng, lại đây ăn chút gì,... Còn có, không không chế được tự tay đẩy ngã lão nát rượu.”

Đang bận rộn mập mạp cũng quay đầu lại nhìn Brent, nhú nhú mày nói:

“Dù sao ông ấy cũng là người sinh ra người, tốt xấu gì cũng là baba a~, người vẫn là nhịn chút đi...”

“Được rồi được rồi! Đừng nói nữa!”

Brent rót cuộc chịu không nổi, phát phát tay nói:

“Người Đông phương các người đều thích nói thuyết giáo như vậy sao? Có phải hay không? A, ta thật sự là chịu đủ rồi!”

Mập mạp mặt mày đỏ lên, nói không ra lời, nửa ngày mới nghẹn một câu:

“Có phải hôm nay người gặp được ai không?”

Brent sững sốt, né tránh hình ảnh gương mặt trắng bệch cùng đôi môi đỏ sẫm của người nọ trong đầu, mặt không chút thay đổi gật gật đầu nói:

“Ừ, đúng vậy, gặp một bệnh quỷ, người châu Á, nhìn thì là thiếu gia nhà có tiền...”

Mập mạp nhíu mày, vẻ mặt chăm chú nói:

“Người Trung quốc? ... Ta không biết có thiếu gia nhà giàu như vậy... Chúng ta bên này đều là người không có tiền...”

“Được rồi được rồi, có thể cho ta ăn hay không? Sắp chết đói rồi!”

Brent cắt ngang mọi thứ, thôi không nói chuyện dông dài cùng mập mạp, thúc giục cậu trai nhanh nhanh đem đồ ăn cho cậu.

Mập mạp quay đầu nhìn thời gian một chút, lại nhanh tay lấy tạp dề, thần bí hề hề nói:

“Hiện tại cũng đã mười giờ tối, trong quán cũng không có người, lại đây, ta cho người đồ ăn ngon.”

Brent gật gật đầu, tay cầm áo khoát cùng ví tiền, chậm rì rì đi theo mập mạp vào bếp.

“Đây là cái gì?”

Brent ngồi trong bếp, nhìn chăm chăm nước canh xanh mượt trước mặt, đây là cái bát mập mạp vừa bưng lên:

“Đây là cái gì? Trời ạ, màu sắc gì đây, nhìn thật ngán.”

Mập mạp đỏ mặt, đẩy đẩy Brent:

“Người uống thử xem, đây là ta đem tinh hoa của Nhật Bản cùng Trung Quốc kết hợp chung, hơn nữa còn thành công làm ra một món canh mới.”

Brent nhìn nhìn bát canh màu sắc ghê tởm, tuy rằng mập mạp luôn siêng năng làm ra món mới, tranh thủ trở thành một đầu bếp giỏi, hơn nữa vô số lần làm hại khẩu vị của Brent, thế nhưng...

Brent ngẩng đầu, nhìn mập mạp với ánh mắt chờ mong, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ cầm lấy thìa, múc canh, uống một ngụm.

“Khụ khụ... Khụ khụ...!...”

Brent vừa uống, liền che miệng ho, nhin không được nhảy dựng lên, càng không ngừng ho khan, đến mức khuôn mặt đỏ bừng:

“Ông trời của ta a~... Người tại, người ở trong đó bỏ thêm cái gì?”

Mập mạp giải thích nói:

“Không có gì, ta chỉ bỏ thêm mù tạc..”

Brent một tay vỗ vỗ ngực, lấy tạp dề trên người mập mạp xoa xoa miệng, thở hổn hển một trận, chỉ vào nước canh nói:

“Người nói tinh hoa Nhật Bản, rốt cuộc là cái gì?”

Mập mạp biết chính mình thất bại. Khổ sở nói:

“Là mù tạc...”

Brent xì một tiếng bật cười, cuối cùng, bất đắc dĩ vỗ vỗ vai mập mạp, vẻ mặt thành khẩn nói:

“Mập mạp, ta nói, người thật sự không thích hợp làm đầu bếp, trình độ này của người, chỉ có thể là cấp dưới hay làm gì gì đó, muốn được thăng chức, quả thực, so với người da đen đi tranh cử còn khó hơn.”

Mập mạp không nói, chỉ cúi đầu.

Brent biết mập mạp không giận, phỏng chừng là thương tâm, vì thế cậu nói tiếp:

“Ta cảm thấy người vẫn là nên cùng ta ra ngoài, so với suốt ngày bị người ta sai bảo vẫn tốt hơn, người xem xem, vấn đề không phải ở mì mà là nước dùng.”

Mập mập than thở một tiếng:

“Ta thấy nước dùng ăn cũng tốt lắm...”

Brent cười lạnh nói:

“Đừng lừa chính mình, người xem, mười lần thì đã hết chín lần không ổn, quả thực là như một chén hồ nhão, biết vì sao đến trong tiệm, chỉ có ta ăn mì của người không?... Mập mập?”

Brent quay đầu lại thấy, mập mập đứng ở nơi đó, bụm mặt khóc, bả vai không ngừng run run.

“Khóc cái gì, ta vừa nói hai câu, người liền khóc?”

Mẹ, nói cậu ta làm mì không thể ăn đã khóc.

Brent lấy một khối mì, ngâm trong miệng, đi đến trước mặt mập mập, sau đó xắn tay áo, cầm thìa, lấy mì ra, lạnh như băng nói: (=.=)

“Người xem, mì lại như hồ nhão.”

Mập mập hấp hấp cái mũi, đem hai tay buông xuống, thấy Brent đã đem mì ra ngồi cạnh bàn, cầm thìa bắt đầu ăn từng ngụm từng ngụm.

“Không phải người nói ta làm mì rất khó ăn sao?”

Mập mập vẻ mặt ủy khuất ngồi một bên, nhưng bản thân cậu lại béo béo, ngồi như vậy có chút không được tự nhiên.

Brent nhìn chăm chăm vào mập mập,

“Chúng ta là bạn tốt, cho dù người làm khó nuốt, ta vẫn sẽ ăn, người hiểu không? Nhưng là người cũng quá vô dụng, ta mới nói hai câu, người đã khóc?”

Mập mập lấy tay lau nước mắt, cúi đầu nói:

“Kỳ thực ta không phải vì chuyện này mà thương tâm.”

Brent nhìn về phía mập mập,

“Chứ là chuyện gì?”

Mập mập nói:

“Brent, mẹ ta sinh bệnh, hình như là bệnh ung thư, có khả năng không sống nổi...”

Brent ngừng lại một chút, nhìn mập mập,

“Ta rất xin lỗi, nhưng là, con người luôn có thời điểm sinh lão bệnh tử, có đúng hay không?”

Brent an ủi cậu trai.

“Mập mập hấp hấp cái mũi, ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Brent:

“Brent, người như thế nào có thể nói lời này?”

Brent mạnh mẽ đem thìa trên tay ném xuống trên bàn, lạnh lùng nói:

“Mẹ người chỉ biết khóc! Mụ mụ người sinh bệnh, người còn có thể thương tâm, còn mẹ ta thì sớm chạy theo người đàn ông khác, lúc đó ta còn không biết thương tâm là cái gì, cũng không thể nào khóc! Người mẹ nó có thể hay không có chút tiền đồ?!”

Mập mập hai mắt đỏ bừng, cuối cùng vẫn là chịu đựng không khóc, đưa tay kéo ghế đến ngồi gần Brent, nghẹn ngào thấp giọng nói:

“Brent, thực xin lỗi... Ta cũng hiểu được chính mình vô dụng, nhưng là, mẹ ta đang sinh bệnh, làm phẫu thuật, thuốc phải tốn rất nhiều tiền, với lại bây giờ được phẩm rất đắt đỏ...”

Nhưng là nhà ta lại túng thiếu, hiện tại trong quán chỉ có ta là người làm mướn, những người khác đều rất bận rộn, ta thấy bản thân một chút hữu dụng cũng không có...”

Brent cảm thía, tiếp tục ăn, sau khi xử hết, ngẩng đầu nói:

“Người đáp ứng ta, ta kêu người làm cái gì, người làm cái đó. Ta cam đoan có thể giúp mẹ người phí được phẩm cùng phẫu thuật.”

Mập mạp mở to hai mắt,

“Thật sự?!”

Brent cúi đầu cười cười, lấy tay nhéo nhéo khuôn mặt cậu trai:

“Mập mạp, tin tưởng ta, người sớm hay muộn cũng sẽ thay đổi, trở nên xấu hơn so với kẻ khác, ngoan tuyệt hơn so với chúng, bằng không, sẽ sống sót như thế nào?”

Mập mạp nhìn hai mắt Brent xanh biếc, mái tóc đỏ nhu mềm lất phất che khuất gương mặt, cũng mờ mịt gật gật đầu.

Cuộc sống của cậu trai nếu so với Brent thì tốt hơn rất nhiều, mẹ của cậu là một phụ nữ Trung quốc truyền thống, cho nên, cậu đối với hoàn cảnh của Brent cũng có thể hiểu, đem đi so sánh thì thật sự quá nông cạn.

4. Chương 4: Edward (1)

Edit: Krizak

Beta: akirasuzaku

Brent tại phòng mập mạp ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau lúc về nhà bầu trời cũng trở nên u ám.

Ngã tư đường im ắng hiu quạnh, hôm nay là cuối tuần, mọi nhà đều hảo hảo nghỉ ngơi, hướng hồ hiện tại trời còn chưa sáng, Brent theo thang lầu nhanh chân nhanh tay nhảy lên lầu hai, sau đó nhẹ nhàng lấy chìa khóa mà mở cửa, tránh quấy rối giấc ngủ của người khác.

“Brent?”

Christian nghe thấy tiếng cửa mở, vội vàng ngồi dậy, nhỏ giọng kêu một tiếng.

Cô bé hiện tại đang mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đầu mang mũ, ngồi trên giường, nhu nhu ánh mắt.

Brent đóng cửa, mở đèn, ngồi bên giường nhìn chằm chằm vào Chris,

“Em gái, thế nào lại thức sớm như vậy, không ngủ thêm chút nữa sao?”

Christian quệt quệt miệng, đặt ngón tay trên môi,

“Brent, tối hôm qua anh đi, em một mình cũng không có gì để làm, nên đi ngủ, vì vậy hôm nay thức sớm, Brent, anh vì sao không chịu bồi em ngủ?”

Christian cả người còn chưa tỉnh hẳn, lúc nói chuyện vẫn là gật gà gật gù.

Brent cúi đầu, hôn trên trán Chris một cái, sau đó thấp giọng nói:

“Thực xin lỗi, Christian.”

Christian cười nói,

“Được rồi, em tha thứ ~ Brent, đói bụng.”

Brent lắc lắc gói to trên tay:

“Nhìn xem, anh mang đồ ăn ngon này.”

“Cái gì?!”

Christian vẽ mặt kích động nhìn Brent.

Brent đem gói to đặt trên bàn,

“Sữa, lạp xưởng và bánh mì Mỹ.”

Christian cười vỗ vỗ tay:

“Brent, em yêu anh nhất!~”

Nói xong, Chris quỳ trên giường, hai tay ôm cổ Brent, dùng sức hôn một cái lên mặt cậu.

Brent kéo khoe môi, lấy tay vỗ vỗ vai em gái,

“Được rồi, Chris, em đói bụng thì ăn đi, anh đi toilet đánh răng rửa mặt, sau đó sẽ chuẩn bị vài thứ.”

“Tuyệt ~!

Christian kích động mà khua tay múa chân.

Brent cởi áo khoác, cuộn cuộn tay áo, bưng chậu rửa mặt đến toilet công cộng lầu hai mà tẩy rửa.

Sau khi xong, Brent trở lại phòng ngủ, giúp Christ mặc quần áo, rồi đem cái bàn ngay đầu giường kéo ra.

“Brent, anh đây là muốn làm gì?”

Christian ngồi bên giường, cầm lược trên tay, một bên chải tóc một bên nhìn Brent.

Brent liếc mắt nhìn cô bé một cái, sau đó nói:

“Anh tìm chút đồ tốt.”

Christian kinh ngạc há to miệng, nhỏ giọng nói:

“Là cái gì?”

Brent phất phất tay;

“Em đừng hỏi, đều là đồ của con trai.”

Nói xong, Brent lại đem ngăn tủ đầu giường kéo ra, sau đó khom lưng, lấy cái hộp dưới sàn nhà lên, phía dưới còn có một cái ô nhỏ.

“A! Brent, anh còn có ngăn nhỏ bí mật~!”

Brent hướng cô bé cười cười, lấy từ trong cái ô một túi nhựa, bên trong rải rác các linh kiện kim loại đen.

“Brent, này là cái gì?!”

Chris nhảy từ trên giường xuống, nhìn về phía túi nhựa trong tay Brent.

Brent cúi đầu thở dài một tiếng,

“Chris, đừng nói, anh cho em xem cái này.”

Christian lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, bò lên giường ngồi, đông đưa hai chân nhỏ, nhìn nhìn Brent.

Brent đem túi lau sạch, rồi ngồi lên giường, lấy đồ bên trong đổ ra, chìa tay nói với Chris:

“Em đem diêm đến cho anh.”

Christian lập tức đưa diêm tới, Brent lấy một que châm ngòi rồi hai người vui đầu ngồi trên giường.

Brent cầm các bộ phận, leng keng thùng thùng nghịch một trận, rất nhanh trên tay liền có một khẩu súng.

“Brent, anh thật lợi hại!”

Chris khanh khách nở nụ cười.

Brent nhướn nhướn mi, đem các bộ phận còn lại ráp thành một khẩu súng toàn vẹn.

Không sai, những thứ này đều là linh kiện của một khẩu súng.

“Lại đây, Christian.”

Brent nhìn nhìn về phía cô bé.

“Được, Brent.”

Christ vội vàng đi lại.

Brent ôm cô bé vào lòng, sau đặt hai tay bé nhỏ lên khẩu súng, đưa mặt lại gần, hai mắt nhìn chăm chăm vào khẩu súng đen trên tay, thấp giọng nói:

“Chris, em biết rõ đây là cái gì không?”

Christian gật gật đầu, nghiêng mặt nhìn Brent:

“Là súng lục, có đúng không?”

Brent gật gật đầu, đem ngón trỏ đặt trên cò súng, ngón tay mình đặt trên ngón tay cô bé, mặt không chút thay đổi nói:

“Đúng vậy, Chris, là súng lục, có thể để kẻ yếu tự bảo vệ mình, cường giả chinh phục thế giới, em gái, em cảm thấy, anh là kẻ yếu hay là cường giả?”

Thời điểm khi Brent còn là thiếu niên, đối với khát vọng chinh phục quyền lực đã bắt đầu hướng tới, trong lòng bập bùng nảy sinh, hơn nữa còn điên cuồng bành trướng không muốn người khác biết.

Cho nên, cậu chưa bao giờ là một thiếu niên non trẻ khờ dại, cũng không có biện pháp, thói đời đều như vậy.

Christian không chút do dự nói:

“Brent, anh đương nhiên là một người cực mạnh! Trong lòng em, anh chính là vĩ đại nhất~!”

Brent cúi đầu cười cười, nâng súng, tầm mắt nhìn chăm chăm về bức tường đối diện,

“Christian, em xem, vách tường đó chính là nơi ngăn trở cường đại của chúng ta, hiện tại, anh sẽ đập nát nó.”

Christian ngừng thở, Brent nhắm vào bức tường, mạnh mẽ bóp cò súng.

“Cách ____”

Một tiếng, Christian cả người run lên.

Brent cười cười,

“Chris, bên trong không có đạn... Em bị dọa?”

Cô bé xoay người ôm cổ Brent,

“Brent, em sợ.”

Cậu vuốt ve tóc cô bé,

“Sợ gì chứ? Anh đây mà.”

“Hôm nay anh có ở nhà không?”

Chris nhìn chăm chăm vào Brent, ánh mắt tràn ngập mong chờ.

Brent lắc đầu,

“Không có.”

“Nga...”

Chris thất vọng thở dài.

Brent cười cười, ngồi dậy, lấy tay nhéo nhéo cằm cô bé,

“Anh trước đi ra ngoài mua đồ, em ở nhà ngoan, giữa trưa cơm nước xong anh dẫn em qua nhà Lý mập mập.”

Christian cao hứng gật đầu, chỉ cần được ở cùng anh trai, cô bé liền cảm thấy vui vẻ.

Ngoài phòng có chút động tĩnh, Brent nghe thấy tiếng ba cậu rời giường, liếc mắt nhìn ra cửa sổ, thấy trời cũng sắp sáng.

Nam nhân không biết đụng ngã cái gì, thô lỗ mắng một tiếng, tức giận đẩy cửa đi ra,

“Phanh –!” một tiếng, cửa bị đóng lại.

Brent nhún nhún vai,

“Ông ta đi.”

Christian vòng tay ôm eo cậu, khuôn mặt tựa vào lưng Brent:

“Chút anh đi được không? Em có chút mệt.”

Brent gật gật đầu.

“Được.”

Brent ngồi bên giường, một mặt thưởng thức khẩu súng trên tay, một mặt nhìn em gái đang ngủ. Lúc sau cậu đi đến phụ cận mua vài viên đạn, rồi dạo một vòng đường phố, đến giữa trưa cậu mới trở về.

Brent mang theo Christ đi ăn cơm trưa, nhàn rồi không có gì làm, khẩu súng cũng đã giấu về gầm giường, cậu mang Christ đi vòng vòng trên phố, càng đến nơi nhà giàu càng cảm thụ được hơi thở xa hoa.

Brent hy vọng một ngày nào đó cậu cũng có thể ở nơi này.

“Brent, nhìn xem, búp bê này thật đẹp ~”

Christian đứng trước cửa sổ thủy tinh, khuôn mặt dính sát, nhìn chăm chăm vào Barbie xinh đẹp.

“Nhìn xem, các công chúa đều mặc váy, Brent, em thực thích ~”

Christian cùng các bé gái khác đều giống nhau, si mê những búp bê không có sinh mệnh, cho nên, cô bé cứ trừng to mắt mà nhìn búp bê trong tủ.

Brent đối với mấy thứ này thật sự là không có hứng thú, nhưng Christ cứ đứng mãi không đi, cậu cũng đành phải đứng cùng.

Vì vậy Brent chỉ có thể dút tay vào túi, đứng tựa vào vách tường mà hút thuốc.

Lúc này, mái tóc đỏ của cậu được chải chỉnh tề, lộ cái trán trơn nhẵn, khuôn mặt sáng sủa, đôi mắt sâu xa cùng cái mũi thẳng, hòa cùng ánh dương quang ấm mát càng làm tăng thêm vẻ ngoài mỹ cảm.

Áo khoác bên ngoài rộng mở, sơmi phẳng phiu thoát nhìn càng làm cho cậu thêm sáng lạn, cứ như phong cách lưu hành, hơn nữa, khí chất của cậu lại lãnh liệt, nhìn không giống một tên đầu đường xó chợ.

“Cảm ơn đã đến.”

Cửa mở, một người phụ nữ dẫn theo một bé gái hơn mười tuổi đi ra, vừa nhìn thì biết là tiểu thư có tiền.

Cô bé có mái tóc vàng chỉnh tề, kéo về phía trước, cả người cao ngất xinh đẹp, khí chất xuất chúng.

Cô bé ra cửa thì thấy Brent.

Brent hít một ngụm khói, liếc mắt nhìn cô một cái, nhếch môi, tà tà cười.

Khuôn mặt cô gái ửng đỏ, rỏ mắt xuống, cắn môi, sau đó chính là nhin không được thẹn thùng nhìn Brent.

Khi đó Brent cũng biết bề ngoài của mình có thể lừa nữ nhân.

Nữ nhân sao, đều thích người ngang ngược đẹp trai, các tiểu thư bình thường nghiêm trang thì lại càng khó nói, cuộc sống câu nệ lại càng khiến các nàng mê những người xấu xa.

“Đi mau.”

Mẹ cô bé bắt được tầm mắt, thấy Brent đứng dựa tường hút thuốc, nhúu nhúu mày, cúi đầu, lớn tiếng quát, vội vàng lôi kéo con gái tránh ra.

Brent cười lạnh một tiếng, ném điếu thuốc xuống, lại lấy một điếu khác, châm lửa, ngậm vào miệng.

Christian vẫn còn cúi người, hưng trí dào dạt mà nhìn búp bê trong tủ kính.

Brent quay đầu, nhìn ngôi biệt thự phía đối diện, thoát nhìn thực hoa lệ cổ kính, bên ngoài vách tường còn trải dài hoa đỏ quỳên, đỏ au dưới ánh mặt trời, cực kỳ xinh đẹp.

Ngoài cửa lớn biệt thự còn viết một chữ tiếng Trung thực lớn, Brent nhìn không hiểu.

Đột nhiên, cửa mở, một chiếc xe hơi từ bên trong đi ra.

Brent bỗng dưng có một cảm giác như từng quen biết, nhưng lại không nói được, nên nhìn nhìn vào chiếc xe cổ gắng hồi tưởng.

Chiếc xe đến gần, cậu thấy được chữ “Ford” thì cũng nhớ tới sự tình lúc trước, cậu mạnh mẽ mở to hai mắt, trong miệng còn ngậm điếu thuốc mà xoay người nói với Christian:

“Christian, chúng ta đi.”

Christian nghe ngữ khí của anh trai không đúng sững sờ nhìn Brent.

Brent lôi cô bé rời đi.

Christian lại khó hiểu nhìn cậu:

“Brent, sao vậy?...”

“Đứng lại, thăng nhóc.”

Brent còn chưa nói, một đám người đã từ trên xe đi xuống, trên tay ai cũng cầm súng, chỉ thẳng vào Brent, triệt để vây xung quanh cậu.

5. Chương 5: Edward (2)

Edit: Krizak

Beta: akirasuzaku

Sắc mặt Brent trầm xuống, không chút thay đổi nói:

“Các vị, tôi nghĩ là tôi không biết các vị.”

Mấy người đó cũng không để ý đến cậu, không nói hai lời, trực tiếp đem Brent kéo vào ngõ nhỏ bên cạnh, dùng sức ấn cậu lên tường, họng súng đen tuyền bốn phía đều chĩa vào cậu.

“Brent... ô ô ô.”

Christian nhất thời bị dọa đến phát khóc.

Brent quay đầu, nhìn chăm chăm vào Christian,

“Im miệng.”

Cô bé lập tức ngoan ngoãn im lặng, kéo kéo vạt áo Brent, đứng sát bên người cậu.

Trong miệng Brent ngậm điều thuốc còn chưa tắt khói, cứ như vậy mà bị người khác dí súng đặt lên tường. Còn người nam nhân nhìn như đứng đầu kia thì đi về phía xe, khom lưng nói:

“Thiếu gia, người kia đã được chúng tôi ngăn lại.”

Tiếp đó là một tiếng ho khan quen thuộc trong trí nhớ Brent.

Cậu mạnh mẽ quay đầu, thấy cửa xe mở ra, một người vận tây trang màu đen đi xuống, hai má người nọ trắng bệch cơ hồ như hòa cùng một chỗ với ánh nắng.

Brent híp mắt nhìn mới có thể thấy được đôi môi đỏ sẫm cùng cặp mắt đen sâu kia.

Tay của nam nhân thả trong túi, đôi chân thon dài chậm rãi bước đến trước mặt cậu, nhìn chăm chăm vào Brent, rồi mới lấy điều thuốc trên môi cậu xuống, đưa cho thủ hạ bên cạnh.

Brent thấy dung mạo người đàn ông này tuy rằng rất đẹp, nhưng là khí chất có chút băng lãnh dọa người, cậu còn phát hiện, người mà luôn mạnh bạo thì không quá đáng sợ, còn người luôn bất động thanh sắc, nội liễm âm trầm thì mới đáng sợ nhất.

Cậu chớp mắt, “Vì sao lại cản đường ta?”

Tay của nam nhân bắt lấy cằm cậu, giọng lạnh băng hỏi:

“Vì cái gì thấy ta người lại xoa người bỏ chạy?”

Brent cười lạnh một tiếng:

“Cút mẹ ngươi đi, quần cái gì?”

Người kia nhìn chăm chăm vào cậu, thu hồi tay, mặt không chút thay đổi nói:

“Bé ngoan, mắng chửi người là không đúng. Xem ra phải cho ngươi chút giáo huấn.”

Nam nhân nâng tay lay lắc vài cái.

Brent nhìn động tác của người kia, đầu tiên là sửng sốt, lúc còn chưa phục hồi tinh thần, những kẻ thủ hạ kia đã nâng tay lên tát cho cậu hai cái. (*ôm má* đau dùm =.= mới gặp lần 2 tát em nó 2 cái, thằng cha này =. =!!!)

Đầu cậu một trận choáng váng, lỗ tai ong ong, khóe miệng cũng chảy máu.

Người đàn ông cầm lấy khăn tay, lau khô máu trên khóe môi cậu, tiếp tục bắt lấy cằm, bức bách Brent nhìn thẳng vào tầm mắt hắn,

“Trả lời ta.”

Brent bị dọa chết khiếp, cậu nuốt nuốt nước bọt,

“Ta không có nghĩa vụ để trả lời vấn đề này của ngươi.”

Nam nhân cũng không nói gì, nhếch môi, thoát nhìn rất nghiêm túc, sau đó phất tay với thủ hạ kế bên.

Kế kia lại cho Brent hai bạt tay, khuôn mặt cậu đã muốn sưng lên, khóe miệng lại nhuốm máu.

Người đàn ông lại một lần nữa xuất khăn tay lau vết máu trên môi cậu, một bên xoa một bên hỏi,

“Thành thật trả lời vấn đề của ta, vì cái gì thấy ta lại chạy?”

Tuy rằng đau muốn chết, nhưng cậu tuyệt đối không khóc, chỉ liếm liếm môi, nói:

“Ta không muốn thấy ngươi.”

Người đàn ông gật gật đầu,

“Tốt lắm.”

Brent không hiểu được ý tứ câu nói của người nọ, đây là... không hiểu ra sao cả.

“Người tên gì?”

Brent vừa định chữ vài câu, nhưng thấy tầm mắt băng lạnh kia nhất thời chỉ có thể nuốt lại, thấp giọng nói:

“Brent Louis”

Nam nhân vừa lòng gật gật đầu,

“Hút thuốc không tốt, về sau đừng để ta thấy người hút thuốc.”

Brent áp chế lửa giận, chính cậu hiện tại không phải đối thủ của hắn, lại còn đang bị nhiều người vây quanh, không thể không thức thời, chỉ có thể gật đầu nói:

“Được.”

“Edward.”

Nam nhân mở miệng nói ra một từ.

Brent khó hiểu nhìn nam nhân:

“Cái gì?”

Người kia liếc mắt nhìn Brent một cái, trầm giọng nói:

“Gọi ta là Edward.”

Brent mở miệng,

“Edward.”

Edward nhếch khóe môi, nhợt nhạt cười, khom lưng, nhìn nhìn vào Christian, vẫy tay nói:

“Lại đây.”

Christian ngoan ngoãn đi qua, Edward đem cô bé bế lên, sau đó cúi đầu ho một tiếng.

“Thiếu gia, vẫn là để tôi đi, thân thể ngài...”

Edward giơ tay, ý bảo thủ hạ không cần nói.

Edward nhìn Christian,

“Em tên gì?”

Christian quay đầu nhìn nhìn Brent, thận trọng nói:

“Em là Christian. Louis, thừa tiên sinh.”

Edward gật gật đầu, ôm Christian hướng đi ra ngoài ngõ.

Brent thấy Edward ôm em gái mình, khẩn trương hỏi:

“Người muốn làm gì?!”

Edward cũng không nhìn lại, trực tiếp đi ra ngoài.

“Đi theo nào! Bé cưng!”

Những tên thủ hạ kia cũng vội vã buông cậu mà chạy theo Edward.

Brent có được tự do, lập tức lấy tay ôm miệng, dùng sức nhu nhu, hai bên hàm cứ như vỡ vụn, tên kia cũng... thật ngoan mà.

Edward ôm cô bé vào cửa hàng búp bê, thủ hạ phía sau xếp thành hai hàng đứng trước cửa.

“A, nguyên lai là ngài Edward, ngài như thế nào lại có thời gian rảnh mà đến đây?”

Người nữ bán hàng trong cửa hiệu vừa nhìn thấy Edward đã cung kính khom lưng cúi đầu chào hỏi. Người có thể khiến cho các cô phục vụ như vậy, khẳng định không phải bình dân.

Brent suy nghĩ một chút, biết thợ người nọ ở xa hoa như vậy, phỏng chừng cũng là rất có tiền.

Edward quay đầu, liếc nhìn Brent một cái, sau đó nói với người bán hàng:

“Ta muốn mua một con búp bê xinh đẹp cho quý cô này.”

Christian nghe thấy Edward gọi mình là “Quý cô”, không nhịn được che miệng then thùng cười.

“A, chỗ của chúng tôi gần đây có rất nhiều búp bê xinh đẹp, thích hợp để sưu tầm cũng như để chơi, ví dụ như... Người xem, đây chính là búp bê Pháp!”

Cô bán hàng vội vàng cầm lấy con búp bê mới nhất, đặt trên tay, để cho Christian xem rõ hơn.

“Không, cô bé không cần người mua những thứ này...”

Brent phát hiện Edward muốn mua này nọ cho Christian, vội vàng mở miệng từ chối.

“Im ngay.”

Edward lạnh lùng liếc Brent một cái.

Brent sửng sốt, bị thần tình của người này làm hoảng sợ, sau đó không tự giác mà ngậm miệng lại.

Từ trước đến nay Brent không phải là một người khuôn phép, thậm chí so với những người khác cùng tuổi còn ngoan lệ hơn nhiều, hiện tại không biết vì cái gì lại bị một nam nhân mang bệnh áp chế.

“Em thích con nào? Christian tiểu thư?”

Edward lễ độ hỏi cô bé,

Christian lo sợ nhìn Edward, cắn tay nói:

“Ngài Edward, em có thể lấy búp bê mình thích sao?”

Edward gật gật đầu, trên mặt cũng không có biểu tình gì đặc biệt,

“Đúng vậy.”

Thế nhưng Christian lại hoàn toàn không vì khí sắc trắng bệch của Edward mà lo sợ, yên tâm ngồi trên tay Edward, chớp mắt, nhìn bốn phía, sau đó nhìn chăm chăm vào con búp bê mặc váy hồng, nhìn đến không rời mắt.

“Dem cái kia lại đây.”

Edward nhìn theo tầm mắt của cô bé, chỉ vào con búp bê váy hồng nọ.

“A, ngài thật có mắt nhìn, đây là loại búp bê “Tiểu giai nhân” mà năm nay rất được ưa chuộng, toàn cầu số lượng có hạn, chỉ có năm mươi con, hiện tại toàn New York cũng còn có một!...”

Cô bán hàng nói nói, Edward phát phát tay, ý bảo không cần dài lời.

“Bao nhiêu?”

Cô bán hàng nói:

“Một trăm đôla, ngài Edward.”

“Thật đắt!”

Brent kinh ngạc há to miệng, búp bê bằng vải so với khẩu súng cùng đạn của cậu còn muốn mắc hơn.

Trời ạ! Búp bê có thể thành cơm ăn sao?!

Edward liếc mắt nhìn Brent một cái.

Brent lập tức hối hận vì sao chính mình nói nhiều, bản thân bây giờ còn không đủ mắt mặt hay sao chứ!

Brent nghiêng mặt đi, hai tay đút vào túi áo khoác, tránh tầm mắt của Edward.

Edward thanh toán tiền, cô gái tí mĩ gói búp bê lại, đặt vào lòng Christian.

Christian cao hứng cười không ngừng.

Các bé gái mà, có đồ vật này nọ liền hò hét vui vẻ, hoàn toàn quên mất người trước mắt là kẻ lạnh lùng ban nãy vừa ức hiếp anh trai mình.

“Cảm ơn, hân hạnh đã đến! Ngài Edward, hy vọng lần sau lại tới!”

Christian tuột khỏi người Edward nhìn búp bê trong tay, ôm món đồ cứ như được cả thế giới.

Brent liếc mắt nhìn Christian một cái, trong lòng tức giận muốn chết, song song cậu cũng tự hiểu được bản thân không có tiền mà mua cho cô bé một thứ gì đó, thật sự là rất vô dụng.

“Brent, rất đẹp, có đúng không?”

Christian cười tủm tỉm nhìn về phía Brent.

Cậu gật gật đầu, rồi lại nhìn Edward,

“Ngài Edward, cảm ơn vì đã mua búp bê cho cô bé, tiền ta sẽ trả lại cho ngài.”

“Thật không?”

Edward nhìn thẳng vào cậu, hai mắt hơi hơi nheo lại, Brent nhìn thấy trong đó tựa hồ mang theo trào phúng cùng xem thường.

Brent nhất thời nóng giận, nhưng lại đem toàn lực chế trụ cơn tức, không muốn lại phải xấu hổ trước mặt Edward.

Brent vẽ mặt khăng định, nghiêng răng trả lời:

“Đúng vậy, thưa ngài.”

“Gọi ta Edward.”

Người đàn ông đến giờ cũng chưa nói được mấy câu, đại khái là vì thân thể không tốt, âm điệu cũng nhàn nhạt thản nhiên, không quá phập phồng lên xuống.

Brent gật gật đầu,

“Edward...”, “Được rồi, đã phiền toái người, ngài Edward, ta nghĩ, ta muốn đưa Christian về nhà.”

Nói xong, Brent dắt tay Chris, xoay người rời đi.

“Ai nói người có thể đi.”

Ngữ khí không phải nghi vấn mà là trần thuật.

Cậu nhắm mắt, hít một hơi, sau đó xoay người.

Edward lại lấy khăn tay che miệng, cúi đầu ho rồi mới hướng phía Brent ngoắc tay, mặt không chút thay đổi nói:

“Lại đây.”

Brent lúc đầu là do dự một chút, cuối cùng vẫn là đi qua, nhìn Edward,

“Còn chuyện gì?”

Edward phát tay:

“Lên xe.”

Brent cau mày,

“Người muốn làm gì?”

Edward lạnh lùng nhìn cậu, nói một câu:

“Lên xe.”

“Mau lên đây đi~”

Brent quay đầu, thấy Christian đã vui vẻ ôm búp bê mà trèo lên xe, sau đó mỉm cười nhìn cậu.

Brent hết cách vẫn là chui vào, ngồi ở ghế sau, Edward cũng ngồi kế bên cậu.

“Đi ‘Louis mười sáu’ ” Edward nói với tài xế.

“Vâng, thiếu gia.”

Người lái xe gật đầu, khởi động máy.

Dọc đường đi Edward không nói một lời, thân thể tựa về sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cậu liếc mắt nhìn người nọ một cái, toàn thân đều là khí khái của thiếu gia có tiền.

Cuối cùng, Edward mang cậu cùng Christian đến nhà hàng cao cấp gọi là “Louis mười sáu” ăn uống rồi mới cho cậu về nhà.

Ở thang lầu, lái xe nhắc Edward, cái gì mà giáo thụ (giáo viên) y khoa còn đang chờ hần, lúc ấy Edward mới rời đi.

Brent đứng dưới lầu, nhìn chiếc xe ly khai, cuối cùng giơ tay nhu nhu mặt mình, hung hăng chửi một câu:

“Khốn nạn!”

Nói xong, cậu xoay người đi lên, Christian ôm búp bê theo sau.

“Brent, sao anh lại tức giận?”

Christian khó hiểu nhìn cậu.

Trong lòng cậu tức giận, nhưng lại không thể phát cáu với em gái, vì vậy lấy chìa khóa mở cửa, đi vào, đối với Christian nói:

“Em thành thành thật thật ở trong nhà, anh đến chỗ mập mập một chút.”

Cô bé vội vàng nói:

“Brent! Anh đã nói sẽ dẫn em theo! Em muốn đi!”

Brent liếc nhìn Christian, không nói gì, lập tức kéo Christian vào, sau đó xoay người đóng cửa phòng ngủ, khom lưng kéo ngăn tủ ra.

“Brent, sao anh không để ý đến em? Anh lúc trước không có như vậy...”

Cô bé bất an nhìn về cậu.

Brent vẫn là không nói lời nào, đem mở ngăn tủ rồi lấy khẩu súng nhét vào thắt lưng, quay đầu, nhìn Christian ngồi trên giường, mặt không biểu tình nói:

“Christian, em không nên muốn từ người lạ thứ gì đó.”

Christian chưa từng thấy thái độ của Brent như vậy, đầu tiên là cả kinh, sau đó mím môi, hấp hấp cái mũi mà khóc,

“Brent... Nhưng em thật sự rất thích búp bê ấy, em vẫn luôn ước có được nó... Ô ô ô...”

Cậu thấy cô bé khóc, vẫn là đau lòng mà thấp giọng nói:

“Xin lỗi, Christian, anh không nên nói như vậy với em, đừng khóc, là anh không đúng.”

Christian vẫn không ngừng nhe răng, cậu cúi đầu hạ trên trán cô bé một nụ hôn, Christ mới ngừng khóc.

“Buổi tối khi nào anh trở về?”

Cô bé nhìn Brent.

Brent dòm ngoài cửa sổ, thấy trời cũng đã tối, lại nhìn về đồng hồ, cam đoan nói:

“Trước chín giờ nhất định về.”

Christian gật gật đầu,

“Brent, nhất định anh phải về~”

Brent gật đầu, Christ đứng từ trên giường, vươn đầu hôn Brent một cái. Brent lại nói vài câu rồi xoay người đi ra ngoài.

6. Chương 6

Edit: Krizak

Beta: akirasuzaku

Ngã tư đường người dân thưa thớt. Bây giờ là thời buổi hỗn loạn, trời chiều cũng là lúc các bang phái ẩu đả nghiêm trọng. Hắc bang sống mái với nhau tưởng chừng như là chuyện thường, cho nên về sau lúc trời tối cũng ít người đi ra ngoài, nói không chừng người đi ra ngoài còn vô cớ ăn một viên đạn chết trên đường không biết.

Nhất là từ sau khi gia tộc Sicily Brando của Ý ở các góc đen tối điên cuồng khuếch trương thế lực, tại New York phồn thịnh mà quật khởi cường thế.

Brent cũng sớm đã nghe nói, Alexander Brando là người đứng đầu gia tộc, lúc đầu cũng từ một nơi nghèo túng “Âm ty bếp” mà ra, sau này mở đường máu mới trở thành cường đại như bây giờ, làm lão đại ở New York chuyên buôn lậu dầu ô liu cùng các nhà xưởng ngầm.

Trong lòng Brent rất là sùng bái người đàn ông này.

Dọc theo phố mười ba đi đến khu người Hoa, tới tiệm mì của mập mạp Lý Lạc Hải.

Phố người Hoa vẫn náo nhiệt như trước, mà còn tương đối yên bình, Brent thấy người Trung Quốc dường như là cách ly khỏi những chuyện hôi tanh mùi máu, bọn họ vĩnh viễn đều như bốn chữ – “Dĩ hòa vi quý.” (phải hôn~)

“Này, Brent, như thế nào lại đến đây?”

Trong tiệm mì cũng không đông, chỉ có vài người đang ăn tối, ngọn đèn lơ lơ treo trên đỉnh đầu, ánh sáng trước cửa tắt mát cũng theo gió đêm chập chờn.

Bốn phía vẫn truyền đến tiếng hát Trung Hoa, nhất thời Brent thấy được khí tức lạnh lùng của New York như tan thành mây khói, bản thân cũng bị hơi thở nơi này vây kín quanh người.

Phố người Hoa tựa hồ luôn náo nhiệt, vui mừng.

Cho nên Brent đối với người Trung Quốc luôn rất có hảo cảm.

“Hôm nay buôn bán thế nào?”

Brent cầm lấy một điều thuốc ngậm trong miệng, lúc này tự dừng lại nhớ đến lời nói của người đàn ông tên Edward kia: “Về sau không được hút thuốc.”

“Hừ.”

Brent khinh thường hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cúi đầu châm điều thuốc.

Mập mạp nhún nhún vai,

“Cũng bình thường, hôm nay không quá nhiều việc.”

Brent gật đầu rồi ngược lên nhìn, rít một ngụm khói, nicotine xâm nhập phế phổi, khiến cậu cả người thư sướng.

“Brent, có muốn cái gì không?”

Mập mạp vẻ mặt hy vọng nhìn Brent, trên đầu đội một cái mũ dưa hấu (mũ đầu bếp ý), đem mặt cậu trai vốn trắng lại càng trắng hơn.

Brent lắc đầu,

“Không. Ta không ăn.”

Mập mạp thất vọng nga một tiếng,

“Brent, nếu người không ăn thì thành ra hôm nay không có một người ăn mì của ta...”

“Được rồi.”

Brent mất kiên nhẫn nói,

“Đừng nói gì gì chết tiệt nữa, ngày hôm nay ta ăn đủ rồi.”

“Ăn cái gì?”

Mập mạp nhìn cậu.

Trong miệng cậu ngậm điếu thuốc, vẻ mặt khinh thường hừ lạnh:

“Ăn beefsteak tại ‘Louis mười sáu’ ”

Mập mạp mở to miệng, không tin được mà nhìn Brent,

“Nga, Brent, Louis mười sáu cũng được xem là nhà hàng beefsteak ngon nhất New York đó, tiền ở đâu mà người ăn ở nơi đó?”

Brent đem điếu thuốc ném đi, vẻ mặt hung ác nói:

“Cái tên công tử có tiền hôm trước ta gặp, kỳ thực là ta trộm xe hắn muốn kiếm chút tiền nhưng lại bị bắt gặp. Hắn cũng không làm khó ta mà còn trả ta tiền, rồi còn mua cho Christian con búp bê một trăm đô, lại dẫn chúng ta đi ăn beefsteak... Đúng là một tên đàn ông kỳ lạ!!!”

Mập mạp kinh ngạc nhìn Brent, thấp giọng nói:

“Thật sự còn có chuyện này?! Người kia tên gì?”

Brent nghĩ nghĩ,

“Tên đó cũng khoảng hai mươi lăm tuổi, nhà ở biệt thự khu cao cấp, đi Ford nhé, đúng rồi, tên Edward.”

Mập mạp gật gù đầu, còn nói:

“Có phải tóc đen, mắt đen, còn có, bộ dạng rất tuấn tú?”

Brent nhú nhú mày,

“Đúng vậy, là tóc đen mắt đen... Không, trời ạ, ta không nghĩ rằng hắn đẹp, rõ ràng là một tên bệnh quý...”

Còn nữa, tại sao lại bàn chuyện tên đó có đẹp hay không? Có quan hệ tới ta sao?...”

Brent còn chưa dứt lời, mập mạp đã kích động nói:

“Brent! Đó là ngài Edward, người Trung Quốc chúng ta đều ngầm gọi hắn là Hàn công tử.

Bốn gia họ Hàn, bố hắn là Tham Nghị viên châu Á duy nhất ở New York Hàn Dục Tú, nghe đâu gia tộc bọn họ cũng rất rất giàu có!

Bản thân hẳn là đại biểu cho người Hoa tại New York, cũng là một người đàn ông vĩ đại!”

Brent cười lạnh một tiếng, sung sướng khi người gặp họa nói:

“Đúng vậy, là một người vĩ đại mà cũng là một kẻ đoản mệnh.”

Mập mạp dĩ nhiên là không cùng ý kiến với Brent, cau mày nói:

“Không, không, Brent, người đừng nói như vậy, hẳn thực sự là một đại nam nhân, mẹ ta nói, lúc trước bà gặp được Hàn công tử, hẳn là một người ôn hòa, đối với người khác có lễ độ.”

Có lễ độ?

Brent nghĩ tới kẻ nắm cầm mình, còn làm cho cậu bị vài cái tát, còn bộ mặt từ đầu tới cuối không lộ ra chút biểu tình nào, hoàn toàn là một người giả nhân giả nghĩa, vậy mà kêu lễ độ?

Hẳn là một người đàn ông dối trá – Brent âm thầm đưa ra kết luận.

Kẻ có tiền cùng tiểu nhân vô sỉ còn không giống nhau! Một đám người đều làm bộ làm tịch.

Brent lười nói, vỗ vỗ vai mập mạp:

“Đêm nay đóng cửa sớm một chút, ta đưa người đi chỗ này tốt.”

“Thứ gì tốt?”

Mập mạp nhìn Brent.

Cậu chỉ phát phát tay:

“Ta ở bên trong chờ người, người cứ để ta trong đó là được. Còn nữa, đừng nói với người khác.”

Nói xong, Brent xoay người đi vào trong phòng.

Một lát sau, mập mạp thu dọn đóng cửa xong hết cũng đi vào, Brent ngồi trên giường cầm trong tay cuốn [New York thời báo].

“Sao người lại mở tiệm mì mà không mở cái gì khác? Mở sòng bạc hoặc quán thuốc phiện chẳng hạn, không phải sẽ kiếm nhiều tiền hơn sao?”

Brent một bên vừa đọc báo vừa nói.

Mập mạp đi vào toilet, một bên đem tạp dề cùng cái mũ trên đầu treo bên cạnh, một bên rửa tay trả lời Brent:

“Brent, thật không hiểu trong đầu người nghĩ gì?...”

Thuốc phiện, ta thật sự không thích tiếp xúc với chúng, ta cũng không phải con quỷ xanh xao vàng vọt nghiện thuốc.”

Brent mím môi,

“Vậy bán thuốc phiện cũng tốt, những tên nghiện chính là đứa con yêu của người.”

Mập mạp vội vàng lắc đầu,

“Không, ta mới không cần bán, như vậy là không đúng, là mất đi nhân tính...”

“Con mẹ nó nhân tính!”

Brent không chút do dự đánh gãy lời của mập mạp.

“Chỉ cần có thể kiếm tiền, có thể làm ta trở thành kẻ giàu có, cho dù là bán bôn cầu ta cũng nguyện ý.”

Mập mạp mím mím môi, bị lời Brent nói làm cho hoảng sợ. Brent đột nhiên nhếch môi, buông tờ báo trên tay, vẻ mặt tà tà cười:

“Hoặc là mở kỹ viện cũng được, là đàn ông thì đều cần phụ nữ, có đúng hay không?”

Lúc đó tuổi mập mạp cũng không quá lớn, cũng được đọc sách vài năm tại trường Trung Quốc, da mặt cũng rất mỏng, bị Brent nói như vậy, khuôn mặt cũng đỏ lên, nhần nhần nhó nhó ngồi kế bên cậu, xấu hổ cười nói:

“Brent, không phải người muốn cho ta xem cái gì sao?”

Brent gật đầu, gấp cuốn tạp chí ném về phía đầu giường, rồi mạnh mẽ rút hai khẩu súng đen tuyền sau lưng ra, chỉ thẳng họng súng về phía mập mạp.

Mập mạp vội giơ tay lên, vẻ mặt khẩn trương nhìn Brent,

“Brent... Người, người muốn làm gì?”

Mặt mập mạp khẩn trương hề hề, Brent xì cười một tiếng, quơ quơ khẩu súng, nói với cậu trai:

“Tiếp lấy.”

Mập mạp luống cuống tiếp giữ khẩu súng Brent ném tới, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Brent,

“Brent, chúng ta đây là làm gì?”

“Cướp.”

Brent nhướn nhướn mi, tiếp tục cúi đầu đùa bốn khẩu súng.

Mập mạp vội vàng ném khẩu súng ngược lại giường, không ngừng lắc đầu nói:

“Không, không, Brent, ta tuyệt không làm chuyện trái pháp luật, mẹ ta mà biết nhất định sẽ lấy cây đánh ta..”

Brent đột nhiên thu liễm biểu tình trên mặt, hai mắt nhìn chăm chăm mập mạp, mạnh mẽ ném khẩu súng lên giường, đứng lên, dùng sức nắm áo mập mạp, hung tợn nói:

“Đừng mẹ nó như đàn bà nhần nhần nhó nhó được không?! Người rồi cuộc có phải là đàn ông không vậy?! Nếu người không muốn trị bệnh cho mẹ người thì cứ tiếp tục làm con ngoan đi!” (chắc, này thì cũng ko biết là tốt hay xấu, có chút khó xử =.=)

Brent nắm lấy cổ áo mập mạp một trận rống to, cậu trai sợ tới mức hai mắt đỏ bừng nhìn Brent.

Brent dùng sức đẩy người mập mạp ra.

Cậu trai thất tha thất thểu lui hai bước, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, nói:

“Brent, ta thừa nhận là ta nhát gan, không như người trời sinh đã lợi hại, nhưng là, vạn nhất chúng ta bị bắt rồi ngồi tù thì làm sao? Mẹ ta sẽ không có người chiếu cố...”

Brent liếc mập mạp một cái:

“Đừng khóc sụt sướt nữa, thật giống đàn bà.”

Mập mạp lấy tay lau sạch mặt, ngược mắt đỏ hồng nhìn về Brent.

“Chúng ta chỉ cần có lá gan, cẩn thận một chút thì sẽ không bị phát hiện, ta đã có một kế hoạch rất tốt, chi tiết chút nữa sẽ nói với người, đảm bảo không sơ hở, hơn nữa, hiện tại mấy loại chuyện này cảnh sát cũng sẽ không điều tra tới, tiền lương họ ít như vậy, làm sao liều chết mà làm việc cho chính phủ?”

“Nếu như bị phát hiện thì sao?” Mập mạp lo lắng nói.

Brent phất phất tay:

“Hiện tại cái gì cũng đều phải có chứng cứ, đây là đặc điểm của tư bản chủ nghĩa mà – xuất ra được chứng cứ, thì tính là nhân chứng, chúng ta chỉ cần mau chóng tiêu tan, bọn họ liền không có vật chứng...”

Nhưng người đừng lo, chuyện phi tang thì ta làm được, cam đoan không có vấn đề.”

Mập mạp gật đầu, cuối cùng mím mím môi,

“Brent, người nói, chúng ta cầm súng trên tay, có đúng hay không sẽ giết người? Lỡ thật sự giết người thì phải làm sao?”

Brent giật nhẹ môi, tựa vào đầu giường,

“Tận lực đừng giết ai. Hơn nữa, bây giờ giết người cũng giống như chuyện thường? Alexander Brando, người biết rõ chứ?”

Mập mập lập tức gật gật đầu,

“Ta biết, chúng ta mua dầu ô liu đều là từ họ, nghe nói rất có tiền.”

Brent lắc đầu,

“Không phải ‘Rất có tiền’ mà là rất rất giàu có, nhưng người biết không?”

Lúc trước hắn cũng chỉ ở tại “Âm ty bếp”, sau mở ra cửa hàng, mua dầu ô liu, vật dụng cùng lụa Trung Quốc, không có nhiều gì, là một người đàn ông Ý chuẩn mực.

Nhưng mà, chỉ cần là hắc đạo thì đều biết Alexander Brando trước kia từng giết vài cảnh sát...

Trời ạ, là cảnh sát đó! Mà hắn vẫn như rất bình thường, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hiện tại toàn bộ New York đều biết hắn giết cảnh sát, gia tộc cũng dựa vào buôn lậu ô liu mà kiếm tiền! Nói thật, chúng ta như vậy cũng không có gì phải sợ.”

Mập mập theo bản năng kéo kéo ngón tay, vẽ mặt kinh ngạc:

“Nguyên lai hắn còn làm những chuyện như vậy à?...”

Brent nhún nhún vai,

“Nhờ hắn cái gì cũng dám làm mà vài năm ngắn ngủi mới có thể trở thành trùm như thế, cho nên, chúng ta bắt chước cũng không cần phải sợ.” (bó tay =.=)

Mập mập ngơ ngác nhìn Brent.

Brent đứng lên, một tay vỗ vỗ vai mập mập, tay kia thì cầm súng đưa trước mặt cậu:

“Được rồi, cầm súng, chúng ta đến tầng hầm luyện tập.”

Mập mập vội vàng gật đầu, tiếp nhận khẩu súng trên tay Brent, đi theo đến tầng hầm.

Dưới tiệm mì là một gian tầng hầm rất lớn, chủ yếu là dùng để chứa rau dưa.

Brent cảm thấy, một gian phòng như vậy để chứa rau dưa thì có chút đáng tiếc, không bằng xây một sòng bạc hoặc làm kỹ viện sẽ tốt hơn.

Ở tầng hầm, mập mập có một gian phòng, lúc trước dùng để lưu giữ sách cùng những món đồ chơi, chỉ khoảng mười mét vuông, trên đỉnh đầu cũng chỉ treo một cái đèn.

“Tách –“

Mập mập sờ soạng mở công tắc rồi hai người đi vào.

Ngọn đèn trên đầu mờ nhạt, Brent cuộn cuộn tay áo, ngồi trên ghế nhìn về phía mập mập,

“Ta nói, Mĩ quốc là tư bản chủ nghĩa, mà bản chất của nó tiền tài chính là cao nhất, nên người cũng đừng ảo tưởng không tiền mà muốn xem bệnh cho mẹ người, trừ khi người ta tình nguyện giúp người.”

Mặt mập mập đỏ lên, từ khi bị người con trai Mĩ quốc kia đâm loạn, mập mập mới biết đàn ông đối với đàn ông cũng có hứng thú. (chắc chắc, bình thường bình thường:3)

“Người cũng đừng giống như đàn bà, động một chút thì đỏ mặt được không?”

Brent đứng lên,

“Lại đây, ta chỉ cho người cách dùng súng, dụng tâm học cho ta, làm không chính xác thì dưới tình huống cấp bách người chuẩn bị giết người đi...”

Nói xong, Brent đứng phía sau mập mạp, duỗi hai tay đem tay mập mạp đặt trên súng.

7. Chương 7: Sawada Kenya Và Kawaga Teruyuki

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent ở chỗ mập mạp gốc đến hơn tám giờ mới chuẩn bị rời đi.

“Trở về sớm vậy?”

Mập mạp đưa Brent ra cửa.

Brent vào trong phòng ngủ của mập mạp lấy áo khoác mặc vào người.

“Christian còn chờ ta, ta đã đáp ứng cô bé tối nay sẽ về sớm.”

Mập mạp gật gật đầu, vẻ mặt hâm mộ nói:

“Có em gái thật tốt, Brent, có khi ta thấy ở một mình thật nhàm chán..”

Mập mạp còn chưa nói xong, Brent đã quay lại lạnh lùng nhìn cậu,

“Là đàn ông thì đừng nói như vậy. Được rồi, ta đi về trước.”

Nói xong, Brent kéo cửa đi ra ngoài, mập mạp đi theo sau, nói vọng lên phía trước.

“Ừ, người cũng đừng lo lắng, trước lo chuyện của người đi.”

Brent phất phất tay với mập mạp rồi xoay người đi vào đám đông.

Rất nhanh, thân ảnh cậu hòa cùng bóng đêm, mập mạp đứng ở trước cửa, duỗi người nhìn cũng không thấy bóng dáng Brent.

...

Brent xuyên qua phố người Hoa sầm uất, sau đó dọc theo con đường đi vào quảng trường phố mười ba.

Đi đến con phố, ngã tư đường không có đèn cũng như không còn người qua lại, nếu đem so sánh cùng phố người Hoa, quả thực là một trời một vực.

“Tiểu kỹ nữ!”

Brent đột nhiên bị người gắt gao ôm lấy, bưng kín miệng mũi, hình như là một người đàn ông cao ráo, thanh âm thô lỗ, ngón tay thực thô ráp, thời điểm lòng bàn tay tên đó ma sát trên mặt làm hai má cậu đau rất.

Khi gặp loại chuyện này, Brent không bao giờ phản kháng ngu ngốc, nhất là khi trên tay kẻ kia đang cầm một khẩu súng.

Brent tin tưởng, những chuyện như vậy luôn có hướng giải quyết, chỉ cần bản thân chịu khó động não một chút.

Brent ngoan ngoãn giơ hai tay lên, ý bảo mình sẽ không phản kháng.

Tên kia buông tay ra, Brent thấp giọng:

“Hắc, người anh em, có chuyện gì thì từ từ mà nói.”

Tên kia chưa nói gì đã lập tức kéo Brent vào một con ngõ, sau đó lại gí súng vào đầu cậu, bàn tay bắt đầu cởi áo cậu ra, đem cả người Brent ấn lên tường lạnh như băng.

“Người là ai?”

Brent mở to hai mắt, lại đột nhiên bị tên kia hung hăng tát một cái.

“Được rồi, đánh cũng đã đánh, người hiện tại nói nói cho ta biết, người là ai?”

Brent vươn đầu lưỡi, liếm liếm vị ngọt của máu trên khóe môi, cậu bị đánh từ nhỏ đến lớn, một cái tát này cũng không là cái gì.

Trong bóng đêm, “Tách –” một tiếng, ánh đèn pin chiếu trên mặt cậu, Brent nhất thời không thích ứng, chớp chớp mắt vài cái mới có thể thấy rõ tên trước mặt.

“Nguyên lai là người.”

Brent cười nhạo một tiếng, đứng trước mặt cậu chính là cái tên người Mĩ từng dâm loạn mập mạp, sau đó bị cậu tấn cho một trận.

Giờ phút này, tên kia phần hận đứng đối diện Brent, tay bắt lấy cằm cậu, thấp giọng, hung tợn nói:

“Mẹ nó! Đồ gái điếm Do Thái đáng chết! Hôm nay rốt cục cũng rơi vào tay ta, có đúng không? ... Không phải người rất kiêu ngạo sao? Sao bây giờ lại giống như người chết?”

Tên kia siết chặt tay, hung hăng đánh một quyền vào bụng Brent, thân mình Brent chỉ rung rung một chút, hừ cũng chưa từng hừ một tiếng.

“Người muốn thế nào?”

Brent nhìn chăm chăm vào tên kia.

Thực ra bộ dạng tên kia cũng không xấu, điển hình tóc vàng mắt xanh, vóc dáng so với cậu cũng cao hơn không ít, thể trạng cường tráng, sau ót thì có nguyên một vết thương do lần đó cậu gây ra.

Tên đó nhìn Brent chăm chăm, đột nhiên cười cười, tay sờ sờ trên mặt cậu, vẻ mặt đáng khinh nói:

“Nhìn vẫn rất non ha, khuôn mặt so với mập mạp còn mềm hơn... Mặc dù có điểm hơi gầy, nhưng gương mặt ngược lại cũng không sai, nhìn cũng rất tuyệt...”

Brent nhú nhú mày, nghiêng mặt, lạnh lùng nói:

“Tay thành thật một chút cho ta.”

Tên kia hắc hắc cười, vung tay lại cho cậu một quyền.

Brent ăn đau, hừ một tiếng.

“Tốt hơn vẫn là nghe lời đi, biết chưa?”

Tên đó cười cười, bàn tay muốn cởi áo cậu, Brent cắn răng,

“Người muốn thế nào?”

Tên kia cười nói,

“Tiểu bảo bối, đương nhiên là làm người a~”

“Chết mẹ người đi!”

Brent rốt cục phát hỏa, bắt đầu giãy dụa muốn thoát ra. Tưởng rằng sẽ bị một súng bắn chết, cũng không ngờ lại bị tên này cường bạo.

“Cử động thử xem.”

Có một kẻ da đen lại cầm súng chia vào đầu Brent, ánh mắt mang theo dục vọng nhìn chăm chăm vào cậu.

“Tốt nhất ngoan ngoãn để cho chúng ta thỏa mãn, không thì cứ chờ chết đi.”

Brent hừ lạnh một tiếng, kéo kéo khoe miệng:

“Có bản lĩnh thì một súng giết ta, bằng không về sau ta nhất định thiến các người.” (=====) thực ra là cắt rớt tinh hoàn:3)

Tên da đen thấy thái độ phản kháng của Brent, tựa hồ có chút chùng xuống, quay đầu nhìn tên kia:

“Làm sao bây giờ?”

Tên đó liếm liếm môi, chỉ chỉ vào Brent:

“Đem hần ần xuống, mẹ nó, ta chơi trước.”

“Được.”

Kẻ da đen cười cười, dùng sức ấn Brent lên tường, nắm lấy tóc sau gáy cậu.

Tên kia đứng một bên cấp tốc xấn tới, tùy rằng hần thích thân thể mềm mềm của mập mập kia hơn, nhưng mà, một người cao to cùng một người gầy yếu cùng nhau vẫn là có một loại hơi thở khô gợ. (có à =.=)

Không thể chống cự.

“Cút ngay!”

Brent liều mạng giãy dụa, nhưng tay của tên da đen vẫn gắt gao kìm cậu vào vách tường, bọn chúng bắt đầu đi xuống cởi quần Brent.

Trong lòng Brent ghê tởm muốn chết, nhưng vẫn cố nhìn bốn phía xung quanh, xem có chỗ nào để thoát hay không.

Nghĩ nghĩ nếu như thật sự có chuyện cũng coi như là bị chó cắn một ngụm.

“Phanh – phanh –”

Hai tiếng súng vang lên.

Brent thấy cánh tay tên da đen giật giật, rồi sau đó “Phịch –” một tiếng, té trên mặt đất.

Brent nghi hoặc nhìn sang, thấy tên da đen nằm trên đất, thân thể run rẩy vài cái, bởi vì không có ánh sáng nên không cậu không thấy rõ bất cứ cái gì.

“Tha mạng...”

Brent quay lại, thấy hai bóng người một cao một thấp đứng phía sau tên đâm loạn, cầm khẩu súng chĩa vào đầu hần.

Cả người tên kia run rẩy xin tha thứ.

Brent thấy hai người này là tìm tên kia, nên cũng không sợ hãi, lấy tay nhặt đèn pin lên, đầu tiên là nhìn vào tên da đen nằm dưới đất.

Tên đó đã muốn chết, trên đất một vũng máu me nhầy nhụa, viên đạn là từ sau ót mà bắn lên.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Brent thấy người chết, trái tim cậu cũng mạnh mẽ đập bang bang, nhưng mà cũng không có biểu hiện ra mặt.

“Cảm ơn!”

Brent quay đầu, nói lời cảm tạ với hai bóng đen trong đêm, sau đó nương theo ánh sáng đèn pin mà đại khái nhìn họ.

Khẳng định là hai người Nhật Bản, hai người đều mắt đen, mặc quần áo của người Nhật, trong đó cầm súng là người có vóc dáng cao hơn một chút, nhìn tuổi hai người chắc cũng là thanh niên hai mươi.

Cái khác Brent không thấy được, cũng không thể đem đèn pin chiếu chăm chăm vào người ta.

Bất quá, dạo gần đây Brent thấy chính mình thật có duyên với người phương Đông, cư nhiên ở đây gặp được người Nhật.

Phải biết rằng, tại New York, người Nhật bình thường đều là kiếm tiền theo khuôn phép, cố gắng làm một người giàu có, tại các ngã tư đường cũng rất ít thấy người Nhật chậm rì rì tản bộ.

“Ha ha...”

Người không cầm súng cười cười, tiếng cười âm trầm, làm Brent không khỏi nhớ tới thanh âm của Edward, nhưng là thanh âm của người đó mang theo cảm giác trầm thấp hoa lệ, mà không phải âm lãnh quý dị như thế.

“Không cần cảm tạ, người nên cảm tạ chính mình kia. Đúng là thiếu niên dũng cảm mới có thể làm ta nổi lên mong muốn cứu người một lần.”

Phản ứng đầu tiên của Brent là người này nói tiếng anh rất chuẩn, không giống âm điệu của những người Nhật khác, khô khan không chút thú vị.

“A?”

Brent thấy người này nói chuyện khá là hay,

“Vây, nếu ta biểu lộ sự sợ hãi, các người sẽ làm thế nào?”

Người nọ trả lời:

“Chúng ta sẽ đứng xem người bị cường bạo, rồi sẽ im lặng rời đi.” (*đập bàn* khá là thích hai vị này:3)

Brent sửa sang lại quần áo, sau đó nhin không được mà cười cười, may mắn lúc trước mập mạp gặp được cậu, nếu như là hai người này thì chắc chắn tiêu rồi.

“Người này các người muốn xử làm sao?”

Brent lắc lắc đèn pin.

Người nọ không chút do dự bóp cò súng, Brent đột nhiên cảm thấy trên mặt một mảnh ấm nóng, lấy tay sờ sờ, là máu, tên kia vừa nãy bị nổ tung đầu, hiện tại đã mở to hai mắt mà nằm trên đất.

“Các người... Giết hắn rồi?”

Brent thấy hai người này cũng thật ngoan mà.

Người nọ không hề gì nói:

“Đã giết một người thì người thứ hai cũng không thể lưu lại, đúng không?”

Brent cúi đầu ừ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý:

“Súng giảm thanh, mua ở đâu thì được?”

Người nọ chậm rì rì hướng ra ngoài, vừa đi vừa nói:

“Hiện tại bán súng ngầm còn nhiều hơn hàng quán thức ăn nhanh, muốn mua được cũng rất dễ dàng, hơn nữa, phụ cận còn rất nhiều hắc bang, mỗi ngày đều có bán nhau...”

Brent đi theo sau, bên ngoài có ánh đèn cũng đã sáng tỏ một ít, nên cậu cũng đã nhìn rõ diện mạo của hai người kia.

Hai người đều là người phương Đông điển hình, tóc đen mắt đen.

Nói chuyện với cậu là người cao hơn một chút, thân hình thon dài, trên người mặc kimono màu tím, hai tay lười nhác thả trong ống tay áo rộng rãi, con mắt đen, lông mi dày đậm, môi rất mỏng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, nụ cười âm âm như thế, nhìn có chút quý dị, giống như là không có hảo ý.

Người phía sau mặc một bộ kimono trắng thuần, đôi mắt rất to, nhưng rèm mi hơi hơi buông xuống, môi đầy đặn, rõ ràng có diện mạo ôn hòa hơn so với bên cạnh, nhưng lại có một bộ dạng nghiêm minh cẩn trọng, đôi tay cũng rất quý củ mà để hai bên sườn, trên lưng còn đeo một thanh trường kiếm, mà khẩu súng vẫn còn trên tay.

Hai người đều mặc y phục truyền thống cùng mang guốc gỗ.

Giờ phút này, hai người đứng trước mắt, một người hơi híp mắt, mỉm cười nhìn cậu, một hơi hơi cúi đầu, quy củ đứng bên cạnh. (nghe thấy mùi ...:3)

Hai người như vậy, lại hòa hợp sóng vai đứng trước mặt Brent.

Mặc kệ như thế nào, bọn họ cũng đã cứu cậu một lần.

“Được, ta gọi là Brent Louis, các người gọi ta là Brent thì được rồi.”

Người nọ vẫn như trước híp híp đôi mắt, khóe môi theo thói quen mà nhếch lên.

“Thật tốt khi được biết người Brent, ta là Sawada Kenya, đây là người hầu của ta, Kawaga Teruyuki.”

Brent biết người vừa rồi nổ sừng là Kawaga Teruyuki, nguyên lai hai người họ là quan hệ chủ tớ.

“Xin chào, Brent tiên sinh.”

Kawaga Teruyuki nói một câu rồi cũng không nói nữa, vẫn như trước hơi hơi cúi đầu, không nhúc nhích đứng bên cạnh Sawada Kenya.

Sawada quay sang nhìn Kawaga, cười nói:

“Kawaga, không cần ngại nha, hiện tại chúng ta là đang nhận thức bằng hữu mới, người không phải là nên đơn giản giới thiệu sao?”

Brent nhìn nhìn vào Kawaga.

Kawaga cũng gật gật đầu,

“Vâng, thiếu gia.”

Sau đó ngẩng mặt lên nhìn Brent, nghiêm túc nói:

“Chào Brent tiên sinh, ta là Kawaga Teruyuki, là người hầu trung thành của Sawada Kenya thiếu gia.”

Kawaga nói tiếng anh giống như những người Nhật khác, mỗi chữ mỗi câu, nghiêm cẩn tinh tế giống như chủ nhân của nó vậy.

Sawada Kenya che miệng ha ha cười, tựa hồ thực thích khi thấy cách nói không tốt của Kawaga nhà mình.

Nhưng Brent lại chăm chú gật đầu,

“Thật vui khi được biết người, ngài Kawaga.”

Sawada Kenya nhìn Brent:

“Này, Brent, hiện tại người ở đâu?”

Brent trả lời:

“Phố mười ba, còn người?”

“Âm ty bếp.”

Brent nhìn chăm chăm vào Sawada, bốn phía khá tối, chút ánh sáng mờ nhạt hắt vào gương mặt âm trầm của Sawada Kenya, Brent nghiêng mặt nói:

“Đi, đi theo ta.”

Sawada Kenya nhú mày,

“Được. Theo nào, Kawaga.”

“Vâng, chủ nhân.”

Kawaga Teruyuki một tác cũng không rời khỏi Sawada Kenya, ba người im lặng đi trên đường New York đêm tối.

8. Chương 8: Cướp Bóc Hiệu Thuốc (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Đêm đó, Brent mang theo hai chủ tớ Sawada Kenya về nhà làm khách, còn giới thiệu với họ về Christian, sau đó thức trắng đêm mà nói rất nhiều chuyện, hơn nữa cậu còn nói gần nhất cậu có một kế hoạch không nhỏ.

Ngày hôm sau, Brent lại dẫn bọn họ đến chỗ của Lý mập mạp ăn cơm.

Sawada cười hì hì đến khi dễ mập mạp một phen, Brent đứng một bên ôm tay nhìn mập mạp bị tên đàn ông xấu xa kia khi chọc ghẹo mà mặt mày uất nghẹn. Thẳng đến khi Sawada dừng lại thì bốn người mới ngồi thảo luận, bàn tính là đến ban đêm sẽ bắt đầu hành động.

Brent nói với bọn họ, ông chủ hiệu thuốc là một người Mĩ đến từ Detroit, chủ yếu là bán thuốc Tây, bên trong còn rất nhiều dược phẩm quý hiếm khó gặp, cứ ngày mười lăm mỗi tháng là thuốc sẽ từ nước ngoài nhập vào, lúc này trong tiệm chắc chắn sẽ chuẩn bị rất nhiều tiền để giao dịch.

“Không phải là người thường xuyên làm chuyện này chứ?”

Hiện tại bọn họ đang trong phòng của mập mạp, Sawada nhìn Brent thuần thục cắt chiếc vớ của phụ nữ, đo sao cho vừa với đầu mình. (=.= làm cái rùng rú rứa)

Brent ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Sawada một cái, lắc đầu nói:

“Không, đây là lần đầu tiên, lúc trước chỉ đi trộm xe kìm chút lợi, còn cướp bóc vẫn là lần đầu.”

Sawada đưa tay cầm lấy, một bên đùa nghịch một bên nói:

“Chúng ta không cần cướp chiếc xe chở hàng làm gì, chỉ cần lấy trong tiệm là được, nếu như tên chủ không nghe lời, xử hắn là xong, thế nào?”

Brent cười lạnh một tiếng:

“Ta cũng tính toán như thế, ta sẽ lái xe, đến lúc xe hàng của ta mở ra, các người chỉ việc vọt vào, còn Kawaga và mập mạp sẽ khống chế người ở bên trong. Lấy cả những bình thuốc trong đó đi.

Nhớ kỹ, chúng ta phải lấy từ trong ra ngoài, các loại trong cùng đều là hàng đắt giá, bên ngoài chỉ là những món hời, ta cũng không muốn phải tốn sức để nhặt những món rẻ về...”

“Lỡ như bọn họ báo cảnh sát thì sao?...”

Mập mạp vẽ mặt bất an nhìn Brent.

Brent lắc đầu:

“Tuyệt đối sẽ không, lão này có cả đồng tiền, đối với họ mà nói, tính mệnh mới là quan trọng nhất, chúng ta cần bản không cần cố sức, chỉ cần có súng, đem bọn họ cướp sạch là được.”

“Nga...”

Mập mạp thấy thế mới gật gật đầu.

Sawada ngồi ở ghế mây bên giường, quay sang nhìn bộ dạng sợ hãi của mập mạp, không biết thế nào lại hưng trí, không nói một tiếng đứng lên, rồi đột nhiên cười tùm tùm bắt lấy khuôn mặt mập mạp nói:

“Đừng sợ, tiểu béo, sau này sẽ quen thôi ~ hơn nữa, anh trai Sawada ta nhất định sẽ bảo vệ người ~...”

Mập mạp quay đầu nhìn Brent, bị vẻ mặt cười cười xấu xa của Sawada dọa sợ.

Brent liếc mắt nhìn Sawada một cái, mặt không thay đổi nói:

“Được rồi, anh Sawada, người vẫn là buông tha cho mập mập đi, da mặt cậu ấy rất mỏng, người đừng đùa nữa.”

Sawada vẽ mặt không cam lòng buông tay, xoay người, khoát tay lên vai Kawaga nhà mình, vẽ mặt tiếc nuối nói:

“Kawaga, béo béo lá gan quá nhỏ, kém hơn người rất nhiều ~”

Kawaga mặt không biểu tình cũng không nói chuyện, chỉ im lặng đứng một bên.

Mập mập vội vàng ngồi kế bên người Brent, chỉ muốn cách Sawada càng xa càng tốt.

Brent cúi đầu, đem vật gì đó trên giường thu dọn lại, sau đó đi qua mở cửa sổ nhìn một chút, thấy bên ngoài sắc trời đã tối, quay lại nói:

“Được rồi, chúng ta đi ăn chút gì đó thì xuất phát.”

Hôm nay Sawada và Kawaga đều mặc tây trang, so với mặt kimono nhìn gọn gàng hơn nhiều, nhưng mà, Kawaga vẫn mang theo thanh kiếm Nhật trên người.

“Kawaga, người vẫn muốn mang thanh kiếm này theo sao?”

Đem mọi thứ chuẩn bị tốt, lúc mang theo súng ống ra ngoài, Brent nghi hoặc nhìn Kawaga.

Kawaga gật gật đầu, còn chưa nói gì, Sawada đã cười nói:

“Brent, Kawaga nhà chúng ta luôn mang thanh kiếm này theo người ~ người đừng quản hấn, để hấn mang đi thôi.”

Brent nhún nhún vai,

“Mang theo thì cũng không có gì, nhưng mà chúng ta đã có súng, thanh kiếm kia cũng không có công dụng.”

Sawada cười cười, nghiêng mặt, liếc mắt nhìn Kawaga một cái, đối với Brent mà nói:

“Lúc Kawaga 4 tuổi đã được đưa đến bên người ta, khi đó, cha ta nói là tặng hấn cho ta, thế là chúng ta cùng trao đổi tín vật, ký kết khế ước chủ tớ. Ta thì mang thanh kiếm này tặng hấn làm tín vật, nên thanh kiếm không rời thân hấn, hơn nữa từ nhỏ Kawaga đã luyện kiếm thuật Nhật Bản, thành ra không có thói quen dùng súng đầu ~”

Brent bình tĩnh mà gật gật đầu:

“Như thế thì Kawaga rất lợi hại đúng không?”

Sawada Kenya hừ một tiếng:

“Ừ ~”

Mập mập đứng một bên nhin không được sáp vô một câu:

“Sa, Sawada, thế Kawaga tặng tín vật gì cho người?”

Sawada chép chép miệng, khoe môi cong lên:

“Hấn tặng chính mình nha ~” (*đập bàn* *gào thét* tôi biết ngay mà, khả khả)

Nói xong liền cúi đầu cười cười.

Mập mập nghi hoặc nhìn Sawada, không hiểu là ý tứ gì.

Brent ngược lại không quá chú ý chuyện bọn họ đang nói, chỉ lấy tay ngăn lại, cậu thấy vài người bên phố Hoa đang trao đổi với người bên phố mười ba, Brent nhìn đến mắt cũng không thèm chớp, cứ chăm chăm tại chỗ hiệu thuốc kia.

“Khi nào thì hành động?”

Sawada thấp giọng hỏi, bây giờ hấn cùng Brent là một nhóm nhỏ, với lại hấn cũng thích tính cách trầm ổn của cậu.

Hiện tại bọn họ đang đứng trong một con ngõ, Sawada vươn đầu ngó ra ngoài, theo tầm mắt của Brent nhìn về phía hiệu thuốc, cửa tiệm rất lớn, ngoài cổng lại không có người nào, phía trước có một chiếc xe đất tiền đang đậu.

“Không.”

Brent ngẩng đầu nhìn sắc trời, phải chờ hoàng hôn buông xuống, như thế mới có thể che được tung tích của cả bọn.

“Chín giờ hành động cũng không muộn, đợi lúc trời tối hơn một chút, xe vận chuyển được phẩm sẽ đến đây, khi đó chúng ta sẽ bắt đầu.”

Ngày mai chính là ngày nghỉ, trên đường các cửa hàng của người Do Thái đều đóng cửa, chắc là về nhà nghe kinh thánh, ở phố người Hoa thì đèn đuốc vẫn còn sáng trưng, nhưng đến gần chín giờ người cũng dần thưa đi...

À, cho dù là phố người Hoa vẫn còn người là người, Brent cũng không thấy sợ, cửa hiệu đó từ trước đến nay luôn bị người Do Thái và người da vàng kỳ thị nghiêm trọng, thời điểm cửa tiệm đó bán thuốc Trung Quốc, giá đều cao hơn so với người khác đến một hai lần.

Phố người Hoa đối với tiệm này căm thù đến tận xương tủy, bọn họ ở đây không mua nổi thuốc Tây vì nó quá đắt, hơn nữa tên chủ người Mỹ này luôn có biểu tình vênh váo, khiến người khác nhìn vô mà cho hấn một đấm.

“Hút thuốc không?”

Brent lấy ra một bao thuốc lá, đưa qua trước mặt Sawada.

Sawada cười gật đầu, cầm lấy một điếu, Brent giúp hấn châm thuốc. Sawada dùng ngón tay thon dài đưa điếu thuốc lên miệng, mím mím môi hít một ngụm, Brent cũng hít sâu một hơi, ngẩng đầu phun ra một làn khói, ung dung đứng chờ thời gian trôi qua.

Ngoài miệng ngậm điếu thuốc, Brent đứng tựa người vào vách tường, nhìn bộ dáng Sawada hút thuốc, vẻ mặt của hấn làm cho Brent có một cảm giác kỳ lạ –

Sawada đem điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay, động tác hút thuốc của hấn cũng không giống như những người đàn ông bình thường – thô lỗ, khẩn cấp muốn được thỏa mãn – mà là chậm rãi thưởng thức, hấn đem hương vị của mỗi điếu thuốc nhấm nháp toàn bộ, làn khói sẽ theo đôi môi đỏ sẫm mà chậm rãi phun ra ngoài, vẻ mặt lạnh lùng vắng vẻ, bên môi luôn ẩn ẩn ý cười, làm cho người ta có một cảm giác băng lãnh, âm u.

Brent không biết bối cảnh của Sawada khi ở Nhật, bất quá, hấn không nói, Brent cũng lười hỏi.

Nhưng mà, Brent cảm thấy... Người đàn ông Sawada Kenya này, không phải một gia đình bình thường là có thể dưỡng ra thiếu gia như hấn.

“Brent, người nói xem, tên thương nhân Detroit này có bối cảnh thế nào mà lại làm ra được một hiệu thuốc lớn như thế?”

Sawada đột nhiên mở miệng nói chuyện, nhìn chằm chằm vào Brent, bộ dạng trêu tức trên mặt cũng đã thu lại.

Brent cẩn thận nghĩ nghĩ, dựa vào tường đối diện Sawada, nói:

“Tiền khản định là có, hơn nữa cũng không ít, nhưng mà gia thế... Đây thì chắc không, nếu thật sự có gia thế, cửa tiệm như vậy cũng sẽ không đến mức đường cùng mà chạy đến phố người Hoa, hấn là phải đến khu trung tâm mới đúng. Khu trung tâm không phải có tiền thì cái gì cũng được. Bên kia có mấy nhà có cửa hàng đều là có người phía sau chống lưng, nên ta cam đoan là không có.”

Sawada cười cười,

“Vậy ta yên tâm.”

Brent liếc mắt nhìn hấn,

“Ta đều tìm chỗ tốt để xuống tay...”

“Brent, có xe đến.”

Mập mạp kích động hô một tiếng, tay thì lôi kéo áo Brent.

Brent ném điều thuốc trên tay xuống, quay đầu thấy một chiếc xe tải cỡ trung đang chậm rãi chạy qua, đến trước cửa tiệm thì dừng lại.

“Hành động.”

Brent lấy trong túi ra hai chiếc vớ đã cắt, nhanh chóng đội vào đầu, mập mạp cũng làm y như Brent, đội vớ vào cái đầu béo béo.

“Được lắm đó, mập mạp.”

Brent vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt mập mạp, rồi thì lôi khẩu súng ra, dựng thẳng tay, hướng mọi người phía sau mà phát phát tay:

“Đi thôi.”

Bốn người cầm súng trên tay đi nhanh về phía tiệm thuốc.

Người đi trên đường cũng không nhiều lắm, thấy bốn người lâm lâm súng, chỉ vội vã vọt qua một bên, làm bộ cái gì cũng không thấy.

Hiện tại các thế đạo hắc bang hoành hành, giết người vào ban ngày cứ như là ăn cơm bữa, thời gian lâu, cũng đã thành thói quen.

9. Chương 9: Cướp Bóc Hiệu Thuốc (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Thời điểm bốn người đi qua đó, ông chủ người Detroit còn đang ngậm một điều xì gà, đứng trước quầy thu ngân mà nói chuyện.

“Lão già này, ngoan ngoãn đứng yên, bằng không, một súng bắn vỡ đầu ông.”

Brent lấy súng chĩa vào đầu ông ta, còn ba người kia thì đi chế trụ nhân viên cùng những người còn lại.

“Nghe, chúng ta chỉ lấy tiền này nọ, không giết người, nếu các người báo cảnh sát, hoặc là la to thì ta đây không chắc...”

Brent bổ sung một câu, lão già kia bị dọa đến sắp ngất, run rẩy giơ hai tay lên.

Tên đàn ông đối diện về mặt kinh sợ nhìn Brent.

Brent ra hiệu cho Kawaga khống chế những người trong tiệm, sau đó đi ra ngoài lái chiếc xe tải vào, rồi đóng cửa kín cửa tiệm. Sawada cùng mập mạp và cậu, ba người đem những dược phẩm Tây Dương quý hiếm vác vào trong xe.

“Ông chủ, bây giờ người ngoan ngoãn đem két sắt ra đây.”

Brent dùng sức nắm áo lão, hung tợn kêu ông ta mang két tiền đến.

Quả nhiên, lão chủ thành thành thật thật đem két cùng mật mã trao ra.

“A –!”

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến tiếng thét chói tai của một gã đàn ông, Brent xoay đầu, thấy Kawaga đang cầm trường kiếm xuyên qua bụng của tên nam nhân có ý định chạy trốn, sau đó mạnh mẽ chuyển thân kiếm, cắt đứt ruột trong bụng tên đó. Gã đó chết chắc rồi.

Thấy một màn này, mấy người bên cạnh đều bị sợ đến mức che miệng khóc, nhưng mà lại không dám khóc thành tiếng.

Brent nhìn thoáng qua kẻ kia, hai chân run rẩy nằm trên đất ôm bụng, máu tươi đầm đìa, ruột gan cũng chảy ra dịch.

Trên mặt Brent không có biểu hiện gì, cũng chẳng nói một lời, chỉ lo đem được phẩm ra xe, sâu trong căn phòng đều là những được quý, nhưng đã được Sawada với mập mạp thu dọn gần sạch sẽ, nên cũng phát tay nói:

“Đi thôi.”

Nghe thấy lời Brent, Kawaga cũng thật nhanh nhẹn mà mở cổng, rồi nhảy lên thùng xe, mập mạp cũng nhanh chóng chạy đến, Sawada kéo cửa rồi ngồi vào chỗ phó lái.

Brent chuyển xe, phá tan một tấm kính rồi trực tiếp phóng xa ra đường lớn, một mạch nhanh chóng chạy mất.

Bọn họ chạy đến tầng hầm nhà mập mạp, sau đó đem các thứ cướp được cho vào phòng.

“Có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Mập mạp đầu đầy mồ hôi, bốn người trải qua chuyện vừa rồi đều trong trạng thái khẩn trương, hiện giờ còn chưa phục hồi lại tinh thần, dù sao cũng là lần đầu tiên.

Đáy lòng Brent vẫn có chút hốt hoảng, luôn lo rằng trên đường sẽ xảy ra chuyện, nhưng không ngờ lại thuận buồm xuôi gió như vậy.

Brent cởi áo khoác, chỉ mặc áo sơ mi bên trong, lấy tay lau mồ hôi trên trán, lắc lắc đầu, sau đó nói với bọn Sawada:

“Ta đem xe tải này đi bán, để đây chính là tìm chết, các người mang thuốc bên trong mở ra đi, cùng giá thì để chung một chỗ, ta trở về thì cùng mở két.”

Sawada mồ hôi đổ nhiều không kém, hướng Brent gật gật đầu:

“Người đi đi, bên này để ta lo.”

Brent ừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài, lên xe hướng đến một nơi chuyên tiêu tang xe không rõ nguồn gốc.

Ông chủ đó là một người Do Thái, cũng rất quen thân với Brent, ông ta còn ngẫu nhiên mà buôn lậu chút đồ vật.

Brent đem xe bán đi, rồi cầm tiền chạy về chỗ mập mạp.

“Các người chuẩn bị xong hết rồi?”

Brent đi vào toilet, lấy khăn rửa mặt, đem mồ hôi trên mặt lau sạch sẽ.

Sawada cầm chén trà ngồi trên ghế mây, sơmi trắng rộng mở lộ ra cả khuôn ngực.

“Đúng vậy, chuẩn bị xong hết rồi, bên người thì sao?”

Sawada quay đầu nhìn Brent.

“Brent... Không có chuyện gì đúng không?”

Mập mạp lo lắng nhìn cậu.

Brent nhún nhún vai, nhìn mập mạp nói:

“Không sao, phi tang chúng cứ là nghề của ta, hơn nữa người mua đồ second-hand cũng không phải ngốc, bọn họ không làm sạch sẽ tuyệt đối không bán ra, hoặc là tân trang lại mới, hoặc là đem nó mở bung mà bán các linh kiện, tóm lại là sẽ không để người khác truy ra.”

Brent đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chăm về phía mập mạp, làm cậu trai sửng sốt, không biết vì sao Brent nhìn mình.

Brent lấy tay vỗ vỗ vai mập mạp:

“Mập mạp, hôm nay nhìn rất được nha.”

Mập mạp liền đỏ mặt, đáy lòng không kiềm được mà vui vẻ, mở to đôi mắt nhìn Brent:

“Brent, cảm ơn người, nếu không nhờ người, mẹ ta sẽ không có tiền chữa bệnh...”

“Được rồi, được rồi.”

Brent không nhịn được đánh gãy lời mập mạp, xoay người ngồi lên sôpha, bắt chéo chân, lấy trong túi một bao thuốc lá, ném cho Sawada một điếu rồi châm lửa, ngửa đầu hít sâu một ngụm.

“Hô – mập mạp, coi như là không phải vì chuyện của người, chúng ta sớm hay muộn gì cũng theo con đường này.”

Brent kẹp điếu thuốc, nghiêng mặt, không chút thay đổi nhìn mập mạp, cậu trai nghi hoặc nhìn Brent, không rõ cậu muốn nói gì.

Brent lấy thuốc lá đưa cho mập mạp, ý bảo mập mạp cũng đến một điếu:

“Mập mạp, đến này.”

Mập mạp lắc đầu:

“Không, ta không hút thuốc, mẹ ta nếu biết thì...”

“Nhanh lên.”

Brent lạnh nhạt nói, đôi con ngươi thâm thẳm nhìn cậu.

Mập mạp bị Brent áp bách mà cúi đầu, cuối cùng đem điếu thuốc kẹp trên tay.

Brent đi đến, châm thuốc dùm cậu.

“Hít thử đi.”

Mập mạp vội vàng hít một ngụm,

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...! ...”

Mập mạp bị nghẹn ho khan không ngừng, mặt cũng đỏ bừng một mảng.

“Ha ha ha...”

Sawada ôm bụng phá lên cười, Brent cũng cười theo, mập mạp ngẩng đầu, nhếch môi nở nụ cười, chỉ có Kawaga vẫn thế, diện vô biểu tình đứng một bên.

Mọi người hiện tại thật vui vẻ, Brent có thể cảm nhận được điều đó.

“Được rồi,”

Ngoài miệng còn phun khói, Brent đứng lên nói,

“Chúng ta mở két sắt ra đi.”

Nói xong, bốn người chụm lại một chỗ,

Tử sắt là dùng mật mã, nếu không có thì thật phiền toái, khẳng định tốn không ít công phu.

“smiths1913...”

Brent một bên nhớ mặt mã, hai tay linh hoạt mở ra, mở kết thì bên trong thật nhiều tiền, đều là tiền có giá trị lớn.

Brent đưa tay vào, đem toàn bộ số tiền ra, đều là tiền mới, cho nên đếm cũng rất dễ, một sấp là một ngàn đô, đếm đếm cũng tổng cộng là năm mươi ngàn.

“Trời, đúng là không ít.”

Brent có chút cảm khái, bây giờ năm mươi vạn quả thật là rất nhiều, nhiều đó cũng mua được không ít căn hộ xa hoa, Brent lớn đến như vậy cũng chưa từng thấy nhiều tiền như thế.

“Chia như thế nào?”

Sawada nhìn Brent.

Brent vút điều thuốc xuống, vươn tay, vỗ vai mập mạp cùng Sawada, nghiêm túc nói:

“Tiền sẽ phân rõ, nhưng mà, phải nhớ kỹ, về sau chúng ta là một nhóm, là anh em tốt, có được chuyện tốt sẽ cùng nhau hưởng, nếu ai bị khi dễ, những người khác sẽ giúp mà trả thù, được không?”

Sawada gật đầu cười:

“Tốt lắm.”

Mập mạp cũng gật đầu:

“Được, Brent, ta đều nghe người!”

Kawaga đứng sau Sawada cũng không nói chuyện.

Brent thu tay, xoay người lấy tiền bán xe đưa ra, đặt trên bàn,

“Tiền này đưa cho mập mạp, mẹ hắn sinh bệnh, hiện tại dùng đi. Ai có gì muốn nói không?”

Sawada cười cười:

“Brent, người chia là được, món tiền này ta cũng không quá để ý, về sau chúng ta còn có nhiều tiền mà.”

Brent gật đầu, đem tiền bán xe đưa cho mập mạp. Sau đó đem năm mươi ngàn đô chia đều cho bốn người, còn lại mười ngàn, Brent quyết định đem tiền gửi ngân hàng, làm thành tài sản của bốn người.

“Được rồi, ta thấy chuyện bây giờ chúng ta cần làm là đi mua một bộ tây trang thật oách vào.”

Brent nhếch khóe miệng cười cười, lần đầu tiên thành công, làm cho cậu càng tin tưởng vào chính mình.

“Bây giờ chúng ta có thể tản ra, trở về tiêu tiền, tối mai lại đến đây, đem mấy loại dược phẩm quý ra phổ người Hoa với Âm ty bếp mà bán, chỉ cần giá thấp một chút, chắc chắn sẽ có người mua.”

Sawada khoái trá cười,

“Không thành vấn đề ~”

Nói xong, Sawada xoay người lấy tây trang, đưa cho Kawaga, rồi nói với Brent và mập mạp:

“Ta và Kawaga đi trước, tối mai gặp ~”

Brent phất tay:

“Ta đi cùng hai người, mập mạp, đêm nay nghỉ sớm một chút, ngày mai cứ buôn bán bình thường, biết không?”

Cho dù là cảnh sát đến, người cứ nói là không biết, cái gì cũng không biết, nếu có chuyện gì, cứ ngằm đưa tiền rồi đuổi họ đi, thông minh một chút, đừng có mà yếu bóng vía.”

Mập mạp không ngừng gật đầu, tỏ ý mình đã nhớ kỹ.

Brent vừa lòng, cuối cùng vẫy tay tạm biệt mập mạp, xoay người đi cùng Sawada và Kawaga.

10. Chương 10: Trả Tiền (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Christian, anh đã về!”

Brent vào nhà, liền vội vàng hô một tiếng.

“Brent!”

Christ mở cửa, vươn đầu bé nhỏ ra nhìn, đôi mắt đen láy đang nhìn chăm chăm Brent hoàn toàn khác hẳn đôi mắt xanh lục nồng đậm của cậu. Thấy Brent thực sự đứng ở cửa, cô bé lập tức vui vẻ mà nhảy ra, hai tay mạnh mẽ ôm eo cậu.

“Brent, em rất nhớ anh ~!”

Brent cúi đầu cười cười, xoay người ôm Christian vào lòng.

Cô bé đem mặt mình vùi vào cổ Brent.

“Sao bây giờ mới trở về? Brent?”

Christian ngược mặt, bắt mắt nhìn Brent.

Brent lấy tay điểm điểm chóp mũi cô bé, thấp giọng nói:

“Cho em xem cái này.”

“Được ~!”

Cô bé vỗ tay cười tươi rói.

Brent ôm Christian vào phòng ngủ, cởi giày, đem cô bé đặt trên giường, bản thân cậu cũng ngồi xuống một bên.

“Brent, anh cho em xem thứ gì, có phải ăn ngon hay không?”

Brent nhin không được bật cười:

“Thứ này có thể mua được rất nhiều thức ăn ngon.”

Christian kinh ngạc mở to hai mắt, Brent lấy tay che ánh mắt của cô bé lại,

“Christ, nhắm mắt lại.”

Khi còn nhỏ, bọn họ thường chơi trò này, khi đó Brent và Christian thường xuyên chịu đói. Mỗi lần Brent mang được thứ gì ngon đến, hoặc là cái gì chơi tốt, đều sẽ đem về nhà, bắt Christian nhắm mắt lại, sau đó đem “Đồ tốt” ấy đặt trước mặt cô bé.

Mặc kệ là Brent có cái gì, Christ đều rất vui vẻ.

“Được rồi, Christian, mở to mắt nào.”

Brent thấp giọng nói.

Christian chậm rãi mở mắt, thấy trong tay Brent là một sấp tiền thật dày, hơn nữa mỗi tờ còn có giá trị rất lớn.

“A... ~”

Christian thật sự mở to đôi mắt, kinh hỉ mà hét một tiếng.

“Hư – Christian nói nhỏ chút!”

Brent lấy tay che miệng cô bé, ý bảo đừng nói lớn nữa, phía sau bọn họ là lão ba tửu quỷ đang ngủ bên ngoài, nếu lỡ nghe được thì chắc chắn gặp phiền toái.

Christian cũng vươn tay che miệng mình, ánh mắt sáng ngời nhìn xấp tiền trong tay Brent.

Brent lấy tay mình xuống, thấp giọng nói:

“Christian, em xem, có phải bây giờ chúng ta có thể mua rất nhiều món ngon không?”

Christian cười gật đầu,

“Em muốn thật nhiều thật nhiều bánh bơ ngọt ~”

Brent cũng gật gật đầu,

“Không thành vấn đề.”

Cô bé hưng phấn quệt cái miệng nhỏ:

“Đúng rồi, em còn muốn một cái giường màu hồng!”

Brent nhìn nhìn cái phòng màu lam và Christian khả ái. Cô bé thì trắng trắng mềm mềm thật sự có chút không tương xứng với căn phòng tối màu. Dù sao cậu cũng đang có tiền, đổi thành giường hồng nhạt cho cô bé cũng không sao.

Brent vuốt vuốt khuôn mặt Christian, gật đầu nói:

“Được, ngày mai chúng ta đi mua giường hồng và thật nhiều bánh bơ cho em, thế nào?”

“Em yêu anh! Brent!”

Christian kích động đứng lên, ôm cậu rồi dùng sức hôn vào hai bên má, tóc đen mềm mượt thổi bay bay vào cổ Brent.

Brent kéo khoe môi. Đứng dậy:

“Được rồi, Christian, anh có chút mệt, bây giờ anh tắm rửa, rồi chúng ta cùng ngủ nha.”

“Vâng, Brent ~”

...

Ngày hôm sau, Brent và Christian ngủ thẳng đến giữa trưa.

Cô bé tỉnh lại trước, ngược với bình thường Brent hay thức dậy sớm. Christian thấy anh trai còn ngủ nên lại ngủ thêm chốc lát.

“Àn...”

Brent trở mình, hai tay ôm thân hình nhỏ bé của em gái vào lòng, sau đó chậm rãi mở mắt, thấy bên cửa sổ ánh sáng đã ngập tràn chiếu rọi, nên có chút chói mắt.

“Brent, rốt cục anh cũng tỉnh?”

Christian cười tủm tỉm nhìn Brent, bàn tay nhỏ xíu bắt đầu vuốt ve đùa nghịch mái tóc đỏ au của cậu.

Brent bình tỉnh, với tay lấy đồng hồ báo thức cầm lên, nhìn thời gian cũng sắp điểm mười hai giờ.

“Đã sắp trưa trưa rồi, Christian, sao em không kêu anh?”

Christian dẫu môi:

“Brent, anh ngủ say như vậy, chắc chắc ở bên ngoài đã rất vất vả, cho nên em muốn anh ngủ nhiều hơn một tí, hơn nữa anh cũng rất ít khi cùng em ngủ nướng, đúng không?”

Brent gật đầu, ngồi dậy, sau đó kéo theo cô bé,

“Christian, chúng ta không cần ngủ nướng. Không phải em muốn đi mua giường và thật nhiều món ngon sao? Đúng rồi, thuận tiện còn mua cho em chút quần áo mới nữa.”

“Được!”

Christian lập tức đem ánh mắt biếng nhác mở thật to, từ trên giường nhảy xuống, thúc giục Brent:

“Brent, nhanh lên! Không cần ngủ nữa!”

Kỳ thực Brent đã ngủ đủ rồi, chỉ là do tối hôm qua quá mệt mỏi và kích thích, bằng không cậu cũng không ngủ quên như vậy.

Brent vẫn nghĩ, các đại gia giàu có thật sự rất ít khi ngủ nướng, chỉ có quý mới có bó bó thời gian mà ngủ.

“Được rồi, Christian, chúng ta đi đánh răng rửa mặt.”

...

Sau khi tẩy rửa xong, Brent và Christian vào phòng thay quần áo, rồi cậu mang cô bé vào đến khu của người giàu có, nhân viên chính phủ cư ngụ, trong nơi đó đều là bán hàng xa hoa chính tông.

Tuy rằng hiện tại Brent không thể tùy tiện tiêu xài, nhưng là mua chút quần áo mới cùng giường cho em gái thì vẫn là dư giả.

“Thích màu nào?”

Brent cầm một chiếc váy công chúa trắng hồng, hỏi Christian.

“Màu hồng ~ em thích nhất màu hồng ~!”

Christian giống y như các cô bé cùng tuổi, thấy váy là hai chân không yên được, mà từ nhỏ Christian cũng đã thích các loại váy công chúa màu hồng.

“Được, vậy lấy cái này.”

Brent gật đầu với người bán hàng.

“Được, thưa cậu, cậu chờ một chút, tôi mang đi đóng gói.”

Nói xong, người bán hàng bắt đầu gói chiếc váy xinh đẹp lại rồi đưa cho Brent.

“Để em cầm!”

Christian quần quýt lấy Brent.

Brent đưa gói to cho cô bé, Christian lập tức gắt gao ôm chiếc váy vào lòng mình, sau đó nâng lên khuôn mặt nhỏ, cười tủm tỉm nói:

“Brent ~ chiếc váy này thật đẹp ~!”

Brent gật đầu,

“Christian mặc cái gì cũng đẹp cả.”

Cô bé lôi kéo tay Brent, y như một công chúa nhỏ, vẻ mặt tự tin mà ra khỏi cửa.

Brent híp mắt nhìn vào biệt thự xa hoa trước mặt, bên ngoài căn hộ vách tường hoa đỏ quyền gần như chiếm cứ cả phân nửa, dưới ánh mắt mặt trời một màu đỏ tràn ra, bụi hoa một bên tựa hồ rất được người chăm sóc, nhìn từng khóm từng khóm xinh đẹp chỉnh tề.

Để người ta liếc mắt là có thể nhìn thấy thì cũng biết là chủ nhân nơi này có bao nhiêu sang trọng.

“Brent, chúng ta đi phía này làm gì? Về nhà sao?”

Christian ngẩng mặt lên nhìn Brent.

Brent lắc đầu, “Chúng ta đi ăn chút món ngon.”

Brent lôi kéo Christian vào một tiệm kem, chọn một phần vị ô mai, màu sắc ly kem dịu ngọt cùng chiếc bánh gato trước mặt, sau đó Brent dặn dò cô bé ngồi ở đây ăn, không nên đi lung tung, còn mình thì đến khu phố đối diện.

Brent ngồi ở trước bồn hoa nhà Edward, thấy những cánh hoa tươi sạch đến một hạt bụi cũng không có thì biết là hoa này đã được người chăm sóc rất kỹ lưỡng.

Brent rút một điều thuốc, đưa lên miệng, chậm rãi chờ đợi, nhìn xem Edward có xuất hay không.

Một lát sau, Brent thấy cổng biệt thự mở rộng, một chiếc Ford quen thuộc chạy ra.

Phản ứng đầu tiên của cậu là ném điều thuốc trong tay vào bồn hoa, sau đó đứng lên, hai tay đút vào túi, nhìn chằm chằm vào chiếc xe hơi.

Brent hy vọng bản thân sẽ có chút khí thế, mỗi lần ở trước mặt Edward thì cậu luôn bị một cảm giác áp bách không ngắc nổi đầu, hiện tại nên tỏ ra mạnh mẽ hơn để không bị khi dễ mới được!

Brent âm thầm hít thở thật sâu, hai mắt khiên định nhìn vào chiếc xe hơi phía trước, sau đó vươn tay, phất chiếc xe.

Quả nhiên chiếc xe chậm rãi dừng lại trước mặt cậu, người tài xế xuống xe, ra sau mở cửa, Edward từ trong bước ra.

“Edward...”

Cậu thấy Edward đi xuống, cứ như vậy đứng trước mặt mình, đột nhiên không nhận được mà có chút khẩn trương.

Hôm nay người nọ mặc một thân tây trang đen tuyền, càng tỏ thêm dáng vẻ cao ngất.

Mái tóc đen được chải gọn gẽ phía sau đầu, lộ ra gương mặt tinh xảo luôn mang theo một vẻ áp bách, đôi môi đỏ sẫm luôn mím lại một chỗ, con ngươi đen nhánh thẳng tắp lạnh lùng nhìn Brent – chỉ ít Brent cũng thấy được ánh mắt lạnh lùng đó làm cậu không thoải mái.

“Người ở đây làm gì?”

Thanh âm Edward rất trầm thấp, có thể là do bình thường hắn không nói chuyện nhiều, Brent nghe nói tình trạng thân thể người này thực có chút không tốt, cần phải yên tĩnh mà tịnh dưỡng lâu dài.

Brent ngẩng đầu lên, nhìn Edward so với mình cao hơn một ít, thản nhiên nói:

“Ta đến trả tiền.”

Edward hơi hơi chọn mi, gợi lên khóe miệng cười cười.

Brent sửng sốt, không biết người nọ cười cái gì, hoàn toàn không hiểu được ý đồ.

Brent tự cho là bản thân mình từ nhỏ đã sống một cuộc sống đen tối, cũng gặp không ít loại người, thế nhưng... Brent phát hiện, cậu hoàn toàn không hiểu được người trước mặt này.

“Tiền từ đâu người có?”

Edward nói xong câu này, lấy khăn tay ra, hơi thùy hạ mi mắt, cúi đầu ho khan một tiếng, người tài xế phía sau vội vàng nói:

“Thiếu gia, ngài có muốn lên xe ngồi nói chuyện không?...”

Edward lắc đầu, tay thả lại vào túi quần.

Brent đứng gần nhìn Edward, dưới ánh mặt trời chói mắt, làn da người nọ quả thực trắng đến mức có thể nhập cùng ánh nắng làm một, hơn nữa da thịt nhẵn nhụi không hề có một chút tì vết, đôi đồng tử sáng ngời thâm thấu, thời điểm hơi hơi nghiêng mặt, đôi con ngươi đen láy có thể thu hút lòng người.

Nghe Edward nói những lời này, mặt Brent chợt đỏ, có một loại cảm giác nhục nhã, khiến cậu thấy tức giận, hơn nữa... còn thực xấu hổ.

Brent không nghĩ tới mặt mình sẽ đỏ như vậy, nhưng là vẫn hơi hơi nghiêng mặt, tránh đi tầm mắt của người nọ, sau đó mặt không chút thay đổi nói:

“Tiền từ đâu người không cần quan tâm, dù sao ta có tiền trả người là được.”

Cậu có chút luồn cuống nên đút tay vào túi tiền, muốn che giấu sự khản trương và xấu hổ của bản thân. Edward hừ lạnh một tiếng, sau đó thản nhiên nhìn cậu, đột ngột khom lưng, thấp giọng nói bên tai cậu: “Muốn trả tiền, buổi tối đến nhà ta đi.”

Vì để chứng minh mình không có ba hoa, Brent lập tức đáp ứng, sau đó nghĩ nghĩ, đêm nay còn có chuyện quan trọng cần giải quyết, liền ngẩng đầu nói với Edward:

“Buổi tối ngày mai được không? Đêm nay ta còn có việc.”

Edward thản nhiên liếc nhìn Brent một cái,

“Tùy người.”

Nói xong, Edward liền xoay người lên xe, ngả lưng vào ghế, nhắm hai mắt lại.

Tài xế đóng cửa, xe lập tức rời đi.

Brent lẳng lẳng đứng ở trước cửa nhà Edward, hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

“Tên khốn!”

Brent cúi đầu mắng một tiếng, lập tức đi qua đường, trở về tiệm kem, thấy Christian còn tỉ mỉ mà nếm món ngọt.

“Brent, mau đến đây, cùng ăn với em nào ~!”

Christian thấy Brent trở lại, vội vàng vươn tay kéo Brent ngồi cùng.

Hiện tại cậu hoàn toàn không có hứng thú để ăn thứ gì, ngồi ở đối diện Christian, lắc đầu nói:

“Không, em ăn đi, anh không muốn ăn, hiện tại không đói.”

Christian cầm lấy muỗng nhỏ tiếp tục thưởng thức món ngon.

Sau khi ăn xong Christian còn muốn ăn thêm món ngọt nào đó, Brent thấy cô bé nếu ăn quá nhiều đồ ngọt thì sẽ béo lên, nên kéo Christian rời đi, hai người lại mua một chiếc giường tơ lụa xa hoa, thẳng đến khi trời nhá nhem tối mới đi ăn cơm rồi trở về

11. Chương 11: Trả Tiền (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Tác giả có lời muốn nói: A tiểu bạch a tiểu bạch... Thật sự rất thích tiểu bạch a

Kỳ thực Brent một chút cũng không muốn đi dạo phố.

Cho dù trước kia đi trên đường có nhàm chán cách mấy cậu cũng sẽ kiếm chút cơ hội để phát tài, nhưng mà thời điểm đi dạo cùng Christian, Brent luôn có đủ nhẫn nại mà chưa bao giờ thấy phiền chán.

“Brent, về đến nhà rồi ~”

Christian một đường lú lú nói không ngừng, nhưng khi đứng trước cửa, cô bé lúc nào cũng nhỏ giọng lại.

Brent thấy vẻ mặt lo lắng của Christian, bởi vì ba của bọn họ không phải là như mọi người đàn ông Do Thái bình thường mà là một ông tửu quỷ điên vì rượu, cho nên Christian vừa thấy ông ta đã sợ.

Brent lấy tay sờ sờ đầu cô bé, thấp giọng ôn nhu nói:

“Đừng sợ, Chris, có anh đây.”

Nói xong, một tay Brent cầm đồ, tay kia thì cầm chìa khóa, nhẹ nhàng mà mở cửa ra.

Bên trong không có tiếng động nào.

Không có tiếng chửi bậy, cũng không có tiếng đồ vật bị ngã.

Brent đẩy cửa đi vào, thấy phòng khách gọn gàng không còn một mảnh hỗn loạn, cũng không có bản thủ như một người đàn bà chanh chua chửi đồng lên.

“Hình như không có ai.”

Brent xoay người nhìn Christian, sau đó nghiêng người, ý bảo Christian đi vào trước.

Christian cảnh giác ngẩng đầu, nhìn nhìn thật kỹ lưỡng, quả nhiên là không có ai.

Kỳ thực gian phòng này cũng không phải lớn, nhìn qua nhìn lại thì đặc biệt giản dị, nhưng đây là tài sản duy nhất của bọn họ, là nơi mà từ nhỏ cậu và em gái cùng nhau sinh hoạt, cho nên từ tận đáy lòng, đối với nơi này Brent vẫn thực quyến luyến.

“Không có ai cả! Ông ta không trở về!”

Đối với Christian mà nói, Brent trầm ổn dịu dàng vừa là anh trai mà vừa giống như phụ thân của cô bé, còn người đàn ông kia, quả thực giống như là ma quỷ.

Ông ta xấu xí tà ác giống như Lucifer.

“Brent, hôm nay chúng ta chơi ở ngoài phòng khách đi, được không?”

Christian sôi nổi đến sofa ngồi xuống, bởi vì khi nam nhân kia ở nhà, Christian vừa vào đến cửa là vọt về phòng, rất ít khi được ở phòng khách.

Brent nhìn vào biểu tình vui vẻ của em gái, xoay người vào phòng ngủ,

“Christian, anh đi dọn dẹp phòng ngủ một chút, có thể buổi tối anh sẽ đi ra ngoài, em nên thành thành thật thật mà ở nhà, có biết không?”

Christian từ sofa nhảy xuống, đứng trước cửa phòng, nhìn chằm chằm vào Brent, vẻ mặt cô đơn nói:

“Brent, anh lại muốn đi sao? Anh muốn đi đâu?”

Brent một bên thu dọn, một bên cùng Christian nói chuyện:

“Đêm nay anh đến chỗ mập mập, có thể rất trễ mới về, mà cũng có thể sẽ không về, em ngoan ngoãn ở nhà, đi ngủ sớm một chút, biết không? Nếu ông ta trở về, em ở trong phòng ngủ, không cần đi ra, hiểu chứ?”

Christian cái gì cũng không nói, chỉ gật gật đầu. Bình thường Brent nói gì thì cô bé đều rất nghe lời.

Brent vừa ý gật đầu, đem giường dọn dẹp sạch sẽ, sau thì giúp Christian thử quần áo mới, đợi lúc cô bé lên giường thì cũng đã tám giờ tối.

Brent vén bức màn ngoài cửa sổ, trời đã tối đen, cậu đóng cửa, xoay người đi ra ngoài.

Theo ánh sáng hờn ám giữa những ngã tư đường đi phố người Hoa, lúc đến “Tiệm mì Lý kí”, Brent lập tức vào thẳng phòng ngủ của mập mập.

Sawada và Kagawa đều đã đến, hai người họ một thân tây trang đen tuyền.

Brent phát hiện Sawada đem mái tóc đen của hắc chải ngay ngắn chỉnh tề ở sau đầu, diện mạo của người đàn ông phương Đông anh tuấn này hoàn toàn hiện ra trong tầm mắt Brent.

Kagawa thì vẫn như vậy, giống như không hề tồn tại mà đứng phía sau Sawada.

Brent thấy, tướng mạo Sawada tuy rằng không thể nói là tuyệt đỉnh, nhưng chắc chắn là một mỹ nam tử, cho nên, mặc vào tây trang xa hoa và thay đổi kiểu tóc, thì càng có thêm khí chất.

“Chào, Brent.”

Sawada vẫn như trước, vẻ mặt cười cười, thân thể bán nằm trên ghế mây, hai chân bắt chéo, nghiêng mặt, híp mắt nhìn về cậu, một bàn tay thì tùy tiện gõ ghế.

Mặt Brent không có biểu hiện gì, chỉ gật đầu đáp lễ.

“Chào người, Sawada.”

Từ trước đến nay, Brent không phải là một đứa trẻ có cảm xúc phong phú, hồi nhỏ đã thế, nên bây giờ cũng là lý do vì sao tuổi cậu còn trẻ như vậy mà đã có thể chịu được sự hỗn loạn của thế đời, nếu là những kẻ khác thì đã sớm điên rồi.

Phải biết rằng, một người không có nhiều tình cảm, sinh mệnh luôn luôn an tĩnh và bình ổn, không giống như những người nhiệt tình niềm nở, như là một bó đuốc sáng rực, trong nháy mắt là có thể đem chính mình cháy rụi.

“Brent, sao người đến trễ vậy?”

Mập mập cũng một thân tây trang, bắt quá, bởi vì cậu trai mập, cho nên mặc trên người có chút không được tự nhiên, hơn nữa vóc dáng cậu trai cũng không cao, tây trang thì có chút lớn, nhưng mà, nếu so với trước kia thì đã ổn hơn một ít.

Brent liếc nhìn mập mập một cái, ngồi xuống sofa,

“Ta dẫn Chris đi mua ít quần áo, còn mua giường chăn.”

Trước khi đến cậu không có chỉnh chu một chút, cho nên hiện tại cả người lộ ra vẻ mệt mỏi, thế nhưng, khuôn mặt vẫn xinh đẹp đến đòi mạng, nhất là mái tóc đỏ tùy ý mà rũ xuống, phát phơ trước đôi mắt xanh biếc của cậu, đôi môi cũng một sắc đỏ thắm, càng yêu dị đến kỳ lạ.

Sawada hắc hắc cười,

“Thế nào, bạn gái à? Người không nói cho chúng ta biết là có bạn gái nha~”

Brent trắng mặt nhìn nụ cười xấu xa của Sawada,

“Không phải, là em gái ta.”

Sawada chọn mi,

“Xinh đẹp không? Người như vậy, khẳng định cô bé cũng là đại mỹ nữ.”

Brent âm trầm nhìn Sawada:

“Sawada, người không muốn sống.”

Sawada vội vàng lui thân mình, lấy tay lôi kéo bả vai của Kagawa:

“Kagawa, ta sợ ~” (chết cười =]]]])

Kagawa im lặng mà dịch chuyển thân mình, bảo đảm là Sawada không đụng đến y nữa.

Brent bất đắc dĩ cười cười, lấy từ túi áo một gói thuốc, đưa cho Sawada và mập mập mỗi người một điếu, sau đó cũng đưa vào miệng mình, ngửa đầu hít một ngụm, cách một làn khói nhìn về phía Lý Lạc Hải, nhàn nhạt hỏi,

“Mập mập, mẹ người thế nào?”

Mập mập đầu tiên là khụ một tiếng, sau đó phát phát tay nói:

“Bây giờ mẹ ta đang trong bệnh viện, bác sĩ rất nhanh sẽ xem cho bà ấy.”

“Vậy tối qua cảnh sát có đến đây hỏi cái gì không?”

Mập mập gật gật đầu, cầm một tờ báo đi ra,

“Đều viết trên báo, nhưng hôm nay ta mới thấy, bắt quá tối qua có cảnh sát tới, là cảnh sát bình thường vùng lân cận, cũng không nói gì nhiều, bọn họ hỏi, ta trả lời cái gì cũng không biết.”

Brent gật đầu, tiếp nhận tờ báo trên tay mập mạp, trên đó viết:

“Tôi hôm qua trên phố 13 có phát sinh vụ án cướp bóc giết người... Cảnh sát New York đang cố gắng truy tìm tội phạm hiểm nghi...”

Brent cười một tiếng, với lấy gạt tàn trên bàn, dụi điều thuốc vào trong.

“Đêm nay chúng ta phân công thế nào?”

Sawada quay đầu nhìn Brent, vẫn như trước dùng hai ngón tay kẹp điều thuốc lại.

Brent nghĩ nghĩ,

“Người đêm nay ra ngoài với ta một chuyến, mập mạp và Kagawa ở lại nơi này, ta dẫn người đến chỗ những người thương nhân Trung Quốc mua được phẩm, rồi dẫn bọn họ đến đây xem hàng hóa, ai ra giá cao, chúng ta liền đem hàng bán cho họ, còn những thứ thuốc bình thường thì chúng ta giữ lại, bán cho dân cư phụ cận.”

Brent vốn không muốn bán đi, sau suy nghĩ lại, những vật này thực sự phiền toái, còn rất dễ dàng mà để lộ tin tức, không bằng trực tiếp bán cho thương nhân Trung Quốc, bọn họ chắc chắn có cách mà tiêu thụ.

Còn những được phẩm không đáng giá thì có thể bán thấp hơn một chút cho những người dân, dù sao mua đi bán lại cũng không bao nhiêu tiền.

Hơn nữa vùng lân cận có rất nhiều người nhập cư trái phép, vô cùng nghèo khó, căn bản là không mua nổi thuốc tây, cũng coi như mình làm chút chuyện tốt.

Sawada đứng lên, đem điều thuốc thả vào gạt tàn, sau đó gật đầu nói:

“Được, không thành vấn đề ~”

Brent mang Sawada đến phố mười ba của người Do Thái, hai người dọc theo con đường mà đi đến,

“Không bằng người dọn đến đây ở chung với chúng ta.”

Brent đề nghị.

Sawada nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói:

“Cũng được, hiện tại chúng ta ở bên kia là địa bàn của gia tộc Brando, muốn sống bên đó thật không dễ dàng đâu ~”

Quy củ của hắc đạo thường bất thành văn, nếu như có một gia tộc nổi lên, thường thì các băng nhóm nhỏ hoặc những kẻ hoạt động tư nhân sẽ chịu áp lực rất lớn, trên cơ bản là sự phát triển của bọn họ sẽ bị giảm sút.

“Có phải bọn họ là Mafia Sicily đúng không?”

Đột nhiên Brent hung trí bưng bưng mà nói, cậu đối với gia tộc Brando tràn ngập hứng thú. Mấy năm trước cậu có nghe nói về lão đại Alexander Brando là người Italia.

Sawada gật đầu.

“Lúc trước ta còn đi theo Alexander Brando, hắn chủ yếu buôn lậu tơ lụa và dầu ôliu, sau thì phát tài, hiện tại hắn rất ít khi ở bên Âm ty, nhưng mà tất cả đều là địa bàn của hắn.”

Brent gật đầu, nghĩ nghĩ nói:

“Người thấy chúng ta có thể một ngày nào đó đột nhiên phát tài giống như hắn?”

Lần này Sawada không cười, dưới ngọn đèn hôn ám nhìn hắn càng thêm âm trầm,

“Người cho hắn là người tốt? Hắn chính là ma quỷ, người có biết hắn đã giết bao nhiêu người rồi không?”

Mấy năm nay hắn được như vậy, là bởi vì hắn đủ ngoan đủ độc, hắn giết người không chớp mắt đó, người có biết không? Vì tiền, bất cứ thủ đoạn nào hắn cũng dám dùng.”

Brent cúi đầu ừ một tiếng,

“Kỳ thực ta sùng bái người này.”

Sawada Kenya gật đầu,

“Bây giờ bên kia giống như nhà tù, buổi tối im lặng giống như có vua chúa đi tuần tra, còn ban đêm chỉ cần truyền đến tiếng súng thì mọi nhà đều biết gia tộc Brando lại giết người – cho dù bọn chúng có giết bao nhiêu kẻ cũng chẳng ai dám nói gì. Nếu chúng ta có thể ác hơn một chút, ta thấy, sớm hay muộn tại New York chúng ta cũng có chút danh tiếng.”

Brent ngẩng đầu nhìn nhìn, chỉ chỉ một căn nhà cũ ở góc đường, mặt không chút thay đổi phun ra một câu

“Đến rồi, Sawada.”

12. Chương 12: Trả Tiền (3)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent và Sawada bận rộn suốt một đêm, mang theo mười mấy thương nhân kha khá vào phố người Hoa đánh giá được phẩm, cuối cùng mới chọn được người tên Phúc Châu mà buôn bán. Bởi vì bình thường súng ống, thuốc phiện đều tiến hành vào ban đêm, cho nên tối đó bọn họ trao đổi giao dịch cũng rất nhanh.

Brent mong những thứ này đừng chất đống quá lâu, bởi vì thời gian càng kéo dài thì càng dễ xảy ra chuyện, mà những thương buôn cũng có chút khẩn cấp, họ muốn bán những thứ này cho người Trung Quốc, cho quân đội trong nước, cho các địa chủ có tiền.

Hơn nữa những mặt hàng này ở nước ngoài khó gặp, chỉ cần đánh mác “Sản xuất nước ngoài” thì có thể tùy ý mà nâng giá.

Brent và Sawada kiếm cũng được mười nghìn đô, thời điểm giao dịch chấm dứt đã là sáng ngày hôm sau.

“Được rồi, ta về trước, Christian còn chờ ta mua bữa sáng cho cô bé, tiền thì đặt ở chỗ Sawada, nếu hôm nay có thời gian, đem chút tiền bỏ ngân hàng, được không?”

Về mặt Brent mệt mỏi.

Những kẻ thương nhân Trung quốc đều là những lão hồ ly lâu năm, rất thích ép giá người khác, nếu như đồng được phẩm này không được coi trọng thì không biết Brent phải vật lộn bao lâu..

Người Trung quốc có bao nhiêu dong dài, xem như hôm nay Brent đã được diện kiến.

Thế nhưng thời điểm nói giá cả, Sawada ngược lại thật bình tĩnh mà chiến cùng bọn họ – không nhanh không chậm chơi đùa chiến thuật tâm lý.

Quả nhiên người phương Đông đều rất lợi hại, khó trách gần đây các thương nhân bán sỉ bán lẻ đều là người Châu Á. Bọn họ lúc nào cũng có đủ thời gian và nhẫn nại mà nói chuyện, bất quá, đó chỉ là một loại vô vị mà thôi.

“Không thành vấn đề, Brent, người cứ về mà lo cho em gái đi, nơi này giao cho ta ~”

Nhìn Sawada cũng không quá mệt nhọc, vẫn như trước mà mỉm cười nhìn Brent.

Brent cầm lấy áo, xoay người rời đi.

Theo như lần đầu tiên gặp Sawada, cậu đã thực tín nhiệm hắn, loại cảm giác này được hình thành từ sự ăn ý của bọn cậu.

Brent đi trên đường, đến một cửa hàng vừa khai trương mua sữa và sandwich, rồi đi về nhà.

Hiện tại là lúc thân thể Christian đang phát triển, mỗi ngày đều uống sữa thì sẽ rất có lợi.

“Christian?”

Brent lấy chìa khóa mở cửa, phát hiện trong nhà thật sự im lặng, ba ba cậu giống như không trở về.

Brent vươn đầu, đi vào phòng ngủ ông ta nhìn nhìn, không có bất cứ ai, Brent vào phòng bếp, ban công, cũng không phát hiện thấy ai.

“Brent ~!”

Christian mặc áo ngủ nhảy từ trên giường xuống, mang dép lê rồi chạy ra phòng khách, hai tay ôm choàng lấy eo Brent:

“Brent, cuối cùng anh đã trở về.”

Brent gật đầu, khom lưng, hôn lên trán cô bé một cái:

“Ông ta chưa về sao?”

Christian lắc đầu:

“Không có, từ hôm qua tới giờ cũng không có về... Brent, anh nói, có phải ông ta đã đi rồi không?”

Christian nhìn chằm chằm vào Brent, trong mắt không có loại cảm xúc gọi là bi thương thống khổ.

Brent đem đồ đặt lên bàn trà, ngồi trên sofa, hai tay nhéo nhéo má cô bé, chăm chú nói:

“Christian, em thành thật nói cho anh biết, nếu thật sự ông ta đi thì em có buồn không?”

Christian nhú nhú mày, nghi hoặc nhìn Brent, sau đó nghiêng đầu suy nghĩ:

“Brent, vì sao em phải buồn? Em rất sợ, cũng không muốn thấy ông ta, ông ta chưa từng mua cho em bất cứ thứ gì cả...”

Christian còn chưa nói xong, Brent đã kéo cô bé ôm vào lòng, thấp giọng nói:

“Vậy, chúng ta cứ coi như ông ta đã đi, được không?”

“Thật sự sao? Brent, em không muốn...”

Brent gật gật đầu,

“Đúng vậy, ông ta đi rồi.”

Christian đột nhiên nhảy dựng lên, vui vẻ vỗ tay nói:

“Nga ~! Brent, về sau sẽ không có người đánh chúng ta, mắng chúng ta đúng không? Em còn có thể chơi ở ngoài phòng khách, đúng không?”

Brent cười, sờ sờ đầu cô bé,

“Được rồi, Christian, anh có mua chút đồ cho em, hôm qua anh có chút bận, hiện tại rất mệt, anh đi ngủ chút, em tự ăn nhé, được không?”

Christian ngoan ngoãn gật đầu,

“Được, Brent!”

Nói xong, liền bắt đầu ngồi trên sofa chơi tiếp.

Brent cởi áo khoác, đi vào phòng tắm rửa mặt đến cuối hành lang tẩy rửa, sau đó quay về phòng, thả người trên giường, cái gì cũng không kịp nghĩ, liền nặng nề ngủ mất.

Brent nghỉ ngơi suốt một ngày, mở mắt tỉnh lại đã là buổi chiều.

Sau đó cậu dẫn Christian ra ngoài ăn chút món ngon, rồi mua một bộ đồ thật oách, lúc về đến nhà, trời cũng đã tối hơn bảy giờ.

Brent tắm rửa một chút, thay sơ mi trắng phẳng phiu kết hợp cùng áo vest, rồi cậu đến gương để chải vuốt lại đầu tóc chỉnh tề. Hết thấy đều được chỉnh đốn gọn gàng, Brent đi vào phòng, nhìn Christian đã đi vào giấc ngủ, liền đứng dậy đi ra ngoài, khóa cửa, đi xuống lầu.

“Xin hỏi cậu là Brent đúng không? Thiếu gia đang chờ cậu trên lầu.”

Brent đang đứng trước cửa nhà Edward, mắt lớn mắt nhỏ nhìn người đàn ông trước mặt, không biết làm sao để vào thì có một thanh âm vang lên, bất thành linh làm cậu hoảng sợ. Đó là một người quản gia áo xanh, dùng tiếng anh lưu loát nói chuyện với cậu.

Cậu dứt hai tay vào túi, gật đầu nói:

“Đúng vậy.”

Căn biệt thự của Edward, cửa lớn đều bị đóng chặt, hoàn toàn nhìn không thấy cảnh tượng bên trong. Đây cũng lần đầu Brent được tiến vào nơi này. Vừa đi vào, một phong cách tràn ngập hoa lệ xinh đẹp đập vào mắt. Đầu tiên, vừa bước vào cửa là cây cối hoa cỏ xanh um tươi tốt, vòng quanh bốn phía là các hòn núi giả dùng để trang trí, đúng là một phủ đệ điển hình – chỉ là Brent không quá am hiểu về mặt này mà thôi.

Bởi vì bố của Edward – Hàn Dục Tú là quan chức chính quyền được đưa tới New York để đào tạo, mà Hàn gia cũng ngày càng giàu, cuộc sống xa hoa. Lúc trước làm ăn chính là nhờ vào nghề dệt truyền thống, làm lão đại một vùng ở Chiết Giang – Trung quốc.

Về sau, thế giới thay đổi, những gia tộc không kịp thích ứng với biến hóa của xã hội, đành phải bán tài sản nhà cửa mà lưu lạc khắp nơi.

Mà Hàn gia lại đứng vững bên ngoài những gió tanh mưa máu, tiên phong đổi mới sản nghiệp của gia tộc, học tập theo lối sống phương Tây, hiện đại hóa nghề dệt truyền thống, còn theo các thương nghiệp nước ngoài mà phát triển, nên đã đổi được một cuộc sống sung túc như bây giờ. Sau đó, Hàn gia làm người đứng sau giắt dây với sản nghiệp của gia tộc, trợ giúp trưởng tử trong nhà – Hàn Dục Tú quản lý mọi thứ. Tại New York thì làm nghị viên chính phủ. Cho nên, Hàn gia bây giờ vẫn giữ lại kết cấu kiến trúc căn nhà, làm một người giàu có ở New York mua một căn biệt thự, dựa vào kiểu công trình khuôn viên Trung quốc mà xây dựng một phen.

Cây cối bốn phía điểm xuyến không ít đèn lồng rực rỡ, Brent hiếu kỳ nhìn không rời mắt, trên mặt mỗi chiếc đèn đều có một bức vẽ xinh đẹp. Nhưng đều là những hình mẫu mà Brent không biết.

“Cậu Brent, mời theo ta.”

Quản gia đứng cạnh cậu lễ phép cúi người. Brent ừ một tiếng đi theo.

Nhìn từ bên ngoài thì cả biệt thự là kiến trúc phương Tây, nhưng vừa vào trong, Brent phát hiện, cơ hồ chỉ toàn đồ cổ, còn có rường cột chạm trổ, đều là phong cách của Trung Quốc, ngay cả người hầu hai bên cũng mặc trường bào truyền thống bên ngoài.

Tất cả mọi thứ hiện ra vẻ tao nhã yên bình.

“Mời theo ta lên lầu hai.”

Brent chậm rãi đi theo, đến trước cửa một căn phòng thì người quản gia dừng lại. Brent đứng đó, chờ người quản gia gõ cửa.

“Thiếu gia, khách của ngài đã đến.”

Brent nghe không hiểu, bởi ông ta dùng tiếng Trung để nói chuyện.

“Cho cậu ta vào”

Bên trong truyền ra âm thanh của Edward, nhưng không còn ngữ điệu như khi dễ giống ngày thường mà có vẻ như đang rầu rĩ.

“Cậu Brent, thiếu gia mời cậu vào.”

“Được, cảm ơn.”

Brent hướng người quản gia nói lời cảm tạ, đẩy cửa đi vào.

Phòng rất lớn, dưới sàn trải một thảm lông thật dày, ngoại trừ chiếc giường lớn có kiểu dáng Châu Âu ra thì trên tường treo đầy các loại tranh chữ. Chiếc giường được đặt đối diện cửa sổ, phía dưới cửa sổ là một cái bàn gỗ lim quý giá, trên còn có một cái kệ chất đầy sách, dưới sàn là lò sưởi khảm tường. Tất cả đều được sắp xếp ngăn nắp trật tự.

Giờ phút này, Edward ngồi bên cửa sổ, trên người mặc một chiếc áo trắng, tóc đen thối tung phân tán hai bên má cũng vừa vụn lất phất trên vai.

Thân mình người nọ hơi nghiêng nghiêng, bán dựa vào ghế mây, đôi con ngươi đen thẳm như có như không liếc nhìn Brent.

Cả người cậu cứ như bị đóng chặt, không dám lộn xộn.

Ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, làm cho gương mặt người kia trắng ngần, vẻ mặt không chút biểu tình, đôi môi đỏ au, gắt gao mím lại, ánh mắt cũng thực băng lãnh.

“Sao còn không tiến vào.”

Edward hé miệng, cúi đầu nói một câu.

Brent phục hồi tinh thần, vội vã bước vào.

“Chi –“ một tiếng, Brent vừa bước vào một bước thì cánh cửa phía sau đã bị người khóa lại.

“Ta đang đợi người.”

13. Chương 13: Trả Tiền (4)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Edward nói, sau đó lấy hai tay chống đỡ lên ghế mây, chậm rãi đứng dậy. Thân thể Edward thật gầy yếu, bình thường mặc tây trang thì không thấy, nhưng hôm nay thời điểm mặc áo rộng thì thấy có chút đơn bạc. Một trận gió đêm thổi qua, Brent thấy tà áo của người kia nhẹ nhàng mơn trớn đôi chân ấy.

Nhưng là, khí tức hiện tại của Edward làm Brent cứ thấy như bị ngăn chặn.

Brent gật gật đầu, đi qua:

“Ta nói đến thì nhất định sẽ đến, từ trước đến nay ta là một người luôn giữ lời.”

Edward cúi đầu ho một trận, sau đó xoay người ngồi xuống, hơi hơi nhắm mắt lại, thấp giọng nói:

“Người nghĩ ta thực sự để ý chút tiền này?”

Brent sửng sốt:

“Vậy người bảo ta đến đây để làm gì?”

Edward kéo kéo khóe miệng, mạnh mẽ mở mắt, nhìn chằm chằm vào Brent:

“Ta chỉ muốn nhìn người nhiều một chút.”

Nói xong, Edward vươn tay, dùng ngón trỏ và ngón cái cởi bỏ cúc áo đầu tiên của mình.

Brent cảnh giác lui về sau một bước.

“Người muốn làm gì?”

Edward nhếch môi, ý vị thâm trường nói:

“Người nghĩ ta muốn làm cái gì? Thân thể ta không tốt, người cũng biết rõ.”

Thời điểm nói xong, cúc áo thứ hai cũng đã bị Edward giải khai, lộ ra một mảnh ngực, thoát nhìn thực trắng, phi thường trắng, xương quai xanh cũng ẩn hiện thấy được.

“Như vậy hô hấp sẽ thuận lợi hơn.”

Edward tà tà cười.

Brent cảm thấy nguy hiểm, quay đầu, không nhìn mặt Edward:

“Edward, nếu không còn chuyện gì khác, ta nghĩ ta nên về trước.”

Nói xong, Brent xoay người muốn rời đi.

Edward hừ lạnh một tiếng:

“Người cho là không được phép của ta, người có thể bước ra khỏi phòng này một bước?”

Brent không nói gì thêm, mạnh mẽ kéo cửa, phát hiện có hai người mặc đồ đen vạm vỡ đứng bên ngoài, trên tay mỗi người còn cầm súng, lúc thấy Brent, tay liền ngăn ngoài cửa.

Brent tinh tường nhớ rõ, khi vào đây, không có người nào canh ở ngoài cả, xem ra là đặc biệt hướng vào cậu. Người này sớm đã bố trí hết thảy, chỉ chờ cậu vào.

Brent phát hiện chính mình thật sự ngu xuẩn.

“Quay lại.”

Edward lạnh lùng nói:

Nhìn tình huống, thấy mình không có khả năng đi ra, Brent đành phải xoay người trở về, cửa phía sau một lần nữa cũng bị người đóng lại.

Edward đứng dậy, hướng Brent đi tới, mỗi lần hấn tiến một bước, Brent liền lui một bước, thẳng đến khi lưng tựa vào cửa.

“Bé cưng, đừng lộn xộn.”

Tay Edward bắt lấy cằm cậu, sau đó một khẩu súng bạc giảm thanh chĩa thẳng vào huyệt thái dương của cậu.

Đứng nghịch sáng, Brent không rõ được vẻ mặt của người đối diện, chỉ thấy được khóe môi Edward cong lên thành một vòng cung, tâm tình của hắn tựa hồ như thật sung sướng.

“Người rất sợ ta? Ân?”

Edward mặt không chút thay đổi nói.

Brent lắc lắc đầu, thùy hạ đôi mắt:

“Không, không, ta không sợ người... Ngô...”

Brent còn chưa nói xong, Edward đã cúi đầu, hung hăng hôn lên môi cậu. (oa cương hôn)

Brent sửng sốt, vừa định đẩy Edward ra, người kia đã cầm súng để ở bụng Brent, sau đó dán bên tai cậu mà nói:

“Ngoan ngoan mà hé miệng, ta cam đoan sẽ không làm chuyện khác với người.” (*run run* cương hôn mà còn cầm súng hăm he người khác =.=)

Brent chỉ cảm thấy một cổ chua xót xông lên khóe mắt, khiến cậu nhin không được hai mắt đỏ bừng... chưa từng nghĩ đến sẽ cùng nam nhân hôn môi.

Edward nghiêng mặt, một lần nữa hôn trụ môi cậu.

Brent liếc mồm mím chặt môi, đánh chết cũng không hé, nhưng mà cũng không dám lộn xộn, cậu biết gia tộc của Edward cường đại, hơn nữa còn rất có thể lực, nếu hấn thật sự xử lý cậu, cậu không biết sẽ như thế nào?

Cậu chết thì không sao, nhưng còn Christian ai chăm sóc?

Lần đầu tiên Brent cảm thấy ủy khuất, phi thường ủy khuất, thời điểm ngày trước bị ông bố nghiện rượu lạnh lùng đánh, Brent cũng chưa từng thấy ủy khuất như bây giờ.

Cậu bỗng nhiên nhớ đến câu nói của tên người Mĩ bị cậu đánh cho đầu rơi máu chảy kia:

“Mạnh hiếp yếu.”

Đúng vậy, mạnh hiếp yếu, đây là cách sinh tồn.

Kẻ yếu liền bị hưởng dụng, không phải sao?

Edward thấy Brent như không muốn hé miệng, vì thế dùng sức cắn trên môi cậu một phát.

“Àn...”

Brent ăn đau, hé miệng kêu một tiếng, Edward liền mạnh mẽ vói đầu lưỡi vào khoang miệng cậu, dây dưa cùng một chỗ.

Khác với vẻ ngoài nhìn như yếu nhược, nụ hôn của Edward tràn ngập chiếm hữu, giờ phút này Brent có thể cảm nhận được ý muốn chinh phục của hấn, còn cậu thì giống như một con mồi đang chờ bị săn bắn.

Edward mở mắt, một bên hôn, một bên nhìn chăm chăm vào hai mắt đỏ hồng của Brent, sau đó nâng tay, một tay ôm gọn thất lưng cậu, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc, hôn cậu thật sâu.

“Hô –“

Edward hít thở sắp không thông, hơn nữa, thân thể hấn cũng không tốt, không quá thích hợp với những việc nín thở lâu, như vậy sẽ ảnh hưởng đến hô hấp. (có một sự mắc cười khá là bự:3)

Rời khỏi môi Brent, Edward hít một hơi thật sâu, sau đó vuốt ve hai má cậu:

“Theo ta lại đây.”

Nói xong, Edward xoay người đi đến bên cạnh bàn, vừa đi vừa thấp giọng ho khan một chút.

Brent đi theo sau, Edward đem cậu kéo vào lòng mình, ôm cậu đứng trước cửa sổ.

Tuy rằng Brent mặc tây trang, nhưng vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập trong ngực của Edward đang kề sát trái tim mình, làm cậu càng thêm bối rối.

“Người muốn làm gì?”

Brent thấp giọng nói, cúi đầu nhìn thấy giấy bút và nghiên mực trước mặt.

Edward ném khẩu súng trên tay vào giường lớn, mặt không chút thay đổi nói:

“Ta sẽ không thương tổn người, chỉ muốn cho người biết về ta nhiều một chút.”

Brent nghiêng mặt, hừ lạnh một tiếng:

“Thực xin lỗi, ta thì không có hứng thú đó!”

Edward hai tay ôm Brent, nhưng ngữ khí đã lạnh xuống:

“Người cho là người có quyền lựa chọn sao?”

Nói xong, Edward nắm tay cậu cầm lấy bút lông, sau đó thấp giọng nói bên tai cậu:

“Người biết ta là người nước nào sao?”

Brent gật gật đầu, nhìn bút lông trên tay Edward đã được nhún ướt mực.

“Người là người Trung Quốc.”

Edward hôn hôn lên khuôn mặt Brent một ngụm, Brent cau mày,

“Không cần như vậy.”

Edward áp thanh nói:

“Ta hiện tại chỉ biết đối với người như vậy, người tốt nhất đừng ép ta phải làm chuyện khác.”

Brent im lặng, cúi đầu, không thêm nhắc lại. Edward cũng không nói gì, nhưng hô hấp của hắn như có như không mà xẹt qua bên tai cậu.

Ngón tay Edward thon dài tinh tế, tuy rằng lộ vẻ xinh đẹp kiêu ngạo, nhưng Brent vẫn cảm thấy bàn tay người đàn ông này như thật vô lực, giống như thiếu nữ nhu nhược yếu ớt.

Nhưng Brent sai lầm rồi, giờ phút này đôi tay đang vậy lấy cậu, hữu lực mạnh mẽ khổng lồ chế bít trong tay viết ba chữ “Hàn Mạc An” trên giấy TuyênThanh có bao nhiêu cường bách.

Brent hoảng hốt nghĩ, đôi tay này không phải là của mình, mà phảng phất giống như hòa cùng một chỗ với đôi tay lạnh lẽo của người kia.

“Biết ba chữ này nghĩa là gì không?”

Edward đem cằm mình đặt trên vai Brent, thấp giọng hỏi.

Brent lắc lắc đầu, lắp bắp nói:

“Không, ta, ta không biết.”

“Hàn Mạc An.”

Edward nói.

“Tên của ta.”

Brent khe khẽ lặp lại:

“Hàn Mạc An...”

Edward bắt lấy cằm Brent, buộc cậu quay lại, cúi đầu hôn Brent.

Tay Brent muốn đẩy ngực Edward ra, nhưng lại bị người kia gắt gao nắm chặt, không nhúc nhích được, Brent không ngờ tới cánh tay Edward lại có khí lực như vậy.

“Thiếu gia.”

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là thanh âm của một người đàn.

“Chuyện gì?”

Edward nhíu nhíu mày, buông Brent ra, trầm giọng, nhưng là vẻ mặt có chút không vui.

Brent mạnh mẽ đẩy Edward ra, đứng bên cạnh hắn.

“Thiếu gia, lão gia bảo tôi mang tiểu công tử đến phòng ngài.”

Brent nghi hoặc nhìn Edward, không biết là ý tứ gì.

Edward ngồi trên ghế mây, vươn tay đem cúc áo cài lại, thân thể hơi nghiêng nghiêng về phía sau, đầu tựa vào ghế, nhắm hai mắt lại, hơi hơi hé miệng nói với người ngoài cửa:

“Đưa vào đây đi.”

“Vâng, thiếu gia.”

14. Chương 14: Hàn Nguyệt

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent quay sang, thấy người đàn ông mặc âu phục đen dẫn theo một thiếu niên trên mặt mang khăn lụa trắng.

Mái tóc của thiếu đen mượt mềm mại, ngay ngắn chỉnh tề dài đến thắt lưng, được tách ra để hai bên vai. Thời điểm thấy Edward, thân mình thiếu niên hơi hơi trốn về sau lưng người đàn ông.

“Tổng quản, từ Trung Quốc ngàn dặm xa xôi mang đứa nhỏ này lại đây, nhất định định là một muốn chết rồi đúng không? Đem đứa nhỏ này để ở đây, ông trước đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Edward khép hờ mắt, nhìn chằm chằm vào người đàn ông – là tổng quản bên người phụ thân

Hàn Dục Tú.

Nam nhân cười, liếc mắt nhìn Brent một cái, sau đó cung kính nói:

“Ta cũng muốn sớm đi nghỉ, nhưng là, thiếu gia, lão gia còn nói, muốn đem đứa nhỏ này đến bên người thiếu gia, xem ngài có vừa lòng hay không, ta còn phải trở về để báo cáo a.

Lão gia còn dặn, các cô gái chàng trai nơi này hành vi rất phóng đảng, trăm ngàn lần không thể để thiếu gia bị kẻ khác dụ hoặc mà làm bản thân mình.” (*phóng phi tiêu* ==)

Nam nhân ý vị thâm tường, vừa nói vừa nhếch khóe miệng, vẻ mặt không mấy tốt lành nhìn Brent.

Tuy rằng Brent chưa đủ lớn, nhưng tâm tư mẫn cảm tinh tế, vẫn có thể hiểu được người tổng quản kia ám chỉ câu điều gì.

Trên mặt cậu không có biểu hiện gì, nhưng hai tay đã gắt gao nắm chặt lại.

Edward ôn hòa cười cười, phát tay nói:

“Nhất định là phụ thân đa tâm, ta đương nhiên biết, nhưng đứa nhỏ này là?”

Tổng quản đem thiếu niên đẩy đến trước mặt Edward, thấp giọng nói:

“Thiếu gia, ngài yên tâm, đứa nhỏ này kêu Hàn Nguyệt, từ nhỏ đã được nuôi trong nhà ta, cảm kỳ thư đều thông thạo, năm nay vừa mười bốn tuổi, đã đến tuổi hầu hạ, lớn lên cũng không tệ, vẫn là một thân xử nam.

Lão gia bảo tôi mang nó đến New York, ở bên cạnh ngài, để ngài một mình trong biệt thự lớn như vậy cũng có chút cô đơn, tìm một người để tiêu khiển cũng tốt.”

Edward không nói gì, chỉ lấy tay sờ sờ cằm.

Hương khói Hàn gia là một gia tộc cường thịnh, tông pháp từ xưa cũng không phải một trưởng tử như hần có thể cãi lời.

Ở trong nhà, khi các nam tử đến tuổi trưởng thành đều được cấp một nhóm nam hài tử dùng để tiêu khiển. Nam hài được nuôi nấng trong Hàn gia từ nhỏ, đợi đến khi con trai trong nhà vừa đủ mười tám thì được phân cho.

Loại tiêu khiển này đối với các gia tộc lớn đều có, cũng tồn tại đã lâu, vì tránh để các thiếu chủ tịch mịch khó nhịn mà ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ. Nếu như phát sinh quan hệ với những người lai lịch không rõ ràng, nữ nhân dè tiện, hoặc là đến nơi trắng hoa liễu hạng lưu luyến bồi hồi, vạn nhất còn có thể có con ở ngoài, như vậy sẽ ảnh hưởng đến huyết mạch tôn quý của gia tộc.

Thế nhưng các lão nhân trong nhà đều hy vọng thiếu chủ của bọn họ có thể hiểu được cuộc sống vợ chồng là như thế nào. Bởi vậy, trước khi thiếu chủ kết hôn, sẽ từ trong nhà mà chọn ra các thiếu niên mi thanh mục tú đến để hầu hạ thiếu chủ.

Đơn giản mà nói, loại tiêu khiển này cũng giống như “Luyện sủng” cung đình ngày xưa, từ khi bọn họ bốn năm tuổi đã bị nghiêm khắc giáo dục, ngoại trừ học thi thư cầm họa các kỹ năng cơ bản, còn phải học rất nhiều thứ, đến khi mười sáu, mười bảy, đã trở thành các thiếu niên thanh tú, hơn nữa chuyện giường cũng không tầm thường, biết phải làm như thế nào để cho thiếu chủ vui vẻ.

Bất quá, vì cũng tránh cho thiếu chủ sa vào mỹ sắc mà sao lãng chính nghiệp, tiêu khiển chỉ có thể chọn một người, nhưng phải do thiếu chủ quyết định, nếu thiếu chủ không muốn thì phải để cho phu nhân và lão gia tuyển giúp, vì nhi tử chọn ra một người mà bọn họ tâm ý.

Lúc Edward còn chưa trưởng thành thì đã ở New York để đọc sách, hơn nữa, cũng vì lý do thân thể, cho nên đến nay đều không lựa chọn bất kỳ ai.

Lúc đầu, phụ thân Hàn Dục Tú cùng phu nhân cũng không quá để ý, chỉ nghĩ con trai nhà mình chỉ muốn toàn tâm toàn ý cầu học. Nhưng hiện tại lại bắt đầu sốt ruột, nghĩ nhi tử mình có bệnh mà không tiện nói ra, cho nên đã chọn một thiếu niên xinh đẹp cho hắn, hy vọng Edward có thể vui vẻ.

“Lại đây.”

Edward mở mắt, phát tay, ý bảo Hàn Nguyệt đến.

Hàn Nguyệt đi qua, nhìn vào người nam nhân cao quý tà mị trước mắt, bởi vì từ trước đến nay cậu chưa bao giờ được gặp qua thiếu chủ của Hàn gia.

Edward vươn ngón tay thon dài, đem khăn lụa trên mặt Hàn Nguyệt kéo xuống.

Brent đứng sau Edward ngơ ngác nhìn cậu bé xinh đẹp trước mắt, mái tóc đen tuyền, đôi mắt long lanh, hai phiến môi mềm mại. Nhất là từ nãy giờ cậu bé mặc một thân áo xa hoa, viền áo may tơ vàng và bạc đan xen với nhau, được làm thủ công rất đẹp, nền áo màu xanh nhạt tinh khiết đại biểu cho hơi thở duyên dáng của phương Đông.

“Thiếu gia, người thấy thế nào?”

Tổng quản tỉ mỉ quan sát vẻ mặt Edward.

Edward vươn tay, nhẹ nhàng vén những sợi tóc che khuất hai má của Hàn Nguyệt về phía sau. Brent thấy bên tai của cậu bé này có đeo hai khuyên tai hồng sắc bảo thạch càng làm tôn lên gương mặt Hàn Nguyệt càng thêm xinh đẹp.

Edward bắt lấy cằm của cậu bé nhìn nhìn, gật đầu:

“Tốt lắm.”

Mặt Hàn Nguyệt liền đỏ, cậu nghe nói, thiếu chủ Hàn Mạc An của Hàn gia thân thể không tốt lắm, vốn có chút lo lắng, không biết có phải mình sẽ hầu hạ một tên ma ốm trên giường hay không?

Không nghĩ tới nhìn mới biết, tướng mạo của thiếu chủ không thể đem người thường ra so sánh với hắn, còn đối với mình thì người nam nhân này quả là anh tuấn mỹ lực.

“Còn không mau quỳ xuống tạ ân thiếu chủ!”

Tổng quản thúc giục Hàn Nguyệt, cậu bé vội vàng làm theo, đổ mặt cúi đầu nói:

“Cảm ơn thiếu chủ khích lệ, Tiểu Nguyệt về sau nhất định tận tâm hầu hạ ngài.”

Edward gật đầu, phát tay nói:

“Đứng lên, đi lại đây.”

Brent kinh ngạc nhìn Edward ôm eo Hàn Nguyệt, rồi dùng sức hôn môi cậu bé. Hai gò má Hàn Nguyệt nhất thời đỏ bừng. (*gào* ta chém)

Brent không nói nổi là có cảm giác gì, giống như ban nãy Edward hôn cậu. Bây giờ cậu chỉ cảm thấy chính mình không chịu nổi nữa.

“Ta đi.”

Brent nghiêm mặt nói lời này, liền xoay người bỏ đi.

Mạnh mẽ kéo cửa, những người trước mặt vẫn ngăn cản cậu.

“Để cậu ta đi.”

Edward thần nhiên không chút cảm tình nói.

Brent gạt bỏ cánh tay người bảo tiêu đang cản cậu, thùng thùng chạy ra ngoài.

“Thiếu gia, bây giờ tôi đi báo cáo với Lão gia và phu nhân, nói ngài đã đem Hàn Nguyệt thu vào, ngài cũng giữ sức khỏe cho tốt, lão gia phu nhân cũng thật nhớ ngài.”

Edward sờ sờ đầu Hàn Nguyệt, quay đầu nhìn tổng quản nói:

“Vậy làm phiền ông một chuyến.”

“Đây là chuyện tôi phải làm.”

Tổng quản vừa lòng cười, tựa hồ là nhẹ nhõm thở một hơi, lui ra khỏi phòng rồi phân phó người đóng cửa.

“Thiếu gia, người có muốn Tiểu Nguyệt hầu hạ người nghỉ ngơi hay không? Trời cũng đã trễ thế này...”

Hàn Nguyệt cảm thấy thiếu chủ nhân này tựa hồ đối với cậu rất có hứng thú, điều này làm cậu cũng thực yên tâm và thấy có chút kiêu ngạo.

Edward hướng Hàn Nguyệt ôn hòa cười,

“Tiểu Nguyệt, em đi ngủ trước đi, ta còn có chút việc cần làm, cần gì thì nói với hạ nhân, ta sẽ không bạc đãi em.”

Nói xong, Edward lấy tay sờ sờ đầu Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt gật đầu nghĩ nghĩ. Bọn cậu là hạ nhân, sinh ra chỉ dùng thân thể hầu hạ, lấy lòng thiếu gia, mặc kệ thiếu gia nói gì, cậu đều phải ngoan ngoãn nghe lời, giống như một con mèo nhỏ. Chỉ có như vậy mới có đường sống, không phải sao?

Edward đứng lên, đến bên cửa sổ. Gương mặt vừa rồi còn mang theo tiểu ý nháy mắt đã băng lãnh, mặt không chút thay đổi nhìn Brent nổi giận đùng đùng đi ra khỏi biệt thự.

Một trận gió thổi đến, đột nhiên khiến Edward căng thẳng ho khan không ngừng, đại khái là do gió đêm thổi trúng.

Bọn hạ nhân trực đêm bên ngoài nghe thấy tiếng Edward ho khan, vội vàng đẩy cửa, chạy đến khép cửa sổ lại rồi đem chén thuốc đặt trong phòng, sau đó im lặng rời đi.

Hàn Nguyệt im lặng rửa mặt sạch sẽ, sau đó lên giường ngủ, bất kỳ âm thanh nào cũng không dám phát ra.

Edward uống chén thuốc, cầm lấy khăn tay lau lau khóe miệng, sau đó xoay người cầm lấy giấy bút trên bàn rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

“Đêm nay ta ở phòng sách nghỉ ngơi, Hàn Nguyệt ngủ ở phòng ta, các người chăm sóc tốt cho cậu bé.”

Edward dặn dò bọn hạ nhân ngoài cửa.

“Vâng, thiếu gia.”

“Mẹ nó! Tên khốn!”

Brent mang theo một bụng lửa giận ra khỏi biệt thự Hàn gia.

“Cậu Brent, cậu đi hảo.”

Quản gia của Edward đứng ở phía sau cung kính nói lời từ biệt.

Brent hừ lạnh một tiếng, không biết vì cái gì mà mình tức giận, cậu vừa xoay người bước ra ngoài, cánh cửa phía sau liền đóng lại.

Brent một cước đá vào đèn đường, trong lòng âm thầm thề, sau này sẽ không bao giờ nhìn đến tên nam nhân này nữa!

“Này, nhóc con! Không cần phá hư của công! Cẩn thận bị bắt đến cục cảnh sát đó!”

Ở trên đường, tuần cảnh đã đi tới nhắc nhở để Brent không cần đá đèn đường nữa.

“Không muốn chết thì con mẹ nó cút ngay cho ta!”

Brent hướng người tuần cảnh rống một tiếng.

Tuần cảnh thấy chỉ là một nhóc con tuổi không quá lớn, nhưng mà biểu tình thực hung ác, đôi mắt lộ ra hung quang, quả thực chẳng khác sói là mấy. Bị dọa đèn xanh mặt, ném một câu: “Người cẩn thận một chút cho ta, tên nhóc thôi!”. Sau đó xoay người vội vã chạy.

Brent híp mắt nhìn tên tuần cảnh kia chạy vào đường tối, đáy lòng không nói lên là cảm giác gì. Lại nâng chân đá đèn đường thêm một cú rồi mới đi đến tiệm mì của Lý mập mập. Lúc tới nơi, thấy mập mập không có trước cửa, vì thế cậu vào thẳng phòng ngủ của mập mập.

15. Chương 15: Hồ Hững

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Người bán hàng trong tiệm mì đã rất quen thuộc với Brent, bọn họ thấy cậu vào cũng không nói gì, chỉ chào Brent một tiếng, sau đó tiếp tục đón khách.

Sau khi mập mập có chút tiền thì tuyển một nhân viên thu ngân, mà không phải tự mình đi tính toán.

Thông qua chuyện này, Brent phát hiện, thực ra mập mập vẫn có đầu óc, chứ không phải ngu ngốc như trong tưởng tượng của cậu.

Đẩy cửa ra, đi vào phòng ngủ của mập mập, Brent thấy Sawada và Kagawa đã ở trong này, hôm nay hai người đều mặc kimono Nhật Bản.

Về mặt Sawada biếng nhác ngồi trên ghế mây, Kagawa vẫn là ôm kiếm trong tay cung kính đứng phía sau.

Brent đi qua cửa, theo bản năng thở dài một tiếng. Từ nhà Edward qua nhà của mập mập, quả thực giống như hai thế giới khác nhau.

“Này, Brent, sao lại đến đây?”

Thân mình Sawada bán nằm trên ghế, cổ áo mở rộng, lộ ra cần cổ thon dài của Sawada.

Giờ phút này, Sawada mỉm cười tủm tỉm nhìn Brent.

Brent nhún vai:

“Dù sao cũng không có chuyện gì thì đến đây thôi, ngược lại là người, sao ở đây?”

Sawada hắc hắc cười,

“Hiện tại ta ở kế bên mập mập, cách chỗ này không xa, lúc nào cũng có thể đến được.”

Brent gật đầu, ngồi xuống sofa đối diện giường, sau đó lấy gói thuốc từ trong túi ra, đưa cho mập mập và Sawada mỗi người một điếu,

“Như vậy cũng tốt, thuận tiện một chút, vừa nãy các người nói chuyện gì?”

Sawada châm thuốc, ngậm vào miệng, nhìn chằm chằm Brent:

“Gần đây ta thu được tin tức, là về gia tộc Brando.”

Brent gật đầu nói:

“Thế nào cũng xưng bá mafia New York đúng không? Gia tộc Brando làm sao?”

Tựa hồ như tâm tình Sawada thật sung sướng, vội vàng đứng lên, bước đến chỗ Brent ngồi xuống:

“Người biết, hiện tại bên Ý, Brando buôn lậu dầu oliu, người của bọn họ phụ trách khu Brooklyn bị người xử lý, hàng hóa cũng không cánh mà bay. Brando đang truy chuyện này, nhưng mà ghế trống vẫn chưa tìm được người, không bằng chúng ta tự đề cử bản thân, làm việc cho bọn họ, thế nào?”

Hai chân Brent bắt chéo, ngã mình về phía sau, nhíu mày nói:

“Buôn lậu là phải đi qua đường biển, đúng không? Đường biển thì không có vấn đề gì, nếu như bị bắt thì rất phiền toái, nói không chừng còn ngồi tù.”

Sawada vỗ vai Brent, kỳ quái nói:

“Buôn lậu chính là như vậy, mười lần thì hết chín bị các đội tuần tra xét là chuyện bình thường, mấu chốt là phải xem chúng ta xử lý thế nào! Trước kia có người tên Richard, nghe nói hắn cũng làm như vậy, nhưng không phải lần nào cũng thành công, chủ yếu còn không phải hắn cấp tiền hay sao? Bọn hải quan còn không giống gái điếm, cấp chút tiền liền im miệng.”

Brent gật đầu,

“Kỳ thực nếu tham gia vào hoạt động của các gia tộc, cũng giống như tự cho mình một chỗ dựa cường đại vậy, đúng không?”

Thực ra tất cả mọi người đều biết, nếu có một đại gia tộc sau lưng nâng đỡ thì khi đó sống tại New York hỗn loạn cũng dễ dàng hơn. Thậm chí có thể nói đây là đường tắt. Cũng như Alexander Brando ngày đó, một chỗ dựa nhỏ cũng không có, người dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng như hắn quả là không nhiều.

Dù sao, làm thiên tài cũng không phải dễ.

Sawada hít sâu một ngụm khói, hướng Brent cười cười.

Brent gật đầu,

“Không thì ngày mai chúng ta đến khu Brooklyn thăm hỏi bọn họ, thế nào? Bây giờ khu Brooklyn là ai phụ trách?”

Sawada thở ra một ngụm khói:

“Là một tay trợ thủ đắc lực của Brando, tên Orwell, ở khu này hắn là tên ác nhân hung thần ác sát lưng lầy, là người Naples, Ý, là cánh tay phải của Brando.”

Brent gật đầu,

“Không thành vấn đề, chỉ cần bọn họ không làm khó dễ chúng ta thì mọi chuyện ổn thỏa.”

“Yên tâm, người anh em, tuy là hắc đạo nhưng bọn họ vẫn biết phân trái phải, không phải loại thích gây khó dễ cho người khác, đến lúc đó người sẽ biết. Trước kia ta cùng Orwell cũng có quen biết, miễn là vui vẻ, nói chuyện với hắn vẫn tốt lắm, hắn cũng là một người sáng khoái.”

Brent gật đầu, đem điếu thuốc dụi tắt vào gạt tàn, đứng lên.

“Ta về trước, em gái còn chờ ta, các người cứ trò chuyện, trưa mai chúng ta lại tụ một chỗ, thế nào?”

“Không thành vấn đề ~!”

Sawada hướng Brent cười cười, mập mạp cũng gật đầu.

Brent gật đầu với ba người, sau đó cáo biệt rời đi.

Lúc Brent về nhà, phát hiện có rất nhiều người đứng trước thang lầu nhà cậu, mà những người này đều mặc chế phục cảnh sát, trên vai đều là huy hiệu của cảnh sát New York.

Nhất thời trong đầu Brent ong ong một trận, hai tay hai chân run run không chịu được, nghĩ rằng, không biết có phải mình cướp bóc bị người khác hoài nghi hay không?

Brent muốn xoay người rời đi, nhưng nghĩ lại, nếu hiện tại biến mất, hoặc không trở về, chẳng phải càng khiến người khác hoài nghi hay sao?

Brent lấy lại bình tĩnh, làm như chuyện gì cũng không phát sinh, làm bộ dáng của một thanh niên bình thường, nhanh như chớp vọt tới lầu hai, đi đến trước cửa nhà mình.

“Xin hỏi... Các người là?”

Brent làm bộ nghi hoặc nhìn mấy vị cảnh sát trước mặt mình.

Cảnh sát từ trong túi lấy ra giấy tờ chứng nhận, mặt không thay đổi nói:

“Chúng ta bên cục cảnh sát phía Tây, đến nơi đây điều tra có người vài ngày nay mất tích, đến nhà hấn xem xét, hiện tại chỉ còn nhà các người chưa hỏi.”

“Được, ngài cứ hỏi.”

Brent thấy bộ dạng của bọn họ không kiên nhẫn, biết là bọn họ chỉ là ứng phó cho xong công vụ mà thôi, những người da trắng kiêu ngạo thì làm sao mà quan tâm những người do Thái mất tích?

Chỉ cần không liên quan đến tiền thì đối với họ mà nói cũng không phải chuyện lớn gì.

Tiền mới là Thượng Đế, Brent vẫn luôn tin tưởng điều này.

Mấy vị cảnh sát kia làm bộ xuất ra giấy hé ra bút, vu vơ mà hỏi:

“Gần đây nhà các người có ai mất tích không? Ở sau núi chúng ta phát hiện có một xác chết, đại khái là người Do Thái, ngộ độc rượu mà chết, hiện tại đang được xác định thân phận, để báo tin với người nhà đến nhận.”

Từ đáy lòng Brent hừ lạnh một tiếng, cảnh sát bây giờ đều điều tra như vậy? Hỏi nhà có bao nhiêu người là xong sao? Chẳng khác nào như cậu suy đoán, chỉ hỏi qua loa cho xong.

Brent nhún nhún vai,

“Nhà ta không có người mất tích.”

Người nọ nhanh chóng thu hồi bút, sau đó phát phát tay nói:

“Được rồi, nhóc con, trở về đi, nếu có người mất tích, nhất định phải báo... Còn có, tây trang mặc trên người cũng không tệ ~”

Một đám cảnh sát bụng bự hắc hắc cười, xoay người đi xuống dưới lầu.

Brent mạnh mẽ thở ra, thân mình dựa vào cửa, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

Trước đó Brent còn nghĩ bọn họ đến đây để điều tra án cướp hiệu thuốc.

Đám cảnh sát dưới lầu còn chưa đi, truyền đến từng trận tiếng cười hi hi ha ha:

“Ai, thế nào mà chút cũng chưa tra được a? Không biết trở về công tác làm sao a?”

“Ha ha, hiện tại hít thuốc phiện, say rượu, cướp bóc bắn chết nơi nơi đều có, mỗi ngày đều có thì nói chỉ là trúng độc rượu a? Cũng chẳng phải chuyện gì lớn, không phải đến cuối cùng toàn qua loa mà kết án sao?”

“Ha ha ha...”

Một đám người đắc ý cười cười

Mỗi Brent giật nhẹ cười lên một nụ cười khinh thường rồi xoay người lấy chìa khóa mở cửa. Kỳ thực cậu cũng biết, người Do Thái trúng độc mà chết là lão ba ham rượu của cậu, xem rượu còn hơn mạng, không có rượu thì sống không được.

Thật ra, rượu và thuốc phiện đều giống nhau, nghiện rồi thì đến cuối cùng đều phải chết, cho dù là lão cha của cậu cũng không thoát được.

Brent chỉ cảm thấy, bản thân mình nhịn xuống, không tự tay xử lý lão đã là nhân từ lắm rồi.

Brent đi vào phòng, thấy Christian vẫn còn ngủ, váy bông màu trắng, những lọn tóc đen phân tán trên gối, nằm trên chiếc giường hồng, xinh đẹp giống như một tiểu thiên sứ.

Brent cúi đầu, hôn trên trán cô bé một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài rửa mặt, xong xuôi thì quay về ngủ.

“Ngày mười lăm tháng chín, cảnh sát New York ở sau núi khu Âm Ty phát hiện ra ba cổ thi thể... Pháp y chứng thực là do trúng độc... độ cồn trong máu cao vượt quá mức quy định, cuối cùng dẫn đến cái chết... nạn nhân là một người Do Thái... đến nay người nhà vẫn chưa đến nhận diện, phía dưới là ảnh chụp của nạn nhân do các nhân viên chụp tại hiện trường...”

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc Brent đi xuống mua bữa sáng, thêm một tờ báo New York, trên đường đi về thì đọc thấy tin tức.

Bởi vì Christian nói dối, Brent cũng vội vàng trở về, chỉ nhìn thoáng qua mà không có xem tỉ mỉ.

Về nhà, khi ngồi trong phòng khách ăn cơm, một bên Brent uống sữa, một bên tỉ mỉ nhìn ảnh chụp, hơn nữa chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra người đàn ông thường đối đãi tàn bạo với mình, mà cậu còn kêu gã đó là “Ba” suốt bao năm trời. Cho dù ông ta có thành bộ dạng nào thì nhìn sơ một cái Brent cũng có thể biết là ông ta.

Brent hung hăng cắn sandwich một ngụm, tuyệt không thấy bi thương hay khổ sở. Loại cảm xúc rẻ tiền này chỉ khiến con người đánh mất tự chủ của mình. Một người thành thực thì không nên có những tình cảm dư thừa.

“Brent, báo chí viết gì vậy?”

Christian nhìn tờ báo trên tay Brent, những con chữ trên đó cô bé nhìn không hiểu.

Brent sờ đầu Christian, sau đó lật tờ báo sang một mặt khác,

“Christian, hôm nay anh dạy em đọc sách viết chữ, được không?”

Christian ngạc nhiên mở to hai mắt, vui vẻ nói:

“Được lắm, Brent ~!”

Bản thân Brent cũng không được đi học tử tế. Trước khi mẹ cậu còn chưa bỏ đi cùng người đàn ông khác, cậu cũng từng được đi học vào năm.

Ưu điểm của trường công là khi đi học không cần phải đóng nhiều tiền, chỉ tốn chút ít để mua sách vở mà thôi. Nhưng mà, khuyết điểm lớn nhất là môi trường không tốt, cả ngày chỉ toàn đánh nhau.

Bất quá, từ nhỏ Brent đã tự ý thức được bản thân mình rất thích học tập. Cho nên, dù ba mẹ cậu cả ngày bắt đầu cãi nhau, từ một gia đình ấm áp hòa thuận thành một nơi tràn ngập bạo lực, thì Brent vẫn rất chăm chỉ mà đọc sách, tận dụng mọi cơ hội để trao đổi Tiếng Anh. Ngay cả giáo sư trong lớp Tiếng Anh cũng thấy kỳ quái. Trường công, đa phần đều là những đứa trẻ di dân từ nước ngoài đến, gia đình cũng không giàu có, đối với học tập, bọn trẻ chỉ mang thái độ bình bình cho qua. Nhưng Brent lại rất chăm chỉ, mặc kệ những đứa nhỏ bên cạnh có trò gì mới, cậu chỉ chuyên tâm đặt mắt vào sách, cứ như chỉ chớp mắt một cái thì quyển sách sẽ biến mất ngay.

Brent đi học được vài năm, thì mẹ cậu bỏ trốn cùng nam nhân khác, làm Brent chỉ có thể bỏ học mà chăm sóc cho Christian, về sau thì đi kiếm chút việc mà làm.

Cũng may là Tiếng Anh của Brent xem như khá tốt, cậu có thể xem báo chí này nọ để tăng thêm vốn từ. Bây giờ thì nhìn cái gì cũng không sợ không hiểu.

Christian thì ngược lại, cô bé nói được chứ không viết được. Brent thấy bản thân cũng có thể dạy cho cô bé Tiếng Anh.

Còn sự kiện của lão ba thì Brent không tính nói cho Christian biết, mà cũng không muốn nói.

Mấy người ở đây đối với chuyện này cũng là thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí còn không xem báo, bởi vì tiết kiệm để chi tiêu thôi.

Cho dù có người nhận ra, Brent cũng không lo lắng, vì chẳng ai ầm ầm mà đi báo với cục cảnh sát. Dựa theo hiểu biết của Brent về bọn họ thì chuyện đi báo là tuyệt đối không bao giờ xảy ra – bọn họ chẳng khác nào một khối băng không tình cảm.

Mà bên cục cảnh sát khi không có kết quả, sẽ lựa chọn phương pháp dễ dàng nhất là tự mình ngấm ngầm giải quyết. Chẳng có tên cảnh sát nào nguyện ý vì một cổ thi thể mà tổn sức, huống chi cái xác này người nhà còn không thèm nhận về.

Cho nên có thể thấy được cuộc sống của bọn họ tồi tệ đến mức nào.

16. Chương 16: Gia Tộc Brando

Buổi sáng không có việc gì làm, Brent ở trong nhà tìm kiếm suốt một buổi sáng đem băng 26 chữ cái Tiếng Anh ra dạy cho Christian, một bên vừa dạy cho cô bé một bên nhớ về hồi ức ngày xưa mình lên lớp được lão sư chỉ giảng.

“Christian, anh đi mua đồ, trưa nay em ăn cơm nhé, chút anh có việc phải qua nhà bạn.”

Christian ngoan ngoãn gật đầu, hướng phía Brent mỉm cười ngọt ngào nói:

“Vâng, Brent.”

Brent vừa lòng gật đầu, xoay người ra ngoài, đi mua một ít thực vật dinh dưỡng về, lên lầu thì thấy Christian đã bắt đầu ăn cơm.

Brent cầm lấy áo khoác treo trên giá, ngay ngắn chỉnh tề mặc lên người, sau đó vào phòng ngủ soi gương, đem tóc tai tán loạn của mình chải gọn tinh tề sau đầu, làm lộ ra gương mặt tinh xảo thâm thúy, rồi cậu quay ra nhắc nhở Christian vài chuyện liên tục tiếp ra ngoài.

Dựa vào ước định tối hôm qua, Brent và bọn Sawada tụ họp cùng một chỗ, tại nhà hàng ‘Blue Star’ cao cấp. Đây là lần đầu tiên mập mạp được đi vào loại nhà hàng thượng cấp này nên có chút khấn trương hề hề theo sau Brent.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, phục vụ bàn đã đi tới, thấy mọi người ở đây đều mặc tây trang xa hoa, nghĩ bọn họ đều là công tử nhà giàu, nên phục vụ hưng trí bừng bừng mà cầm thực đơn thao thao bất tuyệt giới thiệu các món ăn đặc sắc với Brent – đương nhiên, toàn đề cử những món ăn sang quý.

“Thực sự cảm ơn, nhưng chúng tôi có thể tự mình xem.”

Brent có chút không kiên nhẫn, bọn họ còn rất nhiều chuyện cần nói, không có thời gian đâu mà nghe người phục vụ nói nửa ngày về dinh dưỡng gì đó vô nghĩa.

Brent trực tiếp cầm thực đơn từ trên tay người phục vụ, điểm vài món ngon miệng mà giá cả vừa phải, hơn nữa còn có thể ăn no bụng, xong xuôi thì liền đuổi người phục vụ đi.

Người phục vụ thấy bộ dạng cậu thiếu niên này quả thực không sai, nhưng thời điểm biểu tình cậu trai lạnh lùng kỳ thực rất dọa người, lập tức cầm thực đơn mà rời khỏi.

“Lát nữa chúng ta đi qua Brooklyn bằng cách nào?”

Mập mạp khó khăn hỏi một câu.

Brent liếc nhìn mập mạp một cái,

“Nơi này cách khu Brooklyn có chút xa, đương nhiên là chúng ta không thể đi bộ, hiện tại khắp nơi đều có taxi, chúng ta có thể ngồi xe mà qua.”

Mập mập gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Đến lúc đó ai sẽ nói chuyện cùng Orwell?” Sawada hỏi.

Bốn người nhìn nhau, cuối cùng Brent nói:

“Vẫn là để ta đi, ta cũng muốn xem bọn hắc là người thế nào!”

Cả bọn tất nhiên đã sớm nghe qua cổ sự truyền kỳ của gia tộc Brando, nhưng đây vẫn là lần đầu Brent được gặp mặt nhân vật cao cấp trong gia tộc bọn họ, nên tự đáy lòng vẫn âm thầm chờ mong.

Vấn đề còn lại chính là gặp mặt.

“Ta đã nói chuyện qua điện thoại với hắc, nói hôm nay chúng ta đến gặp, đến lúc đó người nói chuyện, chúng ta đi sau người.”

Sawada nhìn nhìn Brent.

Brent gật đầu, không nói tiếng nào bưng ly nước lên uống, sau đó lấy ra hộp thuốc lá:

“Ai muốn một điếu không?”

Sawada rút một điếu ngậm vào miệng, mập mập cũng chung một tay, Kagawa xoay người châm thuốc cho Sawada, bốn người ngồi rồi tiếp tục hàn huyên một ít những vấn đề có thể có hoặc có thể không, chờ thức ăn được mang lên.

...

Bốn người ăn no một bữa liền ra cửa.

Brent gọi một chiếc taxi rồi cả bọn cùng lên.

Ngồi ở ghế phó mập mập nói với người tài xế:

“Chúng ta đi Brooklyn.”

Tài xế vừa nghe Brooklyn thì vẻ mặt kinh khủng, vì nơi ấy toàn tập trung những tập đoàn hắc đạo và tội phạm... nên lắc đầu nói:

“Xin lỗi, ta không đi Brooklyn.”

Brent ngồi khoanh tay ở ghế sau lạnh lùng liếc mắt người lái xe một cái, sau đó lấy súng kề sau cổ hắc ta:

“Nghe này, người muốn đạn hay muốn tiền. Đều là do người chọn.”

Người lái xe bị dọa nhảy dựng, cái trán lấp lánh một tầng mồ hôi lạnh, lắp bắp nói:

“Được, được, ta đi, ta hiện tại chở bọn người đến đó.”

Sawada nghiêng nghiêng thân thể về phía sau, cười tủm tỉm nhìn một màn trước mắt.

Brent nghe thế mới thu hồi súng trên tay, vỗ vỗ khuôn mặt người tài xế, không chút biểu cảm nói:

“Người biết thức thời.”

Người tài xế lái như bay đưa bọn Brent đến Brooklyn. Bốn người vừa xuống xe, còn chưa kịp trả tiền, tên tài xế đã nhấn mạnh chân ga, nhanh như chớp lái xe chạy mất.

Brent đem tiền cất vào túi tây trang, nhún nhún vai nói:

“Hắc không lấy, ta cũng không thể van hắc lấy, có đúng không? Chúng ta là người biết nói đạo lý mà.”

Sawada ha ha cười.

Brent lắc lắc đầu, xoay người đi đến nhà xưởng của Orwell.

Nhà xưởng này kỳ thực cũng không phải là nơi để ẩn nấp cái gì, chỉ là một nơi ngoại thành của Brooklyn. Vừa bước xuống, Brent trông thấy một chiếc xe vận tải lui tới, nhìn cực kỳ bận rộn, từ nhà xưởng mà ra ra vào vào, bên trong còn rầm rập phát ra tiếng vang của máy móc.

“Nếu không có nơi này che chắn, ai mà dám lộ liễu công khai buôn lậu như thế này?”

Sawada đột nhiên nói, híp mắt nhìn nhìn vào những người đang đi.

Brent kéo kéo khóe miệng:

“Sawada, nếu chúng ta có thể gia nhập vào gia tộc bọn họ, thì đúng là tìm được một chỗ dựa vững chắc.”

Sawada cười cười, không biết trong bụng lại có suy nghĩ ra chủ ý xấu xa gì.

Brent lập tức đi qua, lúc đến cửa thì bị vài người thủ vệ ngăn cản.

“Chúng tôi tìm ngài Orwell, trước đó cũng đã có gọi điện thoại.”

Brent giải thích nói.

Người nọ gật gật đầu,

“Chờ chút, ta đi thông báo một tiếng.”

Nói xong, người nọ xoay người đi vào, người kế bên thì đến soát người bốn người bọn họ.

“Không cần đâu, để họ tiến vào!”

Bên trong truyền đến một tiếng nói to, là thanh âm của đàn ông, mà còn là một giọng nói rất hào phóng.

Brent và Sawada liếc mắt nhìn nhau một cái, bốn người lập tức đi vào.

Xem ra Orwell này quả thật là người thẳng tính, là một nam nhân sảng khoái.

Hiện tại đã là tháng chín, thời tiết cũng đã dần dần trở lạnh, nhưng bên trong nhà xưởng đầy hơi nước, nên vẫn có chút nhiệt.

Khi bọn họ đi vào, thấy chính giữa nhà xưởng có một đám đàn ông đang ngồi ăn cơm, là bữa trưa Ý bình thường – bánh mì, mì ý, còn có Lạp xưởng, cũng không có gì quá đặc biệt.

Trong đám người có một nam nhân thoát nhìn thực cường tráng đứng lên, xoay người nhìn Brent nói:

“Các người tìm ta? Ta chính là Orwell.”

Brent trái phải đánh giá Orwell một lượt, giờ phút này người nam nhân mặc trên người một chiếc áo thun ba lỗ, cũng không quá cao, một thước bảy mươi lăm, nhưng dáng người lại cực kỳ cường tráng, cơ bắp trên tay cũng lộ lộ ra, cả người nhìn như một tảng đá cứng rắn không gì có thể phá nổi.

Orwell có diện mạo của một người Naples điển hình, cực kỳ tầm thường, giống như một người nông dân chân chính – mắt nhỏ, lông mi đen nhánh, tóc toán loạn trên đầu, cằm cương nghị vuông vức.

Làn da ngăm đen, hai khẩu súng lục vắt trên đai lưng, nhìn thì thấy là một người vô cùng nam tính.

“Đúng vậy, ta là Brent Louis, bên cạnh ta là Sawada Kenya.”

Orwell nhìn chăm chăm vào Brent, đột nhiên nhếch môi cười nói:

“Người trẻ tuổi! Lúc trước oanh động vụ cướp chính là người làm có phải hay không?”

Brent biết trong hắc đạo thì các loại tin tức như thế này học biết rất nhanh, nhưng không nghĩ gia tộc Brando lại biết nhanh như vậy, còn có thể nhận ra mình.

Tận đáy lòng Brent có điểm mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chỉ là nhún nhún vai nói:

“Chỉ là chúng ta làm chút việc mà thôi.”

Orwell ha ha cười to một trận, tiếng cười cực kỳ vang dội, quả thực so với âm thanh máy móc trong nhà xưởng còn muốn to hơn. Hắn lấy tay vỗ vỗ vai Brent nói:

“Tốt lắm, Brent, rất ít người không biết sợ ta là gì, ta thực thích điểm này của ngươi, hiện tại, ta đem bọn ngươi đến nhìn cái này...”

Orwell còn chưa nói hết thì bên cạnh đã vang lên thanh âm của một thiếu niên,

“Orwell, Brando đến đây sao?”

Thanh âm kia phi thường êm tai, phi thường mềm mại.

Nhưng là làm Brent chú ý chính là từ ‘Brando’ kia, chẳng lẽ là Alexander Brando?

Trái tim Brent đập gia tốc.

Mọi người đồng loạt nhìn phía thiếu niên đi từ lầu hai xuống.

Một đầu tóc đen dài, đôi mắt hắc sắc, lông mi dày đậm, hai gò má trắng nõn, diện mạo vô cùng xinh đẹp.

Đúng vậy, chính là vô cùng xinh đẹp, không có quá nhiều thiếu niên có được phong thái rạng rỡ như vậy, thiếu niên làm cho người ta cảm giác giống như đã ly khai trần thế, hư hư ảo ảo không như người trong hiện thực.

Brent quay đầu, thiếu niên mặc y phục màu trắng bên ngoài khoác áo, vóc người thon dài có chút gầy yếu, trên mặt luôn mang theo nét cười ôn hòa nhợt nhạt.

Thiếu niên phát hiện bọn Brent nhìn chăm chăm vào mình, tựa hồ có chút ngượng, hơi hơi thùy hạ đôi mắt, vầng vàng mà bước xuống.

Orwell dừng lại cước bộ, quay đầu, cười nói:

“Taylor, lão đại sẽ lập tức tới, ngươi bây giờ phải trở về?”

Nam hài gật đầu, hai má hơi hơi phồng hồng:

“Orwell, thương pháp của ta thật sự không tốt, không có chút tiến bộ. Ta nghĩ mình còn phải rèn luyện nhiều hơn một chút.”

Brent phát hiện thời điểm nam hài đi xuống thì Orwell và các nam nhân đang ăn cơm đều đứng lên, đối với thiếu niên tựa hồ rất tôn kính, hơn nữa trên người cậu cũng khoác lên những mặc hàng xa hoa, vừa thấy đã biết là quần áo xa xỉ, ngón tay trắng nõn thon dài, không giống như người làm việc nặng...

Cậu là công tử nhà có tiền đi, hơn nữa còn quan hệ rất tốt với gia tộc Brando.

Nam hài mím môi, nhanh chóng nhìn Brent và bọn Sawada liếc mắt một cái, biểu tình mang theo ngượng, sau đó hướng bọn cậu cười cười:

“Các người hảo, ta là Stuart Taylor.”

Orwell tựa hồ thực thích nam hài này, vẫn khẽ mỉm cười nhìn về phía cậu.

“Cậu Stuart, lão đại đến đón cậu.”

Bên ngoài một người thủ vệ đi tới, đối với thiếu niên nói chuyện.

“Như vậy, các vị, ta đi trước.”

Nói xong, lúc đầu nam hài còn chậm rì rì bước nhỏ, sau thì bước chân vươn dài, nhanh chóng rời đi, phía lỗ tai thì hồng hồng toàn bộ.

“Được rồi, ta đem các người đi xem bên trong nhà xưởng.”

Orwell thấy thiếu niên đi ra ngoài, khôi phục lại bộ dáng thô lỗ, ý bảo bốn người đuổi kịp hắn.

“Ta đi toilet một chút.”

Brent nói một câu, bảo bọn họ đi trước, chính mình thì xoay người đi ra ngoài.

Chẳng lẽ là Alexander Brando đến đây? Bản thân cậu vẫn thật sùng bái nam nhân ấy!

Brent nhanh chóng đi ra ngoài, đứng phía sau một cây cột trong xưởng, vươn đầu nhìn thì thấy một chiếc xe đen dừng bên ngoài.

Xung quanh chiếc xe đều là bảo tiêu, mọi người đều bận rộn, tựa hồ như đã thành thói quen.

“Cậu Stuart, mời lên xe.”

Một thủ vệ mở cửa, nam hài nhanh chóng ngồi vào, nhưng cửa còn chưa kịp đóng lại, Brent thấy đôi chân của thiếu niên thoáng điều chỉnh vị trí, giống như thân mình ngã vào một bên. Brent cảm thấy kỳ quái, nghiêng mặt, cẩn thận nhìn, thì thấy một đôi tay thon dài ôm trọn lấy đầu thiếu niên, lùa những sợi tóc đen nhánh ấy lại, sau đó đem khuôn mặt cậu mà không chế, tựa hồ là... hôn môi.

Brent liếm liếm môi, phát hiện đó là một nam nhân có một đầu tóc đỏ, đồng tử nùng lục, biểu tình dị thường băng lãnh, cơ hồ không để lộ ra bất cứ cảm xúc gì, thời điểm hai người hôn nhau, chỉ có nam hài kia là nhắm mắt cảm thụ, còn nam nhân chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nam hài.

“Ngô... Brando... Đừng như vậy... Mọi người còn ở đây...”

Nam hài thấp giọng nói, hai má đỏ bừng.

“Bọn họ đều là người của ta, người sợ cái gì.”

Ngữ điệu nam nhân nói không có quá nhiều cảm xúc, hai tay bắt lấy cằm thiếu niên, lạnh lùng nói:

“Lại đây, bảo bối.”

Nam hài thế nhưng không có sinh khí, mà mỉm cười:

“Hảo, chủ nhân.”

Nói xong, nam hài liền ngẩng đầu, vươn hai tay ôm Brando, ngoan ngoãn hôn lên môi hắn.

Bảo tiêu đứng bên cạnh tựa hồ cái gì cũng không thấy, im lặng đứng một bên.

Brent nhìn tình cảnh này thì nhớ đến chuyện Edward cũng từng làm như vậy với cậu, tim đập như trống, thụt lùi một bước, xoay người rời đi.

17. Chương 17: Khách Không Mời Mà Đến

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Đi xong rồi?”

Thời điểm Brent trở về nhà xưởng thì bọn họ đang xem quá trình đóng gói các loại đồ uống.

Orwell thấy Brent trở lại thì hì hì cười trên cậu một trận.

Brent gật gật đầu,

“Các người đang nhìn gì vậy?”

Orwell phát phát tay,

“Kỳ thật không có gì, các người cũng biết, có khoảng thời gian một lô hàng hóa của chúng ta bị người đoạt đi, bây giờ lại còn bị truy lùng. Cho nên, nếu lần này các người muốn làm việc cho gia tộc thì nhất định phải tiến hành bí mật, vì đang có người nhắm vào chúng ta, đến lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ gây phiền toái cho các người.”

Brent nghĩ nghĩ:

“Nói cách khác, chúng ta rất có khả năng bị người xử lý đúng không?”

Orwell nhún nhún vai:

“Rất có thể... Thế nhưng, ta muốn biết, các người có lá gan để làm việc này hay không? Gia tộc bọn ta thích nhất là những người như vậy, nếu các người hoàn thành tốt, chúng ta cam đoan sẽ trả thù lao tốt nhất cho các người, hơn nữa còn chân thành hoan nghênh các người trở thành thành viên của gia tộc.”

Orwell liếc mắt nhìn Brent một cái, ý bảo tốt nhất cậu nên ra quyết định.

Brent cũng biết ý tứ Orwell, bây giờ chuyện làm ăn của gia tộc bọn họ đang hừng hực mà phát triển, không có thời gian mà chờ người, cũng không có thời gian mà cho người suy xét.

Brent nhìn Sawada, Sawada gật gật đầu rồi cùng Brent nhìn Orwell, sáng khoái nói:

“Được, không thành vấn đề!”

Orwell rất vừa lòng, phát tay nói:

“Ta thực thích những người trẻ tuổi như ngươi, nếu lần này các người làm tốt, như vậy, về sau một khối Brooklyn đều có phần của các người phụ trách, thế nào?”

Trong tâm Brent thật vui vẻ, nhưng trên mặt lại như trước bất động thanh sắc nói:

“Ta nghĩ chúng ta làm được.”

Orwell thực thưởng thức nhìn Brent, sau đó rót rượu, mang bọn họ đi làm quen một chút quy củ.

“Ta hy vọng hiện tại gia tộc Brando có thể giữ kín thân phận của chúng ta.”

Trước khi đi, Brent đưa ra một yêu cầu.

Orwell lần nữa gật đầu, tỏ vẻ tuyệt đối không thành vấn đề, hơn nữa còn phái tài xế lái xe đưa bọn họ trở về.

“Hôm nay cảm giác thế nào?”

Brent hỏi.

Trở lại trong nhà mập mập, mọi người mua một chai sâm banh, bật nắp rót rượu, một bên uống một bên nói chuyện phiếm.

Bốn người nhìn nhau rồi đồng loạt nhếch miệng nở nụ cười, nâng tay chạm cốc, giữa đầu uống một ngụm.

“Ta cảm thấy tốt lắm. Brent, bộ dạng ngươi thật chất,”

Sawada vẽ mặt tiêu ý nhìn Brent, trên mặt hẳn luôn mang theo ý cười.

Brent đã khôi phục lại bình tĩnh, nhìn chằm chằm vào Sawada:

“Lần này không nhờ người cung cấp manh mối chúng ta cũng không dễ dàng mà có được cơ hội này.”

Mập mập đi theo sau gật đầu.

Sawada cười cười:

“Brent, kỳ thực từ trên đường đi ta đã nghĩ, nếu không nhờ vụ cướp kia, vả lại trong chuyện đó chúng ta còn giết người thì chúng ta cũng không có cơ hội này đâu.”

Brent nhướn nhướn mi, sau đó buông ly rượu,

“Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ chờ điện thoại, đến lúc đó còn một loạt vấn đề cần giải quyết. Hôm nay tạm dừng ở đây đi, ta cũng có chút mệt mỏi, ta về trước, đúng rồi, tốt nhất chúng ta đều ở nhà mà chờ tin, có chuyện gì thì lập tức liên lạc.”

Nói xong, Brent đứng dậy rời khỏi.

Mập mạp nhìn vào bóng lưng Brent, lo lắng nói:

“Hình như hôm nay hần không được vui vẻ.”

Sawada nhún nhún vai, vẻ mặt cười cười đen tối nói:

“Chẳng lẽ là... Nỗi phiền của tuổi trẻ ~”

Kỳ thực mập mạp cũng không hiểu ý tứ gì, nhưng cũng là toe miệng ngây ngô cười.

Brent vừa ra khỏi cửa, một trận gió lạnh từ ngã tư đường thổi lại, còn mang theo nhiệt khí thoát ra từ cống hơi nước.

Tới lui bận rộn một hồi, đầu cậu hỗn hỗn độn độn, cái gì cũng không nghĩ được.

Vì thế Brent hàm một miếng thuốc vào miệng, hai tay cầm ở túi quần, dọc theo còn đường phố mười ba bước nhanh đi, trong đầu lại thầm nghĩ nhanh trở về mà xem Christian.

Rất nhanh cậu đã đi tới dưới lầu.

Brent đi rất nhanh, miếng thuốc ngoài miệng vẫn còn hơn phân nửa.

“Chào, Brent, người đã về rồi?”

Người đàn ông Olof ngồi dưới lầu chào hỏi với Brent. Toàn bộ cái mũi đều hấp hấp hồng hồng, trên mặt còn mang theo ý cười.

“Ừ.”

Mặt không chút thay đổi, Brent hướng ông ta gật đầu, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Đừng thấy Olof ở tại địa phương này mà nghĩ vậy, gần đây việc buôn bán của ông ta phát tài, ánh mắt luôn đặt trên đầu, từ trước đến nay đều chỉ xem thường người khác.

Lúc trước thấy Brent liếc cũng không thèm liếc, luôn đem cậu chẳng khác nào không khí, như thế nào hôm nay lại nhìn cậu bằng vẻ mặt tươi cười?

Brent nhìn lại gương mặt tiếu ý đó rồi xoay người, bước nhanh lên lầu.

“Christian.”

Brent lấy chìa khóa, một bên mở cửa, một bên hô gọi Christian.

“Ha ha... Ha ha...”

Brent đẩy cửa, thấy Christian đang ngồi trên đùi Edward, khanh khách cười, trên tay còn cầm một con búp bê váy đỏ xinh đẹp.

Trên bàn phòng khách bày ra rất nhiều món ăn ngon, sofa thì để quần áo váy hoa xinh đẹp của các bé gái, thoạt nhìn rất xa xỉ.

Edward mặc một thân tay trang đen tuyền ngay ngắn, còn thắt caravat tơ lụa, thời điểm nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu nhìn về phía Brent.

“Brent, sao bây giờ anh mới trở về? Chú Edward đã chờ anh thật lâu ~”

Christian nheo mắt, tằm tằm cười nhìn Brent.

Chú?

Brent kinh ngạc nhìn Christian, nhưng cái gì cũng chưa nói.

“Christian, em về phòng ngủ trước, ta có chuyện muốn nói cùng anh trai em.”

Edward nhẹ giọng nói với Christian.

Christian gật gù đầu, từ trên đùi Edward nhảy xuống, trên tay ôm búp bê, bước nhanh chạy vào phòng mình.

Một bảo tiêu đi theo, đóng cửa phòng cô bé lại, hai tay giao nhau, đứng trước phòng ngủ.

“Người ở nơi này thật quá nhỏ... khụ khụ...”

Edward một bên ho khan, một bên chống đỡ trên bàn mà đứng dậy.

Ngoài miệng Brent vẫn còn ngậm điều thuốc, tức giận nói:

“Nghe này, tên khốn! Người tự ý xông vào nhà dân! Đây là phạm pháp!”

“Còn có, người đến đây để nhục mạ ta sao?”

Edward mặt không chút thay đổi nhìn Brent, vẻ mặt rõ ràng là không vui,

“Ta đã nói rồi, về sau không được hút thuốc.”

Nói xong, Edward phất tay, một người bảo tiêu vô cùng cao lớn đi tới, đem cánh tay Brent chế trụ sau lưng, rất nhẹ nhàng đem Brent ấn trên bàn.

Khuôn mặt cậu không tránh được mà dán trên mặt kính, theo đó là mùi thơm của điểm tâm trên bàn truyền vào mũi Brent.

“Người phải nghe lời.”

Edward tựa hồ thực không thích mùi vị của thuốc lá, thời điểm nói chuyện đều dè dặt nặng cổ họng, mày hơi nhíu nhăn, sau đó lấy điều thuốc từ miệng Brent ra.

“Ta dựa vào cái gì phải nghe lời người nói?!”

Brent tận lực đè thấp thanh âm hung tợn mà nói chuyện với Edward, cậu không muốn để Christian ở trong phòng nghe thấy rồi lo lắng.

Edward cứ như vậy mà lạnh lùng nhìn Brent, sau đó mặt không đổi sắc mà cầm điều thuốc trên tay ấn vào cổ Brent.

“Ti –“

Brent cắn môi, nhất thời đau đến mồ hôi lạnh cũng ứa ra.

Đau quá...

“Về sau còn hút thuốc lá không?”

Edward lấy điều thuốc trên cổ Brent xuống, tàn thuốc nóng bỏng tại trên cổ trắng nõn mà để lại một dấu tròn đỏ tươi như ấn ký.

Brent đau đến mắt cũng cay cay, nhưng là vẫn cứng rắn nói:

“Edward, người tên khốn này! Người có biết tự ý xâm nhập nhà dân là phạm pháp?!”

Edward cười lạnh một tiếng, tao nhã ngồi trước mặt Brent, hai chân giao nhau, nhìn chằm chằm vào mắt cậu:

“Ta như thế nào lại không biết? Nhưng là... Cướp bóc giết người lại càng phạm pháp, đúng không? Brent.”

Brent sửng sốt, đột nhiên nhớ đến, cha của Edward chính là viên chức cao cấp New York, nếu hắn đem chuyện này nói cho phụ thân hắn Hàn Dục Tú, chính mình liền tiêu đời.

“Người muốn thế nào?”

Brent từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, vẻ mặt phần hận hồi.

Edward nhìn chung quanh bốn phía, thấp giọng lạnh lùng nói:

“Người cho là người có thể cho ta cái gì? Tiền? Hay là quyền lợi?”

Trái tim Brent mãnh liệt nhảy lên, mím môi, không nói lời nào.

Bởi vì Edward nói rất có lý.

Edward là con trai của viên chức cao cấp, còn mình chẳng qua chỉ là một tên côn đồ đầu đường xó chợ giết người cướp của, hơn nữa, bây giờ vừa không có tiền vừa không có quyền, có thể trao đổi với hắn cái gì?

Điều này thực sự làm cậu rất nhục nhã.

Brent rõ ràng nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài rung động, Edward nhìn chăm chăm khuôn mặt quật cường mà tinh xảo ấy.

Edward vươn ngón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt hai má Brent:

“Người có thể dùng để giao dịch, cũng chỉ có chính người.”

Đầu tiên là Brent sửng sốt, sau đó cười nhạo một tiếng:

“Người nghĩ ta giống bọn gái điếm sao? Edward, người đem ta thành nữ nhân, có phải hay không?!”

Edward chớp mắt,

“Gái điếm? A, đương nhiên không phải, ta muốn thân xác người, còn có linh hồn người, tất cả mọi thứ của người.”

Brent rống giận một tiếng:

“Fuck! Ta muốn giết người! Con mẹ nó! Buông tay!”

Edward kéo kéo khóe môi:

“Xem ra người cũng không phải thật sự thương em gái.”

Bảo tiêu đứng trước cửa phòng Christian trước lấy ra khẩu súng, đặt ở trước người, giống như là tùy thời mà chờ mệnh lệnh của Edward. Cũng ám chỉ, Brent tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, em gái mà cậu yêu nhất còn đang ở bên trong.

Một khi lấy Christian ra áp chế, sự tức giận cả người Brent như biến mất, cậu chỉ có thể mím môi không nói.

Edward huy tay, người bảo tiêu đang đè Brent lập tức buông cậu.

Sau khi Brent đứng dậy, lãnh mặt mà sửa sang lại áo quần, đứng thẳng tắp trước mặt Edward.

Edward nâng hai mắt, tựa hồ rất thưởng thức những biểu tình sinh động trên mặt Brent.

Cậu cảm tức nghiêng mặt, né tránh tầm mắt ai kia.

“Ngồi xuống.”

Edward ra lệnh, dựa vào giáo huấn vừa rồi, Brent ngoan ngoãn mà làm theo.

“Chúng ta làm một giao dịch công bằng? Thế nào?”

Thời điểm Edward nói chuyện, ngữ khí rất thản nhiên.

Brent phòng bị nhìn hắn,

“Giao dịch cái gì?”

Edward phất tay, bảo tiêu phía sau đem đến ảnh chụp trắng đen, Edward tiếp lấy.

Brent cầm lên, xem xem một lần, phát hiện toàn bộ đều là ảnh chụp ngày hôm nay – tại ngã tư đường, ăn cơm cùng bọn Sawada... còn có, hình lúc ở nhà xưởng Brooklyn.

“Người theo dõi ta?!”

Brent kinh ngạc nhìn Edward.

Edward nhướn nhướn mi:

“Ta như thế nào theo dõi người? Ta không có thời gian... Là ta phái người theo người.”

Brent tức giận muốn chết, phát hiện tính nhẫn nại đã luyện từ nhỏ của mình khi đứng trước mặt Edward bất động thanh sắc này đều bay biến hết.

“Người muốn thế nào?”

Brent nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Edward lấy chiếc khăn tay từ túi ra, cúi đầu ho khan vài tiếng, sau đó nói:

“Ta biết người buôn lậu trên biển cho gia tộc Brando, nhưng là, trước khi bọn họ bị quét sạch thì các người cũng không thể sống sót.”

Thời điểm Edward nói ra những lời này, ngữ khí không phập phồng, trên mặt cũng không có biểu tình, điều này làm Brent không đoán ra được trong đầu người này đang nghĩ gì... Nam nhân này, lòng dạ cũng quá sâu đi.

“Ta biết.”

Đ đoán không được dụng ý của Edward, Brent đành phải khô cần nói.

“Nếu người đáp ứng ta một việc, ta cam đoan người an toàn vượt qua kiểm tra của hải quan, hơn nữa còn có chân đứng vững trong gia tộc Brando.”

Tuy rằng bình thường Edward luôn ung dung thản nhiên, suốt ngày trong nhà, dị thường nhạt nhẽo, nhưng cũng không nói được là cái gì hắn cũng không biết.

Gia tộc Brando tại hắc bạch lưỡng đạo tinh phong huyết vũ cường thế mà đứng lên, phát triển được như bây giờ thì không phải một hai viên chức chính phủ là có thể động được. Trong đó còn liên lụy quá nhiều nhân vật chính trị New York, gia tộc này tại đất Mỹ còn có căn cơ thâm hậu.

Nếu như Brent có thể tại nơi này có bước chân vững vàng, kia thật sự là một chỗ dựa vững chắc.

Một khi đề cập đến lợi ích phát triển tương lai, Brent có vẻ lý trí hơn một ít, vì thế cậu cẩn thận hỏi Edward:

“Điều kiện gì?”

Edward bắt lấy cằm Brent,

“Mỗi tối đến biệt thự của ta, ta cam đoan người có thể có giấy thông hành qua hải quan.”

Brent giận tím mặt, mạnh mẽ đứng lên:

“Có phải người xem ta như gái điếm đúng không?!”

Brent cảm thấy Edward tìm cậu, kỳ thật chính là muốn cậu bồi hấn ngủ, giống như nữ nhân mà mặc hắn chà đạp, tựa như... tựa như nam hài tên Hàn Nguyệt ngày đó.

Một bên bảo tiêu lấy súng đặt trên đầu cậu, mặt không chút thay đổi nói:

“Tiểu tử, người thành thật một chút.”

Brent giơ hai tay, ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Ta tạm thời không ép người ngủ cùng.”

Edward lạnh lùng nói,

“Chỉ muốn buổi tối người đến.”

Edward nói rõ ràng như vậy, làm mặt Brent đỏ lên, dù sao cậu cũng chưa trải qua những chuyện này.

“Chỉ có tiếp xúc thân thể sẽ không vui sướng. Khụ khụ...”

Edward đột nhiên lấy tay che miệng, cúi đầu ho một trận.

“Thiếu gia, chúng ta vẫn là nên trở về.”

Một bảo tiêu nhắc nhở Edward.

Edward gật gật đầu, đứng lên.

Brent còn ngồi ngây ngốc, một tên bảo tiêu nắm áo cậu, hung tợn nói:

“Còn không mau đứng lên, đưa thiếu gia chúng ta xuống lầu!”

Edward phát phát tay, biểu tình mặt mỗi, nhu nhu huyết thái dương, sau đó chuyển hướng đi tới cửa.

Brent bị người cầm súng chĩa vào đầu, vẫn là đành đi theo.

“Chú Edward, người phải về sao?”

Đột nhiên Christian từ phòng ngủ vươn đầu ra, lưu luyến không rời nhìn Edward.

Edward giống như thay đổi thành người khác, cười nhợt nhạt với Christian, gật đầu, nhẹ lời nhẹ giọng nói:

“Gặp lại sau, Christian.”

Christian vọt ra, Edward khom lưng ôm cô bé.

Christian tại trên mặt hân hôn một cái.

“Gặp lại, chú Edward.”

Nói xong, Christian trượt xuống, đứng ở bên cạnh, nhìn chăm chăm Edward rời khỏi.

18. Chương 18: Giao Dịch (1)

Brent không vui nhú nhú mày, cậu không thích bộ dạng thân mật của Christian đối với Edward.

Edward không nói một lời xoay người, cường thế ôm Brent vào trong ngực, đôi môi mỏng băng lãnh dùng sức bao trùm môi cậu.

Brent từ chối một chút, nhưng cảm giác sau lưng đang có người chĩa súng vào eo. Brent đành phải thôi, ngoan ngoãn mặc cho Edward hôn.

“Hôn ~ hôn ~!”

Christian đứng một bên che miệng, khanh khách cười.

Brent biết Christian đã thấy cậu bị nam nhân khác hôn, làm cho khuôn mặt cậu hồng đến tai.

“Gặp lại sau.”

Edward rút cục buông Brent ra, vỗ vỗ khuôn mặt cậu.

“Hôm nay suy nghĩ cho tốt một chút, tối mai ta chờ người. Nếu như tin tức chính xác, đợt giao hàng ngày kia của Brando nếu không có sự trợ giúp củaa ta, ta cam đoan các người không còn mạng để về.”

Edward thần nhiên liếc nhìn Brent một cái, xoay người đi ra ngoài.

Brent một người quần áo không chỉnh tề đứng ở cửa, nhìn chăm chăm bộ dáng người kia rời đi.

Thẳng đến khi hình bóng cao to của Edward biến mất khỏi tầm mắt, Brent mới lấy tay cài lại cúc áo, chỉnh chu lại toàn bộ.

“Hình như cậu ta là kẻ có tiền a~, còn dừng xe ở dưới lầu.”

Brent quay đầu, thấy bên cạnh là một nữ nhân mái tóc xoăn đen, đôi môi đỏ mọng.

Nữ nhân này mặc một thân áo ngủ vải bông, tóc đã được chải chuốt cẩn thận, dưới móng tay đỏ chói còn kẹp điều thuốc, biếng nhác tựa vào cửa, cười tủm tỉm nhìn Brent.

Brent cũng không quá biết nữ nhân này, hình như là kỹ nữ Do Thái vừa chuyển vào, thời điểm ban ngày rất ít tiếp khách, đều là làm việc vào buổi tối. Khi cùng khách nhân làm tình, thỉnh thoảng thanh âm có hơi kêu lớn, nhưng đa phần đều là im lặng. Cũng không phải Brent phản cảm công việc của nàng, dù sao mỗi người đều có phương thức tồn tại riêng của bản thân, không phải sao?

Nhưng Brent vô cùng chán ghét ánh mắt ý vị thâm trường của nữ nhân này, giống như Edward có tiền có quan hệ cùng cậu.

“Đương nhiên là có quan hệ, bây giờ công tử hào phóng còn nhiều tiền như vậy quả thực không nhiều, ta khuyên người một câu, cần phải bắt lấy, không cần ngốc hồ hồ nói chuyện tình cảm chó má gì gì, tiền mới là quan trọng ~”

Đại khái là do công việc của nàng, cho dù là đối với thiếu niên như Brent nàng cũng trưng ra vẻ mặt quyền rũ tiểu ý.

Vì thế Brent lạnh lùng liếc nhìn nữ nhân này một cái, “Bớt lo chuyện người khác đi.”

Nữ nhân nhún nhún vai, che miệng ha ha cười một trận:

“Nhìn xem, cậu nhóc các người chính là xử trí theo cảm tính, đúng là sĩ diện.”

Nói xong, nữ nhân xoay người vào nhà, giày cao gót gõ vào sàn gỗ tạo ra âm thanh dạt dạt.

Mặt không chút thay đổi, Brent nhìn nàng đóng cửa rồi xoay người vào phòng.

Dựa vào ước định của bốn người, buổi sáng ngày hôm sau Brent tìm người đến để trang bị điện thoại trong phòng.

Vài người nhân viên bận rộn đến hơn mười giờ mới hoàn thành nhiệm vụ.

Brent cùng bọn họ thử tới thử lui một chập, tính năng tốt rồi mới hài lòng.

“Brent, bây giờ chúng ta muốn nói chuyện với ai cũng được hết đúng không?”

Christian hiểu kì nhìn điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhỏ áp lên cánh tay cậu, thoát nhìn như một con mèo nhỏ dịu ngoan.

Brent gật gật, sau đó sờ sờ đầu cô bé:

“Anh đi tìm mập mập, xem bọn họ đã trang bị tốt điện thoại chưa, em ở nhà ngoan, chốc nữa anh về mang em đi ăn cơm trưa, được không?”

Christian cười cười, ngẩng đầu hôn lên mặt Brent một cái:

“Được, Brent ~”

Brent gật đầu, đứng lên, lúc đi tới cửa còn quay đầu lại nói:

“Trừ khi anh về, bất luận kẻ nào gõ cửa đều không được mở, biết không?”

Christian cắn cắn ngón tay:

“Như vậy, chú Edward có thể vào không?”

“Tên kia không phải chú!”

Brent đột nhiên quay sang, biểu tình phát điên rống lên một tiếng.

“Ô ô ô ô...”

“Brent vội vàng đi qua, đem Christian ôm vào lòng, cậuu rất ít khi hung hăng với Christian, cho nên lần này đã đem cô bé dọa khóc.”

“Được rồi, được rồi đừng khóc, Christian, là anh không tốt.”

Brent thấp giọng an ủi cô bé.

Christian hấp hấp cái mũi,

“Brent, em thực thích chú Edward.”

Brent ngẩng đầu, hít một hơi thật dài,

“Được, chỉ cần em thích, chú Edward đến đây thì em có thể mở cửa.”

Christian cười cười, lấy tay lau khô nước mắt, sau đó nói:

“Brent, kỳ thật em không có mở cửa, khi vừa thức giấc, chú Edward đã ngồi bên giường rồi.”

Hai tay Brent gặt gao nắm cùng một chỗ,

“Em nói hần có chìa khóa nhà chúng ta?”

Christian gật đầu,

“Em nghĩ đúng là vậy ~”

Brent ừ một tiếng, dẫn Christian ở nhà đọc sách, nhận biết chút từ tiếng Anh đơn giản, rồi cầm áo khoác treo trên giá, xoay người bước ra ngoài.

Khi Brent đi đến tiệm mì của mập mập, trên người cậu trai đang mặc áo kiểu dáng Trung Quốc, đầu thì đội chiếc mũ đầu bếp, một người ngồi cầm cùi đầu tính số.

“Bên chỗ ta điện thoại đã được trang bị rất tốt, ở chỗ người lúc nào thì xong?”

Brent đi qua, một cánh tay chống lên bàn, buông hạ tầm mắt nói chuyện với mập mập.

Đầu tiên là cậu trai cả kinh, sau đó bình tĩnh lại hạ bút lông nói chuyện với Brent:

“Bên ta sáng sớm đã xong, Sawada buổi sáng còn lại đây ăn, chúng ta còn trao đổi số, này, cho người.”

Brent tiếp nhận tờ giấy, mặt trên chỉ dùng bút đen mà viết hai dãy số.

Brent gặt đầu, xếp tờ giấy bỏ vào túi tiền,

“Mập mập, đưa ta bút, ta viết số của ta cho người.”

Mập mập loay hoay không tìm được bút máy, liền đem bút lông cao cấp của mình đưa cho Brent:

“Brent, ta không tìm được bút máy, người xài đỡ nhé.”

Brent nhìn mập mập đưa bút lông, nhíu nhíu đầu mày, phát tay nói:

“Vẫn là thôi đi, ta trực tiếp nói số cho người, người viết, chốc nữa thì gọi nói cho Sawada một tiếng.”

Mập mập gặt đầu, vội vàng viết con số Brent đọc, sau đó cười ha ha nói:

“Brent, về sau không cần gặp mặt cũng có thể gọi điện nói chuyện với người.”

Brent liếc nhìn mập mập một cái, không nói gì, sau đó cúi đầu, lấy thuốc lá từ túi ra.

“Trời, Brent, trên cổ người làm sao vậy? Có phải bị thương không?”

Về mặt mập mập ngạc nhiên nhìn ấn ký đỏ tươi trên cổ Brent, đây là ấn ký lần trước Edward làm ra.

Brent không kiên nhẫn phát phát tay:

“Không có gì, cũng không quá nặng... Đúng rồi, hiện tại Orwell bên kia có tin tức gì không?”

Mập mập dường như nghĩ tới cái gì, lấy tay mạnh mẽ vỗ đầu mình một phát:

“A, thiếu chút nữa quên nói cho người! Buổi sáng Sawada có nói, nếu người tới, báo với người một tiếng, Orwell bên kia nói tối mai sẽ liên lạc cùng chúng ta, đến lúc đó xuất hàng, chúng ta sẽ chuẩn bị mà lên thuyền.”

Trong lòng Brent khẽ động, thời gian y như Edward đã nói.

“Đến lúc đó liên lạc qua điện thoại.”

Mập mạp nhìn Brent, sau đó buông bút lông trên tay, đem nón trên đầu lấy xuống:

“Brent, người nói xem, có khi nào chúng ta chết ở nơi đó không? Trước kia Richard bị xử lý, Orwell nói, gần nhất cũng khó mà an toàn, hấn nói chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, thời khắc mấu chốt quan trọng nhất cũng nên giữ mạng, người nói... Chúng ta có thể giống như Richard bị xử lý hay không?”

Brent không nói gì, nhìn vẻ mặt lo lắng của mập mạp, hồi tưởng lại tính cách của Orwell, kỳ thật hấn không giống loại nam nhân sẽ nói những lời này, xem ra thật sự là không an toàn.

“Mấu chốt là chúng ta phải vượt qua được hải quan, đi qua đường nhỏ, đến lúc đó nếu gặp vấn đề thì...”

Mập mạp hai tay chống cằm, bắt đầu lăm bầm lăm bầu, biểu tình mang theo khắc khoải sầu lo.

Brent lấy thuốc lá, châm, hàm tại miệng, dùng sức hít một ngụm, cách làn khói nhìn chằm chằm mập mạp gât gao nhần mây.

“Brent, người hút thuốc hung như vậy làm gì?”

Mập mạp thấy Brent hút như vậy, nhịn không được cười cười, sau đó trấn án nói:

“Kỳ thật ta cũng không quá lo lắng. Brent, người biết rõ, chuyện gì cũng có giới hạn của nó, không phải sao? Chủ yếu là bây giờ ở cùng người một chỗ, ta cảm thấy không có gì phải sợ, còn có Sawada, hấn cũng không tệ...”

Brent không lên tiếng nghe mập mạp đem lời nói hết, sau đó dập thuốc, ném vào gạt tàn, mặt không chút thay đổi nói:

“Mập mạp, người đừng lo lắng, thật ra chúng ta cũng không cần vượt qua kiểm soát của hải quan. Đi qua đường nhỏ cũng rất nguy hiểm, mấu chốt ở đây là chúng ta đang đứng trước họng súng mà chịu chết.”

Mập mạp không tin nhìn Brent:

“Nhưng là nếu chúng ta không qua hải quan như lời người nói, khẳng định sẽ bị bắt!”

Brent phất tay.

“Được rồi, này cũng không phải là vấn đề, bây giờ người hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi, đến lúc đó biểu hiện tốt một chút cho ta, cái khác không cần nói đến.”

Nói xong, Brent xoay người rời đi.

Mập mạp ngẩng đầu, nhìn theo bóng dáng cậu.

Brent không nghĩ sẽ nói với bất luận kẻ nào về chuyện của Edward, cho nên cậu không đề cập đến sự kiện kia với mập mạp.

Brent về nhà, mang Christian ra ngoài ăn trưa, nghỉ ngơi chốc lát, sau đó lại dạy Christian học vài từ vựng mới Tiếng Anh, rất nhanh thời gian một chiều liền trôi qua.

Brent ăn xong cơm chiều, dặn dò Christian không cần đi loạn, cứ ở ngoan trong nhà, nói cậu có khả năng buổi tối sẽ không về, xong thì liền rời nhà đến biệt thự của Edward.

“Cậu Brent, thiếu gia đợi cậu thật lâu.”

Quần gia mặc tà áo ngắn đứng trước cửa, đội mũ đen cung kính cúi chào Brent.

Brent vội vàng gât gât, quay đầu, nhìn nhìn trái phải, phát hiện không có ai đi theo. Sau khi bước vào, cổng biệt thự phía sau cũng đóng lại.

19. Chương 19: Giao Dịch (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent đi theo quản gia đến trước phòng ngủ của Edward.

“Đến rồi, cậu Brent, chính là nơi này.”

Quản gia cúi người, vẻ mặt ôn hòa nói.

Brent gật gật, tỏ vẻ mình đã biết.

“Chi –“ một tiếng, cánh cửa bên cạnh mở ra.

Brent quay đầu thì thấy nam hài lần trước tên Hàn Nguyệt đẩy cửa đi ra.

Thời điểm thiếu niên thấy Brent, vội vàng hạ thấp đôi người, đỏ mặt, ôm ôm tay áo, quay người đi xuống lầu hai.

Brent không rõ mà nhìn gương mặt thanh tú của thiếu niên, cậu không phải là nên ở trong phòng Edward sao?

Bất quá thiếu niên vẫn còn hồng nhuận trẻ con, đáng điệu uyển chuyển, hẳn là không sai.

“Thiếu gia, cậu Brent đã đến.”

Quản gia vươn tay, gõ gõ cửa phòng.

“Cho hắn tiến vào.”

Bên trong truyền đến thanh âm quen thuộc, là tiếng của Edward.

Brent đẩy cửa, trong phòng một đám nữ hầu đang bưng khay trống chuẩn bị đi ra. Thoang thoang trong không khí chỉ toàn mùi được, trừ điều đó ra thì trong phòng một mảnh yên tĩnh, thật giống như người vừa nói chuyện không hề tồn tại.

Brent nhẹ tay nhẹ chân bước vào, trong phòng im lặng cực kỳ.

Phóng mắt nhìn, Brent thấy ghế mây không có người.

“Lại đây.”

Bên tai đột nhiên vang lên âm thanh Edward.

Brent mạnh mẽ nghiêng đầu, thấy Edward đang nhắm mắt, nằm trên giường, trên người mặc áo tơ lụa đen dài, tóc đen hắc sắc rơi tung bên má, đôi mắt hơi hơi động, hai tay giao trước ngực.

Giờ phút này đèn trên tường bỗng tắt, đèn giữa phòng cũng cùng chung số phận, trong phòng đen tối một mảnh không rõ.

Edward lẳng lẳng dựa vào tường, đầu tựa vào gối hoa, giống như quỷ hút máu đang nghỉ ngơi trong cổ bảo.

Brent ngơ ngác đứng tại chỗ, hai mắt xuất thần nhìn gương mặt nhợt nhạt và đôi môi đỏ sẫm đang mím cùng một chỗ của Edward.

“Người lại đây.”

Edward thấp giọng, lãnh khốc ra lệnh, âm thanh xuyên thấu như ngưng trệ lập tức truyền đến bên tai Brent.

Brent cất bước, đi tới bên giường Edward, cũng không biết vì lý do gì mà thân thể không dám tới gần.

Đôi mắt nồng đậm, cậu nhìn chăm chăm Edward hơi nâng nâng mi mắt, cánh mi dày như một vòng bóng ma, thể nhưng lại không chút rung động.

Đại khái là do thân thể hư nhược, gương mặt Edward có chút tái nhợt, hô hấp cơ hồ như không nghe thấy.

Brent ngừng thở, âm thầm nghĩ bây giờ có thể dễ dàng mà giết chết hắn.

Brent không tự chủ nắm tay thành quyền, mỗi lần thời điểm cậu động sát khí, Brent luôn là đình trệ hít thở, hai tay nắm chặt.

“Người muốn giết ta.”

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Edward mạnh mẽ mở đôi mắt lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của Brent, sau đó hai tay chống lên giường, xê dịch thân thể một chút.

Brent mím môi, không nói lời nào, ánh mắt nhìn theo gương mặt Edward hòng tìm chút sơ hở – nhưng là, nam nhân này, đừng hi vọng tìm được gì từ mặt hắn.

Edward cười lạnh một tiếng, đem tóc hai bên vén về phía sau.

“Nếu hiện tại người giết ta, ta cam đoan, chuyện này cùng người sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào. Nhưng còn có thể sống đến ngày mai hay không thì ta không biết.”

Sau đó hắn hướng về phía Brent, huy huy tay:

“Lại đây, ngồi ở chỗ này.”

Brent nuốt nuốt nước bọt, buông lỏng tay, đi qua ngồi xuống.

Edward lấy tay chỉ chỉ cổ áo mình,

“Giúp ta cởi bỏ.”

Brent nhú nhú đầu mày:

“Người không phải có người hầu hạ sao? Vì cái gì không để hắn giúp người?”

Edward thấp giọng cười cười, thân thể thoát nhìn thực gầy yếu, nhưng là khí thế không tiếng động hung ác đem Brent ngăn chặn.

“Người ghen tị?”

Brent hừ lạnh một tiếng:

“Ta không có!”

Edward thở dài một hơi, nhắm mắt lại.

“Ta chỉ là không muốn để người khác đụng vào ta, Brent.”

Hai má Brent liền đỏ, cảm tức quay đầu, phát hiện Edward nhắm hai mắt lại.

Hô hấp như đình trệ không nghe rõ, Brent nghĩ hắn ngủ, mày hơi hơi cau, thoát nhìn không thoải mái, hai má tái nhợt.

Brent ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi hạ thất thất lưng, nhẹ nhàng giải khai một cúc áo của Edward.

Nút thắt y phục của Edward đều được làm bằng ngọc thạch Trung Quốc, mài giữa vô cùng bóng loáng, thời điểm đầu ngón tay Brent chạm đến liền truyền đến một cảm giác lạnh như băng. Với lại còn là một màu xanh biếc đậm.

Màu xanh hòa cùng đôi môi đỏ sẫm của Edward hình thành một hình ảnh cực kỳ đối lập. Bọn họ ở cùng một phòng không ánh đèn, Brent ngây ngốc nhìn chăm chăm đôi môi Edward.

Giải đến cúc áo cuối cùng, Edward mạnh mẽ vươn tay, cầm bàn tay Brent.

“Người làm gì?!”

Brent thấp giọng chất vấn, phát hiện khí lực Edward không nhỏ, chính mình thoát không khỏi lòng bàn tay hắn.

Edward nhếch nhếch khóe miệng:

“Cúc áo rất đẹp? Đúng hay không?”

“Người quần ta!”

Brent lạnh lùng không để ý tới.

Edward hừ hừ:

“Có phải màu cúc áo cực kỳ giống màu mắt của người?”

Brent sửng sốt, còn không kịp hiểu chuyện gì, cánh tay Edward đã dùng lực kéo Brent ngã sấp xuống trên giường, Edward xoay người đè lên.

“Edward... Người, người... Làm gì?...”

Trái tim Brent mãnh liệt nhảy lên, hai má đỏ bừng, không nói ra lời, bởi vì Edward ở phía trên, cặp mắt băng lãnh ấy chuyển như không chuyển nhìn chăm chăm vào cậu, cúc áo trước ngực hắn đều bị cởi bỏ, phô ra cần cổ thon dài vô cùng dễ nhìn, còn lộ một mảng da thịt trước ngực của người Phương Đông nhẵn nhụi. Đó là đặc điểm của người Châu Á, không giống như người Mỹ da dễ không tốt, mà là mềm dẻo xinh đẹp, hơn nữa còn mang theo sắc vàng quyến rũ.

Tim Brent bắt đầu đập gia tốc.

Edward không nói một lời cúi đầu, bắt đầu hôn môi Brent, hai tay xốc lên áo sơ mi cậu, đầu ngón tay lạnh lẽo men đi lên, chậm rãi vuốt ve eo, lưng và ngực Brent.

Đầu óc Brent trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ được, hai tay run lên, hai chân cứng ngắc, cả người xụi lơ, cảm giác người nọ cứ như vậy không tiếng động mà xâm chiếm chính mình.

Edward trước sau hôn thật bá đạo, cùng bộ dạng công tử cao quý của hắn hoàn toàn không giống nhau.

Brent theo bản năng nắm chặt tay, bàn tay Edward thì vẫn ôn nhu ve vuốt những sợi tóc đỏ au của cậu.

“Còn đau không?”

Edward nhẹ nhàng hôn lên dấu vết hằn tự tay để lại trên cổ cậu.

Brent cảm giác cần cổ chính mình đều tê rần. Giương miệng cũng không thốt lên được lời nào.

“Không cần...!”

Edward ngẩng đầu, bắt đầu cởi bỏ cúc áo trên người Brent. Cậu đột nhiên bưng tỉnh, sợ hãi kêu một tiếng, lấy tay che ngực mình. (thiếu nam then thùng:3)

“Không cần cái gì?”

Edward bình tĩnh nhìn Brent, một bàn tay thoải mái mà nắm lấy tay cậu đang che chắn trước ngực, trầm giọng nói:

“Bé cưng, nghe lời.”

Brent lảng lảng nhìn Edward nói chuyện bằng vẻ mặt lãnh khốc, cuối cùng vẫn là buông tay.

Edward không nói một lời, mang áo sơ mi của cậu kéo phẳng, cúc áo trắng tán loạn trên giường.

“Được rồi, cởi.”

Brent hai mắt đỏ bừng ngồi trên giường,

“Không, ta không làm...”

Chuyện thân mật khăng khít này, tuyệt đối không nên làm cùng nam nhân!

Edward lạnh lùng nhìn cậu:

“Ta chỉ là muốn người cởi quần áo. Ta cũng đã nói, ta tạm thời sẽ không làm bất cứ chuyện gì với người.”

Brent chớp chớp mắt, nhìn Edward.

Edward có chút không kiên nhẫn nói:

“Cởi đi.”

Brent cuối cùng vẫn là bị Edward áp bách, ngoan ngoãn thoát quần áo, cả người trần như nhộng.

Edward đem cậu kéo vào lòng mình.

Lưng cậu dán vào ngực Edward, cách một tầng tơ lụa, gắt gao tựa vào.

“Về sau phải nghe lời.”

Edward tại bên tai Brent nói.

“Ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

Giao dịch tiền sắc?

Brent cảm thấy chính mình không khác gì gái điếm, chẳng qua các nàng là cùng khách nhân làm tình, mà chính mình chỉ bị người khác ôm mà thôi.

Nhưng mà, đây là lựa chọn của chính mình, không phải sao?

Giữa bóng tối mờ ám, khóe mắt cậu cay cay, nhưng cậu tuyệt không cho chính mình khóc.

Edward nhẹ nhàng mà vuốt ve lưng cậu. Ngắc đầu, tại khóe miệng Brent in một nụ hôn, thấp giọng nói:

“Ngủ ngon.”

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Brent đã tỉnh ngủ.

Không nghĩ tới bản thân như thế còn có thể ngủ?

Brent nhận không được bắt đầu tự giễu.

Brent muốn rời đi, nhưng thân mình đều bị nam nhân gắt gao ôm lấy, vây ở trong lòng, Brent ý đồ muốn nhẹ nhàng đặt tay Edward sang một bên.

“Tỉnh rồi?”

Edward mở mắt, sau đó xoay người mở đèn đầu giường, nhìn vào Brent.

Brent nghiêng thân mình, kéo chăn che thân mình lại, gật đầu nói:

“Christian còn ở nhà chờ, ta phải trở về sớm một chút.”

“Ừ, có thiếu tiền không? Nếu thiếu tiền thì nói với ta.”

Edward nhắm mắt lại, hai tay giao trước ngực, thấp giọng nói.

“Ta không cần tiền của ngươi!”

Brent ảo não phản bác.

Chinh mình cũng không phải dạng người yếu ớt, đáng thương hề hề giống tiểu cô nương, không cần hướng một người đàn ông xòe tay đòi tiền.

Edward gật gật, sau đó quay người mà ho khan vài tiếng, người hầu bên ngoài nghe thấy âm thanh, vội vàng đẩy cửa đi vào, dâng lên ít trà nóng.

“Thiếu gia, thỉnh uống trà.”

Brent thấy có người vào thì xấu hổ muốn chết, lập tức đem chăn trùm kín khuất cả đầu, chỉ lộ ra luồn tóc đỏ au ở ngoài.

Edward tiếp nhận, phát tay, ý bảo người hầu lui ra, sau đó hần thấp giọng cười:

“Ta là chủ nhân nơi này, ngươi sợ cái gì? Bất quá bọn họ chỉ là hạ nhân mà thôi.”

Brent mạnh mẽ giật chần xuống, tức giận nói:

“Ta sợ hãi khi nào!”

Edward buông chén trà, cầm lấy khăn tay lau lau miệng, sau đó thản nhiên nói:

“Brent, chuyện người làm đều là vào sống ra chết, có khả năng một ngày nào đó sẽ mất mạng. Lần này người làm coi như là giúp bạn bè, còn về sau, vẫn là không nên. Bên hải quan ta đã giúp các người nên không cần lo sẽ xảy ra chuyện.”

Brent sửng sốt, không biết vì sao Edward đột nhiên lại nói đến chuyện này, nhưng là vẫn trả lời:

“Người là thiếu gia có tiền, đương nhiên không lo ăn uống, nếu như ta không làm, ta lấy gì mà sống?”

Edward quay đầu nhìn Brent:

“Ta có thể nuôi người.”

Brent nhất thời tức giận, trên mặt lạnh lùng:

“Ý người là người có thể bao dưỡng ta? Giống như phụ nữ kết hôn rồi ở nhà hầu hạ đàn ông?”

Edward liếc mắt nhìn Brent một cái,

“Ta có thể nuôi người cả đời.”

Brent nhất thời nói không nên lời, cuối cùng xốc chần, đứng dậy, cúi người nhặt quần áo chính mình lên.

Edward cũng không nói nữa, cứ như vậy nhìn chằm chằm đôi chân thon dài cùng tấm lưng trần trụi của Brent.

Brent mặc áo, phát hiện cúc áo đều bị Edward làm bay biến mất.

“Lấy áo của ta đi.”

Edward chỉ chỉ kiện áo bên giường.

Brent liếc nhìn Edward một cái, xoay người đi lấy áo, tiện tay cởi bỏ áo trên người, sau đó đứng trước gương sửa sang lại một chút, kéo cửa, bước ra ngoài.

Edward nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ, lắc lắc đầu, thấp giọng nói một câu:

“Thật sự là trẻ con.”

Nói xong liền nhắm mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Bọn người hầu tắt đèn, toàn bộ lui ra, sau đó đóng cửa. Cơ hồ không có nửa điểm tiếng động.

Thiếu gia nhà mình từ nhỏ đã không tốt, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

20. Chương 20: Buôn Lậu (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent ra cửa, người gác cổng vội vàng đi theo, vừa đi vừa hỏi:

“Cậu Brent, hồi tối này cậu ở lại đây sao?”

Brent gật đầu,

“Đúng vậy, tôi ở đây.”

Người nọ cười cười,

“Thiếu gia nhà ta thực sự rất thích cậu a. À không biết cậu thích ăn gì? Buổi tối chúng tôi sẽ làm cho cậu.”

Brent phất tay, bước nhanh đến cửa biệt thự,

“Không, cảm ơn, tôi sẽ không ăn ở đây.”

“A, vậy thì thật tiếc. Ta nghĩ thiếu gia nhất định hy vọng cậu có thể dùng cơm cùng ngài.”

Không biết tên này nói nhiều lời vô nghĩa như vậy để làm gì, Brent gần như phát hỏa, nhưng cậu lại không muốn trút giận vào một người hạ nhân, cuối cùng, cậu vẫn là không nói gì liền rời khỏi biệt thự nhà Edward.

“Brent, anh đã trở về?”

Thời điểm Brent vào nhà, Christian còn đang ngủ say, nghe được âm thanh mở cửa, lập tức y như thỏ nhỏ bị chấn kinh, từ trên giường ngồi dậy, mở to đôi mắt đen tuyền, nhìn chằm chằm vào ánh sáng hờn ám ở cửa.

Thẳng đến khi đèn phòng được mở, Christian mới nhìn rõ gương mặt Brent mà yên lòng.

Brent không nói một lời cởi áo khoác treo trên giá, sau đó lập tức phóng lên giường, cởi giày, vươn tay ôm Christian vào ngực, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

“Brent, anh đi nơi nào về?”

Christian lấy tay kéo kéo mái tóc đỏ au của cậu, gió sớm trên đường làm bay tán loạn cả đầu tóc, những sợi tóc nhẹ nhẹ phiêu phiêu như vô tình phân tán trên cái trán trơn bóng của cậu.

Brent nhợt nhạt cười, nắm lấy đôi tay nhỏ đang lộn xộn, thấp giọng nói:

“Anh đi tìm mập mạp, bây giờ anh rất mệt, chúng ta cùng nhau nhắm mắt ngủ, được không?”

Christian lập tức nghe lời, cong cong khóe miệng, cười nói:

“Dạ, Brent!”

Cậu nhìn cô bé, gương mặt còn mang theo ý cười, chậm rãi thở ra một hơi, sau đó nghiêng đầu, thất thần nhìn trần nhà, vươn ngón tay, vô thức mà vuốt ve vết thương trên cổ mình.

“Linh hồn của ta là một nỗi cô đơn tịch mịch, từ 15 tuổi đã bắt đầu bị người hưởng dụng – Brent Louis.”

Brent hỗn loạn ngủ đến giữa trưa, thẳng đến khi Sawada gọi điện thoại đến, cậu mới vội vàng vàng mặc quần áo, mang Christian xuống lầu ăn này nọ, sau đó lập tức rời đi, hộp mặt cùng bọn mập mạp.

Orwell bên kia đã muốn thông báo hành động cho bọn họ.

“Sawada, người nói xem, lỡ chúng ta gặp tập kích thì sao? Hiện tại bây giờ, đường nào cũng không an toàn.”

Vì đợt hành động đêm nay, mập mạp đã sớm đóng cửa tiệm, thay tây trang, ghé vào bên quầy, cầm bút lông trên tay mà ghi ghi viết viết.

Bốn người đem ghế kéo lại cùng một chỗ, hợp thành một bàn hội nghị. Sawada, mập mạp và Brent ngồi cùng một bàn, Kagawa vẫn theo thói quen mà đứng sau Sawada. (Kagawa anh này =”= ...)

“Hừ, còn có thể thế nào? Chúng ta là người Phương Đông nên sẽ nói: gặp thần sát thần, gặp Phật thí Phật.” (amiphopho tội lỗi tội lỗi)

Sawada âm khí cười cười, hai tay đút vào túi quần, ngoài miệng ngậm một điếu thuốc lá, trừ bỏ gương mặt có đặc điểm của người Phương Đông thì rất khó để nhận được Sawada là người Nhật Bản. Hắn hiện tại đều là bộ dạng của người Mỹ quốc.

Kagawa đi theo sau gật gật đầu, tựa hồ ý bảo mập mạp không cần lo lắng.

Brent ngoài miệng cũng ngậm một điều, tích cực hút đến không nói một lời, tựa hồ như không nghe thấy bọn họ đang nói chuyện.

“Này, Brent, người này giờ chưa có nói chuyện à nha, suy nghĩ thất thần cái gì?”

Sawada phát hiện này giờ Brent chưa nói gì, vì thế quay sang nhìn cậu.

Hôm nay Brent vẫn như thường lệ, một đầu tóc đỏ gọn gàng sau đầu, một bộ hăng hái, nghe thấy Sawada đang nói chuyện với mình. Thân thể cậu lùi về phía sau một chút, tựa lưng vào ghế mây, bắt chéo hai chân đặt trên bàn, phát phát tay nói:

“Không cần lo lắng, chúng ta không cần đi đường nhỏ, trực tiếp qua hải quan là đến nơi.”

Sawada ha ha cười, nhú nhú mi nói:

“Cái gì, trực tiếp qua hải quan? Brent, có phải là người quá ngây thơ rồi không? Đây là buôn lậu, thứ nhất, chúng ta không có quen biết, thứ hai, chúng ta không có nhiều tiền để ứng phó kiểm tra hải quan, bọn họ chính là những kẻ lấp tiền không đáy.”

Brent nâng mắt liếc nhìn Sawada,

“Hải quan bên kia đã thông, đảm bảo không có vấn đề gì.”

Sawada ngồi thẳng cả thân mình xuống, hai tay chống lên bàn, sau đó ném điều thuốc, vẻ mặt không tin được nhìn Brent:

“Trời, Brent, đừng nói người đi làm bộ dạng giống mấy cô nhỏ để có quyền có thể có quyền có quý đi?”

Nói xong, vẻ mặt Sawada hì hì cười nhìn Brent.

Đáy lòng cậu mạnh mẽ rung động, nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình gì. Con người sắc bén, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Sawada một cái.

“Sawada, ta đang nói chuyện nghiêm túc.”

Sawada ha ha cười cười,

“Được rồi, được rồi, ta chỉ nói đùa, đừng nóng giận nha ~”

Kỳ thực Brent cũng không sinh khí, chỉ là cảm thấy bản thân bị người khác nói trúng chỗ đau.

Là nam nhân, dùng thân thể của mình để trao đổi quyền lợi, không thể không nói là một chuyện rất sĩ nhục.

“Được rồi, chúng ta bây giờ đều đã có điện thoại, đợi cuộc gọi đến là có thể hành động.”

Sawada nói.

“Đại khái là lúc nào?”

“Chiều bốn giờ bọn họ thường mang hàng hóa đến bến tàu, tới lúc đó sẽ có hai nhóm người để tiếp nhận, sau nửa tiếng thì xuất phát.”

Brent gật đầu, đứng lên, đi vào phòng ngủ bên trong.

“Brent, người làm gì vậy?”

Mập mạp quay đầu hỏi một tiếng.

Brent phất tay:

“Ta đi ngủ một chút, chốc nữa xuất phát thì kêu ta.”

Brent xoay người đi vào phòng ngủ của mập mạp. Mập mạp gật đầu, không hỏi nữa.

Brent đi đến bên giường cậu trai, thân thể buông xuống, nằm trên giường mập mạp, sau đó kéo chăn, che kín đầu.

Thời điểm buổi chiều, Orwell đúng bốn giờ gọi điện thoại, báo bọn họ đến bến tàu giúp đỡ.

Sawada đi vào phòng ngủ, lấy tay kéo chăn.

“Tĩnh, tĩnh, Brent...”

Sawada thấy Brent căn bản không có ngủ, trợn tròn mắt, mắt không chút thay đổi nhìn hắn, không giống người vừa tỉnh ngủ.

“Điện thoại gọi đến?” – Brent hỏi.

Sawada gạt đầu, ôm tay tựa vào tường nhìn Brent,

“Brent, gần đây người sao vậy? Giống như có chuyện gì.”

Brent đầu tiên là ngẩn người, sau đó quay lại, nhìn Sawada liếc nhìn một cái, hơi cười cười nói,

“Sawada, ta không có gì, bản thân ta chính là như vậy mà.”

Thế này Sawada mới gạt đầu, đem quần áo của cậu treo trên giá ném đến:

“Được rồi, mặc xong quần áo, chúng ta đi làm việc!”

Brent mặc tây trang vào, sau đó mang theo khẩu súng bên người, dùng sức nhún nhún vai, sau đó vỗ vai Sawada:

“Đi thôi, người anh em!”

Nói xong, hai người đi ra cửa.

Mập mập và Kagawa đã kêu một chiếc taxi, ngồi trong xe chờ bọn họ.

“Được rồi, lên xe.”

Sawada vỗ vỗ vai Brent, Brent gạt đầu, mở cửa ngồi ở ghế sau cùng mập mập và Kagawa. Còn Sawada ngồi ở ghế phó lái.

Tài xế taxi nhìn bọn họ đều là thanh niên hăng hái thì nhếch môi cười cười, chậm rãi nhấn ga mà chạy.

21. Chương 21: Buôn Lậu (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Thời điểm gặp nhau ở bến tàu là trong một quán bar nhỏ.

“Người nắm bắt được tình hình sao?”

Sau khi xuống xe Brent hỏi Sawada.

Sawada gạt đầu.

“Ừ. Thôi được rồi, chúng ta vào đi.”

Bốn người đồng thời sửa sang lại quần áo, đi vào quán bar.

Quán bar cũng không lớn, người ngồi bên trong thấy bốn thiếu niên bước vào, đều quay đầu nhìn bọn họ.

Nơi này đều tụ họp những kẻ điên cuồng nát rượu còn cả những người đàn ông độc thân buồn chán, cùng số ít là người đồng tính.

Brent cực kỳ chán ghét mùi cồn và những kẻ say rượu, điều đó khiến cậu nhớ lại người đàn ông nghiện rượu ba mình

“Các người đến tìm ai?”

Một người Mi trẻ tuổi bộ dạng mập mạp đi tới hỏi, cậu thấy trên mặt hắn đều là những vết tàn nhang.

“Chúng ta tìm Adams Venter.”

Sawada nói, sau đó hơi nghiêng nghiêng mặt, thấp giọng nói bên tai người kia:

“Là người của Orwell.”

Nói xong, Sawada nhếch nhếch khóe miệng, tà tà cười, thoát nhìn rất xấu xa.

Quán bar này thành lập trên danh nghĩa của Orwell, cũng là do một tay hắn thiết lập nơi này, dùng để giấu tai mắt người ngoài.

Swada biết được chuyện này là do chính miệng Orwell nói cho hắn. Bất quá, dù là trên danh nghĩa nhưng cũng không phải tên hắn, hắn chỉ làm ông chủ sau màn. Người phục vụ nhìn Sawada rồi lại nhìn Brent, chuyển thân, phất tay nói:

“Theo ta lại đây.”

Bốn người theo phục vụ đi xuyên qua ánh sáng hôn ám trên hành lang, đi đến cuối cùng thì dừng lại, gõ cửa:

“Đã mang họ đến.”

“Cho bọn họ vào đi!”

Giọng nói lớn như vậy chỉ có thể là thanh âm Orwell.

Brent cảm thấy kì quái, theo lý thuyết thì chuyện này đã bàn bạc xong, Orwell đâu cần ở nơi này? Mọi chuyện giờ chỉ cần 2 nhóm người phối hợp tiến hành là xong.

Người phục vụ nhìn bọn họ rồi xoay người rời đi, đằng trước còn có khách nhân cần tiếp đón, đứng vòng quanh đây cũng có bảo tiêu, trên cơ bản hắn ở lại đây cũng không có tác dụng gì.

Brent nghiêng mắt nhìn, thấy người phục vụ đi rồi liền khẽ nói với bọn mập mạp.

“Chút nữa các người đừng lên tiếng, để ta và Sawada nói là được.”

Sawada đại khái hiểu được ý tứ Brent, mặt mỉm cười gật gật đầu, sau đó đẩy cửa, cả bọn đi vào.

“Chào người, Orwell tiên sinh.”

Brent dùng tiếng Ý để chào Orwell.

Orwell cười cười, đứng lên.

“Trước ngồi xuống đi!”

Brent nhìn xung quanh, căn phòng cũng không quá lớn, sofa được bọc da thú, giữa phòng là bàn trà bằng đá hoa cương rất lớn. Trên bàn đặt một chiếc điện thoại và vài tờ báo. Trước mặt mỗi người đều có một ly trà, rèm cửa sổ cũng được kéo lên, ánh sáng len lỏi tiến vào.

Trên ghế có hai người đàn ông đang ngồi, một là Orwell, một người là dân bản xứ, trên người hắn mặc áo khoác đen, thoát nhìn rất gầy, trên tay cầm một khẩu súng, đang cúi đầu chà lau, trước mặt người nọ còn đặt một con dao sắc bén.

Người nọ thấy bọn cậu đi vào cũng không ngẩng đầu, vẫn như trước chà lau các loại vũ khí. Mà Orwell cũng không giới thiệu hắn.

Brent cảm thấy kì lạ, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ gật gật đầu, ngồi xuống.

Orwell đứng dậy châm trà, cười nói:

“Chốc nữa còn làm việc, không nên uống rượu.”

Rót xong trà, Orwell ngồi xuống, bắt chéo hai chân, biểu tình có chút buồn rầu,

“Khoảng thời gian qua, hàng hóa của chúng ta nửa đường đều bị cướp, các người cũng biết, chiến tranh vừa kết thúc, quốc nội hiện tại thiếu cái gì đều dựa vào gia tộc Brando. Nhưng là vẫn có kẻ to gan lớn mật cướp bóc.”

Brent gật đầu,

“Chuyện của Richard chúng ta cũng có biết, nghe nói là bị người giết ở trên thuyền. Một súng đoạt mệnh.”

Orwell cảm tức gật đầu, hung tợn nói:

“Richard cũng xem như là một tay lão luyện, không nghĩ tới cứ như vậy bị giết...”

Hiện tại chúng ta điều tra ra là do bọn cướp Ireland, khoảng thời gian gần đây bọn chúng ở New York, luôn trà trộn vào vùng phụ cận gần bến tàu, trước đó còn hay đến bar uống rượu, bởi vì bộ dạng khả nghi nên bị ta điều tra ra.

Bọn chúng không biết những hàng này đều là của gia tộc chúng ta, nghĩ đem hàng cướp được phi tang... bọn chúng nó, mơ tưởng đến điên rồi, mẹ nó, cũng không nhìn xem đang trên địa bàn của ai!”

Sawada nhìn nhìn một chút, sau đó nói với Orwell:

“Hiện tại bọn chúng có bị nắm đến đây không?”

Orwell lắc đầu, nhìn về phía bọn Brent:

“Đây cũng là vấn đề ta muốn nói, hiện tại người này ta còn chưa tóm được nên các người chú ý một chút!”

Mập mạp còn nhớ Brent từng nói rõ là bọn họ không cần đi đường mòn mà cứ trực tiếp qua hải quan là đến nơi, vì vậy không tự giác quay đầu nhìn về phía cậu.

Brent bất động thanh sắc, không nói chuyện, mập mạp thấy Brent im lặng như gì cũng nói, chắc hẳn là có mục đích, vì vậy cậu chỉ ngồi nghe, cầm tách trà, uống một ngụm.

“Ngài Orwell, ý tứ của người ta hiểu được. Bây giờ bọn chúng ngon ngọt có được tin tức hàng hóa của chúng ta, sau lại đến cướp bóc, có đúng không?”

Brent nhìn Orwell, hần gật gật đầu,

“Chính là ý này.”

Cường đạo trên biển chưa bao giờ để ý đến cái gì địa bàn với không địa bàn, trong mắt bọn chúng đơn giản chỉ có tiền, đây mới là điều tối trọng yếu.

Trước mắt gia tộc Brando luôn âm thầm truy tra bọn chúng, hy vọng một lưới bắt hết, cho nên bây giờ chưa có áp dụng thủ đoạn gì. Vì vậy chúng cứ không kiêng nể gì mà giết người lung tung. Tóm lại, bây giờ bọn Brent bốn người đang rất nguy hiểm.

“Bọn cường đạo này cũng rất lợi hại, thủ đoạn giết người cũng rất hung tàn, các người nhất định phải chú ý, gia tộc này cũng không phải vì chút ít hàng hóa liền không sống được, mấu chốt là các người phải bảo trì cảnh giác!”

Van nhất gặp bọn chúng, có khả năng liền xử lý, làm không xong chính là trăm ngàn lần đem mạng mình ném đi.”

Orwell cuối cùng cũng biểu đạt ý tứ.

Brent nhìn biểu tình của hắn, thực chân thành, không giống như chỉ nói qua loa có lệ cho bọn cậu.

Brent bắt đầu sinh hảo cảm với Orwell, vì thế gật đầu nói:

“Không thành vấn đề.”

Orwell thấy cậu tuổi tuy không lớn, nhưng là tính tình khá trầm ổn, khẳng định đã trải qua không ít chuyện – phải biết rằng, buôn lậu cùng tuổi tác không có quan hệ, mấu chốt chính là kinh nghiệm và tính cách. Vì thế Orwell vừa lòng gật đầu, cuối cùng đưa bọn cậu rời đi.

“Nhất định phải cẩn thận!”

Thời điểm Brent lên thuyền, Orwell dẫn dò bọn họ thêm lần nữa.

“Brent, sao không nói cho hẳn là chúng ta có thể trực tiếp qua hải quan?”

Mập mạp nghi hoặc nhìn Brent.

Sawada ngược lại cười cười, lấy tay nhéo nhéo mắt mập mạp:

“Béo béo, người cũng thật là ngu ngốc, Orwell thấy chúng ta đang bán mạng vì gia tộc bọn họ, nếu thành công, thù lao chắc chắn rất khá. Nếu bây giờ liền nói chuyển đi không gặp chút nguy hiểm, thì một chút giá trị cũng không có.”

Hơn nữa gia tộc Brando tại NewYork rất khâm khá, tiền xuất ra chắc chắn không luyến tiếc.

Brent hưởng mập mạp gật đầu, sau đó nhìn nhìn, thấy con tàu chậm rãi tiến vào khu vực kiểm tra hải quan.

“Này, đem giấy chứng nhận hàng hóa lấy ra!”

Tiến vào trạm kiểm soát cửa biển, nhân viên kiểm sát theo danh sách kiểm tra hàng hóa rất nghiêm ngặt, hơn nữa còn tốn thời gian và phức tạp, cho nên loại vận chuyển hàng hải này, hơn phân nữa đều rất bất mãn.

Kỳ thật vượt qua hải quan cũng có thể, nhưng là vận khí không tốt đều là gặp đội tuần tra biển và cướp.

Nếu gặp phải đội tuần tra, nhiều lắm là ngồi tù hoặc phạt tiền, mà gặp cướp biển, khả năng rất lớn là hai bên sống mái đều bị xử lý.

“Đây.”

Brent từ túi lấy ra danh sách hàng hóa đưa đến trước mặt người nhân viên kiểm sát.

“Bên trong là cái gì?”

Người nọ nhìn nhìn Brent.

Mặt cậu không chút thay đổi nói:

“Giấy. Dừng để in.”

Người kiểm sát khụ một tiếng, nghiêng nghiêng người cuộn đồ trong thùng lên rồi mới xác thực bên trong đều là giấy trắng, nhưng Brent cùng Sawada đều biết rõ, phía sau mặt giấy đều là hàng cấm.

“Người tên gì?”

Người nọ lại hỏi, nhìn chằm chằm vào Brent, tựa hồ là đang nhìn diện cậu.

Brent trả lời:

“Brent Louis.”

Người nọ hướng Brent cười cười, sau đó trả lại giấy chứng nhận cho cậu, rồi hướng về những người phía sau hô to:

“Kiểm tra thế nào?”

“Không thành vấn đề, đâu là giấy!”

Brent nghiêng đầu, nhợt nhạt cười:

“Ta đã nói rồi, thưa ngài, trên thuyền toàn bộ đều là giấy.”

Người nọ gật gật đầu, phất tay nói:

“Được rồi, được rồi, đi đi!”

Nói xong, toàn bộ kiểm sát đều nhanh như chớp rời thuyền.

Bọn Brent thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Chỉ cần không phải người mù, đều có thể nhìn ra hấn cố ý thả chúng ta đi.”

Mập mạp đứng phía sau Brent nói.

Brent gật gật, lấy ra một điều thuốc, hàm vào miệng, sau đó ngẩng đầu, mạnh mẽ hít một ngụm, đứng đối diện làn gió biển thổi lại, làm tung bay vào sợi tóc trên trán cậu.

Vận chuyển hàng hóa trong thời gian rất ngắn, thực thuận lợi mà đến NewYork.

Orwell rất là ngạc nhiên, vào ban đêm liền gọi điện thoại cho cậu.

Brent chỉ khách khách khí khí nói:

“Chẳng qua lần này chúng ta vận khí tốt, nên mới không gặp trở ngại.” (Chồng em dọn đường cho em đi hết rồi

~)

Orwell tại đầu dây bên kia ha ha cười to một tiếng, sau đó hung hăng khích lệ Brent một phen, hơn nữa còn hứa hẹn sẽ đem chuyện này nói cho lão đại Brand, hy vọng bọn cậu sẽ gia nhập gia tộc, phụ trách đường dây buôn bán tại Brooklyn.

Brent lúc ấy liền một câu đáp ứng, loại chuyện này căn bản không cần do dự, gia nhập vào Brando, tuyệt đối không tìm được chỗ nào chống lưng cường đại được như vậy.

Bất quá cậu không hề đề cập cho ai biết về chuyện cậu dựa vào quyền lực của Edward mà thông qua kiểm tra hải quan, bao gồm cả bọn Sawada.

“Tiền tối nay sẽ đưa đến!”

Orwell thông qua điện thoại cam đoan.

“Được. Thật sự cảm tạ.”

Brent treo điện thoại, sau đó ngồi bên giường, quay đầu thì thấy Christian đi đến.

“Brent, anh không vui sao?”

Christian chớp chớp đôi mắt to tròn, đứng trước mặt Brent, nhìn chăm chăm vào cậu.

Brent lắc đầu, sau đó đứng lên,

“Christian, đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm?”

Christian lắc đầu,

“Brent, hôm nay không muốn xuống lầu, chúng ta có thể ăn ở nhà không?”

Brent gật đầu,

“Được, anh đi mua, em ở nhà chờ anh, được không?”

Christian ngoan ngoãn đồng ý, cô bé luôn thực nghe lời Brent.

Brent cầm áo khoác, xoay người ra cửa, sau đó khóa ngoài, vội vàng đi xuống lầu đến một cửa tiệm mua thức ăn.

Brent mua sandwich và ít sữa rồi trở về.

“Christian!”

Brent đứng bên ngoài hô một tiếng, không có người trả lời.

“Christian!”

Vẫn không có tiếng động.

Brent lập tức lấy chìa khóa, mở cửa đi vào, sau đó đẩy cửa phòng ngủ thì thấy Christian không được tự nhiên ngồi bên giường, nửa thân mình ghé vào bàn cầm điện thoại nói chuyện:

“Àn, Brent vừa mới xuống dưới lầu...”

22. Chương 22: Chơi Gái (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Christian!”

Brent hô một tiếng cô bé mới hồi phục lại tinh thần, sau đó cầm điện thoại, hướng về phía cậu đang tỏ hồn hển nói:

“Brent, có người tìm anh~”

Bây giờ Brent mới điều chỉnh lại hô hấp, không nhanh không chậm đi qua, đem điện thoại trên tay Christian cầm lấy.

“Xin chào, ta là Brent Louis.”

“Brent... Mau tới đây! Chúng ta cần hỗ trợ!”

Là thanh âm của Sawada! Thanh kia bị ép xuống rất thấp vì bốn phía phi thường ồn ào.

“Làm sao vậy? Sawada?”

Brent nhú nhú mày, thấp giọng nói.

“Trước đừng hỏi! Mau tới đây! Brent, nhớ rõ mang theo súng! Chúng ta gặp một đám khó chơi!”

Brent rất ít khi nghe thấy Sawada dùng loại ngữ khí này nói chuyện vì thế vội vàng hỏi:

“Các người hiện tại đang ở đâu?”

Bên kia tựa hồ dừng lại một chút, sau đó thấp giọng nói:

“Brent, ta đang ở trước cửa The Rose bar, lại dùng điện thoại công cộng gọi! Người mau tới đi!”

The Rose là một quán bar khá lớn ở phố mười ba, nghe nói ông chủ là nhà giàu mới nổi, bài bạc tại Las Vegas mà phát tài, lập tức chạy đến đây mà mở bar.

Tuy rằng bar này cũng không phải quá sang trọng, nói tóm lại là bên ngoài là một bar, còn bên trong đều mua bán thuốc phiện, mại dâm, còn có khi trở thành nơi để hắc bang buôn bán vũ khí.

Bất quá nơi này rất được hoang nghênh, vô luận là có tiền hay không có tiền đều được vui vẻ.

Đầu tiên, nơi này không phải ở khu trung tâm NewYork phồn hoa, vì vậy những kẻ có tiền đều muốn phóng túng dục vọng ở nơi này, hành vi tùy ý phóng đãng, mà không lo lắng bị người phát hiện, cũng không ảnh hưởng đến hình tượng trước công chúng.

Tiếp theo là nói đến các má mì nơi đây, lúc dẫn mỗi cũng không lấy quá nhiều tiền, nữ nhân thì quen đường cũ mà tiếp đãi khách, không giống như gái hạng sang cao ngạo, ngẩng đầu lên mặt, ở đây kẻ ít tiền cũng có thể thực vui vẻ.

Bất quá, nơi này không tốt ở chỗ, hắc bang ẩu đã rất nghiêm trọng. Có vài bang nhỏ đều muốn tuyên bố bar này thuộc quyền của họ, nhưng đến nay đều không có kết quả.

Brent lấy súng nhét vào túi, xoay người dặn dò Christian vài câu liền lập tức đi ra ngoài, thuận tiện kêu một chiếc taxi, thẳng tiến đến The Rose bar.

“Được rồi, dừng lại!”

Brent đẩy cửa, ném tiền, nhanh chóng nhảy xuống, hướng về nơi lóe sáng ánh đèn neon đi tới, thấy Sawada mặc tây trang đứng bên ngoài bị người lôi kéo vào trong.

Trong quán bar thật hân ám, Brent không thấy rõ được khuôn mặt kẻ đã lôi kéo Sawada.

Brent tập trung nhìn vào bên trong, vẫn không thấy rõ gì, vì thế chỉ có thể nhanh chóng đi vào.

Người trong bar rất đông, hơn nữa ánh sáng mờ ảo, Brent không thể chen chúc vào đám người, về mặt âm u tìm kiếm bóng dáng Sawada, tay vẫn ở trong túi gấu cầm súng.

Sawada bị người lôi đi, trong nháy mắt đã vào một căn phòng.

Brent nhanh chóng cất bước theo sau, đứng ở phía trước mà lỡ tai dán lên cửa, nhưng lại không nghe được âm thanh nào, chỉ truyền đến tiếng của nữ nhân đang cười.

Brent cầm súng, đặt kề bên má, một cước đá vắng cửa phòng.

“Ha ha ha

”

Brent vừa đá vắng cửa, đầu tiên là truyền đến tiếng cười của bọn Sawada, sau đó là một bộ ngực nữ nhân trắng nõn mạnh mẽ đưa tới trước mặt cậu,

Nữ nhân này rất béo, không khó gì đã đem Brent mất phản ứng dặt ở trên tường, sau đó vươn tay đóng cửa phòng lại.

“Này, chàng trai nhỏ ~ Sweetheart ~”

Nữ nhân nhìn chăm chăm vào Brent, để bộ ngực của nàng dán sát trên người cậu, ngón tay đỏ chót cũng lượn lờ không yên.

Brent nhú mày, đây là lần đầu tiên cậu tiếp cận gần với thân thể nữ nhân như thế, Brent nghiêng mặt đi, nuốt nuốt nước bọt.

Nước hoa của nữ nhân này truyền vào mũi cậu, mang theo một cỗ ngấy rất khó chịu.

“Ha ha, Brent, không cần thận thùng nha ~ những cô nàng này đều là đến bởi chúng ta, hơn nữa là ta tiêu tiền để mời đến, người trăm ngàn lần không cần khách khí a ~”

Sawada tựa vào sofa, vẻ mặt cười xấu xa, trong lòng ôm một nữ nhân Châu Á váy ngắn tất đen, hai chân giao cùng một chỗ, gác lên bàn. Ngón tay xuyên qua áo, đặt ở bộ ngực trắng tuyết của nàng vuốt ve cặp vú mềm mại.

Brent đẩy nữ nhân dính trên người mình ra, ngồi ở đối diện Sawada.

Kagawa và mập mập thì ở một bên, từng ngụm từng ngụm uống rượu.

Brent phát hiện bọn họ hình như gần say, bởi vì bình rượu trước mặt đã trống không. Mập mập ngồi ở một góc sofa bị nữ nhân ôm vào ngực, không ngừng uống rượu.

“Dừng để cho hân uống quá nhiều.” Brent quay đầu nói với nữ nhân kia.

Nàng kia chỉ khanh khách cười, ôm gương mặt mập mập mà bắt đầu hôn, sau đó túm lấy tay cậu trai mà hướng lên bộ ngực mình.

“Dừng...!”

Mập mập thất kinh muốn rút tay về.

“Dừng sợ nha, tiểu bảo bối, tỷ tỷ đây sẽ dạy ngươi ~”

Nữ nhân kia cười cười, sau đó lại hôn mập mập, đem tay cậu trai dời xuống hạ thân mình.

Brent quay đầu không nói thêm lời nào.

“Ai ~ đừng đen mặt thế a~”

Sawada vẫn như trước ha ha cười.

Brent lạnh lùng nhìn hấn liếc mắt một cái:

“Sawada, ta nghĩ người xảy ra chuyện, mới lập tức mang súng đến.”

Nói xong, cậu đem súng mạnh mẽ đặt lên bàn.

Khẩu súng được đặt lên mặt bàn thủy tinh phát ra tầng tầng tiếng vang.

Nữ nhân ban nãy dính sát người Brent đi tới, ngồi bên người cậu, thời điểm thấy khẩu súng, nhất thời nàng không dám động tay động chân, nói cũng không dám nói, chỉ ngoan ngoãn rót rượu cho Brent.

Brent nhận lấy, ngửa đầu, một ngụm uống hết.

Sawada ngồi đấy, đem nữ nhân trong lòng giao cho Kagawa. (O.O)

Kagawa một tay vuốt lấy tóc nàng, quay sang hôn tới, nữ nhân ngồi đó hừ hừ rên rỉ.

Brent kinh ngạc nhìn Kagawa, bình thường hấn chẳng nói một lời, không nghĩ tới hôm nay lại phóng túng như vậy. (Kriz ngắt đây >”< hình=”” tượng=”” kagawa=”” băng=”” lãnh=”” trong=”” lòng=”” ta=”” bay=”” rồi=””>

*)

“Đêm nay chúng ta ngoạn cho tận hứng.”

Brent lắc đầu,

“Buổi tối ta còn chút việc, chỉ sợ không thể ở đây.”

Chính mình hứa hẹn sẽ đến biệt thự của Edward, hơn nữa bây giờ đã muộn khuya.

Sawada cười cười,

“Có chuyện gì thế?... Brent, không chạm qua nữ nhân sao? Khó mà có được một ngày như vậy?”

Brent nhìn Kagawa mang nàng kia vào phòng cách vách, bên trong liền lập tức vang lên tiếng rên, còn cả âm thanh va chạm của giường.

Brent nuốt nuốt nước bọt, cả người khô nóng.

Trong lúc thiếu niên trưởng thành thì thời kì động tình là chuyện bình thường, huống hồ đang ở gần mỹ sắc như vậy.

Sawada đại khái xem rõ tâm tư cậu, đầu tiên là hắc hắc cười, sau đó vỗ vỗ vai Brent, đứng dậy cởi tây trang, vào phòng kế bên.

Nữ nhân bên cạnh nhìn Brent chăm chăm.

Brent đứng lên, đi theo Sawada. Đẩy cửa vào thì thấy nữ nhân vừa rồi còn mặc quần áo nay đã thoát hết nằm trên giường.

Kagawa đứng đó, hai tay nâng chân nàng, hạ thân hung hăng dùng sức. Dưới giường cũng bị lay động mạnh mẽ. Sawada đến sau lưng Kagawa, một tay ôm eo, tay kia thì chậm rãi vuốt ve thân thể hấn.

Thấy Brent đến, Sawada đầu tiên là cười tà với cậu, sau đó thấp giọng nói:

“Kagawa, lại đây.”

Kagawa nghe lời nghiêng đầu, Sawada dùng sức hôn xuống môi hấn, tựa hồ đã thành thói quen.

Brent nhanh chóng lui về sau một bước, đóng cửa, xoay người rời đi.

Cậu về sofa trầm mặc không lên tiếng, cúi đầu uống rượu.

Nữ nhân bên cạnh vẫn im lặng không nói lời nào, thành thành thật thật giống như rất sợ hãi.

Brent quay đầu nhìn nàng, nữ nhân nghĩ là cậu muốn, vì thế đem cúc áo trước ngực cởi ra. Trong lòng Brent có một cảm giác không rõ ràng lắm, nhìn nữ nhân thoát dần dần y phục, một tay véo véo vào bộ ngực căng tròn của nàng.

“A~”

Nữ nhân cúi đầu kêu một tiếng, đầu tựa vào vai Brent.

“Phanh –!” một tiếng, cửa bị đá ra.

Brent bị âm thanh bất thành hình này làm hoảng sợ, quay đầu nhìn thì thấy vài người vạm vỡ cầm súng hùng hổ đi đến, cái gì cũng không nói, trước hết hung hăng tát nữ nhân vài cái. Sau đó nắm Brent lôi ra ngoài.

Nữ nhân kia bị hoảng sợ, quần áo đều không kịp thu, che miệng đầy máu, thất thểu xoay người chạy ra ngoài.

Bọn Sawada còn đang trong phòng, mập mạp thì quá chén nằm bất tỉnh nhân sự trên sofa.

Thanh âm trong bar phi thường nóng nực, bao trùm cả sự tình phát sinh nơi này.

Hơn nữa, nơi này hắc bang ẩu đả thành thói quen, cơ hồ không ai đem chuyện này để vào mắt, chỉ có vài người vươn đầu xem nóng nực rồi cũng nhàm chán mà thu hồi tầm mắt.

Brent không muốn luyên lụy đến những người kia, vì thế im lặng để bọn họ mang ra ngoài.

“Cút ngay!”

Vài kẻ hướng đám người ồn ào kia hung tợn rống một tiếng rồi mau chóng mở đường, lấy súng chỉ vào Brent ra khỏi quán bar.

Một chiếc xe hơi đen bóng im lặng dừng trước ngõ The Rose, như bị bóng đêm bao trùm. Bầu trời bỗng nhiên đổ mưa, những hạt nước nặng nề rơi trên mi má cậu.

“Quỳ xuống!”

Người bảo tiêu đem súng kề bên người Brent.

Cậu hỗn hển chống cự giây dụa, cuối cùng vẫn không địch lại khí lực bọn họ, bị cưỡng chế quỳ xuống, bốn phương tám hướng đều là họng súng kề vào đầu cậu.

Brent thậm chí không cần nghĩ cũng biết là ai, không hề cố kỵ mà khống chế cậu.

Bản thân giống như bị lột hết quần áo mà đứng trước mặt hắn, không có bất cứ cơ hội nào để che giấu.

“Thiếu gia.”

Một nam nhân đứng trước cửa cúi đầu.

Cửa xe được người bên cạnh kéo ra, sau đó một chiếc ô đen cũng bật mở.

Vừa rồi mưa đang nhỏ bỗng dưng thành mưa lớn làm Brent không thể mở mắt được. Mưa cuối thu lạnh lẽo như băng tuyết, Brent cảm nhận được từng giọt từng giọt tích theo mái tóc đỏ của cậu mà trượt xuống, lướt qua khóe miệng trườn vào cổ áo, làm cậu thấy cả người như rơi vào băng tuyết.

Brent giây dụa chớp mắt, thấy một chân Edward bước ra xe, dậm xuống mặt đường ướt đẫm, hạt mưa rơi lất phất, bảo tiêu bên cạnh nhanh chóng vung tán ô che cho hắn.

“Ngẩng đầu.”

Brent dẫu môi, ngẩng đầu, thấy Edward mặc tây trang đen tuyền, mái tóc phủ trên vai, nhìn chằm chằm vào cậu, biểu tình rất u ám.

23. Chương 23: Chơi Gái (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Người đang làm cái gì?”

Edward lạnh lùng hỏi, hạ thấp lưng, đem những sợi tóc lòa xòa che mắt cậu vén lên.

Bốn phía đều lác đác tiếng mưa nhưng Brent phát hiện chính mình chỉ có thể nghe thấy thanh âm trầm thấp của Edward.

“Ta đang đùa nữ nhân.”

Brent nói ra sự thật.

“Đùa nữ nhân? Người bao nhiêu tuổi mà đùa nữ nhân?”

Ngữ khí Edward rõ ràng mang theo khinh thường.

Brent đặc biệt chán ghét nụ cười trào phúng là ngữ khí khinh thị đó. Vì vậy cậu nhìn Edward liếc mắt một cái rồi nghiêng mặt đi, mím môi không nói lời nào.

Đột nhiên Edward nhợt nhạt cười, sau đó lập tức thu liễm tiểu ý:

“Brent, là ta quá ôn nhu với người, có đúng hay không?”

Brent hung tợn nhìn hắn.

Edward nắm lấy tay Brent, đặt vào tay mình,

“Chính là đôi tay này đã đụng vào những thứ không đụng đúng hay không?”

Lòng bàn tay Edward lạnh lẽo, từ sâu đáy lòng cậu cũng dâng lên vô hạn khủng bố, nhưng vẫn quật cường nói:

“Đúng, chính là đôi tay này.”

Edward mặt không chút thay đổi nói:

“Brent, người nên tuân thủ ước định của chúng ta, ta sẽ chiếu cố người, nhưng là, ta muốn thân thể người, linh hồn người, còn có hết thảy của người, người nên cẩn thận giữ gìn. Chứ không phải đến những nơi hạ lưu thể này mà tùy ý xằng bậy.”

Thanh âm Edward càng ngày càng thấp làm Brent cảm thấy sợ hãi, cái loại khủng bố này còn kinh khủng hơn khi đối mặt với bạo lực.

Hướng hồ, Brent không phải là người e sợ bạo lực, cái cậu sợ chính là những loại vô thanh vô tức, giống như trời đêm, chậm rãi cắn nuốt bản thân mình.

Brent bây giờ đặc biệt sợ Edward. Thậm chí không biết vì lý do gì lại làm cậu run rẩy.

Sự sợ hãi theo trái tim mà căng thẳng lên, Brent rốt cục nhịn không được rống giận một tiếng:

“Con mẹ nó! Ta chính là thích đùa nữ nhân! Chính là thích đó!”

Edward kéo kéo khóe môi, cúi đầu in một nụ hôn trên môi cậu:

“Bé cưng, về sau người sẽ không thích nữa.”

Nói xong, một người bảo tiêu phía sau cởi giày cậu xuống, sau đó ấn chân cậu trên mặt đất.

Brent hoảng sợ quay đầu, nhưng lại bị người kia dùng lực ép lại, đặt trên mặt đường ẩm ướt.

“Buông ra! Buông ra! Khốn nạn! Buông ta ra!”

Brent nhịn không được kêu to lên.

Bên cạnh một người nam nhân đi qua, vươn tay chế trụ đầu của cậu, sau đó từ phía sau che miệng Brent, chung quanh bốn phía nhất thời im lặng, chỉ còn lại tiếng mưa rơi lác đác trên đất.

Brent dùng sức giãy dụa nhưng vô dụng. Hiện tại thân thể cậu đang bị người khác khống chế.

Edward nhìn chăm chăm Brent, tai tay giao trước ngực, bộ dạng trình trọng giống như chuẩn bị đại sự, sau đó hé miệng, thản nhiên nói:

“Ban đầu ta tính sẽ cắt bỏ ngón tay người, nhưng chắc là người sẽ không vui, cho nên, mỗi lần người phạm sai lầm, ta sẽ lấy một ngón chân người.”

“Bắt đầu từ ngón út nhé.”

Edward thẳng lưng, lui về phía sau một bước. Trận gió cuối thu mang theo hơi lạnh làm Edward cúi đầu ho khan vài tiếng.

Brent mở to hai mắt, đột nhiên cảm giác có người cưỡi tất trên chân cậu xuống, sau đó có một cái gì lạnh lẽo đặt ở ngón chân. Hô hấp Brent ngưng trệ, một trận đau nhứt muốn tê tâm liệt phế kéo đến, nhất thời hai mắt Brent chỉ còn lại bóng đen bao trùm, cả người run rẩy, ngất đi.

“Nâng lên xe.”

Edward lạnh lùng nói, mặt không chút thay đổi nhìn Brent nằm trên đất.

“Vâng, thiếu gia.”

Nói xong, một người vạm vỡ mang Brent lên xe.

Edward buông tay, đứng dưới tán ô đen tuyền, ngẩng đầu, nhìn sắc trời ảm đạm mưa lớn, khóe môi đỏ sẫm hơi hơi cười.

Loại cảnh sắc này luôn luôn làm động lòng người

Có lẽ trong mắt người khác ta là kẻ ôn nhu tự phụ, cung khiêm hữu lễ. (cung kính, khiêm nhường, lễ độ.)

Nhưng mà chỉ có người mới biết, ta hăm sâu trong vũng bùn không thể kềm chế được hắc ám và chấp niệm mà mang sự độc chiếm ích kỷ đối với người.

Brent.

Người nên coi đây là sự vinh quang – Edward.

Brent cái gì cũng không nhớ rõ, hoàn toàn quên hết thấy, giống như vừa rồi chỉ là một hồi kinh tâm động phách, làm người run rẩy như ác mộng.

Nhất là khi cậu vừa mở mắt thì phát hiện đang ở trong phòng mình. Nhìn nơi quen thuộc, Brent thật sự nghĩ không biết có phải cậu đã mơ một giấc mộng kỳ quái?

“Ti –“

Brent giống như trước kia bước xuống giường, nhưng trong giây lát cảm thấy nơi nào đó trên thân thể đau muốn chết, đầu phải tựa như bị nghiền qua.

Brent vươn tay, nhanh chóng xốc chăn lên, phát hiện trên chân mình được quấn một tầng băng vải, trên người mặc áo ngủ, tóc và thân thể đều được tẩy qua.

Brent hoang mang rối loạn, thể này mới biết, chân chính mình vậy mà bị băng bó.

“Khốn nạn!”

Brent lấy tay dùng sức đánh xuống giường, sau đó nghiêng người bước xuống, nhìn xem chân mình bây giờ còn có thể đi lại bình thường hay không.

Tuy có chút đau nhưng hẳn là không có vấn đề.

Thời điểm cậu chống tay lên vách tường để ra ngoài thì nghe thấy phòng khách có tiếng nói chuyện.

Brent vươn đầu, thấy Christian đang ngồi bên người Edward.

Edward đưa lưng về phía phòng ngủ, thân mình hơi nghiêng, Brent chỉ có thể thấy được sườn mặt của hắn, mái tóc đen nhánh phất bên hai má của người nọ đã được chải về phía sau.

Hai người nghiêng đầu, trên tay Edward cầm một cây bút máy, viết gì đó trên giấy rồi hạ xuống.

“Chú Edward, có nghĩa là gì?”

Christian vươn tay chỉ chỉ từ đơn Tiếng Anh trên giấy, cánh tay đặt lên bàn.

Edward cười cười,

“Em không biết?”

Christian lắc đầu,

“Không biếtt ~”

Edward chỉ vào tờ giấy nói:

“B r e n t.”

Christian mở to hai mắt,

“Đây là tên Brent?”

Edward gật đầu, Christian cười khanh khách, sau đó cúi đầu nghiên cứu tên Brent, hoàn toàn không bị lãnh khí của hắn dọa sợ.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ len lỏi vào, hoàn toàn bao phủ thân mình Edward, mi mục người nọ như sáng trong chói mắt.

Brent ngơ ngác nhìn một màn này.

Edward đột nhiên quay đầu, lạnh lùng nhìn Brent:

“Tĩnh?”

Brent đờ người đứng trước phòng ngủ.

Edward chống hai tay lên đầu gối, chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Brent, đem những sợi tóc tán loạn trên trán cậu vén qua.

“Dừng...”

Brent vội vàng lui về sau một bước, nghiêng mặt đi, nhìn nhìn Christian.

Con người đen lãnh của Edward nhìn Brent, hừ lạnh một tiếng:

“Khi tối hôm qua người ôm ta, ta còn chưa nói đến.”

Edward tựa hồ một mỗi, chỉ nói một câu liền xoay người đi đến sofa, ngồi bên cạnh Christian, nghiêng mặt nhìn Brent:

“Lại đây ngồi.”

Brent đi lại, ngồi kế bên người hắn, bị Edward vô thanh vô tức nhìn chăm chăm.

Brent kỳ lạ phát hiện, lửa giận tối qua còn tích góp như thế nào lại đứng trước mặt Edward thì gần như hoàn toàn bị dập tắt.

Tưởng chừng như bùng nổ, nhưng lại không có dũng khí để phát tiết.

Rõ ràng chính mình bị mất đi một ngón chân, rõ ràng là chính mình bị thương tổn, không phải sao?

Giờ phút này, Brent chỉ cảm thấy cả người đều mất tự nhiên, không thể thốt lên bất cứ một lời nào.

Edward vẫn như cũ ngồi nơi đó, chỉ là im lặng nhìn Brent.

“Ta đi rửa mặt một chút.”

Brent nói.

Edward gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Brent khập khiễng bước từng bước vào phòng rửa mặt. Không gian trong phòng rất nhỏ hẹp. Brent đẩy cửa đi vào, đánh răng rửa mặt, thời điểm hoàn thành xong tất thấy ngẩng mặt nhìn vào gương thì thấy Edward đứng sau lưng mình.

“Làm ta sợ muốn chết!”

Brent che ngực nói.

“Ta đáng sợ như vậy?”

Edward thẳng tắp đứng phía sau Brent, nhìn vào gương mặt Brent trong kính.

Brent hừ một tiếng, thuận miệng nói:

“Người đứng đó chẳng khác nào quỷ hút máu.”

Tướng mạo tuyệt đỉnh, sắc mặt tái nhợt, cử chỉ luôn tao nhã, giống như một quý tộc trầm tĩnh trong truyền thuyết.

Edward không nói gì, chỉ đi vào toilet, đóng cửa, sau đó nhìn vào Brent.

Brent theo phản xạ lùi một bước,

“Người muốn làm gì?”

Edward kéo khoeo môi, cúi đầu cười, nét cười trong căn phòng u tối làm hình ảnh có chút quỷ dị.

Chân tay cậu luống cuống không biết làm sao, chớp chớp mắt, hai tay chống vào bồn rửa mặt.

Edward vươn tay vuốt ve hai má cậu:

“Người sống ở nơi này thật sự có chút nhỏ.”

Brent nhất thời cảm thấy xấu hổ và tức giận – cậu không chịu được một Edward luôn dùng tiền tài để đối lập cậu, hơn nữa còn châm chọc.

Vì vậy, Brent đè thấp âm thanh phản bác:

“Nếu không thích thì đừng vào!”

Edward không nói gì, cũng không sinh khí, tâm tình cũng nhàn nhạt, chỉ thản nhiên nói:

“Người có thể đến ở với ta.”

Brent lắc đầu,

“Không!”

Edward mím môi, không nói gì, nhưng thân mình tiến lên một bước, vươn ngón tay thon dài, bắt đầu cởi bỏ cúc áo Brent.

“Người làm cái gì?!”

Edward lấy tay kia nắm lấy bàn tay Brent đang che chắn trước ngực hạ xuống, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lùng nhìn Brent, cúi đầu hỏi:

“Người nói thử xem?”

Tay Brent bị Edward cầm giữ, hai cúc áo trước ngực đã bị cởi bỏ, lộ ra cần cổ thon dài và vùng ngực trắng nõn.

Edward cúi đầu, hôn lên cổ Brent,

“Tối hôm qua sau khi người ngủ, như thế nào cũng không cho hôn cổ người, cần cổ người thật đẹp.”

Edward thấp giọng nói, sau đó cánh môi đỏ thắm dán trên cổ Brent.

Cậu ngẩng đầu, tùy ý Edward hôn, hai tay gắt gao chống lên thành bồn.

Edward ôm lấy hông cậu, đôi tay len lỏi vén áo ngủ lên, thông thả vuốt ve eo lưng gầy gò của cậu.

“Nhẹ một chút...”

Brent thấp giọng nói,

“Không cần lưu lại dấu vết!”

Edward không nói gì, chỉ nhẹ nhàng hôn, từ cổ hướng lên trên, thẳng đến khi tìm kiếm được môi cậu:

“Ngô...”

Brent cả người phát run.

Đôi tay Edward không an phận mà bắt đầu sờ soạng xuống dưới.

“Đừng... xin người...”

Brent lấy tay đè lại tay ai kia, ánh mắt hồng hồng một mảnh.

Edward rút tay về, đứng trước mặt Brent, nâng tay cài lại cúc áo cho cậu, kéo cửa, xoay người đi ra ngoài.

24. Chương 24: Giam Lông (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Hô –“

Cả người Brent cứng ngắc nhìn Edward kéo cửa đi ra ngoài, xoay người chống tay lên bồn rửa mặt thở thật dài một hơi.

Cuối cùng, Brent mở vòi, vốc nước lạnh lên mặt mình, bình tĩnh một hồi cậu mới mở cửa đi ra.

Lúc Brent ra thì trong phòng khách đã có năm người nam nhân trong đó, đều mặc trường sam thoát nhìn giống như nam nhân Trung Quốc quý tử.

Bọn họ tựa như không khí, vô thanh vô tức ngồi trong phòng.

Christian thấy Brent đi ra, vội vàng nói:

“Brent, anh làm gì vậy, sao bây giờ mới đi ra?”

Brent phất tay:

“Không có gì... Các người muốn ăn gì? Ta đi xuống mua.”

Edward ngồi kế Christian nghe thế, chậm rãi quay đầu nhìn Brent:

“Đi ra ngoài mua?”

Brent gật đầu,

“Ta không nấu cơm, nhà bếp lâu rồi không dùng đã thành vô dụng.”

Edward lắc đầu,

“Hiện tại thân thể người như thế, ăn bên ngoài khẳng định không đủ dinh dưỡng, cũng may ta có dẫn người đến.”

Edward xoay người nói tiếng Trung gì đó với những người kia, xong thì Brent thấy họ đi vào phòng bếp rồi lại vội vàng đi ra.

Nam nhân đứng phía sau khom lưng mang ra ba tách trà nóng cho bọn họ.

Brent không rõ mà nhìn nhiệt khí nghi ngút trên mặt tách.

Edward đẩy một chén đến trước mặt Brent:

“Uống trà đi, như vậy sẽ không thấy đói, chờ chút nữa rồi ăn bữa sáng, bọn họ cần thời gian để chuẩn bị.”

Brent kỳ thực không muốn uống, cũng không thấy khát, nhưng vì bị Edward nhìn chăm chú như vậy Brent chỉ có thể thành thành thật thật mà cầm tách trà uống hơn phân nửa.

“Chú Edward, chú vẫn ở đây chứ?”

Christian rất thích nói chuyện cùng Edward. Mà hắn cũng không vì cô bé còn nhỏ mà trả lời qua loa cho xong chuyện, ngược lại còn rất kiên nhẫn trả lời Christian từng vấn đề.

“Đúng.”

Edward gật đầu.

Trong phòng duy chỉ mình Brent đứng ngồi không yên kinh ngạc mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Edward.

Edward thấy biểu tình của cậu vậy, cũng chỉ im lặng không nói.

Christian cao hứng vỗ tay,

“Như vậy, chú Edward có muốn ngủ cùng chúng ta không?”

Edward thần nhiên nhìn Brent, sau đó nói Christian,

“Brent sẽ ngủ cùng chú, Christian đã lớn nên bây giờ phải ngủ một mình.”

Christian vui vẻ nói:

“Cháu thật sự có thể ngủ một mình sao? Brent, em đã lớn rồi, có phải hay không?!”

Thấy Christian nhìn về phía mình, Brent vội vàng gật đầu.

“Đúng vậy, Christian đã lớn ~”

Được Brent khẳng định, cô bé khanh khách nở nụ cười, sau đó chỉ vào Brent lớn tiếng nói:

“Brent, anh phải ôm ôm chú Edward ngủ nha!”

Brent nhất thời mặt đỏ tai hồng, nói không nên lời.

Đột nhiên, cửa phòng bếp mở ra, mấy người nam nhân bưng khay nhỏ, đem những món ăn Brent chưa bao giờ gặp qua sắp xếp bày lên, một người khác thì đi thu dọn giấy cùng bút máy trên bàn của Christian.

“Đây là cái gì?”

Christian chưa bao giờ được nếm qua những món ăn thoạt nhìn xinh đẹp như vậy.

“Ăn sẽ biết.”

Edward mang đĩa thức ăn sang cho Christian, cô bé từng nếm từng nếm thưởng thức, tựa hồ là rất ngon.

Brent suy đoán đại khái đây là thức ăn Trung Quốc đi, lúc trước ở tiệm mì của mập mập cũng đã thấy qua, nhưng chưa có thời gian nếm thử.

“Này.”

Edward đưa cho Brent một đôi dưa mới tinh, sau đó gấp rau vào đĩa của mình.

Brent học bộ dáng dùng dưa của Edward nhưng như thế nào cũng không thấy được, hơn nữa động tác rất không tự nhiên.

Edward cười cười, đứng dậy đến ngồi bên người Brent, gấp một miếng thịt đặt bên miệng cậu.

“Hé miệng.”

Edward nói.

Brent nhú mào:

“Ta có thể tự mình!”

Edward thu liễm ý cười, lạnh lùng nói:

“Nhanh lên, hé miệng.”

Brent nghĩ nghĩ nếu không nghe theo không biết tên kia còn làm ra chuyện gì, hơn nữa Christian còn ở nơi này, vì thế cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn mở miệng.

“Ăn ngon không?”

Edward hỏi.

Brent gật gật đầu, xác thực ăn rất ngon.

“Thiếu gia!”

Quản gia của Edward không biết từ khi nào đã đi vào, bước nhanh đến trước mặt Edward, cung kính đứng bên cạnh.

Edward chậm rãi buông đôi dưa trong tay, sau đó lấy khăn xoa xoa miệng,

“Chuyện gì?”

Quản gia nhìn nhìn Brent, sau đó thấp giọng nói:

“Thiếu gia, bác sĩ đã đến, đợi lát nữa ngài trở về, người xem...”

Edward đứng lên,

“Ân, hiện tại ta trở về.”

Edward bình thường là một người nguyên tắc, nói được làm được, vài lần lỡ việc, trên cơ bản đều bởi vì Brent.

“Vâng, thiếu gia, mời ngài.”

Quản gia lập tức đi ra cửa, cúi đầu khom lưng, làm ra tư thế mời.

“Brent, Christian, người và cô bé ăn nhiều một chút.”

Nói xong, Edward cúi đầu hôn lên môi Brent một cái làm cho cậu quẫn bách một trận. Brent quay đầu, nhìn quản gia và mọi người bốn phía giống như cái gì cũng chưa từng thấy, chỉ quy quy củ củ thùy hạ đôi mắt.

“Tạm biệt, chú Edward.”

Christian hướng về Edward mỉm cười ngọt ngào.

Brent mím môi không nói nên lời.

Edward nhìn nhìn Brent,

“Buổi tối ta quay lại.”

Nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Bọn hạ nhân trong phòng cũng vội vàng theo sau.

Cửa đóng, trong phòng chỉ còn lại Brent và Christian hai người.

“Brent, chú Edward thật sự rất tốt phải không?”

Christian vừa ăn cơm vừa cười nói.

Brent nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô bé, không nói gì.

Christian nâng một tay chống cằm,

“Brent, nếu chú Edward là ba ba thì tốt rồi...”

Brent mạnh mẽ buông đũa, đứng lên,

“Christian, em cứ ăn cơm, anh ra ngoài có chút việc.”

Christian nhún nhún vai.

“Được rồi, nhưng mà anh nên về sớm một chút, lỡ như chú Edward trở lại không thấy anh, em cũng không biết làm sao?”

Brent dừng lại,

“Anh cùng hẳn ta có liên quan sao? Christian, nơi này là nhà chúng ta, em biết chưa?”

“Em biết nha, nhưng mà chú Edward rất nhớ anh.”

Brent khụ một tiếng,

“Anh đi thay quần áo.”

Nói xong cậu đi vào phòng ngủ thay đồ.

“Thực xin lỗi, cậu Brent, thiếu gia nhà chúng ta giao phó, cậu không thể ra khỏi phòng.”

Brent vừa kéo cửa đã thấy hai người đàn ông mặc tây trang đen, cao to vạm vỡ đứng phía trước, vươn tay ngăn cậu lại.

Brent nhất thời một bụng lửa giận, nhưng mà cậu biết dù có nói cái gì với mấy người bảo tiêu này cũng không có ý nghĩa.

Brent nghiêng mặt hướng ra ngoài nhìn nhìn, sau đó nói:

“Nếu ta muốn đi toilet, muốn mua này nọ thì làm sao? Cũng không được đi ra ngoài à?”

“Toilet thì chúng tôi sẽ canh ngoài cửa cho cậu, mua này nọ chúng tôi cũng sẽ mua giúp.”

Một người trong đó cung kính trả lời.

“Fuck!”

Brent đùng đùng nổi giận xoay người, đem cửa đóng cái rầm. Sau đó nhanh chóng bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại, gọi cho Sawada, nhưng điện thoại hẳn không bắt máy.

Brent nhất thời cảm thấy bản thân như bị Edward giam lỏng, không có sự cho phép của người nọ, cậu không có khả năng bước chân ra khỏi cửa.

Brent nản lòng nằm trên giường, đem chăn bông trùm kín đầu suy nghĩ, không biết dùng biện pháp gì mới có thể thoát khỏi người nam nhân ác bá này.

Nhưng thủy chung vẫn không có kết quả gì, lấy bối cảnh người nọ là có thể dễ dàng đem cậu giữ lấy.

Giữ lấy.

Brent nhất thời cảm thấy không xong.

Chưa từng nghĩ qua sẽ có một ngày bị nam nhân bắt giữ.

Thoạt nhìn chỉ như một nam nhân phương Đông thân thể bất hảo...

Suốt cả ngày Edward không có đến. Nhưng thức ăn trưa và chiều đều có người mang đến, còn có ít người đến phòng Brent mà thu dọn. Bọn họ không nói một tiếng đã tiến vào, đem phòng của lão ba cậu dọn dẹp sạch sẽ, chăn, màn, còn có đồ dùng đều toàn bộ thay mới, thậm chí còn phô trương thêm một lớp thảm quý.

Sau đó đem phòng khách và phòng ngủ Christian quét tước sửa sang lại một thể, toàn bộ rèm cửa đều đổi thành kiểu dáng cao nhã xinh đẹp.

Bức màn này thoạt nhìn rất xa xỉ.

Bàn trà giữa phòng khách còn bài trí một bình hoa mang dày đặc sắc thái phương Đông.

Christian cởi bỏ giày, vui vẻ đi tới đi lui trong phòng khách.

Brent cái gì cũng không làm chỉ an vị một chỗ trên sofa, nhìn những người này thay đổi nơi sinh hoạt mười mấy năm qua của cậu. Cũ kỹ, u ám, gian phòng màu xám tro trong ký ức giờ đây toàn bộ đều được thay đổi.

Christian đứng dưới ánh mặt trời mặt một chiếc váy ren màu trắng, đôi tay nhỏ trắng nõn nắm lấy gấu váy mà nhảy múa.

Rất xinh đẹp.

Giống như một thiên sứ khả ái thuần khiết.

Christian thật lâu không được vui vẻ như vậy.

Brent nhìn cô bé mà nhất thời thất thần.

“Thùng thùng –!”

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

“Đến đây!”

Brent lên tiếng, từ ghế sofa đứng lên, đi đến phía trước, sau đó đem cửa kéo mở.

“Xin hỏi cậu là Brent đúng không?”

Đứng ngoài là một nam nhân mặc quần áo lao động màu lam đậm.

Brent gật gật đầu.

Người nọ lấy ra một bản khai, còn có bút máy đen, nhanh chóng đưa đến trước mặt Brent:

“Chúng ta là người của công ty quà tặng, đây là đồ mà ngài Edward muốn chúng ta mang đến đây, ngài ấy bây giờ bận chút chuyện nên không đến lấy được, nên nhượng mang lại đây.”

Brent ân một tiếng, tiếp nhận bút ký hạ tên mình, sau đó tiếp nhận một hộp giấy hình chữ nhật từ người nhân viên.

Chiếc hộp có điểm nặng.

Brent ôm hộp giấy vào phòng, đóng cửa, đặt lên bàn, dùng dao nhỏ rọc ra, thấy bên trong là bó hoa hồng đỏ, nhìn rất xa xỉ.

“Thật đẹp nha~”

Christian kinh ngạc nói.

Brent lạnh lùng liếc nhìn đồng hoa hồng trên bàn, xoay người ngồi xuống sofa, không nói một lời.

Những người hầu còn ở đây dọn dẹp thấy thế thì đi tới, còn đem theo một chiếc bình thủy tinh, sau đó đem hoa hồng cắm vào, nhìn rất xinh đẹp.

Bó hoa xa hoa này, cơ hồ điểm xuyết cả một căn phòng đơn sơ, tỏa hương ra bốn phía.

25. Chương 25: Giam Lông (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Thăng đến buổi tối Edward mới trở về. Khi đó Brent đang nằm trên giường, tựa hồ như sắp ngủ.

Thời điểm buổi sáng, Edward dặn dò người hầu cho Brent uống thuốc để miệng vết thương trên chân có thể mau chóng lành một chút.

Nhưng là trong thuốc có thành phần gây ngủ, Brent ăn xong cơm chiều thì cảm thấy đầu hỗn loạn chỉ muốn ngủ một giấc.

Edward vào, hạ nhân trong phòng hầu hạ hẩn rửa mặt một phen, Edward liền nâng tay đẩy cửa phòng ngủ của Brent, chậm rãi đi vào.

Brent nhắm mắt nằm trên giường. Chăn cũng không thêm đắp.

Edward đã thay áo ngủ, Brent thì vẫn còn mặc một thân tây trang đen tuyền.

Brent luôn luôn cảnh giác cao độ nhưng lần này lại vì tác dụng của thuốc mà mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy Edward đang ngồi bên giường, cởi quần áo của cậu.

“Ed...ward.”

Brent thanh thanh cổ họng cúi đầu hô một tiếng. Nhưng ánh mắt vẫn mông lung nhìn không minh bạch được mọi thứ.

Edward lấy tay vén những sợi tóc lòa xòa trên trán cậu ra sau, thấp giọng nói:

“Thay quần áo rồi ngủ tiếp.”

Brent lắc đầu, hai tay vô lực nâng lên, che chắn trước ngực mình:

“Không... Không cần...”

Edward kéo kéo khóe môi, đem hai tay Brent đặt qua một bên, cởi từng kiện từng kiện áo quần trên người cậu, sau đó chính mình đè lên thân hình đó.

Brent cảm thụ được môi ai kia bắt đầu hôn trán mình, hai má và cổ.

Hô hấp cậu dồn dập, không khống chế được nắm chặt hai tay, thân thể từng đợt nóng lên:

“Không... Không cần, cầu người...”

Bởi vì bị thành phần của thuốc làm cho mê mẩn, Brent lộ ra thần sắc cực kì yếu ớt, cắn môi, đôi mày nhẹ nhàng nhăn lại, bắt đầu vô thức mà cầu xin Edward buông tha mình.

Edward nghiêng người, đem Brent ôm vào trong lòng:

Brent ngửi thấy hương vị nhàn nhạt thân nhiên trên người người nọ.

Edward hôn hôn lỗ tai cậu, thấp giọng nói:

“Gọi tên ta, Brent.”

Brent không nói lời nào, dùng sức hô hấp.

“Bé cưng ngoan, gọi tên ta, ta sẽ bỏ qua cho người.”

Brent từ chối một chút, cuối cùng vẫn mở miệng, thấp giọng nói:

“Edward... Edward...”

Edward vừa lòng cười cười, xoay người tắt đèn giường, sau đó ôm Brent bắt đầu nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau Edward đã rời giường từ rất sớm, bình thường hẳn đều có thói quen đọc sách và luyện chữ. Loại thói quen này được dưỡng từ khi còn rất nhỏ.

Hạ nhân hầu hạ rửa mặt uống thuốc, Edward đã đi xuống giường, đem chăn đắp tốt cho Brent rồi mới đi ra ngoài.

“Thiếu gia, có cần gọi cậu Brent dậy không?”

Edward lắc đầu, ho khan vài tiếng sau đó thấp giọng nói:

“Để cậu ấy ngủ đi, thân thể bây giờ cũng đâu được tốt.”

Nói xong, Edward kéo cửa đi ra ngoài, hạ nhân phía sau cũng nhanh tay nhanh chân mà đóng cửa lại.

Brent mạnh mẽ mở mắt, ngồi dậy trên giường, quay đầu, nhìn chằm chằm bức màn xinh đẹp trong phòng.

Một lát sau, Brent xuống giường, đẩy cửa ra ngoài, thấy Edward một thân trường bào nguyệt sắc, đứng ở phòng khách luyện tự.

Brent nhìn chằm chằm Edward, tóc đen người nọ xoa tung hai bên má, một tay cầm bút, một tay để sau lưng. Từ xa xa nhìn qua thì thấy dáng người hẳn cao ngất.

Brent đột nhiên cảm thấy chính mình thật ngốc, vì cái gì mà từ đầu lại nghĩ Edward chỉ là ma ốm vô năng cơ chứ?

Rõ ràng nam nhân này tràn ngập lãnh khí dọa người, hơn nữa tính cách cũng rất bá đạo, thủ đoạn ngoan độc, người nhìn vào mà sợ chẳng dám tới gần.

“Lại đây.”

Edward thấy Brent đứng ngay cửa, hướng phía cậu vẫy tay.

Brent từ từ đi qua, Edward lấy tay kéo người ôm vào lòng.

“Theo giúp ta luyện chữ, Brent.”

Edward thấp giọng nói bên tai Brent.

Brent không biết làm sao đành phải gật đầu.

Ở trước mặt Edward, Brent hầu như đều quên mình đã phải trải qua bao nhiêu chuyện tồi tệ, bị Edward gắt gao áp chế, sau đó lại hiện nguyên hình, biến thành một thiếu niên bình thường chỉ hơn mười tuổi.

Đối với một người khôn ngoan sâu sắc như Edward mà nói, Brent ngang ngược lạnh lùng, thật sự chỉ như một con ngựa con hầu đá.

Edward cười cười, cúi đầu, hôn lên khóe môi Brent một cái:

“Ngaoan.”

Nói xong, liền cầm lấy tay Brent mà bắt đầu chuyển bút trên giấy Tuyên Thanh thượng hạng.

Brent cảm thấy cánh tay cứng ngắc, nửa thân mình như mất đi tri giác, đầu óc trống rỗng.

Vừa viết có vài chữ, mà cậu lại thấy thời gian như đã lâu lắm rồi.

Không có ba mẹ yêu thương như những đứa trẻ khác, về sau lớn lên, hơn phân nửa tính tình lại đậm bạc. Brent chính là như vậy, ở sâu trong nội tâm trên cơ bản là không có bất cứ cảm tình nào, cả người lạnh lùng như băng, không có thói quen thân cận với người khác, càng đừng nói là gần gũi với một nam nhân thành thực như vậy.

Cho nên hiện tại cả người Brent đều khó chịu.

Hơi thở Edward như hoàn toàn bao phủ cả người cậu. Loại cảm tình không tiếng động này từ từ mà gia tăng cường thế, làm tâm Brent nhất thời trở tay không kịp.

Edward buông tay, cậu đã lập tức nhảy ra, cách Edward một khoảng xa mà ngồi ở sofa, buông hạ ánh mắt.

Edward buông bút trong tay, ngồi xuống, hạ nhân vội vàng mang ly trà lại cho hắn.

Edward nhận trà, sau đó phất tay, ý bảo người hầu đi xuống.

Người nọ người, lập tức lui xuống.

“Brent, không phải ngươi có gì muốn nói sao?”

Nói xong, Edward tao nhã uống một ngụm trà.

Brent nuốt nuốt nước bọt:

“Edward, ngươi không thể giữ ta mãi trong này, ta muốn ra ngoài, ta còn rất nhiều việc phải làm.”

Edward lạnh lùng liếc nhìn cậu một cái, sau đó buông cái chén trong tay,

“Nga, ngươi muốn làm cái gì? Nói ta nghe một chút.”

Từ đầu đến cuối Brent luôn bị Edward dùng ngữ khí lạnh nhạt nói chuyện mà tức muốn chết, tựa hồ suy nghĩ của cậu hoàn toàn không có giá trị, vì thế cậu cao giọng mà nói:

“Vì sao phải nói cho ngươi biết!? Đó là chuyện của ta.”

Edward lạnh lùng liếc cậu, chậm rãi đứng lên.

Brent nhất thời cảm thấy trái tim mình như gãy gao thu lại một chỗ, giống như là phản xạ có điều kiện cậu mạnh mẽ đứng lên, nắm chặt hai tay lại.

Edward đi đến trước mặt cậu, lấy tay bắt lấy cằm Brent:

“Ngươi cảm thấy ngươi có khả năng làm chuyện gì? Giết người, phóng hỏa, cướp bóc, ăn cắp hay là chơi gái?”

Brent nhất thời thẹn quá hóa giận, nguyên lai trong mắt Edward, cậu là một người như vậy, sa đoạ!

Brent mạnh mẽ gạt tay Edward ra, rống giận nói:

“Đúng vậy! Ta là như thế đó! Ta chấp nhận! Ai cũng không cản được ta!”

Nói xong, Brent xoay người đi hướng ra cửa.

Edward ngồi xuống, cười lạnh một tiếng:

“Ngươi cho là ngươi có thể đi sao? Bể chừng.”

Thân thể Brent nhất thời ngừng lại, quay đầu, đôi mắt hồng hồng nhìn Edward:

“Edward, ngươi biết rõ ta làm rất nhiều chuyện xấu, tình cách ác liệt, thích gây chuyện thị phi, vậy ngươi còn tìm ta làm gì?! Ngươi vì sao không tha cho ta!”

Loại nhục nhã trắng trợn này còn có thể có ý nghĩa gì?

Edward hơi hơi híp đôi mắt, nhìn Brent thật sâu, trên mặt không mang biểu tình:

“Ngươi sợ ta sẽ ghét bỏ ngươi.”

Brent hai tay ôm đầu:

“Không có! Ngươi tên khốn nạn này!”

Edward đứng dậy đi qua, đem Brent thoát nhìn như tan vỡ mà ôm vào lòng, sau đó cúi đầu hôn lên môi cậu.

Thân thể Brent nhẹ nhàng run lên, hô hấp dồn dập.

Edward lấy tay vuốt ve mặt cậu:

“Brent, ta nghĩ người chỉ là thiếu thốn tình cảm mà trở nên lạnh lùng, cộng thêm nghèo khổ, chưa từng cảm nhận được yêu thương, cho nên người mới không dám để người khác trân trọng người, đúng không?”

Cả người Brent run lên, chỉ nghe thấy được hai chữ “Trân trọng”, hai từ này nhất thời làm Brent thấy đầu óc mình như trong rỗng, có một cảm giác nào đó như đâm vào tim.

Edward cúi đầu thở dài một hơi, sau đó xoay người ngồi trước bàn, cầm lấy một quyển sách, lạnh lùng nói: (trở mặt nhanh thiệt =.=)

“Brent, đừng vọng tưởng những thứ tội lỗi truy lạc kia nữa, không có sự cho phép của ta, đối với người mà nói, chẳng qua chỉ là những thứ ảo mộng vô vị mà thôi.”

“Edward, người tên ác ma này!”

Nói xong, Brent xoay người vào phòng ngủ, hung hăng đóng mạnh cửa.

Brent chỉ nghĩ, muốn đi giết người, muốn đi phạm tội, muốn tại cái xã hội hỗn loạn mà phát tiết, bởi vì bị Edward cưỡng ép chỉ càng làm cậu thêm cường liệt.

Tựa hồ đối với cậu mà nói, những thứ ấy mới là điều cậu khát vọng muốn làm, chứ không phải bị một kẻ xuất thân từ gia đình quý tộc an nhàn sung sướng bị giam lỏng trong phòng, vui đùa dâm loạn cùng hân.

Từ lúc còn rất nhỏ, cậu đã phải tự mình cố gắng, mang theo Christian muốn có được một cuộc sống tốt, chứ không phải bị một nam nhân bao dưỡng, buồn chán cả ngày không có việc gì làm.

Được hưởng thụ đối với cậu mà nói, cũng là một loại dằn vặt rất lớn.

Brent thấy chính mình quả thật điên rồi. (Em nó biết mình bị điên nữa kìa =.=)

Thế nhưng Edward kia mãi mãi đều trầm tĩnh, vô luận Brent có vô pháp vô thiên đến mức nào.

Bản chất ham muốn và khát máu trong Brent đều bị Edward hung hăng khơi dậy, loại tội ác thấp hèn này so với trước kia lại càng lạnh liệt hơn.

“Thiếu gia, bên ngoài có hai người nói là muốn gặp cậu Brent.”

Lúc này đã là buổi tối một tuần sau, Brent thế nhưng phát hiện bản thân lại khí định thần nhàn mà ngồi bên cạnh Edward, trên tay cầm quyển sách kinh tế chuyên nghiệp cứng ngắc đọc sách cùng người này.

Có chút từ ngữ Brent thậm chí đọc không hiểu, loại sách này đối với cậu mà nói, thật sự là nhàm chán đến cực điểm.

Edward mới từ bên ngoài về, cơm nước xong xuôi liền mang theo Brent đọc ít sách để giết thời gian.

Brent nghe thấy có người tìm mình, mạnh mẽ đứng lên, sau đó hướng ra cửa nhìn nhìn xung quanh.

Edward lạnh lùng liếc mắt nhìn Brent một cái, cậu mím môi, sau đó thành thành thật thật xoay người ngồi xuống.

“Là những người nào?”

Edward buông sách, hỏi bảo tiêu đứng trước mặt.

Người nọ nói:

“Thưa thiếu gia, là hai người Nhật Bản, một người là thiếu niên, một người là thanh niên.”

Trái tim Brent mãnh liệt đập mạnh, nghiêng mặt đi, vụng trộm nhìn Edward một cái:

“Là bạn của người?”

Edward quay đầu hỏi Brent.

Brent gật gật đầu,

“Edward, bọn họ là anh em tốt của ta.”

Edward không nói gì, chỉ phát phát tay nói:

“Cho bọn họ vào.”

“Brent!”

Sawada và Kagawa đi vào. Thấy trong nhà Brent rục rĩ hẳn lên, còn có một người đàn ông phương Đông vô cùng tuấn mỹ đang ngồi trong phòng mà đọc sách.

26. Chương 26: Giam Lông (3)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Sawada một phát ngây ngẩn cả người, nhưng lập tức đã khôi phục lại nguyên trạng, ngẩng đầu lên, từ cửa đi vội đến trước mặt Brent.

“Brent, gần đây như thế nào không thấy người xuất hiện?”

Brent xấu hổ nhìn Edward, nhưng là Edward tựa hồ không có ý tứ muốn rời đi, chỉ tùy ý kêu bọn họ ngồi xuống.

Sawada ngồi bên cạnh Brent, nhìn nhìn Edward, cái gì cũng chưa hỏi.

Brent thấy hai người bọn họ vẫn là thực kích động, vì thế cười nói:

“Gần đây ta có chút việc, cho nên không ra ngoài, các người dạo này vẫn tốt chứ?”

Sawada vội vàng vỗ vỗ đùi,

“Brent! Chúng ta đến tìm người là muốn nói một chuyện rất trọng yếu!”

Brent nghi hoặc nhìn hắn.

Sawada nhìn Edward, tựa hồ có chút băn khoăn.

Brent phát phát tay:

“Không có việc gì, người cứ nói.”

Sawada thế này mới gật đầu.

“Chuyện là như vậy, buổi tối ngày đó tại The Rose, vài tên lưu manh nói chúng coi trọng nữ nhân của chúng ta, muốn chúng ta đem nữ nhân tặng cho bọn hắn.

Bọn ta kiên quyết không đáp ứng, mấy tên đó còn quần lấy bọn này, sau thì bọn ta đem chúng vào ngõ nhỏ mà đánh, hung hăng tấn cho một trận...

Mẹ nó, không biết mấy tên tạp chủng đó huyên náo cái gì, tuyên bố nói muốn đem chúng ta đi xử lý.

Vốn lúc đầu bọn ta cũng không đem chuyện này lưu ý, thế nhưng giờ mới biết, còn đồ chúng ta đánh lại là cục trưởng cảnh sát tây thành.

Cho nên, chúng ta đang tránh đầu sóng ngọn gió, cũng muốn nhắc nhở người một tiếng, nhất định phải chú ý a! Buổi tối tận lực đừng ra ngoài, bọn cảnh sát này thủ đoạn cũng rất âm hiểm!”

Hắc đạo có một quy định bất thành văn mà cũng chính là sự lợi hại của mấy lão đại hắc đạo, nếu bình thường gặp được cảnh sát, đều không thể đắc tội, luôn phải cúi đầu nghe theo mặc cho sai phải.

Bởi vì một khi đắc tội với cảnh sát, bọn họ sẽ luôn tìm biện pháp mà dây dưa không ngớt, cho nên những đại gia bình thường đối với cảnh sát đều dùng thái độ kính nhi viễn chi. (Tôn kính mà không gần gũi.)

Mà một số tên côn đồ không có thực lực, lại thích tìm đến cảnh sát để có nơi nương tựa, rồi thì nơi nơi vơ vét tài sản.

Những tên này trong hắc đạo luôn bị mọi người khinh thường.

“Được, ta đã biết, ta nhất định sẽ cẩn thận!”

Brent kỳ thật rất muốn nói:

Bây giờ chúng ta cùng giải quyết vấn đề này đi, đem một đám người đó ra hung hăng mà chinh một trận. Nhưng mà Edward ở trong này, Brent thấy khả năng mình được rời khỏi là thật sự quá ít.

Không đúng, thậm chí là không có khả năng.

Hơn nữa, bên ngoài còn đứng mấy người vạm vỡ, bây giờ mà mình liều mạng chạy ra ngoài, nói không chừng còn bị tên Edward vô nhân tính kia làm chút chuyện.

Sawada nhìn Brent gật gù đầu, vì thế lấy một tờ giấy từ trong túi ra đưa cho Brent:

“Bây giờ chúng ta đang ẩn ở nơi này, nếu muốn tìm chúng ta thì gọi điện thoại, tiền từ Brando cũng đã sớm đến tay, cho nên cũng không thiếu thốn, người không cần lo lắng!”

Brent gật đầu.

Sawada đứng dậy hướng phía Brent và Edward chào một cái liền đi ra ngoài.

Brent nhìn Sawada rời đi, thẳng đến khi cửa bị hoàn toàn đóng lại, cậu mới thu hồi tầm mắt chính mình.

Sawada đi rồi lòng Brent thật lâu mới có thể bình tĩnh. Từ sâu bên trong cậu chỉ tràn ngập bạo lực cùng huyết tinh vậy mà giờ đây chỉ có thể thản nhiên thường thường, một ngày ăn uống không lo làm cậu cả người đều thấy thật khó chịu.

Brent đem quyển sách trước mặt thả xuống, quyển này tên là < trao=“” đổi=“” tỷ=“” giá=“”>>, là sách kinh tế học chuyên nghiệp mà Edward đang học.

Brent cảm thấy phi thường phi thường không thú vị, nhưng là thật sự không có việc gì làm, cậu chỉ đành cầm sách lên đọc.

Lực tập trung của Edward này giờ chỉ tập trung trên trang sách, tựa hồ căn bản không thêm để ý đến cuộc nói chuyện của Sawada và cậu.

Brent ừ một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm vào Edward.

“Người muốn nói gì nào? Bé cưng.”

Brent khụ một tiếng, buông sách trên tay nói:

“Edward, ta muốn đi ra ngoài...”

“Không được.”

Edward lạnh lùng cự tuyệt, ánh mắt cũng chẳng thêm nâng lấy, tay vẫn cầm bút mà viết viết gì đó.

Brent sinh khí đứng lên,

“Nhưng bọn họ là anh em tốt của ta, hiện tại bọn họ gặp chuyện, ta không thể khoanh tay đứng nhìn!”

Edward hạ quyển sách, mặt không chút thay đổi nhìn Brent.

“Người có biết hay không, người đây là đang giam cầm phi pháp! Người không nên hạn chế tự do của ta!”

Edward phát phát tay, trên mặt không có biểu tình:

“Và sau đó?”

Brent thấy bất cứ lời nào của mình đối với Edward mà nói đều không ra đầu vào đâu.

Vì vậy, Brent xoay người, đem bình hoa giữa phòng đập bể xuống đất. Thời điểm đó tất cả mọi người trong phòng đều không có phản ứng, cậu nhanh chóng cầm lấy mảnh vỡ mà gắt gao để trên cổ mình. Hung tợn nói:

“Nếu người không để ta ra ngoài, ta hiện tại liền đem mình xử lý!”

Brent dùng sức một chút, bàn tay bị mảnh sứ kia cắt qua, máu tươi theo cổ tay trắng nõn mà chậm rãi chảy xuống, rơi xuống thảm, phân tán trên từng cánh hồng.

Khuôn mặt Edward nhất thời trở nên lạnh lùng, hai tay chống lên chân, chậm rãi đứng dậy, nhẹ bước đến trước mặt Brent.

Tay Brent run lên, đem mảnh sứ bén nhọn đâm vào cổ chính mình. Nhất thời một trận đau đớn, còn cả máu tươi ảm áp từ cổ trườn xuống, thấm vào áo.

Nhưng là, Brent cũng không chú ý, hai mắt cậu nhìn chằm chằm vào mỗi một động tác và vẻ mặt của Edward.

“Ba—“ Một tiếng.

Edward nâng tay hung hăng tát Brent một cái.

Xuống tay phi thường ngoan, một chút cũng không lưu tình.

Brent còn chưa phục hồi lại tinh thần, Edward đã nắm tóc cậu kéo vào phòng ngủ, ném lên giường.

Edward tuy rằng gãy yếu nhưng khí lực cánh tay lại rất lớn.

Bình thường Edward làm chuyện gì cũng đều bình bình đạm đạm, bởi vì gia tộc đã dưỡng hấn thành một quý tộc tao nhã – thậm chí khi vừa hiểu chuyện, đã được dạy cách uống một chén trà phải qua bao nhiêu trình tự.

Trước khi gặp được Brent, Edward chưa bao giờ phải tự mình động thủ. Đối với hấn mà nói, chuyện này tuyệt đối là một thất thố nghiêm trọng.

Edward dùng sức ném cậu. Đầu Brent mạnh mẽ đập vào trũ giường.

“Ân...”

Brent cúi đầu rên một tiếng, chống lên giường muốn đứng lên, lòng bàn tay và cổ đều là máu, sau đó đứng bên giường không nói tiếng nào chỉ thấp đầu, khoe miệng trào ra vệt máu đỏ tươi như ẩ như hiện.

Giờ phút này cậu chỉ muốn đơn giản là im lặng mà duy trì đứng trước mặt hấn, dù sao thì tôn nghiêm cũng chẳng còn bao nhiêu.

Edward hai chân giao nhau ngồi ở sofa đối diện giường, phía sau là cửa sổ sát đất. Một trận gió thổi qua, vài sợi tóc đen huyền của Edward lật phất qua trên mặt.

“Người nghĩ cứ như vậy mà rời khỏi ta?”

“Đã lâu như vậy làm sao vẫn không tỉnh tâm ở bên ta?”

Edward mặt không chút thay đổi nhìn Brent.

Brent cúi đầu không nói lời nào.

Edward buông hai chân, tay hướng lên mái tóc đen đen vuốt về phía sau mà lộ ra cả khuôn mặt.

“Người luôn như vậy, không có lý do gì mà cự tuyệt ta, hỏi làm sao ta không đem người khóa lại bên người.”

Hai bên giằng co, nhưng so sánh thì giờ phút này Brent đang cuồng loạn, còn Edward thì vẫn tao nhã không chút nào để ý.

Dù sao. Hấn mới là người chủ đạo trong trò chơi này.

Từ đầu đến cuối, hấn tuyệt đối là người thắng cuộc.

Triệt để giữ lấy, hoặc là triệt để hủy diệt.

Brent ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Edward, hai mắt đỏ bừng. Ủy khuất lâu như vậy, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

“Người rốt cục muốn thế nào? Phải làm sao người mới cho ta tự do?”

Brent gắt gao nắm tay thành hai quyền, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Edward nhìn vào Brent, khoanh hai tay lại,

“Ta chỉ muốn giữ lấy người, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.”

Edward nhếch khóe môi, hai mắt đen sâu nhìn cậu, trên mặt lộ ra nụ cười nhợt nhạt,

“Người biết rõ chính mình nên làm cái gì.”

Brent lấy tay lau nước mắt, chậm rãi đi đến trước mặt Edward, quỳ xuống bên chân hắn, ngửa đầu lên nhìn:

“Người chỉ cần cam đoan không hạn chế ta, ta cái gì cũng có thể làm, còn có, không cần thương tổn Christian.”

Edward vuốt ve môi Brent,

“Ta cam đoan.”

Brent đứng dậy, hôn lên môi Edward, lấy tay vòng qua ôm cổ hắn.

Sau đó chậm rãi hướng tay xuống dưới, muốn cởi bỏ đai lưng của Edward.

“Người muốn làm gì?”

Edward bắt lấy tay Brent.

Cậu đỏ mặt nói:

“Người muốn cơ thể ta, không phải sao?”

Edward cười lạnh một tiếng, nắm lấy cằm cậu:

“Ta cũng không có dục vọng đến loại trình độ bất chấp này.”

“Người chỉ cần nghe lời ta nói, ta sẽ cho người tự do.”

Brent quần bách gật gật đầu.

Edward chống hai tay lên gối đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa.

“Bây giờ người có thể đi, buổi tối nhất định phải trở về, ta chờ người.”

Thanh âm Edward bao giờ cũng trầm thấp.

Brent mạnh mẽ đứng lên, đi theo Edward ra phòng khách.

“Khụ khụ...”

Edward cúi đầu ho một trận, người hầu phía sau vội vàng cầm lấy một kiện áo dày khoác lên vai hắn.

Brent quay đầu thì thấy Edward đang nhìn cậu.

“Buổi tối ta sẽ trở về.”

Brent nói xong chỉ cảm thấy mặt mình một trận nóng lên.

Edward thì không chút thay đổi gật đầu, bưng chén trà chậm rãi uống một ngụm, sau đó buông chén nói:

“Ta sẽ chăm sóc tốt cho Christian.”

Chung quy Brent vẫn cho rằng giọng điệu Edward như vậy giống như là đang cảnh báo cậu:

Christian đang trong tay ta, người tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời.

Brent hừ lạnh một tiếng, lập tức kéo cửa đi ra ngoài.

Edward nhìn cậu rời đi, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

27. Chương 27: Tội Dục (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent ra ngoài, đầu tiên là đến hiệu thuốc phụ cận mà mua ít dược vật và băng vải, đem vết thương trên tay và trên cổ xử lí cho sạch sẽ, để tránh gây chú ý đến cảnh sát tuần tra. Nhưng là áo và quần đều một mảnh toàn máu.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Brent nhanh chóng ra buồng điện thoại công cộng gọi cho Sawada.

“Uy, là ai?”

Đầu dây bên kia truyền đến thanh của Sawada, tựa hồ không nghĩ tới hiện tại sẽ có người gọi đến.

Brent quay đầu nhìn nhìn chung quanh, che ống nghe nói:

“Sawada, là ta, Brent.”

“A, nguyên lai là người! Không phải chúng ta vừa gặp sao? Nhanh như vậy đã nhớ đến ta? Ha ha ~”

Brent nhú nhú mày, đánh gãy tiếng cười to bên kia. Tên này thật không biết đứng đắn là sao hả?

“Được rồi, ta đi tìm người, bây giờ nói địa điểm cho ta biết đi.”

Sawada mang theo Kagawa và mập mạp đến một ngã tư ở khu âm ty, thuê một phòng hai tầng mà ở.

Nơi này tương đối có thể ẩn nấp, hơn nữa đây còn là địa bàn của Brando, bình thường cảnh sát cũng không dám đến điều tra, cũng cực ít có ngoại bang dám đến đây khiêu khích.

Nói tóm lại, vẫn là rất an toàn.

Thời điểm Brent gõ cửa đi vào, chỉ có mập mạp và Kagawa ngồi trong phòng uống rượu xem báo. Trên bàn không biết là ăn cái gì mà bữa bọn rất nhiều thức ăn.

Brent đi qua lấy củ lạc, vừa ăn vừa hỏi mập mạp:

“Này, mập mạp, Sawada đâu?”

Mập mạp cười cười, lấy tay chỉ chỉ trên lầu:

“Hắn đang ở trong phòng mà sung sướng ấy.”

Hiện tại mập mạp đã không còn như trước mà hay thẹn thùng đỏ mặt. Cái gì thấy cũng đều đã thấy, đúng là không thể trách.

Brent đi lên lầu hai, nghe từ trong phòng truyền ra tiếng nữ nhân sung sướng thét chói tai.

Brent đẩy cửa, trong phòng mờ昧, không bật đèn, Brent mờ hồ nhìn thấy thân hình Sawada đang khảm giữa hai chân thon dài của một nữ nhân.

“Người không có phụ nữ sẽ chết sao?”

Mặt Brent không chút thay đổi đi vào, sau đó đem đèn mở lên. Nằm dưới thân Sawada là một nữ nhân da đen.

Brent nhướn nhướn mi, nghiền ngẫm nhìn Sawada.

Hắn lập tức dừng động tác, phủ thêm quần áo rồi đi xuống giường, nhìn trên cổ và quần áo Brent:

“Người vừa bị người giết? Như thế nào cả người đều là máu?”

Brent lắc đầu, tùy ý nói:

“Chỉ là ta không cẩn thận, cũng không có chuyện gì lớn.”

Sawada gật gật đầu.

Nữ nhân kia thấy Brent đến thì thức thoir mà từ giường đi xuống, rất tự nhiên mà mặc quần áo rồi rời đi.

Brent nhìn đôi chân đen tuyền của người phụ nữ, quay đầu nói:

“Nữ nhân da đen người cũng không cự tuyệt? Nga. Sawada, ta thật sự đã xem nhẹ người. Người không phải là háo sắc bình thường.”

Sawada cười cười,

“Nữ nhân sao? Đối với ta mà nói cũng đều như nhau, ta cũng không đánh giá khuôn mặt các nàng, bởi vì diện mạo đối với ta mà nói chẳng có chút giá trị.”

Brent nhún nhún vai:

“Ta đến xem các người, còn nghĩ các người sẽ bị thương ưu sầu, không ngờ tới lại tiêu điều khoái hoạt như vậy.”

Sawada ha ha cười một trận, một bên xuống lầu một bên hỏi:

“Đêm nay lưu lại uống rượu cùng chúng ta đi, ta sẽ tìm giúp người một người phụ nữ, bên chúng ta muốn màu da nào cũng có... Đúng rồi, lần trước người đi đâu? Không phải là làm nửa đường rồi chạy trốn đi?”

Brent khụ một tiếng, quay sang nói:

“Lần trước có chút chuyện, lại không muốn quấy rầy các người nên ta đi trước nhưng không ngờ các người lại gặp chuyện.... Được rồi, bây giờ ta đi, ngày mai lại đến. Christian còn chờ ta ở nhà.”

Sawada cười tủm tỉm ngồi cạnh Kagawa, nâng tay khoát lên vai Kagawa:

“Brent đúng là người anh trai tốt ~ đúng không nha? Kaga.”

Brent không nói chỉ nhìn nhìn Sawada và Kagawa, hai người kia gương mặt cũng chẳng biểu hiện gì.

Củ lạc Brent ăn chưa xong cũng thả lại trên bàn, phủi sạch tay nói:

“Ta đi về trước, tối mai lại qua.”

Sawada gật đầu,

“Được, vừa lúc chúng ta cũng đi bệnh viện chào hỏi mẹ của mập mập.”

Brent quay đầu nhìn cậu trai, mập mập cũng hướng Brent mà cười gật đầu.

Brent ừ một tiếng, cầm lấy áo khoác xoay người ra cửa.

Về đến nhà Brent thấy mảnh vỡ bình hoa trong phòng khách đã được xử lý sạch sẽ, còn được thay một lọ hoa mới. Nhưng hoa vẫn như trước là hoa hồng đỏ.

Brent chỉ đại khái nhìn thoáng qua, rồi đi vào phòng ngủ Christian. Cậu nằm xuống, lấy khẩu súng xuống từ sàn nhà ra.

“Brent, chú Edward còn chờ anh ~”

Christian cười tủm tỉm nhìn Brent, từ khi Edward ở đây, Brent phát hiện Christian so với trước kia đã hoạt bát hơn rất nhiều.

Brent nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô bé, gật đầu.

“Anh biết, anh sẽ qua liên, đi ngủ sớm một chút đi. Christian.”

“Được ~ Brent ~ nhìn xem, chú Edward mua áo ngủ có đẹp không?”

Christian xốc chăn đứng dậy, khoe chiếc váy ngủ màu tím xinh đẹp mặc trên người, còn kèm cả những họa tiết rất dễ thương.

Christian lấy tay nắm gấu váy, sau đó xoay một vòng trên giường.

“Đẹp không? Brent?”

Christian ngừng lại, mở to đôi mắt nhìn Brent.

Cậu gật đầu, tán thưởng nói,

“Rất đẹp.”

Không hổ là hàng đắt tiền, mặc trên người cảm giác cũng khác hẳn. Christian giờ đây thật giống một tiểu công chúa bước ra từ đồng thoại.

“Được rồi, em muốn đi ngủ, ngủ ngon, Brent.”

Christian khoe xong quần áo mới liền nhắc chăn lên, thành thành thật thật mà chui vào chuẩn bị ngủ.

Brent cảm khẩu súng, sau đó đứng dậy, xoay người hôn lên trán Christian một cái.

“Ngủ ngon, công chúa nhỏ.”

“Ngủ ngon, Brent.”

Christian mỉm cười ngọt ngào, nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Brent ôn hòa nhìn cô bé một cái, xoay người nhét khẩu súng vào túi mình, sau đó kéo cửa đi ra ngoài.

Rửa mặt xong, Brent đi vào phòng ngủ. Thấy Edward lẳng lặng nằm trên giường, ánh mắt nhẹ nhàng khép lại, trong phòng một chút âm thanh cũng không có, rất im lặng, chỉ ngẫu nhiên có gió thoảng thổi vào, đem bức màn lay động.

Brent chậm rãi đến bên giường, thấy hai tay Edward cậu chỉ lẳng lặng đứng đó, không nhúc nhích.

“Đã trở về?”

Edward thấp người ho khan vài tiếng, sau đó chống hai tay lên giường ngồi dậy, chuyên chú nhìn Brent.

Brent ừ một tiếng, bắt đầu cởi quần áo.

Edward hơi hơi nheo mắt, đôi đồng tử không chuyển nhìn Brent thoát từng lớp đồ.

Brent cau mày, không vui nhìn lại:

“Người đừng nhìn ta như vậy.”

Edward không nói gì, chỉ lấy tay kéo cậu ôm vào lòng mình, đầu chôn bên cổ Brent. Làm cậu một trận đỏ mặt:

“Quần áo ta còn chưa cởi xong!”

Như thế này Edward mới buông ra:

“Buổi tối nay làm gì?”

Brent hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đem áo khoác và áo sơmi cởi xuống,

“Chưa làm được gì, buổi tối phải nhanh chóng trở về nên cái gì cũng không làm được.”

Edward cười cười, ôm lấy eo Brent,

“Người đang trách ta?”

Brent không nói gì, ngồi bên giường, ngón tay để bên lưng quần, nghĩ muốn cởi ra, thế nhưng chưa gì đã rút trở về.

“Cởi.”

Edward ra lệnh.

Brent khụ một tiếng, cuối cùng vẫn đem của mình cởi ra ném xuống đất.

Edward lôi kéo cánh tay cậu, nằm trong chăn, gắt gao ôm cậu vào lòng.

Hô hấp Brent dồn dập, trái tim đập thành thịch.

“Ta dựa theo kích thước thân thể người mà mua chút quần áo cho người, đầu treo trong ngăn tủ.”

Hơi thở Edward phun bên tai Brent.

Mặt cậu lạnh xuống, lãnh khí nói:

“Người nghĩ ta là loại người nào? Ta không cần một nam nhân mua quần áo cho ta.”

Edward cười lạnh một tiếng:

“Thế nhưng chúng ta đã giao dịch, chính người một thân trần trụi nằm trong lòng nam nhân, không phải sao?”

Brent hung hăng bỏ tay Edward ra, đứng dậy, hung tợn nói:

“Người tên khốn nạn này! Đừng nghĩ rằng có chút tiền dơ bẩn là có thể tùy tiện lăng nhục ta!”

Nói xong, Brent xốc chăn xuống giường muốn rời đi.

“Người dám bước ra cửa thử xem?”

Edward lạnh lùng nhìn Brent,

“Không cần耿耿于怀 với ta.”

Brent nuốt nước bọt, cuối cùng vẫn là xoay người trở về.

Mới vừa đến bên giường, Edward đã kéo cậu ngã xuống, sau đó xoay người đè lên, thấp giọng nói bên tai cậu:

“Người luôn luôn trái lời, không bằng bây giờ làm người.”

Brent cả kinh, Edward đã muốn cúi đầu hôn cậu, bàn tay thì đi xuống cầm lấy nơi mẫn cảm nhất của Brent.

Edward ngẩng đầu, liếm liếm đôi môi đỏ sẫm.

Cả người Brent run rẩy, lắc đầu nói:

“Không, không cần!”

Edward lạnh lùng cười:

“Xin ta, ta sẽ tha cho người.”

Brent chớp mắt, oán hận nhìn Edward, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Cầu người, Edward.”

Edward vừa lòng buông lỏng tay, xoay người nằm trên giường.

Brent nghiêng thân, hai tay che thân thể, cả người run rẩy.

Edward từ phía sau ôm cậu vào lòng, lưng cậu dán vào ngực hắn.

“Người sợ sao? Bé cưng, nghe lời, ta cam đoan chuyện gì cũng không làm.”

Brent hai mắt đỏ bừng nhìn về phía trước.

Cách một tầng nước mắt mỏng manh, cặp mắt xinh đẹp ấy nồng đậm sát khí mãnh liệt như thiêu đốt.

Edward, đây là một trò chơi bị người chủ đạo.

Người mạnh mẽ giao cảm tình tàn khốc cho ta, không tiếng động mà mà đoạt lấy, tùy ý chơi đùa, làm cho thế giới trong ta, vô số lần nổi lên sát khí.

—Brent Louis.

28. Chương 28: Tội Dục (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Buổi sáng ngày hôm sau, cũng giống như mọi khi, sáng sớm thức dậy – cậu phải cùng Edward rời giường.

Edward có thói quen là mỗi sáng đều đọc sách luyện chữ rồi mới ăn bữa sáng, sau đó thay quần áo ra ngoài. Brent phải chờ hần đi rồi cậu mới có thể làm chuyện của mình.

“Chờ ta về ăn cơm trưa.”

Thời điểm đứng ở cửa, Edward xoay người nói.

Brent không chút nào để ý gật gật đầu:

“Edward, giờ ta cũng không đi, buổi tối ta mới ra ngoài.”

Edward bắt lấy cằm Brent, sau đó hôn một cái trên môi cậu.

“Giữa trưa gặp.”

Nói xong, Edward xoay người bước đi.

Brent ngơ ngác đứng trước cửa, nhìn Edward được một đám bảo tiêu vây quanh đi xuống lầu, đến lúc nhìn không thấy bóng dáng, cậu mới dùng sức đóng cửa lại.

Brent cảm thấy, làm nữ nhân Trung Quốc thì chính là như vậy, hầu hạ chồng ngủ, rời giường, sau đó đứng ở trước nhà, chờ chồng trở về, thỏa mãn nhu cầu, sau đó... Bản thân không có một chút ý chí và cuộc sống riêng.

Brent hừ một tiếng, sau đó trở lại giường, kéo chăn tiếp tục ngủ.

Bây giờ Christian đã có người hầu hạ, bản thân cậu cũng không còn chuyện gì làm, chỉ cần chờ buổi tối đến gặp mập mạp cùng đi bệnh viện thì tốt rồi.

Suốt cả ngày, Brent một tác cũng không rời khỏi mà ở bên người Edward bồi hần. Cùng hần đọc sách, viết chữ, đến toilet cũng phải đi nhanh về nhanh. (=|||||)

Brent phi thường phi thường không thích mối quan hệ bám như hình với bóng này, loại không có khoảng cách này làm cậu cảm thấy bị cưỡng ép, tựa như cả ngày đều ăn kẹo ngọt, vô cùng ngấy.

Mà Edward chỉ lẳng lặng ngồi một bên đọc sách hết nửa ngày không thềm nói chuyện hoặc chỉ làm chuyện riêng của mình, nhân tiện Christian bởi vì bị Edward ảnh hưởng cũng trở nên ngoan ngoãn hơn, có thể im lặng ngồi đối diện Brent mà học tiếng Anh.

Edward còn mua thêm rất nhiều bộ sách.

“Được rồi, bây giờ ta ra ngoài, có khả năng tối nay sẽ về trễ.”

Cuối cùng là ngồi khô queo đến chạng vạng Brent mới nhìn ra cửa sổ xem sắc trời. Cậu đứng dậy mặc áo, cầm lược qua toilet, tính toán sửa sang lại dáng vẻ mình một phen.

“Ăn xong cơm chiều rồi đi.”

Edward cúi đầu nói.

Brent từ chối,

“Không được, ta đã hẹn ăn cùng cùng bọn Sawada.”

“Ta sẽ cho người đưa người qua sau.”

Edward buông bút máy trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Brent.

Brent mạnh mẽ quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn Edward:

“Chuyện của ta, ta tự mình làm, không cần người đem bộ dạng đối phó với nữ nhân áp dụng lên người ta!”

Brent thích được tự chủ và độc lập mà giải quyết chuyện của mình, cậu yêu thích hắc ám, thích hỗn loạn, thích nơi nơi trở thành... Chính là phi thường phi thường không thích cảm giác bị người khác hoàn toàn toàn toàn mà chú ý chăm sóc.

Edward thần nhiên nhìn Brent:

“Ta không đối với nữ nhân như vậy. Ta chỉ làm những chuyện này với người.”

Brent liếc mắt nhìn Edward một cái,

“Buổi tối ta sẽ về, nhưng có khả năng hơi trễ một chút, người có thể phái người theo ta, nhưng tốt nhất đừng quấy rầy, ta còn chuyện muốn tự mình làm, nếu người như vậy, ta sẽ thấy thật mất mặt.”

Edward gật gật đầu,

“Có chuyện gì thì tìm ta, không cần đánh nhau cùng người khác, không cần phạm tội.”

Brent hừ lạnh một tiếng:

“Người không nên khống chế ta, ta chính là người như thế.”

Nói xong, Brent đi vào toilet, sau đó sầm cửa, nhìn vào gương sửa sang lại bề ngoài rồi vuốt toàn bộ mái tóc của cậu ra sau đầu, cuối cùng đẩy cửa, chỉnh chỉnh quần áo một lần rồi mới đi ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, Edward chưa nói một câu.

Brent tìm đến bọn mập mạp, mấy người trong phòng đã ăn uống được một hồi, toàn bộ bữa tối đều do mập mạp nấu. Xong xuôi mọi người cùng nhau bắt taxi đến bệnh viện thăm mẹ của mập mạp.

“Chúng ta đến bệnh viện.”

Brent đứng trước cửa ngăn một chiếc taxi, trực tiếp kéo cửa ngồi lên ghế phó lái.

Mập mạp, Sawada và Kagawa đều ngồi ở ghế sau.

Brent quay đầu nhìn bọn họ, thấy tất cả đều đã an vị thì cậu nói với tài xế:

“Được rồi, chúng ta có thể xuất phát.”

Lái xe gật gật đầu, nhấn chân ga, xe bắt đầu di chuyển.

Xe taxi đi không bao lâu, một chiếc xe ở góc đường phía sau cũng chậm rãi chạy theo.

Trong bóng đêm, chiếc taxi và chiếc xe nhỏ màu đen, một trước một sau nối đuôi nhau.

“Này, Brent, ta muốn hỏi người chuyện cá nhân một chút.”

Sawada cầm một điều một thuốc trên tay đưa qua cho Brent, Brent nhanh chóng tiếp nhận, sau đó đưa vào miệng, hít sâu một ngụm khói.

Ở bên người Edward không được phép hút thuốc, bởi vì ai kia phi thường phản cảm với mùi vị này. Nên Brent luôn thừa dịp lúc đi ra ngoài một mình vụng trộm mà hút.

“Người nói đi.”

Brent nghiêng mặt, cách miêng ngăn cách trong xe nhìn Sawada.

Hắn híp híp mắt, cười nói:

“Ngày đó ta thấy, tên mỹ nam tử trong nhà ngươi là ai? Sẽ không là nam nhân đi? Ha ha.”

Người tài xế nghiêng đầu đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của Brent, bởi vì những lời này của Sawada mà trong ánh mắt của gã đàn ông nhất thời có những ý tứ hàm xúc không rõ.

Brent nhanh chóng liếc mắt nhìn gã một cái, nhúu nhúu mày, lạnh lùng nói:

“Đừng nói lung tung, chỉ là người quen thôi... Sawada, xem ra ngươi là đang hy vọng năm sau ta sẽ đến thăm mộ của ngươi đi?”

Sawada ngẩng đầu ha ha ha cười, khiêu mi, ngả ngón nói:

“Người kia vừa thấy đúng là rất đẹp a~, là người phương Đông chúng ta, đúng không?”

Brent gật gật đầu,

“Đúng vậy.”

“Con mẹ nó, khôn nạn! Cút ngay!”

Bọn Brent còn đang nói chuyện thì gã đàn ông tài xế đột nhiên vươn đầu ra cửa sổ, hướng về phía trước rống lớn một tiếng.

Brent mạnh mẽ quay đầu, thấy một chiếc xe hơi đen bóng chắn trước đầu xe, ngăn cản đường đi.

Bên trong đi xuống là hai người đàn ông cao to. Trong tay hai người đều cầm súng, đi đến bên cửa sổ xe người tài xế.

“Lão kia, cầm miệng thối của ngươi lại!”

Người nọ hung tợn nói.

Vừa rồi tên tài xế còn ra vẻ hung thần ác sát, bây giờ đã bị dọa đến tiểu ra quần, giơ hai tay lên, nhìn chăm chăm vào bọn họ, cái gì cũng không dám nói.

“Ngươi này đồ lợn da vàng! Cuối cùng cũng bị chúng ta bắt, lúc trước đến khu âm ty nên bọn này không động thủ được, hiện tại các ngươi tự mình đưa tới cửa, chúng ta như thế nào lại buông tha?”

“Cút xuống đây cho ta.”

Một gã đàn ông cao to trong đó kéo cửa, một hùng hùng hổ hổ một bên lấy súng chĩa vào đầu Sawada.

Sawada giơ hai tay, sau đó cười cười:

“Chuyện gì cũng từ từ nha ~ ông anh.”

Bọn Brent cũng xuống xe, đứng một bên. Brent không nói lời nào chỉ ở một bên nhìn xem đây rốt cuộc là tình huống gì.

Người nọ quay đầu, nói với một gã béo bên cạnh:

“Thúc thúc, chính là tên tiểu tử này, lần trước tại The Rose bar đã đánh ta một trận.”

Gã đàn ông trung niên đi tới, hai tay khoanh trước ngực, cười nhạo nói:

“Ngươi chính là bị loại này đánh? Trời, cũng quá mất mặt!”

Tên thanh niên cao cao trắng trắng tựa hồ bị lời nói của gã trung niên làm cho tức giận, vì vậy muốn ở trước mặt gã chứng tỏ mình không vô dụng như thế, liền lập tức hung hăng cho Sawada một quyền, mà còn dùng cán súng đánh lên.

Sawada nhất thời ôm bụng, cúi đầu hừ vài tiếng nhưng không có kêu to.

Tên thanh niên quay đầu, hướng thúc thúc hắn hắc hắc cười đắc ý vài tiếng.

Brent từ nãy giờ im lặng đứng một bên là chỉ chờ cơ hội bọn họ không chú ý liền hung hăng đạp một cước vào hông tên thanh niên cao cao nọ, hẳn ta nhất thời không đứng vững, ngã nhào trên người béo thúc thúc, hai người cùng nhau ngã xuống.

“Chạy mau!”

Brent hô một tiếng, kéo tay mập mập còn đang ngẩn ngơ đứng rồi xoay người bỏ chạy.

Kagawa cũng kéo Sawada chạy theo.

“Các người muốn chết!”

Gã béo kia đẩy tên thanh niên qua một bên, đứng trên đường đối với bọn Brent rống lớn một tiếng, sau đó rút súng lục ra bắn hai phát về phía mập mập.

“Phanh – phanh –!”

Nghe thấy tiếng súng, Brent sửng sốt, quay sang nhìn thì phát hiện mập mập đã ngã xuống vũng máu, đại khái là đùi và phần eo trúng đạn rồi, cả người cậu trai đều là máu.

Mập mập run rẩy vài cái, sau đó bất động.

Sawada và Kagawa lằng lằng đứng đó.

Brent nghĩ đến mập mập đã chết, nhất thời lửa giận bạo phát, đôi mắt muốn đỏ rực, không nói hai lời, rút kiếm bên người Kagawa vọt đến, đâm vào bụng gã mập một kiếm.

“Ta giết người!”

Brent rống lớn một tiếng.

Sau đó nhanh chóng rút trường kiếm ra, màu máu đỏ tươi bắn trên áo Brent.

“Đi chết đi –!”

Brent đỏ hồng đôi mắt, mạnh mẽ đánh một quyền vào gã, một chân dẫm vào vết thương trên bụng, cầm lấy trường kiếm đối với gã béo mà không ngừng đâm tới!

Brent dùng hình thức điên cuồng này đâm nát người gã ta. Thẳng đến khi gã béo một chút động tĩnh cũng không có mới thôi.

Bây giờ nhìn gã giống như là một miếng giẻ rách nằm bên đường.

Mà tên thanh niên vóc dáng cao to đứng ngơ ngác một bên, nhìn cả người Brent đều là máu liền xoay người che miệng không ngừng nôn mửa, sau đó nhặt khẩu súng trên mặt đất, đỡ tường chạy trốn chết.

Một màn này, máu me đến ghê tởm.

Gió hây hây thổi nhẹ mang theo một chút vị đạo của máu.

Dịch ruột màu xanh từ bụng của gã béo bị Brent đâm mấy nhát giờ như thổi rửa.

“Brent! Tên này hình như là cảnh sát, chúng ta vẫn là nên đi thôi!”

Sawada trước tiên xoay người nhìn tên thanh niên cầm súng ống chạy đi, dường như chỉ là một cảnh cục, còn gã béo mới là thân thích của cảnh sát.

Sawada lập tức đi đến trước mặt Brent, muốn kéo cậu đi.

Brent một tay cầm kiếm, đứng giữa con đường bị Sawada lôi kéo. Đến khi thời điểm phục hồi lại tinh thần thì bốn phía đã vây quanh xe cảnh sát.

Đèn xe cảnh sát chiếu vào gương mặt đầy mồ hôi của Brent, nhất thời chiếu sáng cả một thân dính đầy máu và đôi đồng tử của cậu.

Mặt Brent không chút thay đổi nhìn quanh bốn phía, sau đó nuốt nuốt nước bọt, quay sang nhìn mập mập được một đám nhân viên khoác áo trắng đưa lên cang.

Giờ phút này, trên người trên mặt Brent, còn có trường kiếm trong tay, đều là máu.

Những sợi tóc đỏ chói tán loạn tung bay nhưng vẫn không che được đôi mắt bừng bừng sát khí của cậu.

“Làm sao bây giờ?”

Sawada đứng bên cạnh Brent, cúi đầu hỏi một câu nhưng giọng nói cũng không thấy có chút gì khẩn trương.

Brent đột nhiên nhếch môi cười cười, nụ cười phi thường quỷ dị.

Sawada quay đầu, ngơ ngác nhìn Brent. Biểu tình nhất thời khẩn trương lên.

“Chúng ta là cảnh sát NewYork, hiện tại bắt người khả nghi tội mưu sát! Buông vũ khí trong tay xuống!”

Cảnh sát bốn phía đều giơ súng, đem Brent vây chính giữa, bọn họ nhìn Brent giống như quái vật, một đám người biểu tình hề hề khẩn trương.

Sawada đứng bên người cậu, cảnh giác nhìn bốn phía, thấp giọng nói,

“Brent, chúng ta vĩnh viễn ở bên cạnh người. Con mẹ nó, có chết cùng chết!”

Sawada nghĩ nghĩ, lấy tính tình của Brent, chắc hẳn sẽ không thành thành thật thật mà giơ tay đầu hàng, nên liền tính là ngư tử vọng phá (*) cũng tuyệt đối không đầu hàng. Mà chính Sawada cũng sẽ không để mặc anh em của mình bị như vậy. Nên cuối cùng có chết cùng chết.

(*) Cá chết lưới rách hoặc sức hòng gây gọng =]]

Bị xe cảnh sát vây quanh, Brent quay đầu nhìn Sawada, đột nhiên nhếch môi cười cười, nhìn về bốn phía, cầm trường kiếm còn dính máu trong tay ném xuống đất.

Sau đó lấy súng ra dùng sức quăng trước mặt cảnh sát, giơ hai tay, mặt không chút thay đổi lớn tiếng nói:

“Người là ta giết! Không có bất cứ liên quan nào tới bạn của ta!”

Sawada và Kagawa đồng thời ngậy người, quay đầu, nhìn về phía Brent, thấp giọng hỏi:

“Brent, chẳng lẽ người muốn ngồi tù?”

“Cái loại địa phương này rõ ràng chính là Địa Ngục.”

Brent chớp mắt:

“Địa Ngục? Nga, không, Sawada, ta quả thực cảm thấy như sắp được bước vào cánh cửa Thiên Đường.”

Hai người khó hiểu nhìn Brent.

Cảnh sát nhanh chóng xông tới, trước đem hai tay Brent còng lại, sau đó lục soát túi toàn bộ trên người cậu. Phóng viên bên cạnh đã nhanh chóng tới, đối với Brent không ngừng chụp ảnh.

Pháp y và cảnh sát đã đem hiện trường cách ly ra, ánh đèn flash chớp nháy không ngừng, lưu lại chứng cứ phạm tội.

Sawada và Kagawa cũng đi theo xe cảnh sát, nhưng mà không phải cùng ngồi một chiếc với Brent.

29. Chương 29: Ngồi Tù (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Bọn họ cuối cùng được đưa đến một nơi gần nhất “Cục cảnh sát Tây thành.”, chủ yếu là nơi này được quản lý khá an toàn.

Brent, Sawada và Kagawa đều bị cách ly nhau, hơn nữa còn phải thay phiên vô phòng thẩm vấn.

Brent đối với việc bản thân giết người thú nhận không chút e dè, thái độ rất phối hợp làm cảnh sát cảm thấy rất kinh ngạc.

Bình thường tội phạm giết người ngay từ đầu sẽ không nói một câu hoặc sống chết không chịu thừa nhận chính mình phạm tội, hơn phân nửa là chịu không nổi cảnh sát thay phiên nhau thẩm vấn và song song đó là tra tấn tinh thần đến cuối cùng mới chịu nhận tội.

Brent từ đầu đã rất sáng khoái nên làm bọn họ không thể không kinh ngạc.

Ngược lại Sawada và Kagawa vẫn giải thích Brent sở dĩ giết gã béo kia đều là xuất phát từ tự vệ – là do gã kia rút súng ra trước, muốn giết chết toàn bộ bọn họ, sau đó tỉ mỉ đem sự tình chân tướng nói một lần.

Sawada đối với thái độ tiêu cực của Brent rất là bức bối, nhưng lại không thể nào được giáp mặt cùng cậu để trao đổi, nên chỉ có thể mang về mặt âm u ngồi trong phòng thẩm vấn, cả người đều toát ra lãnh khí âm u.

Thẩm vấn bắt đầu từ tám giờ, đến mười giờ vẫn chưa kết thúc. Nhưng cục cảnh sát lại tuyệt đối không cho phép bọn họ ngủ.

Mặt Brent không chút thay đổi ngồi trong phòng thẩm vấn.

Bên ngoài lại truyền đến thanh âm của tiếng mở cửa.

Brent ngược lại cảm thấy may mắn, vì mình xử lý một lão cảnh sát mà đến bây giờ còn chưa bị cảnh sát ngược đãi, phỏng chừng loại chuyện này phần lớn đều tiến hành lúc nửa đêm. Bằng không sao phải chờ đến tận bây giờ?

Brent khép hờ đôi mắt, thậm chí còn chuẩn bị tốt tư tưởng sắp bị ngược đãi.

“Còn có gì muốn hỏi? Ta chỉ có thể nói, ta thật sự không biết hắn là cảnh sát, nhưng là ta không thể không giết hắn, tình huống lúc đó, hắn không chết thì chính là ta chết.”

Brent bị người thay nhau thẩm vấn suốt hai tiếng, hiện tại có điểm mệt mỏi nên cúi đầu, mặt không chút thay đổi ngồi đờ đẫn tay sáng bóng.

Ngoài cửa không có người nói chuyện, Brent chỉ nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đi đến phía mình.

Cậu mạnh mẽ quay đầu, thấy Edward bắt động thanh sắc đi vào, một cảnh sát đứng sau lưng hắn đóng cửa lại, còn cúi đầu khom lưng, cười hì hì nói:

“Ngài Edward, hai người cứ chậm rãi nói chuyện, chúng ta còn rất nhiều thời gian! Hắc hắc...”

Edward gật đầu,

“Vất vả.”

Sau đó trực tiếp đi vào.

Brent sửng sốt, thấy Edward đi đến, lập tức theo phản xạ mà đỡ bàn đứng lên, biểu tình trên mặt kinh hoàng.

Brent đối với vẻ mặt lạnh lùng của Edward lúc nào cũng sợ hãi, mà còn sợ hãi một cách không lý do.

Cái loại biểu tình lơ phơ không sao cả ban nãy của cậu từ khi thấy Edward đã bay mất tâm mất tích.

“Người... Người như thế nào lại ở đây?”

Brent há mồm nói chuyện.

Cả người Edward lãnh khí dọa người, trên người tuy rằng mặc tây trang hắc sắc, nhưng mái tóc đen bóng vẫn lại không giống ngày thường ngay ngắn chỉnh tề, đêm nay đặc biệt tùy ý mà tán loạn hai bên, khiến hắn càng thêm cực kỳ băng lãnh, biểu tình thì có vẻ phi thường không vui.

Brent chớp mắt, cước bộ vô thức lùi về sau.

“Chát –“ một tiếng, Edward nâng tay hung hăng tát Brent một cái.

“Ta...!”

Brent che má lại, muốn chửi ầm lên, nhưng tầm mắt ai kia lại lạnh lùng nhìn cậu. Brent nhất thời không nói được một câu, chỉ nghiêng mặt, cúi đầu.

Biểu tình trên mặt Edward có chút mệt mỏi, đại khái là thân thể không thoải mái, ho khan vài tiếng, ngồi xuống đối diện Brent. Hai tay để trên đùi, thản nhiên nói:

“Người thật lợi hại, vừa ra khỏi cửa liền giết một cảnh sát New York.”

Nói xong, Edward liền đem một đồng ảnh chụp từ trong túi ra, ném lên bàn.

Brent nhìn nhìn đồng ảnh đó, đều là hiện trường vụ án, tử trạng của gã béo kia cực kỳ thảm hại – thi thể to mập nằm giữa đường, cả người đều máu me không rõ.

Brent liếc nhìn Edward một cái, xoay người, ngón tay miết bên cạnh bàn, gắt gao mím môi không nói lời nào.

Edward nheo nheo đôi mắt lại, nhìn chăm chăm vào Brent,

“Trả lời ta.”

Brent sững sốt, nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi nói với Edward:

“Mẹ nó, tên khốn nạn kia bắn vào mặt mày hai phát! Hiện tại hân sống chết ra sao ta còn không biết! Không giết gã ta thấy chính mình con mẹ nó chẳng phải nam nhân!”

Edward lạnh lùng nói:

“Ngây thơ.”

Brent hừ lạnh một tiếng, hung tợn nói:

“Đúng vậy, ta chính là ngây thơ! Ta chính là muốn giết hân! Ai làm thương bạn bè ta, ta liền không buông tha cho kẻ đó! Tuyệt đối không!”

Edward im lặng ngồi đối diện Brent, im lặng không nói, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nóng giận của cậu.

Brent buông mi mắt, ngồi xuống chiếc ghế thảm vấn sau ngọn đèn cường liệt, toàn bộ biểu tình trên mặt đều bị thấy nhất thanh nhị sở không sót chút gì.

Một lát sau, Edward nói:

“Ta sẽ không để người bị giam, nhưng người còn phải ở lại đây vài ngày, chính mình thành thật một chút, không cần chống đối bất luận kẻ nào, ta làm việc cũng dễ dàng hơn.”

Nói xong, Edward chống bàn đứng lên, tính toán rời đi.

“Fuck con mẹ người! Ai cần người giúp?!”

Brent mạnh mẽ chụp bàn đứng lên, hung thần ác sát nhìn Edward.

Edward nhướn nhướn mi, lại ngồi xuống.

“Người muốn vào tù?”

Brent không nói lời nào.

“Người biết rõ những kẻ trong ngục tù là người như thế nào sao? Giết người, phóng hỏa, cưỡng gian... Những người đó thứ gì mà chưa trải qua, người muốn cùng những kẻ đó sinh hoạt?”

Brent hừ lạnh một tiếng:

“So với ở cùng người còn khoái hoạt hơn! Nhà tù thì có làm sao? Ta còn sợ chác.”

Brent đột nhiên cảm thấy chính mình giờ phút này dị thường bình tĩnh, cả người tràn ngập ý chí chiến đấu, chỉ cần là hy vọng của Edward, cậu vẫn là không nhịn được mà làm trái ý của hắn.

“Đừng vọng tưởng có thể khống chế ta.”

Brent ngẩng đầu lên, ngạo mạn nhìn về phía Edward.

Đúng vậy, sợ hãi chính là phải luôn khom lưng uốn gối.

Sợ hãi chỉ càng làm cho bản thân chùn bước trước những áp bách cường quyền!

Brent quyết định không cần phải sợ hãi và rụt rè nữa.

Edward đột nhiên nhếch môi, thấp giọng cười cười.

Brent nhất thời cảm thấy trái tim của mình như rơi xuống, không rõ giờ phút này cảm xúc của Edward là cái dạng gì.

Brent lại một lần nữa cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn cố lấy dũng khí, làm cho chính mình bình tĩnh mà nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lùng thâm trầm kia.

“Như người mong muốn.”

Xuất hồ ý liệu (*), Edward cũng không bởi vậy mà tức giận, ngược lại hắn còn chống chân đứng lên. Sau đó chậm rãi đi tới cửa.

(*) Ý chỉ bất thành linh.

Edward luôn luôn trầm tĩnh, Brent rất ít khi thấy bộ dạng hắn sinh khí. Người luôn tự nhận là không có tình cảm như Brent rốt cục cũng phát hiện giờ đây cảm xúc của bản thân trước mặt người này lại cực kỳ dao động.

Vì thế, Brent chỉ có thể thất bại thảm hại.

“Có ý gì?!”

Brent cuối cùng nhịn không được, đánh vỡ sự trấn định của bản thân, xoay người, thẳng tắp nhìn về phía Edward.

Edward nghiêng mặt đi, khóe môi đỏ sẫm mang theo nét cười ý vị thâm trường:

“Bé cưng, nếu ngươi cảm thấy đó là Thiên Đường... Ta nghĩ, quả thực là như thế.”

Nói xong, Edward kéo cửa, đi ra ngoài.

Thân mình Brent mềm nhũn, tê liệt ngã xuống ghế ngồi, hai tay ôm đầu, không nói ra lời.

Edward, lúc trước ta chưa bao giờ nhìn thấu ngươi, mà ngươi cũng không hề để ý ta còn trẻ ngây thơ nông cạn, không nói lý.

Khi đó, chúng ta còn chưa nói lời yêu.

Khi đó, ngươi thậm nghĩ chỉ muốn giữ lấy.

— Brent Louis

Giống như Edward đã nói.

“Như người mong muốn.”

Brent cuối cùng cũng vào ngục giam, trung gian còn phải một lần vào tòa án, là nơi mà công tố kiểm sát viên đã nhắc đến với cậu, hơn nữa toàn bộ tòa án thậm vẫn đều được đóng chặt, không được xét xử công khai ra ngoài.

Sau cùng Brent chỉ bị phán án hai năm, tội danh chính là tự vệ quá độ.

Edward từ đầu tới cuối đều không hề ra mặt, bao gồm cả ngày mở phiên tòa.

Nhưng Brent biết Edward đã thao túng tất cả, chỉ là cậu không biết sau lưng rốt cục Edward đã làm cái gì. Thời điểm lúc đó một số ít người nắm quyền lực, đại đa số còn không phải là một con rối thôi sao?

Trong nhà Edward tài khí đều lớn mạnh. Bản thân hắn cũng thủ đoạn âm ngoan, tính cách cay độc. Chính mình ở trước mặt hắn phản kháng quả thật là quá ngây thơ và hèn mọn.

Kỳ thực Brent hiểu được, Edward hoàn toàn có thể làm cho cậu vô tội, đối với công chứng là dư luận dè dặt, chỉ cần Edward nguyện ý.

Đương nhiên, Edward cũng có thể làm cho cậu vạn kiếp bất phục.

Toàn bộ chứng cứ phạm tội của cậu đều nằm trong tay Edward – Brent rất tin tưởng vào điều này.

Lập hội cướp bóc giết người, hành hạ cảnh sát đến chết, tính tội trạng, Brent hoàn toàn có khả năng cả đời trong tù, bởi vì NewYork không có án tử hình, cho dù chính mình có “Nghiep chương nặng nề, chết chưa hết tội”, cho nên sẽ không bị luật pháp tử hình.

Bất quá, điều kiện tiên quyết là, Edward muốn làm như vậy.

Sau khi tội danh thành lập, Brent trực tiếp bị đưa đến ngục giam “Đảo thành” NewYork.

Nhà tù này là nhà tù tạm giam lớn nhất NewYork.

Ngày đó bắt giam, Brent bị chuyển đến khu Manhattan.

Cảnh ngục ở Manhattan đang chờ Brent, Brent lẳng lặng ngồi trong phòng gặp mặt tạm giam, hai bên là hai người cảnh sát cầm súng ống đen ngòm. Người cảnh sát đưa Brent đến không biết vào phòng cách vách nói nói gì đó, qua một hồi lâu mới đi ra.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, Brent mới bị mang ra, ngồi sau tấm lưới sắt xe cảnh sát.

Xuất phát từ khu Manhattan, ước chừng một giờ sau, Brent phát hiện chính mình được đưa đến bờ biển.

“Được rồi, xuống xe.”

Cảnh ngục nói một câu. Brent ngoan ngoãn đi xuống. Một trận gió biển thổi lại, trong khoang mũi tràn đầy khí tức hương biển Đại Tây Dương.

Xoay người nhìn qua, cách ven biển ước chừng 2 cây số là một hòn đảo nhỏ, trên đảo có rất nhiều loại kiến trúc thấp bé.

Brent biết, ngục giam cậu sắp vào đang ở trước mặt.

30. Chương 30: Ngồi Tù (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Sau khi vào ngục, Brent phát hiện chính mình thế nhưng không ở chung với bất cứ người nào, mà một mình một phòng, hơn nữa điều kiện cũng không tệ lắm. Thái độ của cảnh ngục đối với cậu rất cung kính, cũng không thấy cảm giác đi ngồi tù mà giống như là lên hoang đảo nghỉ phép thì đúng hơn.

Điều kiện trên hòn đảo này tốt lắm, phong cảnh mê người, nhưng bốn phía đều là biển, không thể trốn đi, không có tự do.

Này không phải mơ, mà là hoàn toàn chân thật. Brent phát hiện chính mình bị vây xung quanh toàn là những người trọng phạm đa màu.

Ban đầu Brent cũng không quen cảm giác bị cầm tù này, nhưng dần dần, Brent cố tìm kiếm đủ loại hình thức để tiêu thời gian.

Còn có một vài ngục tốt mang đến cho cậu vài quyển sách để trên bàn trong phòng, tỷ như: [Linh hồn cứu thực]. Nói là có người bên ngoài đưa vào cho cậu.

Brent cực kỳ chán ghét nhưng bộ sách khoác áo chủ nghĩa tư bản giả nhân giả nghĩa giảng đạo lý mưu sinh, nhưng là, ở trong này nhằm chán đến cực điểm, Brent đành phải nằm trên giường mà đọc sách.

Hơn nữa, mới một tháng đầu, bọn Sawada và Kagawa đã đến đây thăm cậu, nói một nói hai, nói đến tình huống bên ngoài, Brent cũng biết mập mạp còn chưa chết, chỉ là bị trọng thương nên cần tĩnh dưỡng.

Vì thế Brent cũng thở nhẹ một hơi.

“Mẹ nó, bọn họ như thế nào lại không cho ta mặc kimono!”

Sawada bởi vì người trông coi ngục giam năm lần bảy lượt không cho hắn mặc kimono mà tức muốn chết, gương mặt anh tuần cũng lộ vẻ âm u.

Hai tay Brent chống cằm, nghiền ngẫm cười cười, giờ phút này cậu giống như một thiếu niên bình thường có chút nghịch ngợm.

“Tại sao?”

Ngục tốt đứng bên cạnh bọn họ, bắt quá giống như không nghe thấy gì, chỉ chấp tay sau lưng đứng đó, cũng không nhắc nhở bọn họ thời gian còn bao nhiêu, Brent cảm thấy chính mình ở trong này đặc biệt được chiều chuộng.

Sawada đột nhiên cười cười,

“Đồ ngốc này, dĩ nhiên là quá đẹp rồi, như vậy sẽ kích thích tính dục của phạm nhân! Thật con mẹ nó vớ vẩn!”

Sawada bị buộc phải thay thành áo lực sắc rộng thùng thình, nhìn cứ như bệnh nhân.

Hơn nữa trên áo còn có số hiệu XXXL.

Bộ dạng Sawada cao cao gầy gầy, mặc như vậy nhìn vô thật đúng là xấu tệ.

Brent khụ một tiếng, thấp giọng nói:

“Sawada, tin tưởng ta, ngục tốt này chỉ là muốn tốt cho ngươi. Nơi này đều là trọng phạm, bọn họ lâu ngày còn chưa được phóng thích, nếu ngươi mặc quá lộ liễu, tính dục của bọn họ sẽ bị khơi mào..”

Brent liếc mắt nhìn Sawada một cái,

“Thì ngươi là nam nhân.”

“Nói không chính xác thời điểm ngươi vừa ra cửa, không bao lâu sẽ có vài phạm nhân lao đến đem ngươi đè xuống, công khai cưỡng dâm ngươi, dưới tình huống này, cảnh ngục không thể giết người, chỉ có thể tốn chút thời gian để khống chế cục diện, mà nội trong thời gian ngắn ngươi đã bị thay phiên nhau đùa chết...”

Sawada cúi đầu kinh hô một tiếng, vội vàng lấy tay kéo áo mình lại, đem cổ che khuất.

Brent trời sinh đối với hắc ám dơ bẩn so với người khác miễn cảm hơn nhiều, việc này chưa từng có ai nói qua với cậu, nhưng mà Brent hiểu được, hơn nữa cảm thấy có thể hoàn toàn lý giải.

Thời gian dài bị giam cầm chính là áp lực nhân tính, đa số thời gian ở trong ngục đối với nam nhân chính là triệt để lãnh đạm.

Nói đến trước đây một tháng Brent cũng không biết gì về sự kiện cưỡng dâm trong ngục. Coi như là khác phái luyện, vài năm không nhìn thấy nữ nhân, đến lúc đó, thấy diện mạo xinh đẹp, nam nhân trẻ tuổi đáng người mãnh khảnh cũng nổi thú tính.

Brent thực may mắn vì chính mình được bảo hộ tốt lắm, bằng không dựa vào bộ dáng, diện mạo của mình trong mắt trọng phạm có bao nhiêu mê người – hẳn là cậu đã sớm bị đùa chết.

Cho dù không chết, cũng trở thành phế nhân.

“Người không có việc gì đi?”

Sawada khấn trương nhìn Brent.

Tuy rằng hấn háo sắc muốn chết, nhưng đối với Brent vẫn là bạn chí cốt.

Brent nhún nhún vai, mặt không chút thay đổi nói:

“Nếu bọn họ có thể ngoạn ta, sẽ không chờ đến bây giờ còn chưa động thủ.”

Brent thậm chí còn cảm nhận được, thời điểm mỗi lần cậu được cảnh ngục hộ tống đi qua hành lang để đến nhà ăn, những nam nhân cường tráng khác chủng tộc cách lưới sắt mà dùng ánh mắt cơ khát nhìn cậu.

Sawada còn chưa rõ Brent có ý tứ gì, thì chung quy trạm canh gác đã thối còi.

Brent phát phát tay:

“Được rồi, lần sau lúc vào thì nghe lời cảnh ngục nói, bọn họ vẫn là người có suy nghĩ.”

Sawada gật gật đầu,

“Brent, bây giờ mập mạp đã có thể đi lại, bác sĩ nói thương thế cũng không nghiêm trọng, cũng không có vấn đề gì lớn. Bởi vì không có chấn thương đến xương sống, nên sẽ không lưu lại di chứng.”

Brent thở ra một hơi, dời mắt nhìn Sawada nói:

“Vậy là tốt rồi, các người hãy chiếu cố hấn tốt, hơn nữa còn phải làm việc thật tốt cho Brando. Bây giờ chỉ có bọn họ là chỗ dựa cho chúng ta, chờ ta ra ngoài, chúng ta sẽ phát triển mặt khác, hai năm, cũng không dài... Còn có, giúp ta chăm sóc Christian.”

Sawada nhú nhú mày,

“Brent, chuyện này ta phải nói cho người, sau khi người bị giam ta và Kagawa có đến nhà người, nhưng là, em gái người giống như là bị người mang đi...”

“Có phải Edward không?”

Brent đột nhiên kích động hỏi, người Brent quan tâm nhất vẫn là Christian, dù là chuyện gì có dính đến Christian, Brent đều luôn luôn khấn trương, nhưng người có quan hệ duy nhất với Christian cũng chỉ có Edward.

“Edward? Có phải là người nam nhân lần trước trong nhà người không? Nếu như hấn gọi là Edward, thì đúng là hấn.”

Sawada gật gật đầu.

Brent nhú mày, phát tay nói:

“Được rồi, ta đã biết. Ở nơi hấn cũng tốt...”

Ít nhất Edward sẽ không thương tổn cô bé, mà Christian cũng rất thích hấn.

Brent buồn rầu nghĩ, lúc trước chính mình quật cường như vậy, có phải hay không đã sai lầm rồi. Bây giờ đã hoàn toàn rơi vào tay của Edward.

Sau khi hai người hàn huyên một ít chuyện, Sawada lập tức rời đi, từ đầu đến cuối, hấn không nghe thấy ngục tốt nói cái gì “Đã đến giờ” linh tinh này nọ.

“Chúng ta nói chuyện bao lâu rồi?”

Brent đứng dậy, nhìn vào người cảnh ngục bên cạnh.

Người nọ nhún nhún vai, lắc đầu, vẻ mặt không sao nói:

“Không biết, một giờ... Có lẽ nửa giờ...”

Brent cúi thấp đầu thở dài một hơi, lấy tay dè dè huyết thái dương, xoay người lập tức đi ra khỏi phòng khách thăm tù nhân.

Phần ăn hằng ngày của tất cả mọi người trong nhà tù đều là bánh mì trắng, còn đi kèm với ít súp để dùng chung với bánh mì.

Bánh mì được sản xuất trong hệ thống nhà tù – trong ngục giam “Đảo thành” có hệ thống sản xuất riêng của chính nó. Bình thường, trong ngục giam sẽ lựa chọn ra 20 người, những tù nhân nhỏ từ một năm trở lại sẽ phụ trách việc làm bánh mì, cho nên tình huống thường ngày cũng khá tốt đẹp, bằng không trong nhà xưởng sẽ xảy ra mâu thuẫn và bạo lực xung đột.

Cho tới bây giờ, Brent cảm thấy bánh mì ở đây cũng ăn rất được, nhiều khi so với bên ngoài còn tốt hơn, bất quá chỉ toàn là bánh mì lúa mạch, nhưng dù sao cũng rất tốt.

“Brent, ra đây một chút.”

Brent đang nằm trên giường xem quyển sách “Cho linh hồn được một lần tắm” nhằm chán, toàn bộ đều là thuyết giáo ngôn luận già cỗi, Brent xem thiếu chút nữa cũng ngủ gật. Nhưng là bên trong có vài từ mới, lúc trước rất ít khi thấy, bây giờ nhận thức nên có chút khó khăn.

“Người nào?”

Brent đứng dậy hỏi cảnh ngục.

Cảnh ngục không đáp, chỉ phất tay nói:

“Người ra sẽ biết.”

Brent ừ một tiếng, từ trên giường đứng dậy, dây xích trên chân kéo trên mặt đất, phát ra âm thanh trầm thấp.

Trong ngục giam không có cửa sổ, nhưng Brent biết ngày bây giờ đã muốn chạng vạng, trời đại khái đã đen, bọn họ vừa ăn qua cơm chiều.

Hai cảnh ngục một trước một sau nhìn Brent từ phòng giam đi ra, xuyên qua hành lang, ngọn đèn mờ nhạt chiếu rọi trên mái tóc đỏ au của cậu. Brent phát hiện tóc mình thế nhưng đã dài, che khuất cả ánh mắt.

Như thế này càng làm khuôn mặt cậu thêm đẹp, cũng càng thêm âm khí.

“Được rồi, vào đi thôi.”

Cảnh ngục đẩy cửa phòng khách, Brent nhất thời ngây ngẩn cả người.

Edward một thân tây trang đen huyền đoan chính ngồi đối diện, nhìn chăm chăm vào chính cậu.

“Tiến vào.”

Edward thấp giọng nói, phía sau hắn còn có hai người mặc tây trang, thân hình vạm vỡ, hai tay giao trước ngực, cung kính đứng phía sau Edward.

Ánh đèn trên trần hân ám, làm cho gương mặt vốn đã trắng bệch của Edward lại càng trắng hơn. Mái tóc đen phân tán hai bên má, nơi viền mắt cũng thâm đen một vòng.

Người nọ cứ như vậy vô thanh vô tức ngồi kia, nhưng lại mơ hồ như đang khống chế hết mọi thứ trong gian phòng này.

Brent chán ghét cảm giác không nhìn thấu được thứ gì.

Edward cứ như là một tòa thành cổ kính, hoa lệ mà quỷ dị. Brent ngược lại thật sự hi vọng Edward cứ như những công tử nhà giàu, quần áo lụa là, hung hăng càn quấy, không việc xấu nào mà không làm.

“Đi vào nhanh lên.”

Cảnh ngục phía sau nhắc nhở Brent, Brent gật gật đầu, nhắc chân đi vào.

Thời điểm Edward ngồi trên ghế đối diện, cảnh ngục phía sau đem còng tay tới, muốn đem Brent khóa vào.

“Không cần,”

Edward vươn tay, chậm rãi phát phát, ý bảo bọn họ đều đi ra ngoài.

“Vâng, ngài Edward, các người chậm rãi nói chuyện.”

Cảnh ngục cúi đầu khom lưng cười cười, cười đến mức da mặt nhăn nhó thành một đoàn y như chó pug rồi mới xoay người đi ra ngoài, hai người bảo tiêu bên cạnh Edward cũng đi ra theo.

Hai người trầm mặc không lên tiếng ngồi đối diện nhau, Brent cúi đầu, không nói lời nào, đáy lòng âm thầm hi vọng mau mau chấm dứt loại khổ hình này.

Brent cũng cảm thấy, chính mình không có khả năng thắng được Edward.

Cậu mười lăm tuổi, bất quá Edward đã hai mươi lăm. Như vậy, thời điểm cậu hai mươi lăm tuổi, vẫn như thường thất bại bởi Edward ba mươi lăm tuổi.

Thế nhưng Brent hi vọng còn có thể giữ lại chút tôn nghiêm trầm mặc.

Trong lúc hai người đều im lặng, từ phía Edward tràn ngập một cổ sát thương mờ ảo.

“Có cái gì không hài lòng?”

Edward mở miệng nói chuyện trước, thanh âm kia vẫn rất thản nhiên, tựa hồ giống như dĩ vãng.

Brent nhún nhún vai:

“Không có cái gì không hài lòng... Ngoại trừ bánh mì trắng.”

Edward nhìn nhìn cậu.

Brent khụ một tiếng, nghiêng mặt đi nói:

“Ta nghĩ nên đổi thành bánh mì, ta cảm thấy, có lẽ sẽ tốt hơn.”

Edward gật gật đầu.

“Ta đã biết.”

Hai người lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Edward cứ như vậy lẳng lặng nhìn gương mặt Brent, tựa hồ muốn đem tất cả tính tình trẻ con của cậu khắc vào trong mắt.

Brent bị nhìn đến không kiên nhẫn.

“Ta đi trước.”

Nói xong, Brent đứng dậy xoay người đi ra cửa.

Edward chưa nói cái gì, mặc cho Brent rời khỏi.

31. Chương 31: Ngồi Tù (3)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Đối với việc Edward đột nhiên đến, Brent cũng không cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng hắn thường xuyên đến thì đúng là có chút ngạc nhiên. Nhất là Edward có thể ngồi đối diện suốt một giờ, khi hắn dừng lại nhìn chằm chằm gương mặt cậu, Brent sẽ cảm thấy cả người khó chịu.

Edward trầm mặc, băng lãnh, ngoan độc, tàn khốc, những điều này Brent đã sớm biết, cho nên, giống như chúng ta thường nói – bởi vì biết rõ, nên mới sợ hãi.

Tháng này đây đã là lần thứ tư, chẳng qua địa điểm đổi thành trong phòng giam của cậu.

Brent rút cục nhìn không được, vỗ bàn đứng lên, hướng Edward rống to:

“Đừng mẹ nó nhìn ta nữa! Phiền chết!”

Nói xong, Brent xoay người muốn đi ra ngoài. Xích sắt trên tay đung phải trụ giường phát ra tiếng vang trầm đục.

“Phanh —!” một tiếng súng vang.

Brent cảm nhận được viên đạn bay xẹt qua bên tay mình, nháy mắt oanh một tiếng, sau đó lập tức lưu lại vết đạn trên vách tường, những mảnh vụn bắn tung tóe trên cánh tay và cổ Brent.

Brent vươn tay sờ sờ cổ, thản nhiên đều là vết máu, trên làn da máu đã sớm thấm đầy.

“Trở về.”

Thanh âm lạnh lùng của Edward từ phía sau truyền đến.

Trong nháy mắt, khủng hoảng vừa rồi sẽ mất đi sinh mệnh làm cả người Brent đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Brent nuốt nuốt nước bọt, ngoan ngoãn xoay người đi trở về, ngồi phía sau bàn.

Edward cúi đầu ho khan vài tiếng, chống hai tay đứng lên, chậm rãi đi qua bên giường Brent, sau đó ngồi xuống.

“Người... Người muốn làm gì?”

Brent lấy tay xoa xoa mồ hôi trên trán, nhưng cánh tay ban nãy bị thương, hiện giờ thật sự còn rất đau.

Edward vươn tay cởi áo khoác của mình xuống, ném vào bên trong giường, trầm giọng nói:

“Brent, người nên may mắn ta chỉ là nhìn người, mà không có làm chuyện gì khác.”

Brent cảm thấy ngữ khí Edward là lạ, không giống như bình thường, cau mày nói:

“Không biết người muốn nói gì! Người vẫn là đi về trước đi! Ta muốn nghỉ ngơi!”

Hiện tại đã muốn chạng vạng, rất nhanh trời sẽ tối đen.

Edward đột nhiên thấp giọng cười cười, đôi môi đỏ au mím cùng một chỗ.

Brent lắp bắp nói:

“Người... Ta, ta đi ra ngoài một chút...”

Edward vươn tay, nắm lấy cánh tay cậu, Brent muốn tránh thoát nhưng không được. Edward thoạt nhìn chậm rãi, kỳ thực khí lực lại rất lớn.

“Edward...”

Tim Brent đập gia tốc.

Edward mặt không chút thay đổi nhìn cậu,

“Bé cưng, người cho là người có thể rời khỏi?”

Brent mở to hai mắt, Edward nói như vậy làm cậu cảm thấy dị thường sợ hãi, cả người phát run, hai chân như nhũn ra.

“Ta không nghĩ đối với người như vậy, nhưng là người lần lượt cự tuyệt, ta chỉ có thể làm thế.”

Edward ý vị thâm trường nhìn Brent, tay trái lạnh băng nắm lấy bàn tay ấm áp của cậu, đặt trên đôi môi đỏ sẫm của mình mà hôn.

“Người... Người có ý gì?!”

Brent nỗ lực muốn rút tay rời khỏi đôi môi Edward.

Edward hừ lạnh một tiếng:

“Brent, em gái người trong tay ta, người thật sự đem ta trở thành nhà tù thiện? Người nên rõ tính cách của ta.”

“Cô bé cũng đến tuổi tới trường rồi đi?”

Cả người Brent run lên, cúi đầu không nói lời nào.

Edward buông tay:

“Nếu người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ cho cô bé không khác nào một đại tiểu thư, đưa đến trường, dạy lễ nghi, kiên nhẫn bồi dưỡng cô bé... Nếu người có ý đồ phản kháng ta...”

Edward lạnh lùng nhìn Brent, không có ý muốn nói tiếp, hơi hơi híp mắt,

“Vẫn là ngoan ngoãn quỳ gối bên chân ta mới là lựa chọn đúng đắn.”

Brent gắt gao cắn môi, lửa giận trong mắt lan tràn. Đúng vậy, Edward từ trước tới nay không phải là người tốt, chính mình lại không còn đường để chọn.

Huống hồ, Christian còn trên tay hắn.

Bắt lấy, truy đuổi, đều là tiết mục yêu thích của Edward.

Hắn thoạt nhìn ôn hòa, kỳ thực chính là loại người ngoan độc tàn khốc. Hắn có thể dùng bất cứ thứ gì trên tay mình làm điều kiện để đạt được mục đích.

Brent nhắm mắt lại, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống. Quỳ gối bên chân Edward.

Ý đồ muốn ngẩng cao đầu cuối cùng cũng bị dập tắt.

Cùng Edward độ sức vĩnh viễn chính là như vậy – Brent cúi đầu, hoặc là Brent không còn cơ hội để cúi đầu.

Edward vừa lòng cười cười, ngón tay trên cánh môi cậu nhẹ nhàng ve vuốt, sau đó đi xuống lôi kéo vạt áo, đem Brent kéo lên, để cậu đứng trước mặt hắn, cởi bỏ từng cúc áo, để cậu mở rộng thân thể trước mặt hắn, chiếc quần tù phục cũng bị thoát bỏ.

“Nằm xuống.”

Edward nói rồi đứng lên, chậm rãi cởi bỏ quần áo chính mình, thoạt nhìn không chút sốt ruột.

Hai mắt Brent đỏ bừng nằm trên giường, vết thương trên tay và trên cổ thấm qua quần áo nhuộm đỏ cả sàng đan tuyết trắng.

Đầu tóc đỏ au tán loạn trên gối.

Brent mở to hai mắt, nhìn thân thể Edward gầy yếu, trên người hắn gần như không có chút thịt, bỏ đi quần áo lại càng thêm gầy.

Edward nhếch nhếch khóe miệng, đối với Brent tà tà cười.

Brent nghiêng mặt đi, thanh âm nghẹn ngào nói:

“Tắt đèn.”

Edward với tay tắt đèn, trong ánh sáng hôn ám, Brent cảm nhận được thân thể ấm áp của người nọ đè lên, sau đó trần trọc hôn lên tai lên môi mình.

“Ngô...”

Hai tay Brent còn mang theo xiềng xích, chỉ có thể đặt trên đỉnh đầu, gắt gao mà nắm lấy trụ giường, hô hấp cơ hồ đều bị cướp đi.

Edward hôn môi rồi dời xuống chiếc cổ thon dài của cậu.

“Người khóc?”

Edward thấp giọng hỏi, vươn tay vuốt ve hai gò má Brent, phát hiện trên gương mặt luôn quật cường giờ đây một mảnh ẩm ướt.

Đêm tối cho chúng ta quyền lợi lớn nhất, chính là có thể yếu ớt không kiên nhẫn gì.

Không cần nguy trang, không cần kiên cường.

Bởi vì chúng ta cùng đêm tối như đang ôm nhau.

Brent hé miệng, lắc đầu nói:

“Không, không có!”

Nước mắt tùy ý từ khóe mắt chảy xuống.

“Lần đầu tiên sẽ rất đau, đừng sợ.”

Edward nhẹ nhàng cắn cắn lỗ tai cậu, sau đó lại dịu dàng mà nói chuyện.

Brent không đáp lời, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở Edward xẹt qua mặt mình khi nói.

Edward tách ra hai chân thon dài của Brent...

“Ngô...”

Edward một bên làm, một bên hôn hôn lên môi cậu.

Brent cảm thấy môi hôn rất nhẹ, nhưng là động tác phía dưới lại khắc sâu, không phải rất đau nhưng lại rất khó chịu, hơn nữa Edward từ trước đến nay cũng không phải là một người điên cuồng, cho dù thời điểm làm tình, cũng là rất chậm rãi, chậm rãi làm cho người ta lưu lại vết thương trí mệnh.

Brent thực sự tình nguyện Edward đem cậu cưỡng bạo mà không hề chừa chút tôn nghiêm, sau đó cậu có thể cảm thấy thực ghê tởm rồi rất nhanh liền quên đi.

Hắc ám đen tối không thể làm tổn thương Brent được.

Không giống như vậy, lấy ôn nhu dịu dàng để vuốt ve, sau đó trong toàn bộ quá trình bức bách mình phải ghi khắc mỗi một chi tiết vào chỗ sâu trong lòng.

Edward giống như một loại xà không tiếng động, thoát nhìn trắng xơ vô lực không sức sống, thế nhưng, một chút cũng không lưu tình mà gắt gao chế trụ, sau đó một ngụm chiếm đoạt.

...

Hô hấp Edward bắt đầu thâm trầm, hung hăng va chạm hạ thân Brent. Vì ổn định thân mình, hai tay Brent dùng sức nắm lấy trụ giường, trong phòng giam đơn bạc đệm giường không ngừng rung đưa, phát ra âm thanh kéo kẹt.

“Dừng...!”

Brent kinh hô một tiếng, Edward đã đem dịch thể để lại bên trong mình.

Brent muốn đẩy Edward ra, nhưng hấn lại cúi đầu hôn cậu, Brent nhất thời cảm thấy chính mình giống như phụ nữ có thể mang thai đứa nhỏ, đó mới là cách tốt nhất mà ông trời để trừng phạt cậu.

Hai tay Brent từ đỉnh đầu trượt xuống, sau đó dùng ngón tay hung hăng lưu lại dấu vết trên lưng người kia. Brent thậm chí cảm thấy lưng Edward chắc chắn bị mình cào thủng.

Nhưng đáng chết lại không có khoái cảm trả thù. Hành vi của mình ngược lại giống như vì làm tình mà hưng phấn điên lên như kỹ nữ, Brent nhất thời hối hận muốn chết.

“Không thoải mái sao?”

“Khụ khụ...”

Edward bắt đầu mím môi, thấp giọng ho khan một trận, rồi từ trên người Brent lui ra.

Brent mở hai chân, nằm trên giường, nghiêng mặt đi, muốn nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, nhưng lại phát hiện, tòa phòng này căn bản không có cửa sổ, nguyên lai, một khắc kia khi chính mình vào đây đã bị toàn bộ hắc ám nơi này bao phủ.

Edward mở đèn, mặc quần áo, sau đó ngồi bên giường nhìn Brent, cúi đầu muốn hôn lên khóe môi cậu.

“Cút ngay.”

Brent lạnh lùng nói, sau đó không một lời xoay người xuống giường.

Vừa đi được vài bước, cảm giác dịch thể sau người chảy xuống. Brent mạnh mẽ đẩy cửa phòng toilet, vọt đi vào, ghé vào bồn rửa tay mà nôn mửa.

Edward trầm mặc không lên tiếng ngồi một bên.

Thời điểm tẩy rửa sạch sẽ đi ra, Edward đang lạnh lùng nhìn cậu.

“Như thế nào, thỏa mãn chứ?”

Brent hung tợn nói, đi đến bên giường, phát hiện khăn trải trắng tinh đều là vết máu. Brent lộ ra biểu tình buồn nôn, xoay người nhặt quần áo bắt đầu mặc.

Edward nhìn chằm chằm Brent, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Thời điểm đi đến cạnh cửa, Edward nói:

“Brent, ngươi nên biết, ta muốn không chỉ có như vậy.”

Nói xong, Edward đẩy cửa, rời đi.

Người nọ mất tự nhiên mà chậm rãi biến mất sau hành lang.

Brent đứng trong phòng, hung hăng dùng chân đá cửa, sau đó tựa vào tường, ôm mặt, bả vai không ngừng run rẩy, nước mắt không tiếng động rơi xuống.

I'm on fire. – Edward

32. Chương 32: Ra Tù (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Hai năm ngắn ngủi trôi qua, Brent không biết mình cùng Edward làm bao nhiêu lần.

Ngay từ đoạn thời gian đầu, Brent hận không thể làm cho Edward chết trên giường, nhưng tựa hồ Edward đối với chuyện làm tình rất có thiên phú, hơn nữa tính tình cũng rất nhẫn nại, từng có một buổi chiều làm Brent đến mức chỉ có thể nằm trên giường không bước xuống được.

Dần dần những lời Brent nguyện rửa tội với Edward mà nói, căn bản không còn tác dụng, rõ ràng loại tâm lý cừu hận này chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng. Bọn họ cơ hồ đều thử qua hết mọi tư thế, nhưng Edward từ trước đến nay cũng không bức bách cậu, luôn luôn chờ cậu đồng ý mới có thể làm tình.

Đương nhiên, nếu Brent không đồng ý, Edward cũng sẽ dùng mọi kiên nhẫn để thuyết phục cậu, mà không phải lấy súng để ép buộc.

Trong “Đảo thành” này mọi người đều biết, chỉ một phòng giam duy nhất có thiếu niên xinh đẹp bởi thiếu gia công tử quyền quý. Brent có thể cảm nhận được ánh mắt của bọn họ khi nhìn mình, càng thêm khinh

bỉ và tràn ngập ý tứ tình dục, ngay cả chính cậu bây giờ còn nằm mộng cùng nam nhân, mà không phải phụ nữ.

Nhưng Brent không hề đề cập tới sự tình của chính mình, không cùng bất luận kẻ nào nói tới, nhất là bọn Sawada. Thời điểm Sawada đến đây, Brent đều mang theo một nụ cười thành thực, mà không phải mặt ủ mày ê.

Brent muốn đem loại sự tình dơ bẩn này gắt gao chôn ở đáy lòng, tuyệt không muốn bất luận kẻ nào biết. Tuyệt không.

Người lấy chính nghĩa đối với ta làm ra sự tình hèn mọn.

Khi đó ta chỉ cảm thấy, người chính là cừu hận không thể đặc xá trong cuộc đời ta, chạm khắc nỗi ô nhục vào thân thể này. – Brent

“Người đã đến rồi?”

Brent ngồi trên giường, quần áo đã muốn cởi hết, cậu đang chờ Edward.

Trong khoảng thời gian sắp rời khỏi ngục giam, Brent đột nhiên trở nên thực ngoan ngoãn, thậm chí còn thoát hết quần áo chờ Edward lại đây.

Edward gật gật đầu, bắt đầu cởi áo khoác chính mình, lúc trước mỗi cuối tuần hắn đều lại đây vài lần, nhưng hiện tại, hắn đã bắt tay vào thừa kế sản nghiệp khổng lồ của gia tộc, nên đã muốn không còn nhiều thời gian, chỉ có thể nửa tháng mới có thể lại đây một lần.

Edward nhìn chằm chằm vào Brent ngồi trên giường, lấy tay vuốt ve gương mặt cậu.

Brent so với hai năm trước cao hơn rất nhiều, hai chân cũng càng thêm thon dài. Thời gian ở trong phòng giam, không có ra ngoài phơi nắng phơi gió, đúng giờ rời giường, làn da phi thường tốt, thật giống như những quý bà phu nhân da được bảo quản tốt.

Mái tóc hồng sắc cũng trở nên rất dài, vừa lúc chạm đến bả vai, Edward thực thích mái tóc cậu, nên hắn không cho phép cậu cắt tóc.

Để phòng ngừa Brent tự tổn thương chính mình, trong phòng không có bất cứ vật nào bén nhọn, hơn nữa cảnh ngục 24 giờ đều tuần tra.

Brent từ trên giường đứng lên, tiến đến ôm cổ Edward, môi dán tới, bắt đầu nhiệt liệt hôn môi. Thân thể đã thành thói quen muốn làm chuyện này là sự thật, Edward chưa nói, Brent đã muốn động thủ tự mình giải quyết, nhưng cũng không thường xuyên dùng phương thức thủ dâm. Trong đầu tưởng tượng cũng tuyệt đối không phải là phụ nữ kêu gọi.

Brent đã rất ít khi nghĩ đến hai từ “Nữ nhân”, bị Edward cưỡng ép cho thỏa mãn, khát khao xao động, khó có thể hài lòng, thời kì trưởng thành đối với cậu đã qua quá xa.

Thời điểm cậu còn chưa hoàn toàn tiếp nhận, đã bị bắt phải thành thực.

“Ta cho người mang đến một ít quần áo, cuối tuần sau người sẽ ra tù, trời rất lạnh, người mặc nhiều quần áo một chút.”

Edward trầm giọng nói, thân thủ đem Brent gắt gao ôm vào ngực.

Hiện tại đã là tháng 12 năm 1917, rất nhanh sẽ đến giáng sinh.

Brent ở trong này ngục suốt hai năm.

Brent nhếch nhếch khóe môi, cười cười, gương mặt cậu so với lúc trước thoát nhìn gọi cảm hơn rất nhiều, nhất là hai năm trước trên gương mặt còn vẻ thiếu niên, bây giờ hai má thon gầy càng thêm gọi cảm. Thân thể bị Edward khai phá, bao giờ cũng lộ ra một cổ hương vị tình tứ.

Nhưng tràng khí trên người vẫn lạnh như băng.

Cho dù là thời điểm tươi cười, cũng có vẻ thực băng lãnh.

Loại băng lãnh này không giống như hai năm trước xuất phát từ thiếu niên quật cường lãnh khốc, mà là từ trong ra ngoài đều lãnh cảm.

Edward lấy tay vén mái tóc đỏ au của cậu về phía sau, rồi nghiêng người hôn lên khuôn mặt trắng nõn và lỗ tai cậu.

“Ta cho người mang đến một chiếc vòng cổ.”

Edward nói, sau đó từ trong túi tây trang mà lấy vòng cổ ra.

Brent nhìn nhìn, đó là một chiếc vòng bạch kim tinh tế, chính giữa là một viên kim cương sáng ngời lấp lánh được điêu khắc tỉ mỉ.

Brent nhướn mi:

“Kim cương? Chỉ có nữ nhân mới thưởng thức những vật này.”

Tuy rằng ngoài miệng nói vậy, nhưng Brent vẫn đưa vòng cổ đến trước mặt Edward, nhướn nhướn mày, ý bảo hãy đeo cho cậu.

Edward thấp giọng cười, đem vòng đặt trên cổ thon dài của Brent.

Thời điểm này Brent luôn luôn thật nghe lời, Edward ôn nhu săn sóc khiến người không thể tin được hẳn thế nhưng đã từng làm nhiều chuyện không tưởng tượng được đối với Brent.

“Cuối tuần sau ta không thể đến đón người, nhưng sẽ ở biệt thự chờ người trở về.”

Edward biết rõ Brent nhất định sẽ đi tụ họp cùng bọn Sawada, vì thế nói những lời này.

“Ta đã biết.”

Mặt Brent không chút thay đổi gật gật đầu, thân thủ đem Edward kéo lại, đặt tại bên giường.

“Ta còn chưa cởi quần áo.”

Edward nhếch lên khóe miệng, cười cười, ngẩng đầu nhìn Brent.

“Ta làm trước.”

Brent liếm liếm môi, không phải là bị mê hoặc mà là thật sự rất khao khát.

Nhưng trái với tình ái xích lôa, Edward tựa hồ yêu thích sự tiếp xúc da thịt với Brent, cảm giác được ôm Brent hơn.

Brent ấn bả vai Edward, cúi đầu, đem đai lưng hắn mở ra, hai chân hoàn toàn ngồi trên eo hắn.

“Àn...”

Brent ngẩng cổ, hít một hơi thật sâu.

Sau đó nắm lấy vai Edward, bắt đầu động tác.

Edward đỡ lấy vòng eo gầy gò của cậu, đôi ánh mắt nhìn chằm chằm vào gương mặt Brent.

“Nhìn cái gì?”

Brent cười tủm tỉm nhìn Edward.

Edward lấy tay vuốt ve hai má cậu:

“Cảm giác người thay đổi thật rất tốt, trở nên xinh đẹp.”

“Xinh đẹp?”

Brent cười lạnh một tiếng,

“Có phải hay không cảm thấy ta rất nghe lời?”

Edward bất đắc dĩ lắc đầu, không nói lời nào.

Brent loan hạ thất lưng, tại trên cổ Edward hung hăng cắn một ngụm, thẳng đến khi cảm thấy rằng chính mình muốn cắn vào cổ Edward, Brent mới buông miệng ra.

Brent ngẩng đầu, thấy trên cổ ai kia có một dấu răng đỏ tươi phi thường rõ ràng.

Vết máu đã muốn thẩm thấu tràn ra ngoài.

Edward cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn Brent.

“Thích không?”

Brent yêu dã cười cười, cúi đầu, vươn đầu lưỡi, tại vết thương bắt đầu liếm liếm.

“Có thích hay không, Edward?”

Thân thể Edward ngẩn ra.

Thời điểm làm tình, hai năm nay, Brent cực kì ít đề cập tới tên hắn, Edward cảm thấy kinh ngạc cũng là đương nhiên.

Edward gật gật đầu, hai tay gắt gao đỡ lấy eo cậu, thấp giọng nói bên tai Brent:

“Người cho, ta đều thích.”

Brent rõ ràng cảm nhận được hơi thở Edward nhẹ nhàng chậm chạp xẹt qua tai mình.

Brent hừ hai tiếng, cắn lỗ tai Edward, sau đó cười nói:

“Ta nghĩ.... Giết người.”

Edward không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Brent, sau đó cánh tay dùng sức, đem Brent ôm lên giường...

Edward cởi hết quần áo, ôm Brent nằm trong chốc lát rồi ly khai.

Trừ bỏ Brent, hắn chưa bao giờ dùng loại ôn hòa và kiên nhẫn này đối với bất luận kẻ nào.

Bên ngoài trời đã tối, Brent cảm nhận được Edward rời đi, cậu nghe thấy người nọ nhẹ tay nhẹ chân đóng cửa lại, sau đó chậm rãi ra ngoài, tiếp đến là tiếng ho khan từ bên ngoài truyền đến.

Brent trợn tròn mắt, nhìn về phía hắc ám, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi ngủ.

Đối với hành động của Edward, trong “Đảo thành” giám ngục đến cảnh ngục, từ trước đến nay không ai dám nói gì, cũng không ai dám công khai nói lời khó nghe với Brent. Brent cũng biết trong hai năm này ngục lại không người nào có thể ngược đãi cậu.

Bởi vì duyên cớ cũng không tệ lắm, cho nên thời điểm ra tù, ngục lại có một chút hi vọng không muốn. Nhất là cảnh ngục nơi này nướng bánh mì lúa mạch rất ngon, Brent thật sự rất thích.

Có lẽ về sau cũng không còn được ăn bánh mì ngon như vậy. (có 1 sự ==)

Một khắc bước ra khỏi nhà giam, Brent đột nhiên nghĩ đến.

Bên ngoài tuyết đã muốn rơi, Brent đem áo khoác lông dê đen tuyền mặc lên, cả người nhất thời cảm thấy phi thường ấm áp.

Nói thật, Edward đưa tới mỗi một món đồ này nọ, chất lượng là tốt nhất.

Brent đem vòng cổ kim cương nhét vào trong áo sơ mi, liền theo cảnh ngục đi ra cửa lớn.

“Này, Brent!”

Hai tay Brent để trong túi tiền, chậm rãi đi tới cửa. Vừa đi ra, cậu liền thấy một chiếc xe hơi đen bóng đứng trước đó.

Sawada, Kagawa và mập mập bọn họ đều đứng trong tuyết mà chờ cậu. Ba người đều mặc tây trang và áo khoác thật dài, đầu đội mũ đen – thời đó mafia đều mặc như vậy.

Vài cảnh ngục thấy bọn họ, lập tức đứng ở cửa cẩn thận nhìn chăm chăm.

Trải qua hai năm, Sawada Kenya so với trước kia trầm ổn hơn rất nhiều, nhưng một đầu tóc đen vẫn như trước, thời điểm cười rộ lên vẫn là âm trầm như thế, nhìn có vẻ rất khác thường.

Hai gò má thon gầy trong màn tuyết lát phát rơi càng dị thường trắng nõn.

Kagawa cũng cao hơn, nhưng vẫn như trước thành thành thật thật theo sau Sawada.

Mập mập cũng cao hơn rất nhiều, nhưng vẫn béo béo như vậy, bắt quá cậu trai hiện giờ xấu đến khó có thể tưởng tượng, khiến người ta khó tin đây thành viên mafia giết người phóng hỏa không chớp mắt. Thế nhưng, mập mập vẫn là cậu trai Trung Quốc thích ngại ngùng.

33. Chương 33: Ra Tù (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent nhếch môi cười cười đi qua, dùng sức ôm lấy Sawada:

“Vẫn tốt chứ! Người anh em!”

Brent vui vẻ cùng bọn họ chào hỏi.

Mập mập tiến lên vỗ vỗ bả vai Brent:

“Cuối cùng người cũng ra! Brent!”

Mập mập đối với Brent chỉ còn sùng bái và cảm kích, thời điểm đôi mắt hắc sắc nhìn Brent luôn mang theo tiêu ý.

Bốn người cùng nhau ha ha cười to, Sawada xoay người từ trên xe lấy ra một chai sâm banh quý, đứng bên cạnh mở rượu, sau đó cho mỗi ngày một ly, đổ rượu vào.

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

“Cạn ly!”

Bốn người cùng nhau nâng cao chạm cốc, sau đó ngẩng đầu một hơi uống cạn.

“Brent, người tốt cực đi ra, về sau phố mười ba chính là thiên hạ của chúng ta!”

Mập mập rống một tiếng, cao hứng hô to.

Brent lắc đầu nhìn về mập mập, lúc này cậu trai đang mặc một bộ tây trang, cái bụng phía trước rất bự, tóc được chải gọn gàng sau đầu, thoát nhìn phi thường khí phái, từ đáy lòng Brent khá kinh ngạc, cậu trai cũng thay đổi rồi, Brent thay cậu trai cảm thấy thực vui vẻ.

Để phù hợp tồn tại ở xã hội này phải có tính cách như vậy.

“Được rồi, chúng ta lên xe đi.”

Brent phát phát tay, ngồi lên xe.

Brent trong ngực không phải cái gì cũng không biết, cậu phi thường biết rõ sự tiến triển của thế giới bên ngoài. Cậu biết gần mấy năm qua gia tộc Brando mafia Ý nhất định ở NewYork không ngừng phát triển lớn mạnh, mà chính mình lúc trước thật đúng là chọn đúng đường, mang theo bọn Sawada đầu phục Brando, hiện giờ Sawada bọn họ tốt cực cũng có chút thành tựu.

“Được rồi, anh em tốt của ta chịu khổ chịu cực, giờ ta mang người đi xem sản nghiệp của chính mình! Người bây giờ trở về, chính là ông chủ!”

Sawada cười cười, quay đầu nhìn Brent.

Hai năm nay cuối tuần nào Sawada cũng đến thăm cậu, nói về mọi chuyện bên ngoài với tình hình huynh đệ bọn họ.

Cho nên Brent cũng biết, trước đó bọn Sawada cùng nhau mở một sòng bạc phi pháp tại phố người Hoa, địa phương được dùng chính là tiệm mì của mập mập, bên dưới còn dẫn mỗi tầng hạn như buôn bán lời không ít tiền, sau lại mua xe, còn đem tầng một trở thành tầng hai, hiện tại dưới lầu là sòng bạc, trên lầu là quán bar, nhưng thực tế lại là dẫn mỗi mua bán xác thịt.

Brent lắc đầu:

“Không, Sawada, này chủ yếu là cố gắng của người, làm lão bản cũng là người, ta làm lão nhị là tốt rồi.”

Mập mập kích động nói:

“Brent! Nếu không có người, chúng ta còn lâu mới thành công!”

Brent cười cười, cậu biết ý tứ của mập mập.

Đầu tiên chính mình mang theo bọn họ đầu phục gia tộc Brando, phố mười ba và khu người Hoa đều biết, Sawada là thủ hạ của Brando, mà thanh danh Brando lại làm người “Trong lòng run sợ” cho nên trên cơ bản không ai dám đến cửa tìm tra và gây sự.

Nhận sự bảo hộ càng nhiều lại càng tốn phí chi ra.

Bình thường không có đầu óc, dám đến cửa thu phí bảo hộ, bọn Sawada kêu bảo tiêu đến bắt, những tên đó đều là bị đánh cho một trận.

Điểm thứ hai chính là, Brent vì anh em của mình giết một cảnh sát mà ngồi tù, trước đó còn oanh động toàn bộ NewYork vụ án cướp bóc, này trong hắc đạo đã sớm truyền xa.

Brent trong mắt những tên côn đồ, đã muốn trở thành người “Đáng giá tôn kính”, là nhân vật tinh anh trong hắc đạo.

Mà Sawada là anh em tốt của Brent, cũng là đồng bọn, trên đường chính không ai dám chọc bọn hắn – người hắc bang đều lo sợ đắc tội gia tộc Brando cũng như Brent.

Cư dân bình thường thì cảm thấy, bọn họ giống như hung thân ác sát, tay sai Mafia giết người không chớp mắt.

Xe dọc theo bên đường chậm rãi hướng vào khu người Hoa, nhiệt khí hai bên không ngừng thổi vào mặt.

Brent vươn đầu nhìn ra ngoài, toàn bộ khung cảnh NewYork đều bị sương mù từ cống thoát nước làm cho lu mờ.

Vào thời đại máy móc này, toàn bộ đều xây dựng thành quốc gia công nghiệp hóa, cơ hồ mỗi ngày ở ngã tư đường đều là như vậy.

“Được rồi, chúng ta đã đến!”

Brent có thể tận mắt thấy thành quả mà bọn họ phấn đấu làm Sawada phi thường khoái trá, vội vàng nhảy xuống, mở cửa xe, lôi kéo Brent đi xuống.

Brent ngẩng đầu, nhìn về phía bảng hiệu thật to: “Hộp đêm Tứ huynh đệ.”

Brent nhếch khóe miệng cười cười, quay đầu nhìn các huynh đệ bên cạnh:

“Thật đẹp, các vị.”

Những người đi đường ngoái nhìn thấy trước cửa hộp đêm một thiếu niên tóc hồng tuấn mỹ, còn được ông chủ nhiệt tình khoản đãi, sôi nổi ồn ào muốn nhìn thấy mặt Brent, này câu lạc bộ như muốn thành trung tâm khu phố.

Brent vừa nói xong, mập mập và Sawada mỗi người một bên ôm lấy bả vai cậu, bốn người nhanh bước vào cửa.

Bên trong xanh vàng rực rỡ, trang hoàng cũng không tồi, thoạt nhìn phi thường đẳng cấp.

“Được rồi, trước chúng ta ăn một bữa thật no! Cho người đón gió tẩy trần! Chúc mừng người ra tù!”

Sawada cười nói.

Brent nhột nhột cười cười.

Bây giờ trời còn chạng vạng, bên trong chỉ vài nhân viên công tác, hộp đêm dù sao cũng quá tám giờ mới mở cửa.

Sòng bạc dưới lầu cũng vậy, các tay bạc hơn phân nửa là buổi tối mới xuất động, bởi vì sau khi cuộc xong, thắng tiền thì có thể lên câu lạc bộ trên lầu tìm một cô nàng để thoải mái, thua tiền thì trốn vào một nơi hẻo lánh ven đường tìm tửu quán mượn rượu giải sầu, tạm thời quên đi chuyện không được như ý trong sòng bạc.

“Được rồi, vào đi, tất cả đều đã chuẩn bị tốt ~”

Sawada xấu xa cười.

“Đát đát đát ~!”

Đẩy cửa ra, một đám nữ nhân tóc vàng mông cong vọt lên, đem bốn người vây quanh.

“Tốt lắm tốt lắm, các cô nàng, chiều dài thật tốt nhân vật chính ngày hôm nay của chúng ta, ngài Brent!”

Mập mập cười, hô to một tiếng.

Hai cô nàng lập tức nhào vào lòng Brent. (eo ôi

cảm giác cứ như sói vồ =.=)

Trong hơi thở nhất thời truyền đến mùi nước hoa gay mũi.

Thế này Brent mới nhớ tới, chính mình đã hai năm không có chạm qua nữ nhân, bởi vì trong lúc đó, bản thân còn bị đàn ông thao.

Nếu như nói nam nhân cùng nữ nhân làm tình mới là bình thường, như vậy, chính mình hiện tại hoàn toàn còn là một xử nam.

“Chào, ngài Brent ~”

Nữ nhân bên trái ngọt ngào gọi tên cậu, bộ ngực tròn tròn cọ vào ngực Brent.

Brent cúi đầu lạnh lùng nhìn nữ nhân trong lòng, nhất là khe hở giữa ngực.

Brent vươn tay, mạnh mẽ kéo váy dài của ả, thân trên lập tức lộ ra.

“A ~”

Ả ta cố ý thẹn thùng hét lên một tiếng, lấy hai tay che đi cặp vú tròn trịa của mình.

Cả bọn Sawada ha ha ngửa đầu phá lên cười.

“Được rồi được rồi, ngồi xuống đi ~!”

Sawada tiếp đón một tiếng, mọi người đều ngồi xuống chỗ riêng.

Mập mập cũng nhanh tay kéo một nàng mông cong vào trong ngực, sau đó cười hì hì nhìn Brent:

“Tin ta đi, Brent, những mặt hàng nơi này của chúng ta đều là đứng đầu.”

Nói xong, mập mập bưng ly rượu, ý bảo cùng Brent cạn ly.

Brent cúi đầu hôn một cái vào cô ả tóc vàng trần trụi trong lòng, cách bàn cụng ly cùng mập mập, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Tiếp đến là một dàn nhạc diễn tấu vào phòng, bọn họ đem đàn violon đặt trên vai, bắt đầu thông thả nhịp nhàng tấu khúc lần điệu.

Sawada huy huy tay, bồi bàn phía sau cầm đến một chiếc hộp bạc, đặt ở trước mặt Brent.

Brent nghi hoặc nhìn Sawada.

Hắn cười tủm tỉm phát tay:

“Mở ra nhìn xem! ~”

Brent mở hộp, thấy bên trong nằm một loạt xì gà.

Sawada cười cười, trên tay bưng ly rượu, thân thể ngã về sau:

“Muốn thử một lần không? Xì gà Cuba chính tông ~”

Brent nhượng nhượng mày:

“Đương nhiên muốn.”

Nói xong, bồi bàn kia cúi người, đem đầu xì gà cắt rơi, sau đó đưa cho Brent, Brent hàm tạt miệng, bồi bàn liền khom lưng châm lửa.

Brent hít một ngụm, sau đó ngẩng đầu lên, sương mù khói thuốc chậm rãi phun ra từ đôi môi đỏ mọng.

“Thật đã.”

Brent nhịn không được nói.

Đối với khát vọng được thỏa mãn này, cậu sớm đã bị Edward gắt gao áp chế.

Brent quên mất trước kia chính mình mê luyện thuốc lá cỡ nào.

Hai nữ nhân nhìn bộ dạng Brent khôu gợi hút xì gà, nhất thời liền đại ra.

“Brent, người nhìn xem, hai cô gái nhỏ đều đã bị người làm cho mê chết ~”

Sawada hắc hắc cười cười.

Brent mị mị mắt nhìn, ngồi dậy, đem xì gà ngậm vào miệng, hai tay khoát lên bàn, nhìn chăm chăm vào Sawada:

“Ừ, Sawada, hiện tại người dùng cái gì?”

Sawada vươn tay cười, chỉ chỉ Brent:

“Quả nhiên người thấy.”

Nói xong, Sawada từ túi áo tây trang lấy ra một khẩu súng lục màu bạc, đặt ở trước mặt Brent,

“Hummingbird, vận chuyển hàng hóa, ở chợ đêm chỉ còn mấy chục khẩu, nòng siêu nhỏ, đạn cũng nhỏ, lực xuyên thấu rất mạnh, hơn nữa tiêu âm cũng rất tốt.”

Loại nòng nhỏ, hơn nữa còn dùng kim loại quý để chế súng lục, bình thường ngoài thị trường sẽ không lưu thông, mà Hummingbird này đúng là một kẻ xuất sắc. Thời điểm giết người, lực xuyên thấu của nó cực mạnh, có thể xuyên qua thân thể hoặc trực tiếp bạo tạc bên trong.

Brent nhìn chăm chăm khẩu súng bạc trong tay, mặt trên còn được điêu khắc hoa văn xinh đẹp, nhìn giống như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ.

“Ta lần trước dùng nó để xử lý một tên hỗn đản luôn tìm chúng ta gây phiền toái, cảnh sát hoàn toàn tìm không ra manh mối, bởi vì viên đạn kia bạo tạc trong thân thể hắn, đem nội tạng bên trong đều nổ... Nghe nói tại bệnh viện cứu hắn một đêm cũng không cứu về được! ha ha ha...”

Sawada như là nghĩ đến chuyện gì thú vị, ha ha ngửa đầu cười to.

Bất quá, đối với hắn mà nói, tàn nhẫn hành hạ những kẻ không vừa mắt đến chết là chuyện phi thường thú vị.

Người Nhật Bản bọn họ tựa hồ đều có khẩu vị như vậy.

Brent gật gật đầu, nếu như bị viên đạn loại này bắn trúng, xuyên qua thân thể thì hoàn hảo, còn lưu lại bên trong... Trên cơ bản liền xong rồi.

“Nếu người thích thì lấy đi thôi!”

Sawada cũng nghiêm túc nói, thân hình tựa vào sau ghế, phát cho mỗi người một miếng xì gà.

Brent gật gật đầu:

“Ta đây nhận.”

Cậu và bọn Sawada trong lúc đó, chưa bao giờ khách khí cái gì.

Đã từng vào sinh ra tử, nhiều tiền tài hơn nữa cũng không thể đổi về các huynh đệ ăn ý như vậy được.

“Được rồi được rồi, đêm nay chúng ta không say không về!”

Sawada nâng ly rượu đứng lên.

Bốn người đều đứng, trong phòng tràn ngập không khí vui vẻ.

Bốn người hàn huyên rất nhiều, thế nhưng thời điểm mập mạp hỏi sự tình trong ngực của Brent. Cậu chỉ cúi đầu, trầm mặc uống một ngụm rượu, không nói gì.

Sawada tại dưới bàn nhẹ nhàng đập mập mạp một cước, sau đó quay sang nguýt cậu trai một cái, bảo mập mạp đừng hỏi bậy.

Brent rõ ràng không muốn đề cập đến sự tình trong ngực giam.

“Được rồi, Brent, ta mang người lên lầu xem, phía trên đã bắt đầu buôn bán ~”

Sawada đem các ả bồi rượu đều đuổi đi, ôm lấy bả vai Brent đẩy cửa đi ra ngoài.

Bọn mập mạp cũng đứng lên hướng đi ra cửa, sau đó theo cầu thang lên lầu hai.

“If you want me...”

Cửa mở ra, bên trong bay tới một nữ ca sĩ đang hát tiếng ca khêu gợi.

“Chào mừng đến với thiên đường ~ Brent.”

Sawada giống như thân sĩ, xoay người mời Brent vào.

Brent đi vào, trong phòng mở lò sưởi, phi thường ấm áp.

Bỏ đi áo bành tô bên ngoài, chỉ mặc một kiện áo lông dê bên trong.

“Đến, đến bên này.”

Bốn người cùng nhau đến cạnh quầy bar, Brent chống hai tay lên quầy, miệng hô một hộp xì gà rồi quay quanh bốn phía nhìn đám người đang khiêu vũ theo nhạc.

Rất nhiều mỹ nhân tóc vàng mặc lễ phục từ bên trong đi qua.

Tuy rằng các nàng rất giống với phu nhân kiều quý, nhưng trên thực tế, đều là nhân viên công tác của nơi này.

Nói dễ nghe là “Gái hồng lâu”, khó nghe một chút chính là “Gái điểm cao cấp.”

Điều này làm Brent nhớ đến người mẹ kỹ nữ của mình, bất quá, hồi ức cũng vô pháp có thể nhớ rõ dung mạo xinh đẹp của nàng.

Gương mặt.

Hết thấy đều trở nên mơ hồ không rõ.

Có đôi khi đêm khuya chợt bừng tỉnh, Brent luôn mờ mịt ngẩng người, thậm chí trong đầu còn không nhớ rõ gương mặt mình.

“Buổi tối tốt ~ anh đẹp trai ~”

Một nữ nhân da trắng mặc lễ phục đen tuyền trên tay cầm ly rượu đi đến trước mặt Sawada, đại khái có dòng máu châu Á, mái tóc và đôi mắt của nàng ta đều đen bóng, chỉ là nước da trắng ngần.

“Buổi tối tốt, đại mỹ nhân ~”

Sawada cười ha ha nhìn cô nàng trước mắt, cúi đầu hôn một cái lên gương mặt nàng.

Brent tà khước mắt liếc nhìn cô gái, dáng người thon dài tinh tế, lễ phục màu đen lộ lưng, đường cong đẹp tuyệt mỹ, da trắng ngần, thế nhưng không thấy được khuôn mặt.

Brent chỉ là liếc mắt một cái liền quay sang, mặt không chút thay đổi nhìn đám người đang vãn vẹo trên sàn, còn có những nam nữ ái muội dưới ánh đèn.

“Brent, ta giới thiệu với người một chút, đây là Vivian.”

“Vivian, đây là ông chủ quán bar, Brent.”

Brent nghiêng mặt đi, đáy lòng mạnh mẽ ngẩng ra.

Gương mặt nữ nhân này cực kỳ giống Edward, gương mặt Edward mang theo một chút âu hóa, nàng này chỉ càng làm sâu thêm đặc điểm ấy, thế nhưng chính là rất giống, phi thường giống.

Brent giật nhẹ môi, vươn tay nói:

“Rất hân hạnh được biết người, Vivian tiểu thư.”

34. Chương 34: Vivian

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Vivian ngây ngốc nhìn Brent, sau đó nắm tay cậu, hơi nghiêng nghiêng đầu, mỉm cười ngọt ngào nói:

“Xin chào, ta là Vivian. Rất hân hạnh được biết người, Brent.”

Vivian không chớp mắt nhìn Brent. Đôi mắt cậu đen sâu, mái tóc đỏ thẫm xõa tung hai bên má càng làm tăng lên vẻ mỹ cảm nồng đậm của Brent.

Cả người thiếu niên đều tỏa ra một loại hương vị khôu gợi, cực kỳ mê người. Vivian chỉ tại một cái liếc mắt đã bị mê hoặc.

Mặc dù hai người nói chưa bao nhiêu, Vivian đứng bên cạnh Brent vẫn đỏ mặt.

Tuy rằng từ đầu Vivian có một gương mặt giống Edward đến làm cậu kinh ngạc, nhưng nữ nhân này có tính cách hướng ngoại hoàn toàn bất đồng với Edward.

Brent chỉ nhìn thoáng qua khuôn mặt kia thì liền quay đầu, dập tắt điều xì gà trong tay, đoạn cầm ly rượu tựa vào một nơi nào đó uống, cả người an an tĩnh tĩnh, cái gì cũng không nói, người khác nhìn vào không thể nào thấu được cậu đang suy nghĩ cái gì.

Sawada chọn chọn mi, cười nói:

“Brent, người dẫn theo Vivian đi dạo chung quanh, nàng cũng là gần đây mới đến nơi này.”

Brent nhìn chăm chăm vào mặt Vivian, nhún vai:

“Không thành vấn đề.”

Brent và Vivian đi tới cửa, hai người phủ thêm áo bành tô bên ngoài.

Vivian cười vươn tay, ôm lấy cánh tay cậu đi ra đại sảnh.

“Từ lúc người vào cửa, ta liền chú ý người.”

Vivian nói, bộ ngực đầy đặn dán vào người cậu, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào Brent.

Cậu bình tĩnh nhìn vào gương mặt rất giống Edward kia, ngược lại cười cười, không nói chuyện.

“Vì cái gì không nói lời nào?”

Vivian tiếp tục hỏi.

Brent lấy tay vuốt ve hai má nàng, vén mái tóc nàng về phía sau nhu lộng.

“Người thật đẹp, ta không biết nói cái gì.”

Brent ôn nhu nói, lời thủ thỉ cũng nhỏ nhẹ.

“Nga, Brent, người thật sự là một gia hỏa biết nói lời ngon ngọt nha ~”

Vivian hơi hơi nghiêng đầu, khanh khách nở nụ cười.

Brent nhìn chăm chăm vào gương mặt rất giống Edward kia.

Người nọ từ trước đến nay cũng chưa bao giờ cười như vậy, tuyệt đối sẽ không.

Đi đến trước cửa một căn phòng, Brent đột nhiên vươn tay đem Vivian tiến vào, sau đó mở đèn, khóa trái cửa.

Vivian tự nhiên biết ý tư Brent là gì, vì thế đi đến bên giường nằm xuống, cười ha ha nói:

“Đêm nay theo bồi ta.”

Brent một bên cởi quần áo một bên lắc đầu:

“Không được, chốc lát còn có việc.”

“Nga, Brent... Người thật đúng là người vô tình. Người vừa rồi còn nói ngon ngọt là người sao?”

Vivian làm ra vẻ mặt tiếc nuối, sau đó nhìn Brent thật sâu, tựa hồ hi vọng Brent chú ý.

Brent liếc mắt nhìn Vivian một cái, không nói gì. Chỉ là lôi kéo tay nàng đến bên giường, thân thủ đem lễ phục nàng thoát xuống.

Lễ phục đen thuần từ bả vai trắng mượt trượt xuống, lướt qua vòng eo tinh tế, rất nhanh liền lộ ra nửa người trên trắng nõn.

Brent vươn tay vuốt ve thân nàng, ôn nhu vuốt lưng và ngực nàng.

Bởi vì hai năm nay tay không cảm súng, cũng không làm bất cứ việc gì nặng, bàn tay cậu dị thường trơn trắng và nhẵn nhụi, đường vân ngay ngắn ôn hòa.

Vivian cảm thấy thực thoải mái.

Bàn tay thiếu niên cùng da thịt hoàn mỹ của mình phi thường phù hợp.

Brent hơi híp híp mắt, bàn tay vói vào nửa người dưới không có lễ phục của Vivian, luồn vào địa phương đã muốn ướt át.

Brent chưa bao giờ được vuốt ve thân thể Edward như vậy.

Brent nghĩ, thân thể nữ nhân quả nhiên giống trong tưởng tượng, mềm mại nhẵn nhụi.

Vivian thuận thế ngã vào lòng Brent.

Brent đặt nàng nằm trên giường, đem quần áo cởi hết, áo lông cũng vứt bên giường, tách hai chân Vivian ra.

“Àn...”

Cô nàng thở dốc một tiếng, đây là lần đầu tiên Brent biết cảm giác làm cùng nữ nhân là như thế nào.

Brent không khống chế được xúc động, chậm rãi động tác....

Vivian chống đỡ hai tay, ngẩng đầu, muốn hôn lên môi Brent.

Brent mạnh mẽ nghiêng mặt đi, đem tay nàng hơi hơi khống chế, sau đó đặt trên giường, bắt đầu luật động.

“A....”

Vivian kích động hô to, sợi tóc đen tán loạn hai bên má.

Brent nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kia, đem Vivian ôm đứng lên, ngồi ở bên giường.

“Không, không cần....A...~”

Brent ấn vai nàng, một tay ôm lấy thắt lưng, tay kia bắt lấy khuôn mặt, nâng lên, đặt trong tầm mắt chính mình.

Khuôn mặt kia... Chậm rãi hóa thành gương mặt Edward lạnh lùng tái nhợt.

Brent bắt đầu mãnh liệt tiến lên, Vivian vô thức rên rỉ.

Lần đầu tiên, Brent cần phải hảo hảo khống chế chính mình, cho nên, ý thức Brent càng thêm rõ ràng, đôi mắt lục sắc nhìn chăm chăm vào gương mặt kia, những sợi tóc đỏ từ đỉnh đầu tán loạn, che khuất nửa khuôn mặt.

Nhìn xem, thời điểm chính mình dưới thân Edward, đại khái là cái dạng này. Brent nghĩ.

Điên cuồng, dâm mĩ, hạ lưu.

Lại bởi vì bản năng mà không ngừng đón ý nói đùa.

Mâu thuẫn hỗn loạn thống khổ.

Đối với người có gương mặt tương tự dùng sức trều sấp, tùy ý dâm loạn, Brent có một loại khoái cảm tình ái thâm thúy.

Ánh mắt Brent tựa hồ lướt qua nữ nhân này, nhìn về một thứ khác vô định.

...

“Thật thích...”

Vivian biếng nhác nằm trên giường, tươi cười nhìn về phía Brent.

“Người thật tuyệt, Brent.”

“Khẳng định có không ít nữ nhân bị người mê hoặc, đúng không?”

Brent nhợt nhạt cười cười, xoay người bắt đầu mặc quần áo.

“Người phải đi?”

Vivian nhìn Brent không tha, lấy tay vuốt ve hai má cậu.

Brent nghiêng mặt, tránh né vuốt ve của nàng, lập tức đứng lên, mặc xong quần áo, kéo cửa đi ra ngoài.

Vivian cúi đầu cười cười, thẳng đến khi Brent biến mất khỏi phòng, nàng mới đứng dậy, sửa sang lại quần áo, mỉm cười từ trong phòng đi ra.

Brent chào hỏi cùng Sawada trước khi về.

“Trở về hảo hảo nghỉ ngơi, khẳng định là mệt muốn chết rồi đi?~”

Sawada xấu xa cười cười. Ngoài miệng hàm chứa điều xì gà, nhìn chăm chăm vào Brent.

Mập mập và Kagawa cũng về mặt tà ác nhìn cậu.

Brent lấy tay cho một quyền vào bả vai mập mập.

“Người thật sự càng ngày càng tệ, mập mập!”

Mập mập ha ha cười to.

Brent dập tắt điều thuốc trên tay, xoay người trở về.

“Ta đưa người đi, Brent!”

Sawada theo sau.

“Không cần.”

Brent phất phất tay, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, Brent liền bắt một chiếc taxi.

“Người muốn đi đâu?”

Người tài xế nhìn vào kính chiếu hậu, thấy mặt Brent không chút biểu tình gì.

“Biệt thự Hàn.”

Brent cúi đầu nói một câu, sau đó nghiêng mặt, nhìn ngã tư đường tuyết trắng phau phau ngoài cửa sổ, ở trên đường hoa tuyết như trải đầy một tầng trắng xóa.

Brent lấy tay kéo cổ áo chính mình, sau đó vói vào túi tiền, đựng đến khẩu súng.

Brent găt gao nắm lấy nó.

Taxi một đường chạy tới biệt thự Edward, rất nhanh tòa nhà đã hiện lên phía trước.

“Cậu rốt cục đã về! Cậu Brent.”

Quản gia mặc áo dài bông Trung Quốc, đứng ở trước cổng biệt thự, mỉm cười nhìn Brent, đối với Brent không ngừng xoay người găt đầu, tỏ vẻ lễ phép.

Brent găt găt đầu, hai tay cắm vào trong túi áo bành tô, trời bên ngoài thật sự rất lạnh, buổi tối lại càng lạnh hơn.

“Christian có ở nhà hay không?”

Brent vào cửa hỏi.

Quản gia đứng một bên cửa cười nói:

“A, Louis tiểu thư đã muốn nghỉ ngơi... Nhưng là, thiếu gia còn chờ cậu trên lầu! Thiếu gia hẳn mới từ Trung Quốc trở về...”

Brent găt găt đầu, đi nhanh về phía cửa biệt thự.

Những đóa hoa trước đình viện đã muốn héo mòn, bị tuyết trắng bao trùm trên mặt, không có người quét tước, thoát nhìn cực kì xinh đẹp, cây tùng bên trong vậy mà vẫn như trước đứng vững nơi đó.

“Thiếu gia ở phòng ngủ chờ cậu! Mời đi theo ta!”

Quản gia tùm tùm cười nhìn Brent, khom lưng dẫn đường ở phía trước.

Brent mạnh mẽ đứng lại, nhìn chăm chăm vào quản gia.

“Christian ở đâu? Ta muốn đi xem cô bé.”

Quản gia do dự một chút, đại khái là thấy vẻ mặt nghiêm túc của Brent, cuối cùng vẫn là găt găt đầu, mang Brent đi đến phòng cuối ở lầu hai.

“Tiểu thư Louis đã ngủ, hơn nữa ngày mai còn phải đến trường...”

Quản gia thấp giọng nói.

Brent không lên tiếng gật gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Trong phòng chỉ có một chiếc đèn tường âm áp phát ra ánh sáng, Brent nương theo ngọn đèn mà đánh giá căn phòng.

Bốn vách tường đều là hồng nhạt, chính giữa là một chiếc giường lớn, bên cạnh còn có bàn học và ghế divan, sofa rộng lớn sắp xếp có trật tự, đúng là căn phòng xinh đẹp của các bé gái.

Đối diện giường là một lò sưởi khảm tường, hỏa nhiệt phát ra càng làm toàn bộ căn phòng ấm áp.

Brent nhẹ tay nhẹ chân đến bên giường Christian, sau đó điều chỉnh đèn một chút, khom hạ thắt lưng nhìn chăm chú vào gương mặt Christian đang ngủ.

Hai năm không gặp, cô bé đã cao hơn, mái tóc đen trở nên rất dài, tựa hồ vẫn thích màu hồng nhạt gì đó, thời điểm khi ngủ đều đem chăn ôm vào trước người, môi nhỏ hơi nhếch lên, đôi gò má hồng nhuận.

Àn, thân thể hẳn là thực khỏe mạnh.

Brent vươn tay, vén sợi tóc trên trán Christian, thấy rõ gương mặt cô bé, nhưng lại nghĩ đến đôi tay này trước đó đã dùng để ôm nữ nhân.

Brent lập tức rút tay về, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên trán Christian.

“Brent...”

Christian khi ngủ luôn thật sự trầm, nhưng như có bản năng cảm ứng, mơ mơ màng màng, chậm rãi mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Brent, đầu tiên là vẻ mặt kinh ngạc, sau đó, trong đôi mắt minh lượng trong sáng hiện lên một tầng thủy quang.

Brent lập tức đứng lên, ngồi bên giường, nhìn vào cô bé, ôn nhu nói:

“Anh đã trở về, Christian.”

Nước mắt cô bé rơi xuống, vội vàng ngồi dậy, quỳ gối trên giường gặt gao ôm cổ Brent, nức nở nói:

“Brent... Brent, là anh sao, em không phải đang nằm mơ, đúng không?”

“Em nghĩ anh không cần em, chú Edward lúc trước nói anh có việc bận, phải rời đi một đoạn thời gian... Anh vì cái gì lâu như vậy mới trở về?... Ô ô ô...”

Brent nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi bên giường, hai tay ôm eo cô bé, khuôn mặt cọ cọ gương mặt Christian.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Christian, về sau chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ, được không?”

Christian cười hấp hấp cái mũi, gật gật đầu, ngẩng mặt lên, ngón tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt và tóc cậu, nhìn không rời mắt nói:

“Brent, anh trở nên thật đẹp!”

Brent cúi đầu cười cười, vươn tay điểm điểm cổ cô bé,

“Bé ngu ngốc, anh là nam nhân.”

Christian đỏ mặt, càng không ngừng hấp hấp cái mũi.

“Brent, đêm nay ngủ cùng em, được không? Chúng ta có thể nói chuyện phiếm.”

Brent vươn tay vỗ vỗ sau lưng cô bé.

“Được rồi, Christian, em ngủ trước, không phải ngày mai còn đến trường sao? Anh cũng đi nghỉ ngơi.”

“Lại nói, em đã muốn trưởng thành, về sau chúng ta không thể cùng nhau ngủ chung.”

Christian quệt quệt miệng, nhìn chăm chăm vào Brent, nghiêng mặt hôn bên má Brent một cái.

“Brent, có phải anh đi tìm chú Edward đúng không?”

Brent không nói chuyện, đứng lên, đưa lưng về phía Christian, mặt không chút thay đổi nhìn về phía cửa phòng:

“Christian, việc này, về sau em đừng hỏi nữa, biết không?”

Christian nhìn vào bóng dáng Brent, thấp giọng nói:

“Brent, chú Edward nhất định rất thích anh đúng không? Giống như em thích anh vậy?”

Brent nhú nhú mày, lạnh lùng bảo:

“Christian, em còn nhỏ, phải hảo hảo đọc sách, không được nghĩ những chuyện không ý nghĩa này nọ.”

Christian gật gật đầu, ừ một tiếng, sau đó nằm trên giường, tròn mắt nhìn bóng dáng Brent.

Brent bước được một bước, sau đó dừng lại, quay đầu, về lại bên giường Christian, ôn nhu in một nụ hôn trên trán cô bé, giống như những ngày trước, thấp giọng nói:

“Ngủ ngon, tiểu công chúa của anh.”

Christian khanh khách cười, phát phát tay nói:

“Ngủ ngon, Brent.”

Brent vươn tay tắt đèn, xoay người đi ra ngoài.

35. Chương 35: Nước Hoa

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Tiểu thư Louis đã nghỉ ngơi?”

Quản gia còn đứng tại cửa, hơi hơi cúi thân mình, giống như một pho tượng điêu khắc, thấy Brent đi ra, nhẹ giọng hỏi.

Brent gật gật đầu, hai tay để trong túi tiền.

“Đúng vậy.”

Quản gia cười cười.

“Hai năm nay, thiếu gia nhà ta vẫn luôn cẩn thận chiếu cố tiểu thư. Trong biệt thự này, chỉ có Louis tiểu thư là cô chủ duy nhất, ta tin tưởng cậu đã nhìn ra, đúng không?”

Quản gia ý vị thâm trường nhìn Brent.

Brent cúi đầu ừ một tiếng, quản gia lập tức linh hoạt xoay người, vươn tay dẫn đường:

“Thiếu gia còn đang chờ, cậu nên vào phòng thiếu gia đi.”

Mặt Brent không chút thay đổi cất bước hướng phòng Edward, thời điểm đến trước hành lang phòng ngủ, Brent đứng trước cửa.

Quản gia đi trước một bước, tùm tùm vào phòng, hơi hơi nâng giọng, biểu tình cực kỳ buồn cười lại có vẻ thực khoái trá:

“Thiếu gia, cậu Brent đã đến đây ~”

Brent nuốt nước bọt, hai tay trong túi áo gấu nắm lại.

“Tiến vào.”

Trong phòng truyền đến thanh âm không nhanh không chậm của Edward.

“Vâng.”

Quản gia lên tiếng. Sau đó quay đầu nói với Brent:

“Mời vào, cậu Brent.”

Brent đẩy cửa bước vào, trong phòng bay tới mùi nước thuốc quen thuộc.

Edward luôn luôn dùng được liệu sang quý để điều trị thân thể, mà cụ thể là bệnh gì thì Brent không biết, bất quá hình như là bẩm sinh.

Edward từ lúc được sinh ra, thân thể đã không tốt.

“Các người đều đi ra ngoài đi.”

Edward phất phất tay, người hầu bên cạnh hẩn hơi hơi khom lưng, bưng khay bạc dọn dẹp, không tiếng động lui ra ngoài.

Brent đứng sau cửa, bọn người hầu sau khi đi ra liền đem cửa đóng lại.

Edward mặc trường sam màu xám, nằm trên ghế mây bên cạnh lò sưởi khảm tường, thấy Brent đi lại, nhếch môi nhợt nhạt cười cười, chỉ chỉ vạt áo trên cổ nói:

“Giúp ta cởi bỏ cúc áo.”

Brent đi qua, loan hạ eo, lấy tay giúp Edward cởi bỏ từng cúc trước ngực.

Edward vươn tay vén vén những sợi tóc bên mặt cậu, thấp giọng nói:

“Như thế nào không cởi áo khoác ra? Trong phòng thực ấm áp.”

Brent lắc đầu, muốn lui một bước.

Edward mạnh mẽ bắt lấy tay cậu, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Brent:

“Chớ đi, ngồi xuống.”

Brent gật đầu, ngồi trên sofa bên cạnh. Edward xoay người, từ khay đựng trái cây lấy một trái táo và dao gọt, bắt đầu dùng dao tước vỏ.

Brent hơi hơi híp mắt, nhìn bộ dạng Edward cúi đầu gọt táo, sau đó đột nhiên nói:

“Edward, ta mệt mỏi, ta muốn đi ngủ sớm một chút.”

Edward giật nhẹ môi, ngẩng đầu nhìn Brent,

“Không thích ăn táo? Ta chỉ đặc biệt tước táo cho ngươi.”

Brent khụ một tiếng, nghiêng mặt đi, ngược lại lắc đầu nói:

“Không muốn ăn, Edward ngươi biết rõ, ta từ trước đến nay không thích ăn hoa quả.”

Edward chớp mắt, đột nhiên cười cười, nghiêng đầu hôn lên môi cậu.

“Ngô...”

Hai gò má Brent nhất thời ửng đỏ, hô hấp dồn dập. Duy nhất khiến cậu quen thuộc... hơi thở nam tính.

Brent phản xạ có điều kiện nhắm chặt hai mắt lại.

Edward hôn hôn môi cậu, sau đó nghiêng người, cuối cùng đem mặt chôn bên cổ Brent.

“Phịch –!”

Một tiếng.

Brent mở to mắt, quả táo từ tay Edward rơi xuống lăn ra ngoài.

Cả người Brent nhất thời giật mình, bởi vì Edward vẫn suy trì tư thế này, không hề động đậy, đôi môi ẩm áp vẫn khảm bên cổ cậu.

“Làm sao vậy? Edward?”

Mặt Brent không chút thay đổi hỏi, hơi hơi híp mắt nhìn về phía trước, trái tim lại thỉnh thoảng không ngừng nhảy lên.

Edward chậm rãi ngẩng đầu, cũng không thèm nhìn Brent một cái, trên tay còn cầm dao gọt, chồng đầu gối chậm rãi đứng lên, sau đó đi đến bên giường ngồi xuống.

Brent không chuyển mắt nhìn gương mặt Edward, lạnh như băng, cả người áp khí thật dọa người.

Những sợi tóc mềm mại đen nhánh của Edward phủ một bên mặt.

Brent kéo kéo môi, cố ý hỏi, “Người làm sao vậy? Edward?”

Edward ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào Brent, sau đó vẫy vẫy tay nói:

“Lại đây.”

Brent không một lời đi qua. Sau đó đứng trước mặt Edward.

Hắn nâng hai mắt lên nhìn cậu, sau đó vươn tay, kéo caravat. Brent cười liếm liếm môi:

“Muốn?”

Edward lạnh lùng nhìn Brent, bắt lấy cằm cậu:

“Đêm nay người đi đâu?”

Brent chọn chọn mi:

“Ta có thể đi đâu nào? Ta hiện tại không phải ở bên cạnh người sao?”

Edward đứng dậy, hung hăng cho Brent một cái tát:

“Nước hoa trên người người từ đâu?... Mùi nước hoa của nữ nhân.”

Edward hơi hơi híp mắt nhìn Brent.

Brent ôm mặt, hai má hơi nghiêng nghiêng, trên mặt nóng rát, tóc toán loạn mất trật tự.

“Mùi nước hoa? Ta thế nào không biết?!”

Edward hừ lạnh một tiếng:

“Mùi vị trên người người, ta so với ai khác đều rõ ràng.”

“Im miệng!”

Brent rống lên một tiếng, trừng hai mắt hung tợn nhìn Edward.

Lời như thế từ miệng nam nhân này nói ra khiến cậu cảm thấy dị thường chói tai.

Trong đầu Brent vang lên một tiếng oanh thật to.

“Đừng nói những lời ghê tởm này nữa! Gặp được người là chuyện chán ghét nhất đời ta!... Ân...”

Brent còn chưa nói xong, Edward đã túm lấy tóc cậu, dùng sức ném Brent vào trên giường.

“Như thế nào, người đối với ta làm cái gì còn không cho ta nói, phải không?”

Brent ghé vào giường, quay sang, vẻ mặt hận ý nhìn Edward.

Edward đột nhiên mỉm cười cười, đứng bên cạnh người Brent,

“Như vậy, người đã làm cái gì?”

Brent cười to vài tiếng, vươn tay chính mình, đối với Edward nói:

“Nhìn thấy không? Ta dùng nó để vuốt ve thân thể nữ nhân, sau đó chúng ta hôn nhau, rồi làm tình... toàn bộ buổi chiều, càng không ngừng làm tình... A a a...”

Brent còn chưa nói dứt, Edward đã nắm lấy bàn tay cậu, sau đó cầm lấy dao gọt, mặt không chút thay đổi cắm phập vào bàn tay Brent.

“A –! A...”

Lưỡi dao sắc bén cắm xuyên qua lòng bàn tay, khảm vào trong nệm.

Brent cảm giác gân xanh trên người đều nhẩy lên, đau đớn làm cả người cậu như tê liệt.

Hai chân Brent run rẩy quỳ trên mặt đất, đầu thống khổ để tại trụ giường.

“Đau sao?”

Edward vươn tay vuốt ve mái tóc thật dài của cậu.

“Ta muốn làm cũng không phải chỉ có nhiều đó.”

Đau nhức làm Brent như mất đi năng lực tự hồi, nhưng lời nói lạnh lùng của Edward trong nháy mắt làm cậu như bừng tỉnh.

Hai năm này, ôn nhu ngắn ngủi của Edward tựa như ảo giác làm Brent cơ hồ quên mất, hẳn là nam nhân tàn nhẫn ngoan độc cỡ nào!

Có lẽ...

Brent một bên thống khổ rên rỉ một nghĩ.

Có lẽ Edward còn muốn đem từng bộ phận khác trên người mình phá hỏng.

Edward lúc trước nói qua, những nơi chạm qua người khác hoặc người khác chạm qua, toàn bộ đều phải trừ, chân phải chính mình bị như vậy, chính là kiệt tác của Edward.

Brent chịu đựng đau nhức đứng lên, tay trái che tay phải, cả người đều bị một tầng mồ hôi tẩm tấp.

Cậu thở hổn hển đứng trước mặt Edward, liếc nhìn Edward một cái, sau đó thấp giọng nói”

“Edward... cầu người, buông tha ta đi. Ta chỉ là một kẻ giết người cướp của hơn nữa còn là tội phạm từng ngồi tù, người buông tha ta đi...”

Brent không ngừng thở dốc.

Nói xong, cậu xoay người muốn rời đi.

Brent mới vừa đặt bước, Edward liền thân thủ lôi kéo tay cậu.

“Người còn muốn như thế nào nữa?...”

Brent quay đầu, cắn môi, hung hăng mà trừng Edward.

“Hai năm này, người không ngừng tra tấn ta... Chẳng lẽ người chơi ta còn chưa đủ sao?”

Edward vẫn gắt gao nắm lấy tay cậu, mồ hôi lạnh cơ hồ như bao trùm bàn tay Brent.

“Buông tay!”

Brent nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng Edward chỉ dùng sức nắm.

Cả người cậu bị cảm giác đau đớn công chiếm, trên người hiện tại không có khí lực, hai chân đều mềm nhũn.

“Như thế nào? Có phải muốn ta nước mắt giàn dụa giữ người lại?”

Trên mặt Edward không chút biểu tình,

“Bé cưng à, người cũng quá ngây thơ.”

“Hai năm trước ngây thơ, bây giờ vẫn là ngây thơ.”

“Những việc đã qua, xem ra.... Cũng không giúp người trưởng thành.”

Edward trào phúng nhìn Brent, hơi híp đôi mắt lãnh khốc vô tình

36. Chương 36: Trả Thù

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent phẫn hận nhìn Edward, gương mặt kia khiến người khác không nhìn ra chút biểu tình. Tay trái dùng sức, nghĩ Edward sẽ buông tay mình.

“A-...!”

Edward mạnh mẽ nắm, đem Brent đẩy ngã trên thảm.

“Fuck con mẹ nó, người muốn làm gì!?”

Brent lớn tiếng mắng.

Edward lấy thân mình đè Brent lại, sau đó ở sau lưng Brent, vươn tay bắt đầu xả quần cậu.

“Cút ngay... Cút ngay...!”

Brent giãy dụa muốn đẩy Edward.

Edward không nói một lời, lấy tay che miệng cậu, kéo phăng quần Brent, bắt đầu dâm loạn tại hai chân cậu.

“Ngô... Ngô...!”

Brent phát ra âm thanh đứt quãng, thân thể vặn vẹo trên thảm, không thể thoát ly khỏi khống chế của Edward.

“Ta chán ghét nhất, chính là phản bội.”

“Thân thể của người đã trở nên dơ bẩn, những thứ thuộc về ta, người dễ dàng giao phó cho người khác.”

Edward nắm tóc cậu, tàn nhẫn tra tấn Brent.

“Biến thái!... Người này biến thái!”

Brent cắn răng, dùng sức cau mày, vươn tay trái bị thương vào trong túi áo, lấy ra khẩu súng Sawada đưa cho cậu, lắc lắc thân mình, đối trên người Edward bắn một phát.

Thân thể Edward phi thường gầy yếu, viên đạn không tổn chút sức, dễ dàng xuyên qua.

Edward mãnh liệt run lên, cả người lập tức nằm phục xuống, sau đó xụi lơ trên người Brent.

Khoái cảm trả thù cơ hồ làm Brent điên cuồng.

Tràn ngập khoái cảm.

Hai năm chất chứa oán hận, bị một nam nhân gắt gao khống chế cùng xâm phạm đã khiến tâm phản nghịch của cậu lên đến cực độ.

Brent từng ngum từng ngum thở hổn hển, trước mắt biến thành màu đen, hai chân như nhũn ra, cảm giác bên tai có chất lỏng ấm áp lưu động trên cổ.

Brent sửng sốt, thân thủ vuốt ve sau tai mình, giờ lên trước mắt, chỉ thấy đầy máu nhiễm đỏ.

Brent nhìn chăm chăm lòng bàn tay, nháy mắt khôi phục thanh minh.

“Edward...”

Brent nhin không được cúi đầu hô một tiếng.

Edward không có phản ứng.

Brent đem Edward từ trên người mình đẩy xuống, sau đó từ dưới thân Edward chui ra, chống hai chân đứng dậy, nhìn chăm chăm Edward nằm trên thảm, sau lưng Edward cả một vũng máu.

“Ha ha ha...! Ha ha...!”

Brent đột nhiên nâng khóe miệng, ngửa đầu cười lớn.

Nháy mắt, Brent cảm thấy mạch máu hai năm nay đã đông nay lại một lần nữa bắt đầu lưu động, tứ chi thư sướng.

Sau đó, Brent không dừng lại mà nâng tay, cả người run rẩy cầm lấy khẩu súng, bóp cò, đối trên ngực Edward nã thêm một phát.

Viên đạn nháy mắt nhập vào thân thể, Edward hừ cũng không hừ một tiếng, ngón tay thon dài trên thảm bắt đầu có chút run rẩy.

Edward chậm rãi mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Brent, đôi mắt nồng đậm xa xôi sáng bóng, hai gò má tái nhợt như giấy.

Mái tóc đen dính vào máu, một dòng tiên huyết từ khóe miệng chậm rãi xâm nhập vào trên thảm.

Lại là... Lại là cái loại ánh mắt này!

Nam nhân này, ngay cả tử vong cũng là tư thái cao quý như thế?...

Brent hung hăng trừng mắt nhìn Edward, hai mắt đỏ lên, hướng Edward lớn tiếng quát:

“Tên khốn! Tên khốn! Ngươi vì cái gì không tránh đi! Vì cái gì không tránh!”

Edward hơi hơi nhắm lại hai mắt, biểu tình cực độ suy yếu, hai tay mềm mềm đặt tại bên thân, đầu ngón tay mảnh khảnh đều bị máu nhiễm hồng.

Brent nhìn chăm chăm gương mặt Edward, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống, quỳ bên người Edward, nước mắt không ngừng rơi.

“Ta hận ngươi...! Edward... Ta hận ngươi!...”

Brent bắt đầu miên man suy nghĩ.

Thân thể Edward vốn không tốt, bây giờ còn bị chính mình lộng thương, nhìn qua cũng sắp không được.

“A...!!!”

Brent một tay ôm đầu, kêu lớn một tiếng, bắt đầu tê tâm liệt phế khóc, mặc danh kì diệu đau lòng muốn chết.

Sau đó nâng cánh tay lên, hung hăng đem khẩu súng vứt mạnh vào vách tường đối diện.

“Phanh –“ một tiếng, súng bạc bay vào tường rồi lại rớt xuống.

Khẩu súng nằm trên một tầng huyết sắc nồng đậm.

Edward run rẩy vươn tay, đem nước mắt trên mặt Brent lau đi.

“Khóc cái gì?”

“Giết ta, ngươi nên vui vẻ, không phải sao?”

Edward thấp giọng nói.

“Khụ... khụ khụ...”

Edward bắt đầu không ngừng ho khan, máu theo vết hầu chảy xuống, tựa hồ gây trở ngại đến khí quản.

Huyết tích đỏ au phun tung tóe trên gương mặt anh tuấn của Edward.

Brent gắt gao nắm lấy tay Edward, ngón tay kia lạnh như băng, giống như người đã chết thật lâu.

Brent thẳng tắp nhìn chằm chằm bộ dạng Edward nhắm mắt không ngừng ho khan.

Edward lại vươn tay, đem gương mặt lệ quang loang lổ của Brent kéo đến trước mặt mình.

Brent sửng sốt.

Edward hơi hơi híp mắt, dứt quãng nói:

“Nụ hôn chia tay...”

Brent theo thói quen muốn kháng cự giây dựa, trừng lớn đôi mắt, nhìn thấy khoe miệng Edward hỗn độn tơ máu.

Edward vẫn như trước dùng sức kéo mặt Brent lại gần chính mình, mở to mắt, nhìn vào môi cậu, hôn lên.

Môi Edward như băng lạnh lẽo.

Cả người Brent nhất thời như tê liệt, cảm giác được mười ngón tay Edward đan vào bàn tay mình.

Đầu Brent choáng váng.

Edward dùng sức hôn một nụ hôn thật dài, sau đó chậm rãi buông tay, bàn tay huyết hồng bất động trên thềm.

“Edward... Kiên trì một chút!”

Brent phục hồi lại tinh thần, la to một tiếng.

Lập tức đem Edward kéo đến, lấy tay dò xem có bị thương đến xương sống Edward hay không.

Xác nhận không có thương tổn đến xương sống, Brent lập tức đứng dậy, dùng sức đem lưỡi dao trên tay mình rút ra, sau đó lau sạch nước mắt trên mặt, sửa sang lại quần áo trên người Edward, ôm Edward chạy ra cửa.

“A... A a a a...”

Thấy bộ dạng thiếu gia nhà mình, người hầu gác đêm ngoài cửa ôm đầu hô to.

“A – Thiếu gia!”

“Ngài làm sao vậy? Thiếu gia?”

Bảo tiêu ngoài cửa thấy Brent ôm Edward một thân đầm đìa máu từ trong phòng lao ra, nhất thời bị dọa đến trợn mắt há mồm.

“Nhanh lên! Đi bệnh viện!”

Brent rống một tiếng, không biết khí lực đến từ đâu, ôm Edward hướng cầu thang chạy xuống, chạy một đường, máu sau lưng Edward liền thẳng một đường, tiên huyết chậm rãi chảy qua mu bàn tay Brent, tấp tểnh vào tay áo.

“Lên xe!”

Bảo tiêu đem xe chạy đến cửa, Brent ôm Edward an vị phía sau.

Brent cởi áo bành tô trên người, gắt gao bao lấy Edward, sau đó nhắm mắt lại, đem Edward ôm vào trong ngực.

Edward đột nhiên động một cái.

Brent cả kinh, Edward chậm rãi mở to mắt, lạnh lùng nói với bảo tiêu đang lái xe phía trước:

“Trăm ngàn giữ bí mật. Đừng nói cho phụ thân. Bằng không, các người đều đừng nghĩ cái gì nữa.”

Nói xong, ngực Edward bắt đầu phập phồng, nhắm mắt lại, vẻ mặt thống khổ thở dốc, hầu kết cao thấp rung động.

Trong lòng Brent khó chịu, cầm lấy ống tay áo không ngừng lau mồ hôi trên trán hòa cùng vết máu.

“Nhanh lên đi a!!!”

Brent quay đầu, hướng phía lái xe rống một tiếng.

Bảo tiêu giẫm chân ga, chiếc xe nhập vào bóng đêm, hướng bệnh viện gần biệt thự nhất chạy đến.

Thời điểm đến bệnh viện, bên ngoài đã một trời tuyết rơi.

Brent chỉ mặc một kiện áo lông dê hắc sắc, ôm Edward xuống xe, vọt vào bệnh viện.

Vết máu trên tay Brent bởi vì trời lạnh mà có chút đặc lại, cùng với hơi nước trong không khí, làm Brent cả người như chết lặng, không có nửa điểm cảm giác.

“Nhanh lên, đưa bệnh nhân vào phòng cấp cứu!”

Bác sĩ vội vàng đem Edward nâng lên cáng, hướng tới phòng phẫu thuật.

Một tay Edward gắt gao nắm tay cậu.

Cả người Brent đều là mồ hôi lạnh, ghé vào bên tai Edward thấp giọng nói:

“Edward, buông tay... Buông tay.”

Edward vẫn là gắt gao nắm lấy tay cậu.

Brent cố sức đem tay Edward bài khai.

Một y tá đi tới, cầm băng giấy tờ nói:

“Tiên sinh, thỉnh ký vào thỏa thuận phẫu thuật...”

Brent quay đầu, đoạt súng trên tay bảo tiêu, hung hăng trừng mắt y tá và bác sĩ, ngữ khí hung tàn nói:

“Ta cảnh cáo các người, nếu hấn chết các người một người cũng đừng mong sống mà đi ra ngoài!”

Nói xong, Brent vươn tay đoạt lấy thỏa thuận chó má trên tay y tá, xé nát.

Bác sĩ kia kinh ngạc liếc mắt nhìn Brent một cái, sau đó vội vàng mệnh lệnh y tá đưa Edward vào phòng cấp cứu.

Brent ôm mặt ngồi bên ngoài, hơi thở truyền đến mùi máu tươi niêm mị.

“Vị tiên sinh này...”

Một y tá cẩn thận đi đến bên người Brent.

Cậu nâng đầu, hai mắt đỏ bừng, nhưng là ánh mắt lãnh liệt nhìn tới cô y tá.

“Chuyện gì?”

Brent nhìn chằm chằm vào gương mặt mỉm cười của cô gái trước mặt.

“Tiên sinh, tay của ngài bị thương, để cho ta băng bó một chút đi!”

Thanh âm nữ y tá thực ôn nhu thực ôn nhu, tuyệt không chói tai.

Brent lúc này mới vươn tay chính mình, phát hiện đều là máu, bởi vì thời tiết lạnh, toàn bộ vết máu đều ngưng kết, biến thành một mảng đỏ sẫm.

Brent nhìn chằm chằm vào bàn tay chính mình bị vết dao đâm thủng.

Dấu vết thương tổn.

Brent từng thề vĩnh viễn sẽ không thuận theo nam nhân này, cho dù bị hấn bắt giữ bao nhiêu lần.

Nhưng là...

Brent ảo não nhú mày, vừa rồi điên cuồng ôm người nọ vọt vào đây không phải chính mình sao?

Tên nhị thế tổ chết tiệt này!

“Tiên sinh, hiện tại theo ta một chút.”

Y tá nhợt nhạt cười.

“Àn.”

Brent gật gật đầu, đứng lên. Trong hành lang thổi tới một trận gió lạnh, Brent thế này mới phát hiện, trên người mình chỉ mặc một kiện áo mỏng manh cùng quần tây, có chút lạnh.

“Đến trong phòng ngồi đi, như vậy sẽ ấm hơn một chút.”

Miệng vết thương trên tay sau khi xử lý tốt, y tá nhắc nhở Brent có thể vào bên trong nghỉ ngơi chốc lát.

Brent lắc đầu, nhìn sang thì thấy bảo tiêu đang tựa vào bên cửa phòng cấp cứu nhìn xung quanh, vẻ mặt khẩn trương hề hề.

Brent lập tức đi qua, từ bảo tiêu lấy xuống kiện áo khoác, mặc vào, sau đó để người bảo tiêu vào phòng nghỉ, chính mình ngồi ngoài hành lang phòng cấp cứu gốc.

Brent thân thủ sờ sờ túi áo lấy ra một gói thuốc lá, hàm tạt trên miệng mình.

Một nhân viên bệnh viện nhắc nhở Brent không thể hút thuốc, Brent liếc mắt nhìn người nọ một cái, sau đó dùng sức hút, không đem lời nói để trong tai.

Người nọ nhìn Brent, đầu tiên là sửng sốt, đại khái cảm thấy thiếu niên tóc hồng này ánh mắt lạnh lùng, cuối cùng cái gì cũng không nói, bước đi.

37. Chương 37: Phong Kiến Gia Trưởng (1)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Chi...”

Brent mạnh mẽ đứng lên, nhìn chằm chằm hướng cuối hành lang.

Cửa phòng cấp cứu rốt cục mở ra.

Brent ngồi bên hành lang bốn giờ, tay chân đều có chút chết lặng, nghe thấy âm thanh cửa phòng cấp cứu mở, lập tức vọt qua.

Đứng lên đi mới phát hiện, hai chân chính mình đã muốn bị gió lạnh thổi đến tê cứng.

“Bác sĩ, thế nào?”

Brent hơi hí híp mắt, nhìn chăm chăm vào bác sĩ có chút mệt mỏi.

Bác sĩ đem khẩu trang kéo xuống, phát tay nói:

“Tiếp qua nửa giờ cậu có thể vào xem, nhưng là tốt nhất không cần lớn tiếng nói chuyện, để tránh ảnh hưởng đến bệnh nhân nghỉ ngơi.”

Còn có, không cần tiếp xúc với thân thể bệnh nhân, để tránh sinh ra nhiễm khuẩn.”

Brent lắc đầu,

“Không, ta hiện tại sẽ đi vào.”

Nói xong, cậu đẩy cửa đi vào.

Y tá phía sau thân thủ lôi kéo cánh tay Brent, Brent quay đầu, lạnh lùng nhìn y tá một cái,

“Buông tay.”

Cuối cùng người nọ đành phải buông ra để Brent đi vào.

Phòng giải phẫu đều là hương thuốc tiêu độc.

Phi thường gay mũi.

Brent nhú nhú mày, xoay người đóng cửa lại.

Edward mang mặt nạ dưỡng khí, trên tay gắn kim truyền máu, nằm trên giường bệnh nhắm mắt lại.

Brent nhẹ tay nhẹ chân đi qua, đứng trước giường bệnh Edward, cúi đầu nhìn gương mặt hần giờ phút này suy yếu – hai má trắng bệch, môi tái mét. Liếc mắt một cái nhìn qua, giống như một người đã ngủ say nhiều năm.

Giờ phút này Edward yếu ớt như vậy, nhưng là ánh mắt trong lúc đó không có một tia yếu ớt, khuôn mặt vẻ thực bình tĩnh, vẫn như trước mang theo khí chất cao quý không cách nào phai mờ.

Brent ngồi bên giường, hai tay đặt trên đầu gối, im lặng nhìn Edward.

Không biết qua bao lâu, Edward theo tác dụng thuốc mê chậm rãi tỉnh lại, sắc trời bên ngoài dần dần tỏa sáng. Bây giờ đã là sáng sớm ngày hôm sau.

“Khụ khụ...”

Edward cúi đầu ho khan vài tiếng, Brent vẫn không nhúc nhích nhìn bộ dạng Edward ho nhẹ, đôi mắt nùng lục hơi mị cùng một chỗ.

Biểu tình có chút lạnh lùng.

Edward vươn tay đem dưỡng khí tháo xuống, quay đầu nhìn Brent.

Brent mặc áo lông dê cổ thấp hắc sắc, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia. Sợi tóc đỏ au hơi hơi hỗn độn phân tán hai bên má, thoạt nhìn có chút chán nản. Loại cảm giác này thuộc về thiếu niên tinh thần có chút sa sút.

Edward giật nhẹ môi, khí tức không tốt, chỉ có thể dứt quãng nói:

“Brent... Nhìn bộ dạng hiện tại của ngươi... Thật giống bé ngoan.”

Edward nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai má cậu.

Brent ấn tay Edward cầm lấy, có chút nhàn nhạt nói:

“Edward, ngươi nghĩ rằng hiện tại ta bao nhiêu rồi? Ta mới 17 tuổi, dựa theo pháp luật Mỹ quốc, ta còn là một thanh thiếu niên đấy.”

Edward không nói chuyện, chỉ vươn tay, đem những sợi tóc của cậu vén lên, ngón tay chậm rãi miêu tả dọc theo mũi cậu.

Brent thân thủ, không nặng không nhẹ nắm lấy ngón tay Edward:

“Đừng như vậy.”

Edward cười cười, sau đó bắt đầu dứt quãng ho khan.

Brent ôm đầu ngồi một bên giường, Edward thoạt nhìn cực suy yếu.

Qua hồi lâu, Edward mới dừng lại, Brent thế này mới buông tay, nhìn về phía Edward.

“Edward, ngươi không tức giận sao?”

Brent hỏi.

Edward an an ổn ổn nằm trên giường, thở một hơi thật dài, sau đó nắm nắm tay áo, nhắm mắt lại, thản nhiên nói:

“Chỉ cần người cảm thấy vui vẻ là được. Hiện tại, người có thể an tâm đứng bên người ta không?”

Brent không nói chuyện.

“Thành thành thật thật theo ta về nhà.”

Edward nhẹ giọng nói.

Rất nhanh cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Khí tức trở nên mềm mại.

Thân thể Brent mềm nhũn, ghé vào bên giường Edward, mệt nhọc nhắm hai mắt lại.

Edward tại bệnh viện không tới một tuần liền trở về biệt thự. Là người bình thường luôn bên người chiếu cố mang hân trở về, nói bác sĩ trong nhà cùng thiết bị hết thấy đều tốt lắm.

Hơn nữa, Edward đối quần gia tuyên bố, chính mình tạm thời trở lại Trung Quốc, đại khái nửa năm sau trở về.

Tuy rằng đi theo Edward về biệt thự, nhưng Brent rõ ràng cảm giác, hiện tại Edward không giống trước kia gắt gao đem cậu khống chế bên người, hoạt động bây giờ vẫn thực tự do.

Không đúng, phải nói là phi thường tự do.

Có thể hút thuốc, có thể uống rượu.

Đây đều là sự tình trước kia bị nghiêm cấm, hiện tại Brent có thể muốn làm gì thì làm.

Mà Brent cũng không giống như phạm nhân được phóng thích, trở nên vô pháp vô thiên. Brent thể nhưng thực ngoan ngoãn đứng trong biệt thự to thể này.

Đại khái do hai năm sinh hoạt trong ngục giam làm Brent an an tĩnh tĩnh một chỗ.

Cho nên, dù không có người nói, Brent hơn phân nửa thời gian đều thành thành thật thật ở trong phòng hoặc là xem sách.

Bởi vì cho tới nay thân thể có bệnh khó có thể nói ra, hiện nay còn bị trọng thương, cơ hồ Edward đều ngồi trên giường. Trừ bỏ vận động tất yếu, toàn bộ thời gian đều nằm trên giường đọc sách hoặc nhìn văn kiện.

Chỉ là những điều này đều do Brent từ miệng quần gia nghe được, bởi vì, Brent hiện tại không được nhìn đến Edward.

Brent có thể tận mắt nhìn thấy chính là mỗi cuối tuần, thời điểm chạng vạng, sẽ có một nam nhân Trung Quốc cao cao gầy gầy tiến vào tìm hân, có đôi khi ở trong kia suốt một đêm cũng chưa đi.

Brent nhân lúc đó có thể từ phía sau trộm quan sát một chút.

Người kia trừ bỏ dáng người thon dài, khuôn mặt cũng đặc biệt xuất chúng, ánh mắt rất lớn, lông mi thật dài, hai mắt thông thấu màu hổ phách.

Thời điểm đứng chờ ngoài cửa, đèn đuốc chiếu theo đôi đồng tử xinh đẹp.

Tóc ngắn gọn gàng, nhưng không chút nào tăng thêm lệ khí, làm cho người ta cảm giác thực ôn nhu.

Thấy bất luận kẻ nào hân đều ôn tồn mỉm cười, đến cả hạ nhân trong nhà đều híp mắt nhoãn miệng.

Thời điểm cười lộ lên, ánh mắt cũng cong cong, xinh đẹp như trăng tròn.

Bất quá, Brent chán ghét thời điểm hân cười như vậy. Brent cảm thấy, người chưa bao giờ cười và người luôn luôn cười, đều nhất dạng giống nhau, không phải kẻ tốt.

“Cậu Brent, thiếu gia nhà ta nói nếu cậu thật sự nhàm chán, có thể đi ra ngoài một chút, tìm bằng hữu tiêu thời gian, làm ít chuyện mình thích.”

Quản gia hơi hơi hạ thắt lưng, đứng trước cửa, nhìn Brent liếc mắt một cái, sau khi nói xong, lễ phép cúi đầu.

Bọn hạ nhân không được phép nhìn thẳng Brent, đây là Edward ra lệnh.

Brent buông xuống quyển sách trong tay – [Hóa tề thông sử], này là quyển sách kinh tế Edward thường xem.

Brent lấy quyển sách từ trên giá xuống, đặt trên bàn, thời điểm không có việc gì tùy tiện lật xem.

Mỗi lúc thời gian rảnh rỗi như này, trong đầu Brent luôn không nhin được nhớ lại tư thái cùng vẻ mặt Edward nghiêm túc cúi đầu đọc sách.

Khi nhị thế tổ của chúng ta đọc sách, thật giống như đang làm chuyện gì đó trọng yếu nhất thế giới.

Bất quá, Edward mỗi lần làm chuyện gì đều là thái độ này đi?

“Hừ.”

Brent hừ một tiếng, khoe miệng hơi hơi khời mào.

Liếc mắt, lạnh lùng nhìn quản gia cung kính cúi đầu.

“Có phải hay không Edward sắp chết? Thế nào, muốn công đạo hậu sự? Cho nên, ta cả ngày cũng không được liếc nhìn hần một cái?”

Brent hung hăng trừng mắt quản gia.

Quản gia ngẩng đầu kinh hoàng nhìn Brent, sau đó vội vàng thu tầm mắt, bận bận rộn rộn lắc đầu nói:

“Không, không phải! Hy vọng cậu đừng nói thiếu gia nhà chúng ta như vậy...”

“Cút!”

Brent chỉ vào cửa phòng ngủ chính mình, không khống chế được rống giận một tiếng.

Quản gia càng phát hoảng cúi thấp lưng, ý đồ trấn an cảm xúc cậu:

“Cậu trăm ngàn lần đừng nóng giận...”

Brent lạnh lùng nói.

“Ma ồm kia là muốn tàn phế sao? Ăn hai viên đạn liền không được?! Có thể làm cho hần chết đi!”

Nói xong, Brent thân thủ đem quản gia đẩy ra ngoài, sau đó hung hăng đóng cửa lại.

Brent tức giận ngút trời đứng trong phòng.

Bên ngoài không có truyền đến tiếng gõ cửa, chỉ có quản gia thấp giọng nói:

“Brent thiếu gia, cậu hảo hảo nghỉ ngơi, đừng nóng giận, chộc tức thân thể mình sẽ không tốt... Thiếu gia nói cậu có thể ra ngoài thả lỏng. Bây giờ ngài ấy quả thật không tiện...”

“Phanh –!”

Brent cầm lấy gạt tàn trong phòng ném vào cửa, gạt tàn xấu số thế nhưng rơi trên thảm lại không hư.

Sau khi quản gia rời đi. Mặt Brent không chút thay đổi nhìn chằm chằm gạt tàn thủy tinh kia, đây là món đồ gần nhất Edward đưa tới.

“Thiếu gia nói, nếu cậu cảm thấy khó chịu, có thể ở trong phòng hút thuốc, chỉ cần cậu vui vẻ cái khác đều không quan hệ.”

Khi người hầu đưa tới nói như thế.

Hút thuốc cũng không quan hệ... Thật không?

Brent xoay người, mặt không biểu cảm ngồi vào ghế mây trong phòng ngủ. Lưng ngã về phía sau, hai tay nhẹ nhàng đặt trên ghế, đầu tựa về sau.

Hô hấp một ngum thật sâu.

Ghế mây này cũng là ghế Edward thích nhất, nghe nói đặt từ Trung Quốc mang đến.

Brent chính mình lấy ghế từ phòng Edward, ngay từ đầu đã thực khó xử quần gia, vì ghế này luôn được Edward sử dụng, cho nên, không biết Brent có thể tự mình mang đi hay không?

Nhưng thời điểm quần gia đối Edward nói chuyện này, Edward cái gì cũng không nói, chỉ phất phất tay, ý tứ theo cậu ấy đi thôi.

Trong phòng thực ấm áp, Brent cảm thấy nằm trên ghế mây quả nhiên thoải mái.

Hơi thở còn truyền đến hương vị dễ ngủ, Brent hoảng hốt cảm nhận đây là hương vị Edward.

Khó trách Edward thích nằm trên đây như vậy.

Còn vương đầy khí tức lạnh liệt của hắn.

Brent đột nhiên nghĩ tới cái gì, châm điếu thuốc, trên tay cầm gạt tàn thủy tinh, nằm trên ghế mây chậm rì rì hút thuốc, rất nhanh, trong phòng liền đầy mùi khói.

Brent tùy ý ngủ ngủ, toàn thân mình đều là hương vị thuốc lá.

Brent vừa lòng giật nhẹ môi, cười cười.

Sau đó nhắm mắt trong chốc lát, rất nhanh lại nặng nề ngủ sâu.

38. Chương 38: Phong Kiến Gia Trưởng (2)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Quý công tử, sớm như vậy đã tới rồi?... Thiếu gia nhà ta vừa đổi thuốc, còn đang nghỉ ngơi...”

Bên ngoài truyền đến âm thanh quần gia không vội không hoãn nói chuyện.

Brent đã đứng bên cạnh góc một thời gian ngắn, đại khái cũng biết bọn họ đang nói cái gì.

Brent mị mị nhân tình, có lẽ là nam nhân kia lại đến đây đi.

Brent mạnh mẽ đứng dậy, hướng cửa đi tới.

Nghe thanh âm người nọ nói chuyện, Brent đứng cạnh cửa dừng một chút.

“Nga?... Mạc An còn đang nghỉ ngơi? Vậy ta ở nơi này chờ một chút đi.”

Thanh âm nam nhân kia thật ôn hòa.

Brent kéo cửa, đi ra ngoài.

Quý Thanh Vân nghe bên cạnh có tiếng mở cửa, thấy Brent biểu tình lạnh lùng đứng đó, khoanh hai tay tựa vào, hơi hơi hít mắt nhìn về phía này.

Quý Thanh Vân vẫn là lần đầu tiên đối mặt với thiếu niên này.

Mái tóc đỏ rối tung hai bên vai, đôi mắt nùng lục. Làn da trắng nõn, môi hồng nhạt, khóe môi hơi hơi nhếch lên.

Không phải diện mạo điển hình của người Mĩ, mang theo nét đặc thù của người Đông Âu, khuôn mặt sâu sắc một chút. Màu hồng của tóc cùng đôi mắt màu lục càng làm cho dung nhan rực rỡ dị thường.

Giờ phút này cậu mặc áo sơmi trắng, cổ áo hơi hơi mở rộng, caravat chính là bị cậu tùy tiện kéo.

Nhìn vào là một chiếc quần đen dài xa xỉ, dáng người có vẻ thon dài.

Cả người tản ra hương vị thuốc lá, trong phòng cũng tràn ngập một cổ vị đó.

Động tác cũng lười nhác.

Quý Thanh Vân nhớ rõ thiếu niên này.

Là Edward dường bên người.

Cẩn thận gạt mọi người trong gia tộc.

Àn... Nhưng là khuôn mặt này tương đối mê người xinh đẹp.

Vả lại, trên người thiếu niên này lệ khí thật sự nặng.

Từ nhỏ Edward đã rất quy củ, một nam nhân cẩn thận tỉ mỉ như thế, sao lại đem một thiếu niên làm càn đặt bên người?

Quý Thanh Vân hướng Brent cười, ánh mắt ôn hòa hơi hơi mị lại, khoe môi theo thói quen gợi lên.

Quần gia thoáng nhìn, dường như nhắc nhở mà vội vàng khụ một tiếng.

Quý Thanh Vân thu hồi tầm mắt, hơi hơi nghiêng đi hai má.

Dựa theo ý tứ ngầm của Edward, Brent ở trong nhà hẳn xem như cũng là gia quyến, chính mình nhìn thiếu niên như vậy đúng là có chút không lịch sự.

“Quần gia, cho ta chén trà. Ta có chút khát nước.”

Brent cố ý nâng cao giọng điệu, sau đó quay đầu, nhếch lên khoe môi, tà tà đôi mắt, khẽ mỉm cười nhìn về phía Quý Thanh Vân.

Kỳ thật Brent không muốn làm ra bộ dạng mình là chủ nhân nơi này, điều này làm Brent cảm thấy chính mình trở nên kỳ quái. Nhưng là, Brent không nhận được đối nam nhân này làm ra khiêu khích.

Nhất thời từ đáy lòng Brent bắt đầu không rõ chính mình vì sao làm ra loại chuyện này.

Quý Thanh Vân chớp chớp đôi mắt, nhượng nhượng đôi mi nhìn thiếu niên hai mắt màu lục mang theo thần sắc khiêu khích.

Nghe thấy Brent nói lời này, quần gia vội vàng khom lưng cúi đầu cười nói:

“Vâng, cậu Brent, cậu chờ một chút!”

Nói xong, vội vàng xoay người đi đến chỗ hạ nhân.

Brent liếc mắt nhìn bóng dáng quần gia rời đi, quay đầu lạnh lùng nhìn Quý Thanh Vân, ôm cánh tay không vui nói:

“Uy, người tên là gì?”

Quý Thanh Vân vẫn thản nhiên mỉm cười, nhếch môi:

“Ở vài năm, Mạc An chính là giáo người nói chuyện cùng người khác như vậy?”

Brent đầu tiên hơi hơi kinh ngạc một chút, sau đó vụn phàn không vui hừ lạnh một tiếng:

“Mạc An? ... Người gọi hẳn là Mạc An?”

Quý Thanh Vân gật gật đầu, cười nhìn về phía Brent,

“Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, không kêu hẳn Mạc An, ta đây kêu hẳn cái gì?”

Brent phi thường không thích bộ dạng nam nhân này cười tủm tỉm.

Bởi vì hẳn cười lộ lên nhất định không khó coi, có thể nói là phong thái mê người.

Xem, hẳn ở trước mặt Edward nhất định cũng cười như vậy. (Em nó ghen

hú hú)

Brent càng nghĩ càng không vui.

Cậu vươn tay vuốt vuốt mái tóc đỏ sẫm bên hai má, lời nói lạnh nhạt:

“Edward cho tới bây giờ ở trước mặt ta đều không nhắc tới người, thật không biết người như thế nào luôn luôn tự mình tìm đến?”

Quý Thanh Vân biểu tình thản nhiên trả lời:

“Nga? Vì cái gì Mạc An phải nói chuyện của ta trước mặt người?... Người cũng không phải người trọng yếu. Bất quá, ta ngược lại thường xuyên nghe hần nhắc tới người...”

Brent nắm tay lại, áp xuống một bụng hỏa khí:

“Hần nói cái gì?”

Quý Thanh Vân vẫn là vẻ mặt tiểu ý nói:

“Hần có thể nói cái gì thì chính người rõ ràng đi? Còn không phải nói người không giáo dưỡng, quản giáo không tốt, luôn không nghe lời...”

“Ý của người là người đối với hần rất trọng yếu? Có phải hay không?”

Brent gợn gàng dứt khoát hỏi.

Quý Thanh Vân vẫn chậm rãi nói:

“Sự thật như thế, ít nhất hiện tại rất trọng yếu, ta nghĩ ta không có biện pháp phản bác người, cậu Brent.”

Brent thật muốn đâm vào mặt Quý Thanh Vân kia một quyền.

“Cậu Brent, trà của cậu tới rồi...”

Thời điểm cơ hồ Brent sắp động thủ, quản gia bưng nước trà đi tới.

Brent trắng mắt liếc quản gia một cái, xoay người trở lại phòng ngủ, cầm lấy áo khoác treo trên giá liền xoay người xuống lầu.

Quản gia vội vàng đem nước trà đưa cho người hầu phía sau, vội vã đi theo Brent, vừa đi vừa nói:

“Cậu Brent! Cậu đây là muốn đi nơi nào? Cậu nói với ta một tiếng, ta còn đối thiếu gia công sự một câu!”

Brent dừng lại, quay đầu nói:

“Người liền nói, ta đi phố mười ba ngoạ nữ nhân! Bảo hần đừng quản ta!”

Nói xong, Brent lãnh mặt bước nhanh ra ngoài, quản gia đứng phía sau trong biệt thự sững sốt nửa ngày.

Brent bắt taxi, trực tiếp đến chỗ Sawada, Kagawa cùng mập mạp bọn họ.

Club đến chạng vạng cũng đã mở cửa, thời điểm Brent đến đúng là rất náo nhiệt hỗn loạn.

“Này! Brent, brother! Người gần nhất thế nào lại biến mất?!”

“Tên khốn này! Người còn biết lại đây tìm chúng ta!?”

Bọn Sawada thấy Brent xuất hiện trước mặt chính mình, toàn bộ đều vọt qua, thay phiên nhiệt tình ôm Brent.

“Đến một điều xì gà! Brent!”

Mập mạp thuận tay cấp Brent một điều, sau đó bốn người chậm rãi hướng lầu hai mà đi.

Đi vào nơi này, Brent nhất thời đều cảm thấy thư thái, không giống như trong biệt thự Edward, suốt ngày áp lực muốn chết.

Mỗi khi đi vào nơi này, Brent thấy kích thích ẩn sau làn da chính mình như không kiêng nể gì hoàn toàn giải phóng.

“Gần nhất có tình huống gì mới không?”

Brent tựa vào quầy bar, ngoài miệng ngậm xì gà, mặt không chút thay đổi hướng nhìn bốn phía.

Bọn Sawada đều mặc tây trang tươm tất, thoát nhìn như kẻ có tiền xã hội thượng lưu, Brent cảm thấy rất thú vị.

Mỗi người đều nhìn thật hăng hái, chỉ có chính mình, nhìn có chút nặng nề, cứ như thi nhân nghèo túng, hoặc như kẻ lưu lạc linh tinh.

Tóm lại, chính mình tại nơi không khí xa hoa lãnh phí này, không hợp nhau.

Mập mạp nâng tay khoát lên vai Brent, ngẩng ngẩng nam nam nữ nữ bốn phía, thấp giọng cười nói:

“Tình huống mới thì không có gì, dù sao chúng ta được Alexander bảo hộ an an ổn ổn kiếm tiền, chính là...”

Nói xong, hướng Sawada cùng Kawaga đi theo còn a a a nở nụ cười.

Brent vẻ mặt khó hiểu, quay đầu, trái phải nhìn nhìn.

Chỉ chốc lát sau, cửa lầu hai xuất hiện một nữ nhân.

Brent mị mị nhân tình, thật sâu hút một ngụm xì gà.

Vivian.

Đặc biệt chú ý nàng cũng không có nguyên nhân nào khác, chỉ là, nữ nhân đầu tiên đối với Brent mà nói cũng không có lực hấp dẫn nào giống như tưởng tượng.

Hoàn toàn là vì gương mặt kia rất giống Edward.

Đúng, gương mặt.

Vivian tựa hồ chú ý tới tầm mắt của Brent, cách đám người cùng ngọn đèn hôn ám thẳng tắp nhìn qua, ánh mắt hơi hơi nheo lại, như là xác định Brent.

Brent trong đám người vẫn thực lóa mắt, Vivian chỉ liếc liền thấy.

Thời điểm Brent biếng nhác tựa vào quầy bar, trên mặt Vivian lộ ra thần sắc kinh hãi, vội vàng thân thủ vuốt chỉnh lại mái tóc, sau đó hướng Brent mỉm cười ngọt ngào.

Brent vươn tay kẹp điều thuốc, có thâm ý gật gật đầu, nhếch khóe môi, hướng Vivian tà tà cười.

Vivian vui vẻ đẩy đám người, vội vàng đi tới.

Sawada dùng vai huých huých Brent, nghiêng mặt đi, thấp giọng nói:

“Xem, Brent, đây là vấn đề gần nhất của chúng ta...”

Brent dùng dư quang liếc thấy Sawada tà tà nhếch môi, chán đến chết nói:

“Có ý tứ gì?”

Sawada cười cười, sau đó cảm hướng góc quầy bar chỉ chỉ,

“Brent, người lại đây một chút.”

Sawada hướng Brent nhướng nhướng mi.

Brent gật đầu, buông rượu trong tay, đi theo Sawada đến góc tối ở quầy bar.

Sawada vươn đầu hướng Vivian nhìn nhìn, Vivian bên kia cũng nhìn hướng này.

“Chuyện gì? Sawada?”

Brent nhìn chăm chăm vào Sawada.

Sawada cười cười:

“Người biết rõ Vivian kia là loại người nào sao?”

Brent lắc đầu,

“Người nào?”

Sawada âm trầm cười cười:

“Bố nàng chính là thủ phủ Vegas, hiện tại đang phát triển tại NewYork, tìm hạng mục để đầu tư.”

Brent nhướn nhướn mi, khó trách cậu cảm giác Sawada luôn luôn lấy lòng nàng.

“Xem ra nàng đối với người mang ý tứ sao ~”

Sawada cười cười:

“Đừng nhìn đàn bà cười lộ lên ngọt ngào, họ một chút cũng không ngốc, khách nhân chúng ta mỗi đêm đến nhiều như vậy, nàng nhìn như thế, ánh mắt không phải khủng hoảng bình thường... Giống như đối với người nhớ mãi không quên

~~Brent, anh em của ta... Đêm nay nếu người không có việc gì gấp, liền bồi nàng ngoạn ngoạn nha ~”

Sawada nhìn về phía Brent, trên mặt mang theo ý cười,

“Cũng nói người đã lâu không chạm vào nữ nhân? Đúng không?”

Brent nghiêng mặt đi, thấy gương mặt Vivian cực kì giống Edward trong ngọn đèn lúc sáng lúc tối, lại mang theo mỉm cười thoải mái mà chưa từng xuất hiện trên mặt Edward.

Mặt Brent không chút thay đổi, gật gật đầu:

“Không thành vấn đề.”

Sawada thân thủ ôm Brent, trên mặt mang theo âm trầm cười cười:

“Brent, người thật sự là brother tốt của ta a~”

Brent hừ lạnh một tiếng, sau đó cười cười, hai người hướng tới Vivian bên quầy bar đi tới.

Edward, khi đó, ta thậm chí cảm thấy ta chán nản làm một món đồ chơi.

Cho dù được sủng ái, cũng không nghĩ có được tôn nghiêm cùng địa vị.

Vì thế, ta yêu thương càng không ngừng phản bội.

Không hề xấu hổ mà hủy diệt tình yêu trung thành và thuần khiết – chính là khoái cảm tà ác mà bí ẩn.

Nhưng mà, khi đó ta như thế nào có thể hiểu được – phản bội bản thân là đại biểu đã bị chinh phục

39. Chương 39: Phong Kiến Gia Trưởng (3)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Cậu Brent, cậu rốt cục trở lại?”

Thời điểm Brent trở về biệt thự, NewYork đã là nửa đêm.

Ngọn đèn ngã tư đường mờ nhạt chiếu lên gương mặt rực rỡ thâm thúy của cậu.

Thời điểm cuối năm băng tuyết trên đường đã chậm rãi hòa tan, Brent cảm thấy lòng bàn chân chính mình dẫm lên băng tuyết bần hê hê, cùng đó là một cổ sấm lạnh từ bàn chân đi lên, cơ hồ muốn đem chân cậu đông đến chết lặng.

Trên đường đi về, như không còn cảm giác.

“Ân, ta đã trở về.”

Brent đem cổ áo dựng thẳng lên, sau đó đút hai tay vào túi áo.

“Thiếu gia dạo dò tại đây chờ cậu, ngài còn nói băng tuyết trên đường vừa tan không lâu, thời tiết còn rất lạnh, để ta phủ cho cậu kiện quần áo.”

Nói xong, quần gia từ phía sau cúi đầu từ trên tay người hầu tiếp nhận kiện áo đen lớn, cũng không tiếp đón trước trực tiếp hướng trên người cậu khoác lên.

Brent nhú nhú mày, nghiêng mặt đi.

“Ta không cần, cũng không cảm thấy lạnh. Không cần hấn quan tâm!”

Nói xong, Brent lách qua quần gia, xoay người bước vào trong biệt thự.

Có đôi khi cậu không rõ người Trung Quốc có hay không biết cái gọi là khoảng cách, cái gọi là lễ phép, nhất là quần gia, thật sự hoàn toàn không có cái loại ý thức này.

Brent nhin không được nghĩ.

Chủ tử thế nào người hầu sẽ thế ấy.

Năm đó Edward cũng là cường ngạnh thu mình vào tay.

Không có lịch sự, không có tôn trọng, mạnh mẽ giữ lấy.

Brent đạp bước đi qua đình viện, hoa trong viện đều đã đầy tuyết đọng.

Edward rất ít cho người dọn dẹp, hấn vẫn thích loại cảnh sắc này.

Trừ phi tuyết đọng vài ngày đem đường che lấp, gây trở ngại vận chuyển đường đi, Edward mới dặn dò người dọn dẹp đình viện sạch sẽ.

“Kỳ thực, so với các mùa khác, mùa đông tuyết đối tối chân thật? Không phải sao?”

Brent đi qua đường nhỏ phủ đá tinh xảo, nhớ tới khi Edward vừa xuất viện, thời điểm lần đầu tiên ra phòng ngủ.

Ngày đó hấn mặc trường bào thuần đen vân viền ngân sắc, cầm trên tay một quyển sách Brent không nhớ rõ tên, bìa sách thoạt nhìn rất cổ.

Edward cầm quyển sách đứng trước cửa sổ, mái tóc đen tuyền biếng nhác phân tán hai bên, rối tung trên vai.

Người nọ hơi hơi híp mắt, nhìn chằm chằm cảnh sắc tiêu điều bên ngoài, sau đó nhếch nhẹ môi, quay đầu nhìn Brent, mặt không chút thay đổi nói ra những lời này.

Đôi môi đỏ sẫm bắt đồng với gương mặt tái nhợt hợp lại cùng một chỗ, khóe môi hơi hơi gợi lên, con người ngăm đen sâu hút như hồ sâu không đáy.

Brent chỉ cảm thấy, Edward cực kì thích cảm giác đất trời bị mùa đông đầy tuyết bao trùm.

Năm nay rét đậm cũng là ký ức mùa đông hầy còn mới mẽ nhất của Brent.

Brent cảm thấy chính mình từ lúc hiểu chuyện đến nay, chưa bao giờ nhạy cảm như vậy.

Sinh hoạt cũng trở nên chân thật, mỗi một màn đều lần lượt quay cuồng trong Brent, để lại ấn tượng khó có thể phai mờ.

Chính mình giống như chúa Jesus cứu thế bị đóng đinh một chỗ, mỗi một đinh đều vĩnh viễn bất diệt.

Mỗi một chiếc đèn là do Edward tự tay đóng vào.

“Edward như thế nào còn chưa ngủ chứ?”

Brent ngẩng đầu, phát hiện đèn trong phòng Edward còn sáng.

Vì thế, cậu quay đầu, hỏi quản gia đang theo sát.

Quản gia lập tức dời đi tầm mắt, cung kính cúi đầu, do do dự dự nói:

“Kỳ thực, không có sự tình gì...”

“Kính nhờ, ông có thể một lần đem sự việc nói hay không?!”

Brent cảm tức gầm nhẹ một tiếng, quản gia vụng trộm liếc nhìn cậu, sau đó tiếp tục cúi người nói:

“Quý công tử còn trong phòng thiếu gia chưa đi...”

Brent sửng sốt:

“Từ lúc ta rời đi mãi đến hiện tại cũng chưa ra ngoài?!”

Quản gia lắc đầu:

“Kỳ thực cũng không phải, chính xác là, Quý công tử có ra ngoài một chút, là lúc chúng ta cấp nước trà cho thiếu gia...”

“Tốt lắm, ta đã biết!”

Brent không kiên nhẫn phát phát tay, hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Cửa sổ phòng Edward, nơi đó vẫn sáng đèn.

Brent lãnh mặt, bước nhanh hướng cửa chính biệt thự.

“Cậu Brent, có phải hay không cậu muốn trực tiếp trở về nghỉ ngơi?”

Quản gia vội vã theo sau người Brent.

Người gác cửa trong thấy Brent trở lại còn muốn kêu lên một tiếng, nhưng cảm thấy hôm nay Brent cùng dĩ vãng không giống nhau, cả người bốn phía đều tạch tạch tạch ứa ra lãnh khí, biểu tình lạnh lùng, một điểm tiểu ý cũng không có.

Brent đem quản gia dính chặt sau lưng mình đuổi đi, nghe thanh âm xoay người xuống lầu, cậu lập tức từ trên giường nhảy xuống.

Mở cửa, Brent không tiếng động đi sát hành lang tiến đến phòng ngủ Edward, sau đó dán lỗ tai trên mặt cửa, nghe thấy tiếng nói chuyện không minh bạch, còn có tiếng cười của nam nhân họ Quý.

Brent cơ hồ không nghe được tiếng Edward nói chuyện, chỉ nghe vọng lại tiếng ho khan đứt quãng.

Nhưng là Brent đã muốn bắt đầu tại trong đầu ảo tưởng bộ dạng Quý Thanh Vân kia ở trước mặt Edward tươi cười sáng lạn.

Người nọ cười rộ lên thật sự rất đẹp, Brent bởi vậy mà vạn phần oán hận sự thật này.

“Người...!Người... Người làm gì?!”

Brent ngay cả cửa cũng chưa gõ, đã lập tức đẩy cửa phòng thiếu niên kêu Hàn Nguyệt, thiếu niên đã sớm lên giường ngủ.

Nghe thấy âm thanh cửa phòng bị đẩy mở, cảnh giác từ trên giường ngồi dậy, nhìn chằm chằm thân ảnh thon dài ngược sáng ngoài cửa chậm rãi đi vào, đôi mắt đen mở to tràn ngập thần sắc sợ hãi.

Brent lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt – thiếu niên mặc áo ngủ tơ lụa màu trắng ngà voi ngồi trên giường, hai tay giữ chặt góc chăn, cảnh giác nhìn cậu.

Cùng lần đầu tiên hai năm trước nhìn thấy không giống nhau, thiếu niên này không hề gầy yếu, bộ dạng có chút giống nữ nhân mềm mại, cả người hai gò má hồng nhuận. Ngay cả ngón tay cũng như nữ hài tinh tế sạch sẽ.

Thời điểm Brent ngẫu nhiên trong thấy, thiếu niên cũng không mang khuyết tật như con gái.

Nhưng là, tính tình vẫn không lạnh không nóng, khi gặp chuyện, vẻ mặt đều đặn vẻ hoảng sợ.

Hơn nữa, cực kỳ thận trọng.

Mỗi lần Brent nhìn thấy, đều là cúi đầu, đỏ mặt, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Brent.

Brent chỉ cảm thấy, tính tình Hàn Nguyệt đại khái không đổi được, từ nhỏ đã bị dưỡng thành tiểu miêu mễ, đứa nhỏ như vậy làm thế nào có khả năng chủ động biến lão hồ?

Brent lấy tay kéo kéo caravat chính mình, hướng về Hàn Nguyệt cười cười, phát tay nói:

“Đừng sợ, ta chỉ hỏi người mấy câu.”

Hàn Nguyệt kì thật vẫn là sợ hãi Brent, không chỉ diện mạo kỳ quái, hơn nữa còn rất ít cười, theo như bọn hạ nhân nói, Brent bởi vì giết qua cảnh sát NewYork mà ngồi tù.

Hàn Nguyệt nhìn thấy cậu đẩy cửa vào phòng nhất thời bị dọa ngốc.

Hàn Nguyệt cũng không phải dạng rối gỗ không biết suy nghĩ, dù sao chính là không có việc gì làm. Có đôi khi cũng sẽ cảm thấy, thiếu gia nhà mình như thế nào thích thiếu niên kỳ quái như vậy?

Tính tình không tốt, cả người âm lãnh, có việc hay không có việc đều có thể phát giận.

Nhưng em gái Christian của Brent thật sự là xinh đẹp và đáng yêu, thời điểm cùng người khác nói chuyện luôn luôn thân thiện. Hàn Nguyệt ngược lại rất thích cô bé.

Thấy Brent không nói tiếng nào đi vào, Hàn Nguyệt như trước mở to mắt, nhìn chăm chăm Brent.

Brent ngồi xuống sofa bên giường, lấy tay cho một điều thuốc vào miệng, hai chân giao nhau, hơi hơi híp mắt, quay sang nhìn Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt che miệng ho khan vài tiếng, sau đó mở miệng nói:

“Người muốn hỏi gì? Brent?”

Brent xoay người đẩy cửa sổ, ném điều thuốc ra ngoài, sau đó đóng cửa, quay đầu, đi tới bên giường Hàn Nguyệt, sửa sang lại vật áo bành tô, khụ một tiếng.

“Người cảm thấy, Edward cùng nam nhân kia là quan hệ gì?”

Brent nhìn chăm chăm vào hai gò má Hàn Nguyệt, nếu như cẩn thận quan sát người phương Đông mỗi người sẽ là một vẻ thanh tú khác nhau.

Ánh trăng bên cửa sổ soi rọi, lan tỏa trên gương mặt Brent.

Hàn Nguyệt ngồi đối diện Brent, mở to hai mắt chỉ có thể thấy được Brent gắt gao mí mắt.

Hàn Nguyệt cảm thấy Brent hiện tại cực kỳ khủng bố, vì thế khẩn trương nuốt nước bọt, thấp giọng nói:

“Chuyện của thiếu gia nhà ta... Hạ nhân chúng ta không thể nói đến...”

Brent nhú nhú mi, biểu tình thực không vui, lạnh lùng nói:

“Trả lời ta!”

Cả người Hàn Nguyệt run lên, lắp bắp nói,

“Ta cảm thấy... Có thể là bằng hữu của thiếu gia đi.”

Brent truy vấn:

“Bằng hữu là có thể ở trong phòng không ra sao?”

Hàn Nguyệt lắc đầu:

“Ta không biết... Chuyện của thiếu gia, hạ nhân chúng ta không thể nói đến...”

“Phòng của người cách Edward gần nhất, người có nghe âm thanh gì hay không?”

Hàn Nguyệt vẫn là căn môi, lắc đầu không nói chuyện.

Mặt Brent không chút thay đổi nhìn chăm chăm Hàn Nguyệt đứng lên, sau đó cậu xoay người nằm trên sofa gần đó, hai chân gác lên một đầu của sofa.

“Người có thể đi ra ngoài không? Brent, ta muốn ngủ...”

Hàn Nguyệt nhỏ giọng nói.

Brent vươn tay đem vạt áo kéo kéo, che đầy trên người, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thản nhiên nói:

“Ta không đi, đêm nay ta ở nơi này, nơi này gần phòng Edward nhất.”

Nói xong, Brent chậm rãi nhắm hai mắt, ngực bắt đầu chậm rãi phập phồng.

Hàn Nguyệt vươn đầu nhìn nhìn, cuối cùng cái gì cũng không nói, nằm xuống.

Bởi vì rất ít tiếp với Brent trong phòng, Hàn Nguyệt lúc đầu thực khẩn trương, nhưng không lâu sau liền an an ổn ổn thiếp đi.

40. Chương 40: Phong Kiến Gia Trưởng (4)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Quý công tử, ngài sớm như vậy trở về sao? Không muốn lưu lại ăn chút điểm tâm?”

Không biết qua bao lâu, trên hành lang truyền đến thanh âm nói chuyện, còn kèm theo tiếng cười trầm thấp thản nhiên.

Trong bóng tối, Brent nhanh chóng mở mắt, nhẹ nhàng bước đến bên cửa, đứng phía sau đem lỗ tai dán sát, nghe được quần gia cùng Quý Thanh Vân nói chuyện với nhau.

“Vẫn là không được, đã muộn một đêm, Mạc An nên hảo hảo nghỉ ngơi, không thể làm việc vất vả...”

Làm việc vất vả?

Brent nghi hoặc nhăn mày chớp mắt, ngừng thở, vụng trộm mở cửa phòng, lộ ra cái nhìn hướng bên ngoài hành lang.

Đèn hai bên tường đều được mở sáng, ngọn đèn thản nhiên phát họa ánh sáng lên gò má tuần lã của Quý Thanh Vân tạo ra một cảm giác nói không nên lời, nhưng Quý Thanh Vân cả người đều như trong suốt.

Brent không vui nhú nhú mày, hơi chút chỉnh chỉnh thân mình, nhưng chỉ có thể nhìn thấy gương mặt cùng thân ảnh cao ngất của Quý Thanh Vân dưới ngọn đèn.

Brent vừa định đóng cửa thì nghe trên hành lang truyền đến thanh âm trầm ho.

Trái tim cậu bang bang nhảy dựng, cơ hồ như muốn vọt lên tận yết hầu.

Brent chớp chớp đôi mắt, nuốt một ngụm nước bọt, thấy Edward một thân trường bào thuần thuần hắc sắc chậm rãi từ phòng đi ra. Brent nhìn chăm chăm vào hai gò má Edward.

Mới vài ngày không gặp, phát hiện thật giống như vài năm xa cách, đây là hiện tại Brent mới cảm nhận được.

Edward vẫn như trước thon gầy tái nhợt, tại ngọn đèn cung đình nồng đậm, hai gò má ai kia trắng đến bất khả tư nghị, cánh môi mỏng manh lại đỏ sẫm dị thường.

Mái tóc đen mềm nhẹ tùy ý rối tung hai bên, hơi che khuất gương mặt hần.

Biểu tình người nọ vẫn mệt mỏi như trước, nhưng ánh mắt lại ôn hòa nhìn Quý Thanh Vân.

Bởi vì cúc áo trường bào toàn bộ đều cài cho đến tận cổ, chỉ lộ sườn mặt, làm cho Edward lộ ra một cổ cao quý kỳ lạ.

Quản gia thấy Edward đi ra hiển nhiên cũng thật kinh ngạc, vội vàng cúi hạ thắt lưng hành lễ, vội vàng nói: “Thiếu gia...”

Edward nâng tay huy huy, ý bảo không cần đa lễ. Sau đó quay đầu đối Quý Thanh Vân nói:

“Thanh Vân, hiện tại ngày mới vừa sáng, không khí trong viện hần không sai, chúng ta trước ra ngoài một chút đi, người theo bồi giúp ta, trước hết chờ đi, ta còn có chút chuyện muốn nói cùng người...”

Brent nhìn chằm chằm vẻ mặt Quý Thanh Vân, người nọ lại nhìn Edward:

“Mạc An, chuyện người nói với ta...”

Edward phát phát tay, ho khan vài tiếng:

“Trước đừng có gấp, giúp ta ra ngoài đi dạo, ta thật lâu cũng chưa ra ngoài một chút.”

Quý Thanh Vân gật gật đầu, xoay người nói với quản gia:

“Hàn tổng quản, ta ở phía trước chờ, người cấp Mạc An phủ thêm quần áo...”

Edward không chút thay đổi đánh gãy lời Quý Thanh Vân:

“Trực tiếp đi thôi.”

Nói xong, Edward đem sợi tóc khuất hai bên má vuốt về phía sau, rồi chậm rãi hướng dưới lầu đi xuống, trên người chỉ mặc một kiện trường bào đen huyền.

Quản gia thấy Edward như vậy đi ra ngoài, vội vã theo sau, không ngừng khuyên bảo:

“Ai u...! Thiếu gia, ngài hiện tại bệnh nặng mới khỏi, thân thể vừa mới chuyển biến tốt chút, vẫn là mặc dày đi thôi...”

Edward lạnh lùng liếc mắt quản gia một cái, quản gia sững sốt, lập tức thức thời cúi đầu không nói.

Edward xoay người đã đi xuống lầu.

Quý Thanh Vân quy củ theo sau.

Brent tại hành lang không ai thấy, đẩy cửa vào phòng chính mình, cũng không bật đèn, lập tức đến bên cửa sổ vén màn, thấy Edward cùng Quý Thanh Vân đã đến đường nhỏ trải đá đi vào đình viện, hai người đứng dưới chòm cây điều linh héo rũ không biết nói gì.

Brent lẳng lặng nhìn.

Cũng không biết nhẩn nại từ đâu, giống như dĩ vãng đối nhất cử nhất động của Edward đều là mắt không thấy tâm không phiền.

Bất quá, Brent còn không kịp cẩn thận tưởng này nọ, liền thấy Quý Thanh Vân đem tay phải đặt trên vai Edward, tay trái chạm vào mái tóc hần. (quý vị hãy xem màn đánh ghen của em nó rất bá đạo =)))

Brent nhất thời lửa giận công tâm, gắt gao mím môi, hai tay không tự giác nắm chặt bức màn.

Trong đình viện, Edward quay đầu, trên mặt mang theo ý cười cực nhỏ, đối Quý Thanh Vân gọi lên khỏe miệng. Biểu tình kia trong mắt Brent không nói rõ là cảm giác gì.

Brent mạnh dùng sức, nút thắt bức màn rơi xuống. (ver Hoàng hậu đứng trên lầu nhìn Snow White cùng Hoàng tử =))) dưới tán cây)

Brent lạnh lùng nhìn tấm rèm trên tay, hừ lạnh một tiếng, lập tức buông màn, xoay người đến gần tủ đầu giường lấy ra khẩu súng chính mình.

“Cậu Brent...?!”

Buổi sáng bọn hạ nhân đang bận rộn trông thấy Brent mặc sơmi trắng trong tay cầm súng ống lao xuống dưới lầu, lập tức trợn mắt há mồm đứng tại chỗ, không biết đã xảy ra cái gì.

Quản gia vừa lúc ở thang lầu gặp Brent liền quay đầu hô lớn:

“Cậu Brent! Cậu muốn làm gì?!” (người ta đi đánh ghen nga~)

Nói xong, liền đuổi theo, sau đó gắt gao từ phía sau ôm lấy cậu.

Brent dùng sức tránh thoát, lấy súng chỉ vào quản gia hung tợn nói:

“Ông cùng chủ tử nhà ông đều không phải thứ tốt! Ta muốn giết tên khốn Edward!”

Nói xong xoay người đập cửa lớn đi ra.

“Ai u! Có chuyện gì cậu nói rõ ràng a! Cậu Brent! Không cần xúc động!... A...”

Brent một cước đem quản gia đẩy ngã ra đất, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn quản gia:

“Ông lại tái xen vào chuyện người khác, ngay cả ông ta cũng cho một trận!”

Quản gia thấy Brent biểu tình hung tợn, lập tức che miệng không nói lời nào, nhìn chằm chằm vào Brent.

Brent vừa ra khỏi cửa, quản gia lập tức thông cổ họng la to:

“Thiếu gia!... Thiếu gia...”

“Ngài cẩn thận! Cậu Brent nổi điên!;..”

Nghe thấy tiếng hô Quý Thanh Vân và Edward cùng quay đầu.

Nháy mắt Quý Thanh Vân nhìn thấy súng ống trên tay Brent, nhất thời kinh ngạc mở to hai mắt.

Edward vẫn là thản nhiên nhìn cậu.

Brent bước lại, nâng tay cầm súng trực tiếp chỉ vào ngực Edward, đại khái vì rất sinh khí, biểu tình nhất thời trở nên lạnh lùng:

“Edward, người tên khốn này.”

Edward không nói gì, Quý Thanh Vân nuốt nước bọt, đứng một bên không nói ra lời.

Hắn chưa từng thấy có người dám đối Edward làm ra chuyện này, nên triệt để kinh ngạc.

Ngay từ đầu hắn chỉ thấy tiểu tử này tính tình kém một chút, không nghĩ tới chính mình thật sự xem nhẹ cậu.

Edward như trước nhìn chằm chằm vào Brent, trên mặt không biểu tình gì.

Brent thật lâu đã không cùng Edward nhìn nhau như vậy, hiện tại trực diện đối mặt cặp mắt sâu như hồ nước không đáy, làm tim cậu có chút đập gia tốc.

Vì thấy cậu nghiêng đầu, bắt đầu dùng hết ngữ điệu lạnh lùng độc ác mắng Edward:

“Người tên khốn này, ngươi là muốn chết sao? Cả ngày đem chính mình nhốt tại trong phòng cứ như quỷ hồn, bây giờ còn mặc danh kỳ diệu cùng người làm loạn, mẹ nó, ngươi thật ghê tởm... Ngô...”

Edward nhìn vào đôi mắt xanh lục của Brent, hai tay mạnh mẽ ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn môi.

Ngón tay Edward băng lãnh, chế trụ trên cổ cậu.

Brent đầu tiên là sững sốt, sau đó bởi vì Edward đụng vào mà cả người run rẩy không ngừng.

Súng ống trên tay cũng lơ đãng rơi xuống, Brent vươn tay nhẹ nhàng ôm eo Edward, hung hăng hôn lại. (vững, thiết nà chịu hem nổi, 2 anh yêu nhau bá đạo tóa)

Quản gia một bên cùng bọn hạ nhân đầu tiên là ngăn ngại, không nghĩ tới thiếu gia nhà mình luôn luôn mất tự nhiên cũng sẽ có thời khắc phóng đảng như vậy, cảm giác thật không chân thật.

Quản gia phát phát tay, đuổi bọn hạ nhân còn đang giương miệng sững sờ tản ra.

Quý Thanh Vân thức thời cũng tính toán đi về trước.

“Chớ đi!”

Brent tránh thoát Edward, xoay người đem Quý Thanh Vân kéo lại.

Quý Thanh Vân nhất thời sững sốt, quay đầu thấy vẻ mặt Brent không vui nhìn mình.

Brent tiến lên, ngón tay chỉ thẳng vào mũi Quý Thanh Vân:

“Ta nói cho người về sau không cần động thủ động cước! Edward không phải người có thể chạm!” (có người sung sướng =)), ta thấy có bóng dáng nữ vương đâu đây hô hô~)

Nói xong, Brent hung hăng trừng Quý Thanh Vân một cái, xoay người bước đi.

Quý Thanh Vân kinh ngạc nhìn bóng dáng Brent rời đi, thân thủ sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ cười cười.

“Mạc An, đứa nhỏ này... Sao lại thế này?”

Quý Thanh Vân càng ngày càng kỳ quái, hẳn cùng Edward lớn lên từ nhỏ, là bạn tốt, hai người như tình nghĩa anh em bình thường.

Đạo đức của Edward trong gia tộc cũng công nhận là lễ độ cao quý, mà bản thân hẳn cũng là người có lễ có tiết, từ nhỏ đều quy quy củ củ, chưa từng làm sự tình gì khác... Nhưng là, như thế nào lại đem thiếu niên tính tình ngang ngược đã để bên người?

“Chơi đủ lập tức buông tay. Người như vậy không thích hợp lưu lại bên cạnh người.”

Quý Thanh Vân nhắc nhở Edward.

Edward mặt mày không chút thay đổi nhìn hắn, đột nhiên gợi khóe môi, hơi hơi cười cười, tiểu ý đó hàm nghĩa không rõ.

Brent trở lại phòng ngủ không bao lâu thì nghe được tiếng Edward lên lầu.

Brent sinh khí ngồi trong phòng, Edward vẫn là không đến tìm cậu, hoặc là giống như dĩ vãng nhượng chính mình.

Brent cảm tức nửa ngày, nằm trên giường điểm điểm hút thuốc.

Chỉ chốc lát sau cửa phòng động mở, Brent nhìn qua, nguyên lai là quản gia đến.

“Cậu Brent, cậu nên ăn bữa sáng.”

Brent biếng nhác nằm nghiêng người, điều thuốc trên tay hướng gạt tà khây khây, thấp giọng nói:

“Ta không ăn.”

Quản gia sốt ruột:

“Không ăn sao được, thiếu gia nói cậu còn trong thời điểm trưởng thành...”

“Mỗi ngày ăn cơm, có phiền hay không a?”

Brent không kiên nhẫn nhắm hai mắt lại.

Quản gia thở dài một hơi, lui ra ngoài.

Kéo rèm che bên cửa xuống, cả phòng nhất thời trở nên u ám.

Brent nằm trong bóng tối, đêm qua cơ hồ vốn không ngủ, hiện tại nằm trên giường vẫn không ngủ được.

Brent rõ ràng đứng dậy, cầm lọ rượu trắng trong phòng, không thèm nhìn kỹ, trực tiếp lấy đến, ngẩng đầu uống từng ngụm.

Uống xong, Brent chỉ cảm thấy vì cái gì rượu trong biệt thự Edward cùng rượu bình thường mình uống không giống nhau?

Một cổ hơi nóng từ yết hầu hướng lên, nhất thời hai chân Brent mất thăng bằng.

Brent cầm lọ rượu đến trước mặt quơ quơ, cũng là trong suốt... Vì cái gì đầu khó chịu như vậy?

Kỳ thật Brent không biết, loại rượu trong biệt thự Edward có, đều là từ Trung Quốc đưa tới, được ủ từ nhiều năm trước, bọn họ vì Brent mà cẩn thận đổi thành lọ thủy tinh.

Brent lung lay, cảm giác trong đầu nháy mắt thanh tỉnh, nhưng là trước mắt có gì đó mơ mơ hồ hồ.

Brent cười cười, đem cái chai để một bên, sau đó trực tiếp hướng cửa phòng, dùng sức kéo, bước đi ra ngoài.

“Cậu Brent... Cậu đây là?...”

Quản gia kì quái nhìn trên mặt Brent mang theo mỉm cười, tới gần thì nghe nồng nặc mùi rượu.

Quản gia vội vàng đẩy cửa phòng Brent, trông thấy lọ rượu ngã chổng vó, lập tức hô to:

“Ai u! Thiếu gia... Thiếu gia! Cậu Brent đều đem lọ rượu uống! Thiếu gia...”

Quản gia cảm thấy mình sống nhiều năm như vậy chưa bao giờ thất thố qua, lại phát hiện bản thân vừa này còn đứng tại hành lang mà kêu to. Nhớ lại Brent còn hướng phòng Edward đi tới.

Quản gia vội vàng vọt qua, đứng trước cửa phòng Edward ngăn cản Brent, mắt mặt khóc tương nói:

“Brent thiếu gia, cậu liền yên tĩnh đi, thiếu gia nhà ta thân mình vốn không tốt, cậu đừng như vậy ép buộc ngài, ta cầu cậu...”

Brent mị mị nhân tình,

“Cút ngay.”

Quản gia lắc đầu, tình thế cấp bách nhất thời trực tiếp dùng tiếng Trung:

“Cậu thấy cái gì chưa đủ thì hướng chúng ta là tốt rồi, cậu đừng ép buộc thiếu gia nhà chúng ta được không? Toàn bộ Hàn gia chỉ có duy nhất thiếu gia a... Nếu lão gia biết, chúng ta sẽ bị mắng chết...”

Brent nào hiểu tiếng Trung đầy miệng quản gia, nâng tay đẩy ông một cái, đem tiểu lão nhân lập tức loạn choạng.

Quản gia xoay người ôm hai chân Brent, sống chết muốn ngăn cậu.

“Để cậu ấy tiến vào.”

Đột nhiên, bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp của Edward.

Quản gia sửng sốt, ngoan ngoãn buông lỏng tay.

Brent dùng sức đẩy cửa đi vào.

Vừa vào, một cổ vị thuốc hỗn hợp bay vào mặt.

Brent ngược lại không cảm thấy có cái gì khó chịu.

Brent quay đầu, thấy Edward đang ngồi sau bàn làm việc, trên tay cầm bút lông, lạnh lùng nhìn mình.

Brent nhìn Edward mang biểu tình lạnh mặt, nhất thời cảm thấy trong lòng phi thường không thoải mái, trong trí nhớ lập tức phản lại thời điểm Edward cùng Quý Thanh Vân kia đứng trong đình viện, bộ dạng mỉm cười.

Brent tiến đến cầm lấy trang giấy trước mặt Edward xé rách.

Edward mặt không chút đổi ngồi cạnh, nhìn Brent một người nổi điên.

Một lát sau trong phòng một mảnh hỗn độn, đất đầy giấy.

Edward buông bút, nâng tay đem giấy trên người phải sạch sẽ, sau đó đứng lên, mặt đối mặt nhìn Brent.

“Người bé cưng này, như thế nào ở bên người ta lâu như vậy còn không giáo dưỡng? Đồ ta chuẩn bị một đêm này nọ đều bị người làm hỏng.” (tội nghiệp anh quá a~, chắc chắc)

Edward nói.

Brent ngẩng đầu, vẻ mặt ngạo mạn, giống như bộ dạng lần đầu tiên gặp Edward.

“Ta không giáo dưỡng cũng không sao, ta vốn không biết giáo dưỡng là cái gì!”

Edward nhìn chằm chằm đôi mắt màu đậm của Brent, đột nhiên lên tiếng cười cười.

“Người cười cái gì?”

Brent cảm tức nói.

Cậu rất ít có cơ hội được trước mặt Edward biểu hiện ngạo mạn như thế, hơn phân nửa thời gian đều bị gắt gao áp chế, Brent chán ghét cảm giác ngay cả sự kiêu ngạo cũng không có này.

Edward đột nhiên nâng tay lên, hung hăng cho Brent một cái tát. Cậu ôm mặt, nhú mày nhìn về Edward, không thể nói rõ là người này hay thay đổi cảm xúc. (=.= 1 tên S, 1 tên M => hợp nha~)

Edward vươn tay nắm lấy cậu, ném Brent vào giường. Giờ phút này hai chân cậu có chút nhuyển, thực nhẹ nhàng đã bị khống chế. Brent nằm trên giường, quay đầu, nhú mày nhìn Edward, nói không ra lời, cậu thậm chí mơ hồ không nghĩ ra lúc trước chính mình vì cái muốn tới nơi này.

Edward không muốn làm tình, cậu bức cũng vô dụng, Edward muốn làm, cậu liền chạy trốn cũng trốn không thoát.

Đoạn thời gian mấu chốt cậu bị Edward khuất phục, dường thành thói quen có nề nếp.

Hai năm kia, đối mọi người mà nói chỉ là vài giây lướt qua, duy đối với Brent, nó đủ dằng dãi chiếm cứ hồi ức cậu.

Edward mặt đối mặt đè trên người Brent, cậu vặn vẹo thân thể, cắn răng nói:

“Cút ngay. Tên khốn!”

Edward mặt không chút đổi nhìn thẳng mặt cậu, hé môi lạnh lùng nói:

“Ở bên cạnh ta, người trừ bỏ bị giữ lấy, còn có thể mong chờ cái gì?”

Brent sững sốt, nhất thời nổi trận lôi đình, còn chưa kịp chửi người, Edward đã cúi đầu, dùng sức hôn môi cậu.

Nụ hôn Edward cực kỳ bá đạo, Brent nhin không được nhắm hai mắt, đôi tay theo thói quen ôm vai Edward.

Edward ngẩng đầu, không biết từ nơi nào lấy ra vòng kim loại, đem hai tay cậu khóa tại trụ giường.

“Edward... Người muốn làm gì?!”

Brent thổ hồn hển nhìn Edward, ánh mắt mang theo một tia hoảng sợ, lấy hiểu biết của cậu đối Edward mà nói, giây tiếp theo hắn sẽ làm ra sự tình gì cậu đều không thể đoán được, hoàn toàn tùy tâm tình cùng yêu thích.

Edward đứng dậy chậm rãi đem trường bào trên người thoát xuống. Hắn đứng ở nơi tối trong phòng, Brent nhìn không rõ lắm biểu tình Edward, chỉ nghe thấy thanh âm hoa lệ âm lãnh của người nọ bên cạnh truyền đến.

“Thỏa mãn người... Không phải sao?”

Brent nhất thời đỏ mặt.

“Đừng mẹ nó nói lung tung...!”

Edward hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lên giường, đem quần áo Brent thoát hết, sau đó tách hai chân cậu, đem thân thể mình đến gần sát Brent.

Thân thể Edward cho Brent có một cảm giác nói không nên lời.

Cho dù muốn Brent tìm thân thể một nam nhân khác, thế nhưng cậu không thể lĩnh hội được.

Thế nhưng làm cho Brent có thể vẫn tươi cười chính là, tuy rằng nhiều năm qua chính mình cùng Edward làm tình đến số lần không đếm được – vô luận là tự nguyện hay không tự nguyện, Brent cho tới nay đều không thể nói rõ cảm nhận trực tiếp của mình đối với Edward.

Edward ngày thường luôn luôn ôn hòa dễ chịu, đối chính mình cũng vậy, chỉ cần cậu thành thành thật thật không làm gì sai trái, Edward cũng sẽ hòa hòa khí khí.

Nhưng thời điểm mỗi lần làm tình, Edward thế nhưng cũng có thể đem phẩm chất quý tộc chậm rãi dùng tại nơi này, loại sự tình mờ mịt không trong sáng.

Edward làm tình cũng chưa từng có hành vi quá khích, có lẽ một phần nguyên nhân là do thân thể không tốt, nhưng Brent vẫn luôn cảm thấy, Edward làm toàn bộ quá trình đều rất tỉ mỉ, cơ hồ mỗi lần đều khiến cậu rất khó quên, khoái cảm cũng bởi vậy mà trở nên chân thật.

Mỗi một lần đều làm Brent cảm thấy, chính mình như triệt để bị giữ lấy.

Đúng vậy, giữ lấy.

Không phải cái loại thô bạo này, mà là trực tiếp giữ lấy, cái loại chấn động linh hồn, mỗi lần như thế đều làm trái tim cùng ý thức cậu như bông bênh bị nắm giữ.

...

Edward cúi đầu đem vành tai Brent hàm trong miệng, nhẹ nhàng liếm. Cả người Brent run rẩy, nói không nên lời.

Cảm giác nam nhân trên người chậm rãi lui ra ngoài, trở mình, sau đó lại đè ép đi vào.

Trên người Edward lạnh lẽo, mà khí huyết trên người Brent tràn đầy luôn nóng hầm hập, loại chênh lệch này ngay từ đầu nhượng Brent không thích ứng, hiện tại lại cảm thấy tạo thành ấn tượng khác không sai biệt khác sâu làm cậu khó có thể kiềm chế.

“Edward... Hô...”

Brent hé môi kêu tên Edward.

Edward không đáp lời, cúi đầu bắt đầu hôn môi và bả vai Brent, sau đó nhẹ nhàng cắn vài cái, sợi tóc Edward phân tán trên mặt Brent, che khuất tầm mắt cậu.

“Thoải mái sao...?”

Edward thấp giọng nói.

Brent bị đặt dưới thân, thở dốc có chút khó khăn, bởi vì trước đó uống qua rượu, hiện tại đầu còn choáng váng vụng hồ hồ, tựa hồ cảm giác Edward ngừng lại, Brent khẽ thầm nói:

“Đừng dừng lại... Tiếp tục!”

Edward tiếp tục động tác, Brent không tự giác mà nhẹ nhàng nâng mông, đón ý nói đùa cùng Edward...

Loại khoái cảm này từ lâu Brent đã không nhận được mà run rẩy.

Loại cảm giác này từ bất luận trên người kẻ nào đều không thể có được, Brent chỉ có thể dùng hai tay gắt gao nắm lấy vòng kim loại nơi tay, sau đó không ngừng thở dốc.

“Tốt...Tốt lắm.”

Brent thuận thuận khí, nghiêng mặt nhìn về phía Edward, thấp giọng nói,

“Edward, mau buông ta ra.”

Edward ngồi dậy, sau đó chậm rì rì mà khoác lên kiện áo, không nhanh không chậm đem cúc áo cài tốt, sau đó lại nằm nghiêng bên người Brent, lấy tay vuốt ve sợi tóc cậu, sau đó chậm rãi xuống hai má:

“Có phải thực thoải mái hay không?”

Cho dù sau khi vận động kịch liệt, đầu ngón tay Edward vẫn thực lạnh.

“Ta nghĩ người gần đây tức giận là vì nguyên nhân này, không phải sao?”

“Không phải! Người đừng tự cho là đúng!”

Brent hoàn toàn phủ định.

Edward nhắc môi nhẹ giọng cười.

“Người còn nhỏ, sẽ không hiểu được, ta còn rất nhiều việc phải làm, biết không?”

Brent nghiêng mặt đi, nhìn chằm chằm Edward, giờ phút này, nam nhân trước mặt không có vẻ mặt gì, nhưng là, cặp mắt thuần sắc kia thấy được gương mặt chính mình trong đó.

Brent đỏ mặt, quay sang, đem đầu chôn vào gối, buồn bực lên tiếng:

“Trước tiên buông ra, được không? ... ừ...!”

Brent còn chưa kịp phản ứng, Edward trở mình một cái, đè lên người cậu.

“Người tên khốn này!... Edward, người muốn làm gì?!”

Edward kéo kéo mái tóc đỏ au của cậu, dùng sức hôn môi, so với vừa rồi càng dùng sức, hung hăng đến mức muốn cắn môi cậu chảy máu, tay kia bắt đầu trên thân Brent tinh tế vuốt ve. Brent không ngừng nuốt nuốt nước bọt.

Edward ngẩng đầu, mút vành tai cậu, sau đó lạnh lùng nói:

“Nhìn xem, trừ bỏ chờ mong bị giữ lấy, người còn có thể chờ cái gì?”

“Đây là người muốn không phải sao?”

Brent cắn cắn môi.

Edward ngược lại ôn nhu nói:

“Ta muốn người luôn luôn ở bên cạnh ta.”

Brent hít một hơi thật dài, nghiêng mặt đi, hung hăng trừng Edward một cái, sau đó mãnh liệt hôn hân

41. Chương 41

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Sáng sớm ngày hôm sau, vốn là sau nửa năm Edward nghỉ ngơi sẽ phân phó hạ nhân trong nhà bắt đầu quét dọn lại trong ngoài cửa biệt thự.

Ngay cả hoa viên cũng được chăm sóc tốt hơn một chút, hơn nữa còn đem cửa biệt thự mở rộng.

Khi Brent rời giường, phát hiện nam nhân ngủ bên người mình không biết đi nơi nào, kể bên một tia nhiệt khí đều không có, toàn bộ căn phòng trống không.

Vì thế Brent mở mắt liền xoay người xuống giường, sau đó đến tủ quần áo tùy tiện lấy áo sơ mi của Edward mặc lên người, vừa lúc che được toàn bộ mông. Cậu đem mái tóc dài hồng sắc trong áo kéo ra, tà tà bên vai trái, đứng nơi cửa điếm một liều thuốc, theo hành lang hướng đi ra ngoài.

Thời điểm quản gia thấy Brent hai đùi lỏa lồ, trên tay còn mang theo điều thuốc từ trong phòng đi ra rất là ngạc nhiên, nhưng lập tức xoay người cúi thắt lưng chào cậu, cái gì cũng chưa nói, tránh qua một bên.

Brent cảm thấy lão quản gia hôm nay không có chút chút méo mó ngược lại cảm thấy kì quái, nhưng cũng thật thú vị.

“Edward đâu?”

Trong biệt thự hạ nhân đang bận rộn quét tước trong ngoài, thu xếp chỉnh đốn lại, mỗi người một việc, điểm giống nhau chính là luôn buông xuống mi mắt, để tránh nhìn đến sự tình không nên thấy.

Brent tùy tiện bắt một người hỏi Edward ở đâu.

“Cậu Brent, thiếu gia ở đại sảnh dưới lầu.”

Người nọ trước cúi đầu thật thấp, hơi hơi khom lưng, bọn họ không được phép nhìn thẳng gương mặt Brent, đây là Edward tự mình phân phó.

Brent ừ một tiếng, xoay người xuống dưới lầu, thời điểm đi đến, thấy Hàn Nguyệt đứng phía trước Edward, cúi đầu nói cái gì đó, thanh âm rất nhỏ, Brent đứng bên cạnh nghe không rõ ràng.

Brent im lặng hút thuốc, lập tức đi đến trước mặt Edward.

“Edward, người rời giường sớm như vậy làm gì?”

Brent đi đến, đem tay của mình khoát lên vai Edward, thân thể tựa vào trên người hắn.

Hàn Nguyệt thấy Brent đi tới, hai chân thon dài lộ ngoài vạt áo, Hàn Nguyệt lập tức nghiêng mặt đi, cúi đầu, mang theo lỗi tai đồ ửng một mảnh.

Edward quay đầu nhìn Brent, đem điều trên môi cậu cầm xuống, đặt tại bồn hoa bên cạnh.

“Hàn Nguyệt, người đi xuống trước.”

Edward phát tay.

Hàn Nguyệt lập tức buông cuốn sách trên tay xuống, sau đó long long tay áo, hạ thắt lưng nói:

“Vâng, thiếu gia.”

Nói xong, Hàn Nguyệt lập tức rời đi.

Brent vươn tay ôm cổ Edward, ngồi trên đùi hắn:

“Người cùng thiếu niên xinh đẹp kia nói cái gì?”

Trên mặt Edward không có biểu tình gì, nhưng là ánh mắt tà liếc Brent một cái, thể này mới phát hiện Brent mặc một kiện sơ mi của chính mình.

Edward không nói gì, chỉ đem mái tóc Brent vuốt ra sau, cầm lấy quyển sách trên bàn đưa cho cậu.

“Ba ngày sau, là sinh thần 50 tuổi của phụ thân nhà ta, chúng ta đang vội vàng chuẩn bị lễ vật.”

Brent nhướng nhướng mi, cầm quyển sách xem xem, từ đầu đến cuối đều dùng bút lông viết hán tự, nhìn nhìn không một chữ nào Brent biết, sau đó đem nó ném lại cho Edward.

“Không phải chỉ là sinh thần thôi sao, làm long trọng như vậy làm gì?”

Edward vẽ mặt nghiêm túc nhìn cậu:

“Việc này người không rõ, mấy ngày nay thành thành thật thật ở trong phòng, không có sự cho phép của ta không được đi ra.”

Brent dùng sức hừ một tiếng, sau đó nghiêng mặt muốn hôn môi Edward.

Edward vươn tay chế trụ Brent lại, biểu tình nghiêm túc:

“Phụ thân nhà ta phi thường nghiêm khắc, người phải nhớ lấy, bắt đầu từ ngày mai, trong vòng một tuần không được tùy ý ra khỏi phòng đi lại, nhất là bộ dạng hiện tại, tuyệt đối không cho phép, hết thấy ta sẽ cho người chuẩn bị.

Brent dùng sức đẩy Edward ra một chút, cố tình nói:

“Ta mới không cần ở nơi này! Phiền chết! Cái gì cũng không thể làm!”

Edward trầm mặc một lát, cuối cùng gật gật đầu nói:

“Ân, người như thế nào vẫn là đứa nhỏ, không thể cho người cái gì cũng không làm được, người có thể đến chỗ bạn bè, nhưng buổi tối phải trở về, không cho cùng người xa lạ qua đêm.”

Brent đầu tiên là nhìn chăm chăm Edward, như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó tiến đến bên tai Edward, thấp giọng tà tà khí nói:

“Thật không hiểu người Trung Quốc các người, làm cái gì phải nghiêm túc như vậy, không phải chỉ là sinh nhật thôi sao?...”

Chẳng lẽ người không biết ba ba người như thế nào mà đến nơi này? Chính là ba ba của ba ba người cùng vợ hắn làm tình mà tới...”

Edward mặt không chút đổi nghe Brent nói xong, sau đó gật gật đầu, thản nhiên nói:

“Được rồi, hiện tại trở về, đem quần áo mặc vào.”

Brent nhú nhú mày, đứng lên,

“Ta không cần, ta muốn đi ra ngoài.”

Edward không lên tiếng.

Brent cảm thấy hình như Edward thật sự nghiêm túc.

Nếu là lần đầu tiên gặp Edward, Brent nhất định sẽ cảm thấy người này ra vẻ, nhưng cậu đã cùng người này dây dưa nhiều năm, cậu tuyệt đối có thể hiểu, mỗi một biểu tình của Edward đều không phải giả vờ, hắn chính là người như thế.

Một nam nhân lãnh khốc vô tình.

Brent trừng mắt nhìn Edward một cái, xoay người đi nhanh lên lầu.

Edward mặt không thay đổi nhìn bóng dáng Brent.

“Thiếu gia, đây là lời chúc mừng, ngài nhìn xem...”

Quản gia thấy Brent lên rồi, thế này mới dám đến trước mặt Edward, đem lời chúc mừng trên tay đưa cho Edward.

“Chờ một chút.”

Edward phát phát tay, đi theo Brent lên lầu.

Brent mặc áo sơ mi ghé vào tủ trong phòng Edward tìm quần áo chính mình, cậu thường xuyên qua đêm tại đây, sau còn để vài bộ trong này.

Thời điểm bọn hạ nhân sắp xếp đều chỉnh tề đặt quần áo cậu kế bên quần áo Edward.

“Phụ thân nhà ta tới bây giờ còn chưa biết sự tồn tại của người.”

Brent sửng sốt, quay đầu, thấy Edward ngồi trên sofa đối diện.

Rèm cửa không được kéo ra, Edward cứ như vậy ngồi trong u ám.

“Người vào khi nào?”

Brent nhú nhú mày, nam nhân này như thế nào không một tiếng liền bước vào.

“Vừa rồi.”

Edward trả lời.

“Ân.” Brent gật gật đầu.

“Vậy người tính toán khi nào đem chuyện của ta nói cho phụ thân người?”

“Vĩnh viễn sẽ không.”

Edward không chút do dự trả lời.

Brent lập tức đi đến trước mặt Edward, nhìn chăm chăm gương mặt không chút biểu tình của ai kia.

“Ta đây xem như thân phận gì?”

“Thị tẩm.”

Edward nói.

Ngữ khí Brent nhất thời trở nên dồn dập,

“Ta không phải thị tẩm, ta chính là ta! Là Brent Louis!”

Edward đứng dậy, vươn tay vuốt ve hai má Brent, nhẹ giọng nói:

“Người thật sự là người, nhưng người không phải Brent Louis, người là Hàn Nguyệt, là người thị tẩm của ta.”

Brent dùng sức đẩy cánh tay Edward, lạnh lùng chất vấn:

“Nói cách khác, ta bây giờ dùng thân phận người khác ở cạnh người, đúng hay không?”

Edward gật gật đầu,

“Đúng vậy.”

“Dựa vào cái gì?!”

Brent bất mãn cầm lấy quần áo quăng vào trên người Edward.

Đó là kiện sơmi Brent thực thích, cũng thường xuyên mặc nó.

Edward khom lưng nhặt lên, sau đó đặt trên sofa.

Edward chậm rãi đến trước mặt cậu, mạnh mẽ ôm eo Brent, gắt gao dán sát trước mặt mình, đôi con người tối đen nhìn chăm chăm vào hai mắt lục sắc ấy.

“Dựa vào ta nghĩ muốn người.”

“Dựa vào ta muốn giữ lấy người.”

“Dựa vào ta nghĩ vậy người bên người.”

Edward vươn tay gắt gao ôm Brent vào trong ngực.

Đầu tiên Brent sững sốt, sau đó tùy ý Edward ôm, miệng bất mãn nói:

“Edward, ta từ trước đến nay chưa từng thấy người vô sỉ như vậy! Người tên khốn này...”

Edward không có lên tiếng, chỉ mang hơi thở thản nhiên xẹt qua tai cậu.

Brent nhướng nhướng mi, nhấc lên khóe môi cười cười.

Khi nào thì bị chiếm đoạt?

Ta thật sự không nhớ rõ.

Thời điểm bóng đêm bao trùm, ta chỉ nhẹ nhàng mà khép mắt lại.

Vì thế, từ nay về sau ta bị ác ma ôm lấy.

Thời điểm người gặp ác ma, dọa lạc cũng trở nên hoa lệ.

Thời điểm người gặp ác ma, ti tiện cũng trở nên mỹ đức. – Brent.

Brent cuối cùng nghĩ nghĩ vẫn là lưu lại.

Edward thật sự là một người không chút lạc thú, thời điểm làm việc luôn nghiêm túc, chẳng khác nào một tên bốn bốn, căn bản cái gì cũng không quan tâm không để ý, chỉ nhất nhất làm việc trước mắt. Cho dù chính mình có thoát hết quần áo không còn một mảnh đứng trước mặt hắn, Edward nhìn cũng không nhìn liếc mắt một cái.

Còn Christian hiện tại có chuyện phải làm, phải học, Edward đối cô bé yêu cầu thực nghiêm khắc, cho nên Christian học tập cũng không nhẹ nhàng. Bởi vậy Brent không muốn đi quấy rầy cô bé.

Christian đã có thể giới của chính mình, cũng không như trong tưởng tượng của Brent, cô bé sẽ cần cậu.

Điều này làm Brent thực ngạc nhiên, bởi vì này cũng không phù hợp với giáo dục Mỹ quốc. Brent mỗi lần đối sự nghiêm khắc của Edward sinh ra hoài nghi, nhưng Christian vẫn hoàn thành thật tốt.

Brent cũng hiểu được Edward đối cậu phi thường dung túng, điều này lúc trước Brent chưa bao giờ cần thận suy xét qua, hiện tại quay đầu ngẫm lại, đích xác là sự thật.

“Cậu Brent, đại khái khi nào cậu trở về?”

Quần gia cầm trên tay áo khoác thật dày đi theo Brent, vội vàng nhìn cậu, tựa hồ hy vọng Brent có thể đem quần áo mặc vào, bởi vì cậu chỉ mặc một kiện tây trang.

Tuy rằng mùa đông sắp qua, nhưng thời tiết bên ngoài vẫn chưa ấm áp.

Brent điểm một điều thuốc trên môi, tiếp nhận áo khoác từ quần gia, sau đó mặc lên người.

“Hỏi cái này làm gì? Đến giờ tự nhiên ta sẽ trở về.”

“Cậu có muốn gọi người lái xe đến đưa đi không?”

Quần gia lại hỏi.

Brent lập tức phát phát tay.

“Không cần, ta có thể tự mình qua, không cần người đưa.”

Quần gia khụ một tiếng.

“Cậu Brent, thiếu gia nhà ta tuy rằng là người trầm mặc ít nói, nhưng chúng ta hiểu được, thiếu gia nhà ta hy vọng cậu có thể về sớm một chút, bồi bên người ngài.”

Bình thường Edward không nói gì, nhưng là trong ngoài đều giúp Brent chuẩn bị hết thảy tốt lắm.

Brent hừ lạnh một tiếng:

“Thân thể hần thể kia, cũng không sợ mệt chết.”

“Cậu... Trăm ngàn lần đừng nói vậy!...”

Quần gia vội vàng đánh gãy lời Brent.

Brent đột nhiên nhếch môi cười cười, đem thuốc lá nơi tay hàm trụ, ngẩng đầu, thấy Edward đứng trước cửa sổ, thẳng tắp nhìn phía chính mình.

Brent chỉ phiêu liếc mắt một cái, xoay người bước đi.

“Này, Brent! Good brother!”

Brent đi bộ đến phố mười ba, Sawada bọn họ đều đã chờ, cơ hồ mỗi buổi tối đều tụ nơi đây.

Brent cười cười, tiến lên ôm bọn mập mập một cái.

“Tiểu tử người hôm nay tâm tình giống như không tệ!”

Mập mập cười ha ha nhìn Brent, miệng hàm một miếng xì gà, đầu tóc được chải gọn gàng về phía sau, trên người một thân tây trang, hoàn toàn một dạng lão đại.

Brent nhướng nhướng mi, nhắc lên khóe môi cười cười, không nói gì, chỉ tiếp nhận xì gà Sawada đưa tới, đưa lên miệng châm thuốc, sau đó xoay người tựa vào sàn nhảy gần sân khấu, nhìn đám người vịn vịn bên trong, tựa hồ bắt đầu trầm tư.

“Brent, cô nàng kêu Vivian lại đến, chính người ứng phó một chút đi.”

Kagawa mặt không thay đổi nói một câu, sau đó chỉ chỉ Vivian đối diện.

“Ai u, loại chuyện này liền giao cho Brent đi giải quyết nha, làm gì nói thẳng a ~ Kagawa, người thật không hiểu phong tình nam nhân ~”

Sawada đem Kagawa ôm vào trong ngực, sau đó nghiêng mặt muốn hôn hôn hai má hắn, Kagawa nâng tay đem Sawada đẩy ra chỗ khác, sau đó đứng lên rời đi, cầm rượu trong tay bắt đầu uống.

“Kagawa ~ đừng như vậy nha ~”

Sawada dính người đi tới.

Brent cùng mập mập nở nụ cười đi theo.

“Thật không hiểu Sawada vì cái gì cứ thích theo hông Kagawa.”

Mập mập một mặt mê hoặc nói.

Brent nhún nhún vai, thời điểm quay đầu, Vivian đã đi đến.

Dáng người Vivian thướt tha gợi cảm, mặc lễ phục hồng sắc, cực kì xinh đẹp.

“Chào, Brent, gần đây thế nào lại không thấy người?”

Vivian hướng Brent mỉm cười ngọt ngào, thoát nhìn thực nhu thuận.

Gương mặt quá giống Edward cứ như vậy hướng mình cười.

Brent bỏ xì gà xuống, bắt lấy cằm Vivian.

“Vì cái gì tìm ta?”

Brent nhìn chằm chằm Vivian, trên mặt không một tia tươi cười.

Cô nàng ngoan ngoãn mặc Brent bài bố,

“Ta thật sự rất nhớ người, bằng không, ta sẽ không đến nơi này.”

Brent nhìn thẳng gương mặt Vivian, từ phía trên tìm không thấy một tia trêu tức, nữ nhân này không giống như đang chê cười.

“Đêm nay theo bồi ta được chứ? Brent?”

Vivian vẻ mặt chờ mong nhìn Brent.

Brent nhìn gương mặt biểu tình ái muội, đột nhiên cảm thấy giống như ăn một khối bánh bơ ngọt, hết thấy đều bắt đầu trở nên không thú vị.

Loại diện mạo này, phải là thâm trầm nghiêm túc, cho dù là nam nhân hay nữ nhân.

Loại biểu tình quá phận này hoàn toàn không thích hợp với gương mặt này.

Brent thực rõ ràng buông lỏng tay, lạnh lùng thản nhiên nói:

“Vivian, thật xin lỗi, ta đêm nay chỉ sợ không có thời gian, ta phải trở về sớm một chút.”

“Vì sao?”

Vivian truy vấn.

Brent chán ghét nhất người thích truy vấn cậu.

Thích một người cần rất nhiều lý do.

Chán ghét một người tựa hồ chỉ cần một lý do.

Brent nháy mắt cảm thấy không kiên nhẫn, nghiêng mặt đi, hai tay chống trên quầy bar, không nói gì.

“Brent, chẳng lẽ sự tình lúc trước của chúng ta người đều quên sao?”

Vivian bám riết không tha, đứng bên người cậu, tiếp tục không ngừng truy vấn.

Brent nhú mào đầu, tuy rằng ngữ khí lãnh đạm nhưng vẫn lễ độ nói:

“Nên quên đều quên đi, kia đối với nhau đều là chuyện tốt.”

Vivian tựa hồ thực kinh ngạc Brent vì cái gì không giống như lần trước, nàng không thể tin được, mở to hai mắt, không cam lòng hỏi:

“Chúng ta cùng nhau làm qua sự tình, thật sự nói quên là có thể quên sao?!”

Brent cười lạnh một tiếng, nghiêng mặt đi, lạnh lùng nhìn Vivian:

“Chúng ta hình như chưa làm cái gì có ý nghĩa,... trừ bỏ vài lần lên giường, còn có cái gì?”

Sự tình tốt đẹp trong tưởng tượng chính mình tựa hồ bị Brent nói đến không chịu nổi, Vivian nháy mắt thoát phá ấn tượng tốt đẹp, vẻ mặt phần nộ nhìn Brent.

Brent cũng mặc kệ nàng, xoay người tính toán trở về, vẫn là trở về bên người Edward tốt lắm, ít nhất Edward sẽ không hỏi nhiều câu vì cái gì.

Không đúng, Edward từ đầu đến cuối không hỏi vì cái gì. Edward rất ít nói lời vô nghĩa, chỉ biết trực tiếp động thủ.

“Brent, hiện tại trở về sớm như thế?”

Mập mạp thấy Brent hình như phải về nhà, liền hỏi một câu.

Brent gật gù đầu, phát tay, sau đó lập tức hướng cửa ngoài đi đến.

“Người cứ như vậy trở về?”

Vivian bám riết không tha đi theo bên người cậu.

Trên hành lang ngọn đèn phi thường ấm áp, tỏa trên mặt Brent thoát nhìn xinh đẹp đến cực điểm, cho dù là thời khắc như vậy, Vivian vẫn từ khuôn mặt kia mà mù quáng không thôi, tầm mắt tựa hồ như hãm sâu trong đó, không thể tự kiềm chế.

Brent không lên tiếng, chỉ đem áo khoác khoác lên vai, trên chiếc áo còn mang hương vị thảo nhiên trong phòng Edward.

Trong tim Brent rung động một cái, gương mặt Edward mất tự nhiên hiện lên trong đầu.

“Nói chuyện với người nha!”

Vivian trong mắt bắt đầu hàm chứa lệ.

Brent nghiêng mặt đi thấy đôi mắt nàng sáng ngời trong suốt, nhất thời cảm thấy thật mặc danh kì diệu.

Nữ nhân đều như vậy sao?

Thật sự là tự mình đa tình, chẳng qua chỉ hai cái thể xác quan hệ mà thôi, các nàng đã muốn nghĩ đến tình trạng gì?

Brent không muốn nghĩ tiếp, cũng lười suy nghĩ.

Vivian bắt đầu nắm lấy cánh tay Brent.

Cậu dừng một chút, chuyển qua, mặt không chút đổi nhìn cô nàng:

“Vô dụng, người vĩnh viễn không có khả năng có được ta.”

Vivian sửng sốt, biểu tình thực đau thương, nhìn chăm chăm Brent.

“Thật sự sao?...”

Brent đột nhiên cúi đầu, tại bên tai Vivian thấp giọng nói:

“Bởi vì ta đã bị người khác giữ lấy... Thân thể, linh hồn.”

Nói xong, Brent ngẩng đầu, khóe môi nhấc lên một tia tiểu ý, khiến cả người cậu thoát nhìn thật yêu dã.

“Đó là gái điểm nào?!!”

Vivian phần nộ hỏi.

Brent cười cười, lấy tay vuốt vuốt tóc,

“Nữ nhân? Không... Ta là bị nam nhân giữ lấy.”

Brent nhướng nhướng mi, khinh thường nhìn Vivian:

“Ta mỗi đêm đều bị nam nhân đó thô bạo chà đạp, hơn nữa ta đến nay cũng không hề một câu oán hận, còn thật sự khát vọng. Người như ta, người còn thích không?”

“Ta thấy người là vì khuôn mặt này... Kỳ thật người xem... Cũng chỉ là gương mặt của ta xinh đẹp không phải sao?”

Brent cười vươn tay, vỗ vỗ khuôn mặt Vivian.

Vivian dùng sức tránh đi, một cái tát dán trên mặt Brent.

“Ba —!”

“Người thật đáng giận!”

Vivian hướng nhìn Brent hô to.

Cậu nghiêng mặt, lấy tay sờ sờ lên má,

“Được rồi sao? Ta có thể đi?”

Vivian muốn tát một cái nữa.

“Được rồi.”

Brent mạnh cầm lấy tay cô nàng, hung tợn nói:

“Tiểu thư, loại khốn như ta thật sự không thích hợp với thiên sứ, nhanh chóng quên ta đi! Nhớ kỹ, ta hiện tại thuộc về người khác!”

Nói xong, Brent bỏ cánh tay Vivian ra, nhanh chóng đến trước cửa.

“Tên khốn —!”

“Brent! Người tên khốn này!!!”

Vivian phía sau la to, Brent đầu cũng không ngoảnh lại rời đi.

Đọa lạc là không cần lý do.

Tà ác là không cần lý do.

Ta đọa lạc, là từ lúc cùng người gặp gỡ. — Brent

42. Chương 42

Edit: Krizak

Beta:Suzaku

“Cậu Brent, cậu đã trở lại?”

Quản gia thấy Brent về sớm như vậy, hiển nhiên cảm thấy thực kinh ngạc, vì thế về mặt tiểu ý đứng ở cửa nghênh đón Brent.

“Ta đi vào trước.”

Brent gật gật nói.

Quản gia cúi đầu, nhìn Brent đi vào.

Ông xoay người tính toán đem cửa lớn đóng lại. Vừa nhìn qua, liền thấy một chiếc xe hơi chậm rãi dừng ở phía trước bồn hoa biệt thự, người bên trong tựa hồ chuyên chú nhìn về phía này.

Quản gia nghĩ rằng có thể là chủ nhà bên kia đến đây, cùng thiếu gia bên mình thương lượng chuyện đại thọ của lão gia, hoặc là Edward mời khách.

Vì thế quản gia vội vàng đi qua.

“Ngài hảo, xin hỏi có chuyện gì cần giúp đỡ không?”

Quản gia đi đến bên cạnh xe hơi lễ phép hỏi.

Cửa kính phía sau chậm rãi kéo xuống, một nữ nhân mang kính đen lộ ra, mắt kính rất lớn, cơ hồ che khuất cả nửa gương mặt nàng.

Quản gia không thấy rõ, vả lại xuất phát từ lễ phép không thể nhìn thẳng mặt nữ nhân xa lạ, quản gia nghiêng tầm mắt, lẳng lặng chờ đáp án.

Bất quá, quản gia trong lòng thầm đoán, đây là một nữ nhân trẻ tuổi.

“Nơi này là biệt thự Hàn?”

Nữ nhân kia hỏi.

Thanh âm đúng là của người trẻ tuổi.

Quản gia gật đầu:

“Đúng vậy, nơi này chính là biệt thự Hàn, ngài có chuyện gì hay không, thiếu gia nhà ta bây giờ không có nhà.”

Nữ nhân mím môi, lắc đầu, đổi lái xe phía trước nói:

“Đi thôi.”

“Ấy...”

Quản gia kì quái nhìn chiếc xe chậm rãi rời đi, sau đó xoay người hướng cửa lớn đi vào.

“Vivian tiểu thư, hiện tại chúng ta có thể trở về?”

Tài xế tại chỗ rẽ ngã tư hơi ngừng lại, quay đầu, nhìn nữ nhân phía sau.

Nữ nhân đem mắt kính hạ xuống, chính là Vivian vừa rồi đối Brent thất thố kêu to.

“Hàn gia là từ Trung Quốc tới, thân phận Brent như thế nào có thể vào cửa lớn Hàn gia?”

Vivian híp mắt nhìn về phía cửa biệt thự.

“Tiểu thư, loại chuyện này, giao cho người trong nhà đi điều tra là được.”

Vivian gật đầu:

“Ân...”

“Ta không có được, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ đến.”

Vivian cười khê một tiếng, sau đó ý bảo tài xế lái xe đi.

Tài xế gạt đầu, quay đầu xe hướng ngã tư bên kia chạy tới.

“Edward, người đang làm gì?”

Brent đến trước cửa phòng Edward, cũng không gõ cửa, liền trực tiếp đi vào.

Edward ngồi trước bàn làm việc, trên mặt bày rất nhiều văn kiện, đèn bên trái cũng được mở sáng, ánh đèn mềm mại chiếu vào gương mặt Edward.

Thời điểm nghe thấy thanh âm Brent, Edward quay đầu, nhìn chăm chăm vào cậu, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt hơi nhíu lại.

Thần sắc trở nên thực kỳ lạ, ngay cả chính Brent cũng cảm giác được.

Loại hơi thở băng lãnh này trong nháy mắt Brent tiến vào liền biến mất hầu như không còn, trong ánh mắt mang theo ôn nhu chưa bao giờ có.

Edward không đáp trả vấn đề cậu, chỉ là chuyên chú nhìn Brent không rời.

Cậu đóng cửa lại, thoát áo khoác treo vào giá, lập tức đi qua, vươn tay đem đồ vật trên bàn đẩy qua nơi khác, chính mình ngồi lên, trước mặt Edward. (=.= thật bó chiếu với em nó)

“Làm sao vậy?”

Edward đem tay Brent cầm lên, đặt vào lòng bàn tay mình.

Bởi vì nhiều năm không có việc gì làm nên bàn tay Brent phi thường tinh tế, nhìn rất tốt, niết trong lòng bàn tay thực mềm mại.

“Làm gì nhìn chăm chăm vào tay ta?”

Brent cảm thấy thực mạc danh kỳ diệu.

Bất quá, cậu càng mạc danh kỳ diệu hơn là chính mình vì cái gì có thể tự nhiên cùng Edward nói chuyện như vậy, giống như trước đó không có việc gì từng phát sinh qua.

Edward cầm tay cậu lên, đặt trên môi mình bắt đầu hôn xuống, sau đó lại thả, ngẩng đầu nhìn cậu:

“Nhìn xem, ta dưỡng người tốt lên rất nhiều.”

Brent trắng mắt liếc nhìn Edward, đem ngón tay chính mình trong lòng bàn tay ai kia rút ra, sau đó từ trên bàn nhảy xuống,

“Dưỡng ta? Người chừng nào thì dưỡng ta?”

“Người đối ta làm cái gì... Trong lòng chính người rõ ràng.”

Brent quay đầu, phát hiện Edward mặc sơ mi quần đen tây trang đang nhìn mình không chuyển mắt.

Diện mạo ôn hòa cùng khí chất tôn quý của Edward không cách nào hình dung được.

Brent hơi hơi nghiêng đi tầm mắt:

“Edward, người như thế nào có thể đối với ta như vậy...”

Edward đột nhiên đứng lên, mặt không thay đổi hướng Brent đi tới.

Brent nhìn Edward không lên tiếng đến gần, hoảng sợ.

“Edward...”

Edward trực tiếp thân thủ bắt lấy cổ cậu, đem Brent đặt trên giường, sau đó không nói một lời bắt đầu thoát quần áo Brent.

Brent hai tay giãy dụa, thở dốc nói:

“Người... Edward!”

“Người tên biến thái này, tại trên giường làm người sẽ chết sao?!”

Edward trực tiếp... tiến vào, làm Brent đau muốn chết.

Brent quay đầu, thời điểm trừng mắt nhìn Edward, phát hiện người này quần áo còn chỉnh tề ngay ngắn, ngay cả caravat còn tại nguyên trên cổ, mái tóc đen huyền nhu hòa gọn gàng hai bên.

“Biến thái!”

Brent đỏ mặt bắt đầu mắng Edward.

Edward vươn tay che miệng cậu, bắt đầu từng từng chút hung hăng xx thân thể Brent. (chính xác là tác giả để xx =.)

Brent chỉ có thể phát ra âm thanh ư ư rên rỉ, một câu cũng không nói nên lời, hô hấp có chút khó khăn.

“Vù vù –”

Một lát sau, Edward buông lỏng tay ra, Brent ghé vào giường, bắt đầu từng ngụm từng ngụm thở dốc, thân thể cao thấp phập phồng.

Edward lui ra, ngồi bên giường.

“Lại đây.”

Edward vươn tay sờ sờ tóc cậu, ý bảo Brent ngồi trên đùi hắn.

“Cút ngay!”

Brent ngồi dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Edward.

“Lại đây.”

Edward lập lại, biểu tình trở nên lạnh lùng.

“Ta muốn trở về.”

Brent chán ghét thời điểm làm tình mà Edward vẫn bộ mặt lạnh băng, vì cái gì khi làm tình đều phải một dạng?

Brent bắt đầu trở nên thật sinh khí, liếc mắt cũng không muốn nhìn đến nam nhân này.

Vì thế, Brent cúi đầu bắt đầu nhặt quần áo.

Edward mạnh mẽ kéo cậu lại, hai mắt nhìn thẳng vào đôi đồng tử lục sắc.

“Brent, lại đây, để ta có thể ôm người một chút.”

Thanh âm Edward trở nên thực ôn nhu.

Brent không nói gì đi qua.

Edward vươn tay, dùng sức ôm cậu vào lòng, Brent thuận thế ngồi vào trên đùi Edward.

“Làm được một nửa đã muốn đi?”

“Thật sự là bé cưng bốc đồng.”

Edward thấp giọng nói, môi hôn một chút lên môi cậu.

Da thịt bị Edward dùng môi âu yếm, Brent thở dốc một hơi thật sâu, sau đó quay đầu, dùng sức ôm cổ Edward, hung hăng mút môi hắn.

“Edward, người không thể bình thường một chút?”

Brent ngồi trên đùi Edward, nhìn chằm chằm ánh mắt hắn.

Trên mặt Edward vẫn như cũ không có biểu tình.

“Đây là ta.”

“Ta vốn chính là như vậy.”

Nói xong, Edward lại bắt đầu hôn môi Brent, động tác rất nhẹ nhàng, rất ôn nhu.

Nụ hôn sâu cháy bỏng trong chốc lát, cuối cùng vẫn là Brent dùng sức đẩy thân thể Edward ra.

“Người thực sự biến thái. Edward.”

“Thật sự, người là người biến thái nhất ta từng thấy.”

Edward ôm eo cậu, nhẹ giọng nói bên tai Brent:

“Nhưng chính là người thích... Không phải sao?”

Mặt Brent liền đỏ.

Edward thấp giọng cười cười, vươn tay cởi áo cậu, sau đó cúi đầu hôn lên bờ vai Brent.

“Hô... Hô...”

...

Brent chỉ không ngừng thở dốc, cậu đã sớm quen với âu yếm của Edward, phương thức âu yếm người cùng chủ nhân phi thường giống nhau, đâu ra đấy, dị thường cẩn thận, mỗi một lần đều làm Brent có một cỗ hưng phấn không cách nào hình dung.

“Nhanh lên...!”

Hai chân Brent ôm lấy eo Edward, ý bảo hãy mau một chút.

Edward lấy tay vén lên những sợi tóc trên trán cậu, tỉ mỉ ngắm nhìn ánh mắt Brent.

Brent thấy Edward không chút vội vàng, vì thế bàn tay gắt gao nắm lấy khăn trải giường dưới thân,

“Edward!”

Edward cúi đầu hôn môi Brent, sau đó nói thầm bên tai cậu:

“Nói người yêu ta.”

Brent lắc đầu,

“Không... Không cần!”

Edward hé môi cắn cắn lỗ tai cậu:

“Nói người yêu ta.”

Brent mơ mơ màng màng mở to mắt, thấy khóe môi Edward mang theo ý cười nhàn nhạt. Đôi môi ấy vẫn như trước mắt tự nhiên mà mím lại, nghĩ đến tầm mắt kiên định dừng trên mặt mình.

“Ta yêu người...”

Hai tay Brent gắt gao ôm cổ Edward.

“Ta yêu người! Edward...”

Lệ trong từ khóe mắt rơi xuống, nhất thời Brent cảm thấy trái tim như bị hòa tan.

Cảm nhận được Edward từng chút từng chút hôn đi nước mắt hai bên má.

Người thiếu niên rất khó bị dụ hoặc.

Bởi vì cậu muốn rất nhiều.

Người chỉ có thể gắt gao đem cậu nắm giữ trong lòng bàn tay, tra tấn hoặc yêu thương, nhưng là người đừng vội từ bỏ.

Mấy ngày trước mừng thọ phụ thân Edward, Brent cơ hồ đều quần bên người hấn. Loại chuyển biến này cũng không làm Edward cảm thấy giật mình, hấn vẫn thản nhiên để Brent muốn làm gì thì làm, cũng không biểu hiện cảm xúc phiền chán hay thích thú gì.

Bất quá không chán ghét, đối Edward mà nói, cũng là yên lặng tiếp nhận rồi.

Có điều Brent thì ngược lại, cậu thực kinh ngạc chính mình, bởi cậu chưa bao giờ dính người như vậy.

Cậu cảm thấy loại chuyện này giống như chỉ có mấy cô bé như Christian mới có thể làm được.

“Edward, chừng nào người trở về?”

Brent ngồi đối diện Edward, trên tay cầm bánh bao, nhìn chăm chăm khuôn mặt ai kia.

Edward buông đũa trong tay,

“Brent, ta nói rất nhiều lần rồi, thời điểm ăn cơm không cần nói chuyện.”

Brent hừ một tiếng đem bánh bao trên tay thả xuống, sau đó cười nói:

“Vây, chúng ta hiện tại không ăn cơm, người nói cho ta biết khi nào thì trở về?”

Nói xong, Brent rõ ràng đứng lên, ngồi bên cạnh Edward, đem mọi thứ trước mặt hấn đều đẩy qua một bên. Đôi môi mềm mịn cơ hồ dán trên mặt Edward.

Brent gần đây trở nên thực hoạt bát, sự âm u nặng nề mấy năm trước cứ như ánh sáng đảo qua. Loại chuyển hóa rõ ràng này giống như đều tại một đêm đó.

Bọn hạ nhân đứng một bên nhìn thấy, đều thức thời lui xuống, cực kỳ giữ lễ lảng tránh.

Edward quay sang, thản nhiên nói:

“Khoảng nửa đêm mới trở về, thời điểm về đến có thể người đã ngủ.”

Brent chặc chặc miệng, chống cằm ngồi bên cạnh Edward.

Edward không nói gì, lại cầm đôi đũa chuẩn bị đem cơm trước mắt ăn hoàn.

Brent đoạt qua đôi đũa trên bàn, sau đó nghiêng đầu muốn hôn hôn môi Edward, hai tay nắm lấy eo hấn.

“Brent, hiện tại là nơi có người.”

Edward vươn tay chống đỡ cậu.

Brent giương môi cắn cắn ngón tay Edward, sau đó buông ra nói:

“Edward, tối hôm qua cùng ta làm thật sự là người sao?”

Thời điểm Brent nói những lời này không chút cố kỵ nhìn xem bên cạnh có những người khác hay không.

“Người còn nhớ rõ người làm ta bao nhiêu lần không?”

Edward khụ một tiếng, trái phải nhìn nhìn, sau đó nghiêng nghiêng nhìn gương mặt cùng đôi môi mềm mại của Brent, cuối cùng vẫn là đứng lên, xoay người đối quần gia đứng đó không xa nói:

“Chuẩn bị tốt một chút, chúng ta lập tức qua chỗ phụ thân.”

“Vâng, thiếu gia! Tôi hiện tại đi chuẩn bị.”

Quần gia xoay người bước đi.

Edward đứng dậy hướng phòng ngủ mình đi lên.

“Ai! Edward, người làm gì?!”

Brent đứng lên, hướng Edward hô to một tiếng.

Edward nghiêng mặt, hơi hơi mị mị nhẵn tình:

“Thay quần áo.”

Nói xong, tà liếc Brent một cái, xoay người tiêu sái lên lầu.

Brent lập tức đi theo.

“Edward?”

Cửa phòng đã bị đóng lại.

Brent gõ gõ cửa:

“Ta có thể tiến vào không? Edward?”

“Tiến vào.”

Edward lạnh lùng nói một câu.

Brent đẩy cửa đi vô, Edward đang thắt caravat.

“Hiện tại muốn đi?”

Edward gật đầu,

“Mặc quần áo tử tế vào đã.”

Brent đi đến.

Đi đến bên cạnh Edward, hần hơi ngẩng đầu, đứng trước gương lớn sửa sang lại vạt áo, trên mặt vẫn không có biểu tình.

“Phanh –!”

Brent cầm lấy nghiên mực trên bàn làm việc Edward, đầu tiên là bình tĩnh nhìn nhìn, sau đó xoay người hung hăng ném vào gương lớn trước mặt Edward. (O.O)

Mảnh vỡ thủy tinh nháy mắt văng tung tóe.

Có vài mảnh trúng vào mặt Edward, đem gương mặt có chút trắng nhợt đượm vài vệt máu.

Tại nháy mắt gương vỡ Edward bình tĩnh nhắm mắt lại, thời điểm mở to mắt, khóe mắt cùng hai má đã có vết cắt, vài vệt máu thấm đẫm chảy dọc xuống đến tận khóe miệng.

Edward không xoay người, vẫn như trước lạnh nhạt đem caravat chỉnh sửa tốt, nhẹ nhàng vuốt mái tóc ra sau.

“Mẹ nó! Motherfuck!”

Brent đi đến bên cạnh Edward hung hăng phát hỏa, bắt đầu rống to.

“Người tên khốn! Rốt cuộc xong, hiện tại lại không quan tâm đúng không?! Từ 15 tuổi ta bị người làm đến bây giờ còn cái gì không hài lòng?! Khiến ta giống như một con đàn bà dính lấy người!... Con mẹ nó nói cho ta!”

Brent vươn tay đẩy Edward một chút.

Edward xoay người dùng sức ôm cậu vào lòng, gương mặt còn vương vết máu dụi vào mặt Brent.

Brent bắt đầu không ngừng khóc lớn.

“Edward...”

“Người nói chuyện!... Người nói chuyện nhanh lên!”

Edward lắc đầu, chỉ gất gao ôm cậu.

“Ta không biết nói gì.”

“Thật sự không biết.”

Mặc kệ quạt cường lạnh lùng cỡ nào, ta thật sự tịch mịch lâu lắm rồi.

Thời khắc ta bắt đầu quyết định dựa vào người.

Hãy ôm chặt ta, nhanh lên ôm chặt ta.

Cầu người. – Brent

Bởi vì rất quý trọng, cơ hồ không phân biệt được đâu là mộng cảnh đâu là hiện thực.

Cầm trong tay, không dám nắm chặt.

Sợ làm người vỡ vụn.

Trở thành người lạnh lùng, cũng sợ hãi tan vào mây khói. – Edward

“Edward, người sẽ không lừa ta, đúng không?”

Brent ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn vào ánh mắt Edward.

Edward gật đầu,

“Sẽ không. Vĩnh viễn sẽ không.”

Brent nhin không được cười cười, kiễng mũi chân, vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm hôn vết thương trên mặt Edward.

Edward nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc dài hồng sắc, hơi nhắm hai mắt lại.

43. Chương 43: Phong Kiến Gia Trưởng (5)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent ghét nhất chính là Edward cái gì cũng để trong lòng không thèm nói.

Có đôi khi Brent thậm chí cảm thấy, kỳ thật Edward căn bản là người không có cảm tình, bằng không, vì cái gì đối chính mình rõ ràng chuyển biến, hắn vẫn như vậy có nề nếp làm việc của mình?

Brent thật sự không rõ, điều này làm cậu cảm thấy chính mình biến thành một cô bé luôn dính người, giống như rời đi hắn sẽ không thể sinh hoạt.

Thẳng đến giờ khắc này, Brent rốt cục cảm nhận được, bản thân hết thủy đối với Edward thâm trầm nội liếm mà nói, thật giống như cậu nhóc ngây thơ mà thôi...

Nam nhân kia lòng dạ thật sự quá sâu.

Chính mình đã từng cho là đúng, tưởng rằng rời xa u ám thâm trầm nhưng ở trước mặt hắn lại hoàn toàn vô lực.

Cơ hồ đối với Edward không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì.

Một điểm ảnh hưởng cũng đều không có.

“Đi ngủ sớm một chút.”

Trước khi rời đi, Edward tại cửa thư phòng hôn trán cậu, sau đó vẫn như trước mang theo biểu tình nghiêm trang xoay người ly khai.

Về mặt Brent khinh thường nói:

“Ta mới không cần gốc trong nhà, ta muốn đi ra ngoài.”

Edward dừng lại một chút, quay đầu, thấy Brent tựa vào cửa thư phòng. Hắn nhướng nhướng mi nhìn cậu.

Edward đi trở lại, vươn tay vuốt ve mái tóc Brent, thấp giọng nói:

“Nếu người thật sự nhàm chán, cũng có thể đi ra ngoài chơi, nhưng là, nhớ rõ không cần ở bên ngoài qua đêm, phải trở về nhà.”

Đôi mắt Edward sâu lắng không chuyển nhìn Brent, làm hai gò má cậu nhất thời liền đỏ.

Cậu phi thường chán ghét đôi mắt đen sâu kia, bởi vì chỉ cần Edward nhìn chuyên chú một chút, thoát nhìn sẽ vô cùng thâm tình.

Không giống như thần sắc đôi mắt rực rỡ nhìn người, vô luận bọn họ có thâm tình cỡ nào, vẫn không thể tránh khỏi mùi vị khoa trương.

Đôi mắt thật sự là ân ban của Thượng Đế.

“Tốt lắm, ta đã biết, nhưng là xem tâm tình ta...”

Brent đem hai tay đút vào túi quần, đầu hơi hơi buông xuống, khóe môi khê nhếch.

“Ha ha...”

Edward nhẹ giọng cười.

Cúi hạ thắt lưng bên tai Brent nói:

“Người ngủ trước đi, buổi tối ta đến tìm người.”

Trái tim Brent búp búp nhảy lên, khụ một tiếng, nghiêng mặt nói:

“Ừ, ta đã biết.”

“Thiếu gia, nên xuất phát, lão gia bên kia gọi điện qua thúc giục.”

Quản gia nhẹ giọng nhắc Edward.

Edward gạt đầu, về mặt chuyên chú nhìn Brent một cái, sau đó xoay người, mặt không chút đổi hướng dưới lầu đi xuống.

Brent hừ một tiếng, đi qua phòng Christian.

“Em gái?...”

Brent gõ gõ cửa.

“Vào đi, Brent!”

Thời điểm Brent đẩy cửa vào, Christian đang ngồi sau bàn học, quay đầu, cười hì hì nhìn Brent.

Gương mặt Christian cực kỳ giống bố Brent, diện mạo hoàn toàn không có chút nào thừa kế vẻ nồng đậm thâm thúy cùng yêu dã mỹ cảm của mẹ cậu, mà là một người Do Thái chính gốc. Cô bé thật không thích hợp với ngũ quan thiên về nam tính thế này.

Hơn nữa, loại diện mạo này càng theo độ tuổi Christian mà dần dần hiển lộ.

Nhưng là, phương thức Edward giáo dục nghiêm cẩn, để Christian có thể an an ổn ổn mà trưởng thành, khí chất cũng càng ngày càng trở nên thuần khiết và ôn nhu hơn nhiều.

Điểm này đã bù lại rất nhiều cho diện mạo không đủ của cô bé.

Vô luận như thế nào, ở trong mắt Brent, bây giờ Christian thoát nhìn rất nhân tính ôn nhu, nho nhã lễ độ.

Biểu tình cũng không còn giống hồi nhỏ đặc biệt khoa trương, mà lại có thể thấy chút bóng dáng của Edward trong đó.

Brent đi qua, Christian buông bút máy trong tay, cười nhìn về phía cậu:

“Brent, không phải là anh lại làm chú Edward sinh khí?”

Brent sửng sốt:

“Em hỏi cái này làm gì?”

Christian nhún nhún vai:

“Brent, anh trăm ngàn lần đừng làm chú Edward giận, hiện tại chú thiệt mệt chết đi, em nghe hạ nhân nói, mỗi ngày chú đều bận rộn chuyện trong gia tộc, còn rất có khả năng phải kết hôn cùng một nữ nhân không thích, cho nên, anh phải thông cảm.”

Thời điểm Christian nói những lời này, cô bé nhìn thẳng vào hai mắt Brent, tựa hồ quan sát đến thần sắc của cậu.

Brent nhìn cô bé, đã thấy trên mặt Christian có vài phần tương tự Edward, vẻ mặt nghiêm trang, biểu tình bình tĩnh.

Xem ra Christian còn không biết mối quan hệ của cậu cùng Edward, tất cả những chuyện đã trải qua, còn có cuộc sống hiện tại của cô bé.

Christian đại khái từ trước tới nay kiên định cho rằng, Edward là một người tốt, một người nho nhã lễ độ, xuất phát từ đồng tình cho nên mới dưỡng cô bé, cho cô bé đọc sách.

Nhưng Brent vẫn quyết định cái gì cũng không nói, tuy rằng cậu nghe đến việc này, ở trong lòng cũng không có chút rung động.

Về phần Edward, tự mình nói... Quả thật là quá ít.

Brent nuốt nuốt nước bọt, sau đó cười cười, trong lòng thần nhiên không khỏi mang theo chút chua xót, đây là cảm giác cậu chưa bao giờ gặp qua:

“Ừ, anh đã biết.”

Nói xong, Brent đứng lên.

“Christian, anh còn có chút việc, anh ra ngoài trước, em hảo hảo đọc sách.”

“Hiện tại đi ra ngoài?”

“Không thể ở trong này một lát sao? Brent?”

“Ngày trước chúng ta luôn có rất nhiều chuyện để nói.”

Về mặt Christian không tha nhìn Brent, mày hơi hơi nhíu lại.

Brent gật gật đầu, hướng cô bé ôn nhu cười cười, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, ôn nhu tiếu ý trên mặt nháy mắt liền trở nên dị thường âm trầm, cả người đều phát ra lãnh khí.

Trong đầu hồi tưởng lại mỗi một câu Edward từng nói qua, lại mãnh mẽ phát hiện, lời người nọ nói ít đến đáng thương, có thể đem ra mà nhớ lại thật sự là quá ít.

Thậm chí cả lỗ hổng đều tìm không thấy.

Nhưng nam nhân kia lại làm chính mình tin tưởng hẳn.

Hai tay Brent chống lên hành lang, điểm điểm thuốc trên miệng, nhắc nhở chính mình đã là một thiếu niên trưởng thành, chứ không phải đàn bà xử trí theo cảm tính, làm cái gì phải vì chút chuyện mà thương cảm như vậy.

Hơn nữa chỉ bởi vì mấy câu nói vô tri của Christian.

Thật sự là kỳ quái.

Cuối cùng, Brent vẫn là thay quần áo, tính toán đến chỗ bọn Sawada giết thời gian.

“Cậu Brent, nhớ về sớm một chút.”

Quần gia một bước không rời gắt gao theo sau Brent, tựa hồ lúc nào cũng khắc khắc nhắc nhở, đừng quên về nhà.

Brent gật gật đầu:

“Ta sẽ về sớm một chút.”

Nói xong, Brent ngồi vào một chiếc taxi hướng phố mười ba đi đến.

Vừa đến Brent liền ngoài miệng hút thuốc, trên tay mang theo một chai rượu ngồi ở một góc âm u, không nói lời nào bắt đầu uống rượu.

“Hắc, Brent, cô nàng kia đâu?”

Sawada đột nhiên đến ngồi bên cạnh cậu, ha ha cười nhìn.

Brent nhú nhú mày,

“Ai?”

Cậu thật sự nghĩ không ra, cậu hình như không có cùng nữ nhân nghiêm túc tiếp xúc đi?

“Chính là Vivian kia ~ như thế nào đã lâu không thấy nàng lại đây? Sẽ không phải người trực tiếp đem nàng mang về nhà đi? Ha ha”

Brent nhún nhún vai:

“Người không nói ta cũng không nhớ rõ cô ta...”

Trong đầu chậm rãi nhớ lại mấy ngày hôm trước cậu cùng nữ nhân Vivian kia phát sinh chuyện, Brent không khỏi cười lạnh một tiếng.

Tình yêu nam nữ, cậu thật sự không thể lý giải, bỏ lỡ tuổi thanh xuân để nghiêm túc lĩnh hội tình yêu như thế, không phải không nghĩ đến, mà là Edward chưa bao giờ cho cậu cơ hội như thế.

Yêu thương một nữ nhân...? Trời, kia thật sự không thể tưởng tượng.

Cậu thậm chí ngay cả chính mình cũng không hiểu được, làm thế nào để hiểu rõ một người xa lạ, tâm tình nữ nhân đang suy nghĩ cái gì?

“Hô...”

Brent thở một hơi, duỗi thẳng hai chân tựa vào sofa, bình tĩnh nhìn theo đám người đang chìm đắm trong âm nhạc, lạnh lùng nói.

“Ta cùng cô ta không có quan hệ gì, Sawada, chúng ta chỉ lên giường vài lần mà thôi.”

“Muốn ta tìm giúp người vài cô nàng hay không? Các cô nàng chỗ chúng ta xinh đẹp gọi cảm rất nhiều a.”

Sawada xấu xa cười cười, nghiêng thân mình nhìn Brent.

Brent nhướng nhướng mày, buồn cười nhìn Sawada, chỉ vào ngực chính mình nghiêm túc nói:

“Như vậy sao được a, nơi này đã có người, làm sao có thể chạm vào người khác. Ta chính là người chung tình nha, Sawada.”

Sawada hung hăng vươn tay thúc vào bả vai Brent, ha ha cười to.

“Được rồi được rồi, xem người bây giờ cũng mệt, giữ sức khỏe đi, dù sao gần đây chúng ta cũng có vài việc muốn làm...”

“A, việc gì?”

Brent nhất thời cảm thấy hứng thú, một đoạn thời gian gần đây thật sự rất nhàn, nhàn đến cực điểm, có chút chuyện làm cũng tốt.

“Kagawa

”

Sawada ngẩng đầu hướng phía Kagawa hô to một tiếng, càng không ngừng vẫy tay, thoạt nhìn thật có điểm ngốc vu vu.

Kagawa một thân tây trang đen tuyền đi tới.

Sawada nhanh tay ôm Kagawa vào trong ngực, ai kia một phen thuận tiện ngồi xuống trong lòng ai kia. (yên là fan bụi của cặp này nha

uốn éo)

“Này này...”

Kagawa đỏ mặt đẩy Sawada một cái, gương mặt kia xưa nay luôn một biểu tình thật khó xuất hiện thần sắc ngượng ngùng như này.

Miệng cũng hoảng hốt mà dùng tiếng Nhật nói không ngừng gì đó.

Brent kinh ngạc nhìn Sawada.

Sawada cười cười vươn tay vói vào quần áo Kagawa, sau đó chậm rãi lấy một lọ thủy tinh nho nhỏ ra, dùng hai ngón tay nắm lấy, quơ quơ trước mặt Brent.

“Ta nghĩ đến người muốn trước mặt ta dâm loạn người hầu nhà người.”

Brent lạnh lùng nói, sau đó đem thuốc lá dập tắt, buông chai rượu trong tay ngồi ngay ngắn, lấy lọ thủy tinh trên tay Sawada, nhìn nhìn một chút.

“Đây là cái gì?”

Sawada vỗ vỗ mông Kagawa, ý bảo hắn đứng dậy, sau đó đến gần Brent ngồi xuống, xé một bao thuốc lá, sau đó đem bột phấn màu trắng kia khảy xuống giấy bạc.

Brent cười vươn tay, lấy một ít bột phấn đặt lên mũi, dùng sức hít một hơi.

“Hô...”

Brent ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu không quá nhiều, nhất thời trong đầu lập lòe hoa hỏa, một loại sung sướng không cách nào hình dung từ cơ thể chảy qua.

Chờ loại kích thích này đi qua, Brent dùng sức lắc lắc đầu, khôi phục lại vẻ mặt trấn tĩnh.

“Thuốc phiện? Người chơi cái này làm gì?”

Trước năm 1914, tiêu thụ thuốc phiện tình chế vẫn không bị ngăn lại, lưu thông buôn bán đều thật tự do.

Thẳng đến công nguyên 1914, chính phủ Mỹ quốc thông qua bộ luật [Luật dự thảo Harry], văn bản ghi rõ ràng nghiêm cấm thuốc phiện, bất cứ người nào cũng không được sử dụng.

Cùng lúc đó, một ít quốc gia Châu Âu cũng dùng làm luật pháp chính thức, tuyên bố cấm.

Hiện tại lợi dụng thuốc phiện tình chế, hoặc buôn bán thuốc phiện đều là hành vi phạm tội nghiêm trọng.

“Người nói xem? Trừ bỏ tiền, còn có thể vì sao?”

Sawada cười cười, biểu tình âm vụ.

Sawada thích tiền, phi thường phi thường thích, vì tiền hắn thậm chí nguyện ý vào sinh ra tử, giết người phóng hỏa.

Hắn là nam nhân điển hình bị tiền tài mê hoặc.

Điểm này không giống với Brent, Brent phạm tội hoặc giết người, cũng tuyệt đối không phải bởi vì tiền – Có lẽ thuần túy là muốn phạm tội, điểm này cậu cùng Sawada trong lúc đó khác biệt rất lớn.

Bất quá, Brent cảm thấy gần đây sinh hoạt có chút nặng nề, cậu muốn làm chút chuyện.

Hơn nữa, vì anh em, cậu nguyện ý làm chuyện nguy hiểm.

Cuộc đời chính là hắc ám, vì cái gì chúng ta không tiến vào? Thân thể đã muốn đọa lạc, không bằng mang theo linh hồn cùng nhau vạn kiếp bất phục đi.

Brent vươn tay xoa xoa khóe miệng, đem bột phấn trên môi lau sạch, biểu tình thực nghiêm túc.

“Sawada, ta không thể không nói cho ngươi, hiện tại bên phố người Hoa bán tốt nhất chính là nha phiến Anh và thuốc phiện... Người bán kẻ bên thật sự là khó bán.”

Sawada nhún nhún vai,

“Đây ta đã sớm biết, cho nên ta tính toán nói cho người đến địa phương khác bán, luôn luôn có người không thích tại nơi này bán thuốc phiện.

Huống hồ, thuốc phiện tinh chế rất đơn giản, ở chợ đen không phải có rất nhiều, tự chúng ta có thể làm, đến lúc đó chỉ cần liên lạc với người mua là tốt rồi.”

Brent gật gật đầu,

“Vậy được rồi, đến lúc đó ta nhất định lại đây cùng các ngươi làm việc, ngươi trăm ngàn nhớ kỹ phải thương lượng cùng ta.”

Sawada Kenya đáp ứng, đem đồ vật trên bàn này nọ thu thập sạch sẽ, chính hắn không hút thuốc phiện, hắn lại càng thích không ngừng chế tạo ra nó, sau đó đem mấy thứ này bán đi.

Hắn tin tưởng vững chắc, chỉ cần lá gan đủ lớn, là một ngày tiền có thể cuộn cuộn chảy vào hầu bao.

Một ngày nào đó hắn sẽ trở thành quý ông thượng lưu.

Truy tìm tài phú, tiền bạc nhiều vô kể, là giấc mộng của nam nhân.

“Good brother, chúng ta rất nhanh sẽ như điều gặp gió! ~”

Sawada xấu xa cười cười, vươn tay kéo một cô nàng tóc vàng người Mĩ đang đứng nhảy gần đó, hai tay không ngừng sờ tới sờ lui trên người cô gái.

Brent tiếp tục cầm lấy chai rượu giữa đầu uống cạn.

Không biết qua bao lâu, trước mặt Brent đã rải đầy vỏ rượu, đầu cũng vụng vụng hồ hồ, cậu cảm thấy chính mình đã uống nhiều lắm. Có lẽ thời điểm Edward trở về, chính mình căn bản không có biện pháp tỉnh ngủ a...

Brent bất đắc dĩ vỗ vỗ cái trán chính mình, đem mái tóc hồng sắc vuốt về phía sau.

“Này. Brent, như thế nào một mình ngồi ở đây?”

Một nữ nhân diễm sắc đi tới.

Mặt Brent không chút thay đổi ngồi chỗ kia, nghiêng mặt đi, nhìn nữ nhân bắt đầu dán sát vào người mình:

“Ngươi muốn nói cái gì?”

“Cần người theo bồi sao?...”

Nữ nhân đem môi mình sát vào hai má cậu, nhẹ giọng ái muội nói.

Brent vươn tay thô lỗ đem gương mặt nữ nhân đẩy ra chỗ khác, không kiên nhẫn nói:

“Cút ngay.”

Nữ nhân luôn tự cho là đúng.

Tự cho là gương mặt của mình có thể mê hoặc đàn ông là có thể mê hoặc ta sao?

Brent chống hai chân đứng lên.

Ta không phải người có thể dễ dàng giữ lấy.

Ta thuộc về...

“Ngạch...!”

Brent đứng lên, đầu một trận choáng váng, thiếu chút nữa phun ra.

“Ai...Brent? Làm sao vậy?!”

Nữ nhân khấn trương đứng lên, muốn đỡ lấy tay cậu.

“Cút ngay! Đừng mẹ nó chạm vào ta!”

Brent vươn tay đẩy cô nàng qua một bên.

Ta mà người cũng có thể chạm vào?

Nữ nhân kia nhìn gương mặt cậu, cho dù ngọn đèn nhu hòa, khuôn mặt nguyên bản tuấn mỹ cũng trở nên dị thường hung hăng, mi mày gắt gao nhú cùng một chỗ, thoát nhìn phi thường không vui.

Mái tóc đỏ thẫm có chút hỗn độn phân tán hai bên má, giờ phút này nhìn Brent càng thêm khủng bố.

Nữ nhân bị dọa đến lui một bước.

“Ta đây sẽ không quấy rầy!”

Nói xong, nữ nhân xoay người rời đi.

Brent ngẩng đầu nhìn bóng dáng cô dàng, hắc hắc cười ra tiếng, sau đó đứng lên.

“Ta... Đi về trước, Sawada.”

“Không ở đây qua đêm sao?”

Sawada vươn tay đỡ cậu.

Brent đẩy tay Sawada, lắc đầu nói:

“Không được... Ta còn phải về nhà...”

Ta còn phải về, có lẽ thời điểm ta trở lại, Edward cũng đã về.

Sau khi nói xong, Brent cầm lấy áo khoác mặc lên, cước bộ lao đảo hướng cửa bên ngoài quán bar.

“Xin lỗi...”

Thời điểm đi đến cửa, bởi vì hai chân đứng không vững, Brent đi ngang đụng phải một người đàn ông.

“Người là Brent Louis?”

Người nọ thấp giọng nói chuyện.

Brent lắc đầu, nghiêng mặt nhìn hắn.

Bởi vì đèn trên ngã tư đường không tốt cùng bị đám tiểu quỷ phá hư, cho nên chỗ này có chút u tối, nét mặt người này cũng không rõ ràng.

Brent chỉ có thể nhìn thấy nam nhân đầu đội mũ đen, trên người mặc tây trang sang trọng, thoát nhìn là một người thành đạt.

Nhưng là xem màu da cùng âm thanh, hẳn là người phương Đông.

“Đúng vậy... Xin hỏi có chuyện gì?”

Brent một tay vỗ trán, vừa rồi đúng là uống thật nhiều, hiện tại cảm thấy đầu có chút không thoải mái, hơn nữa bên ngoài trời rất lạnh, thời tiết thật sự không tốt, mới từ trong phòng quán bar ấm áp đi ra, Brent cảm thấy trên người một trận khó chịu.

“Ta thực xin lỗi, cậu Brent, chỉ sợ cậu phải theo chúng ta một chuyến.”

Thanh âm người nọ hạ thật thấp, không hề có ngữ điệu,

“Người nói cái gì?”

Brent dùng sức lắc lắc đầu, nghiêng đầu tính toán nhìn rõ mặt người kia, nhưng là vừa chuyển, bóng tối bao tải đã bao trùm toàn bộ.

44. Chương 44: Phong Kiến Gia Trưởng (6)

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Club có Brando là chỗ dựa sau lưng, bình thường không có phát sinh chuyện gì quá mức hỗn loạn, cho nên, bảo an nơi này cũng không tùy thời tùy chỗ mà cảnh giác.

Vì vậy hôm nay thời điểm Brent ngoài cửa lớn bị người bắt đi không ai biết, cũng không khiến bao nhiêu người chú ý.

Hắc bang bên này ẩu đả, tất cả mọi người đều nhìn quen rồi, dù là trên đường có người nhìn thấy Brent bị trói đi, cũng chỉ cho rằng đó là chuyện thường xuyên xảy đến.

Hắc bang tranh đấu mà thôi, thật sự là chuyện thường ngày.

Ngay từ đầu Brent dùng sức giãy dụa, nhưng cũng không quá to, bởi vì ở loại địa phương này, trường hợp này, có la cũng vô dụng.

Cuối cùng Brent vẫn thành thành thật thật mà buông tha, vả lại những người này cũng giống như không muốn hiện tại sẽ xử lý cậu, vậy thì chính mình bây giờ chờ xem là loại người nào muốn tìm cậu phiền toái.

Brent chỉ cảm thấy chính mình bị nam nhân kia nâng lên, đặt ở một nơi lạnh như băng, sau đó lại đến vài người, dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau gì đó. Brent nghe thấy âm thanh xe hơi khởi động, thân thể chính mình cũng bắt đầu lắc lư.

Brent khẳng định là bị người đặt sau thùng xe.

Không qua bao lâu, Brent cảm giác thân thể bị người nâng lên, thời điểm quần áo cách một tầng bao tải bị gió thổi đến vẫn làm cậu đông lạnh đến khó chịu.

“Lão gia, người đã mang đến.”

Vẫn là tiếng nói của nam nhân vừa rồi.

Bởi vì Brent kịch liệt giãy dụa mà trên người thoát ra từng tầng mồ hôi lạnh, cả người đều ướt đẫm. Vừa rồi dọc theo đường đi trong đầu Brent cố gắng hồi tưởng trí nhớ, rốt cuộc là loại người nào muốn tìm mình phiền toái, nhưng thủy chung vẫn không nghĩ ra.

Nháy mắt bị nắm trụ, cậu tướng Edward phái người mang mình trở về, nhưng hiện tại... Cảm giác này hoàn toàn không đúng.

Edward sẽ không khách khí như vậy.

“Àn, để ta nhìn xem là cái dạng gì.”

Là thanh âm của một nam nhân trung niên, phi thường trầm, tiếng nói rất có lực.

Brent hô hấp trở nên dồn dập.

Rất nhanh, bao tải được người mở ra.

Mở to mắt, đầu tiên nhìn thấy là ánh sáng ngọn đèn.

Nhưng là, Brent không cố nhìn xem hoàn cảnh xung quanh, chỉ đến khi hai chân được giải khai chống gối, Brent từng ngum từng ngum thở dốc.

“Người chính là Brent Louis?”

Hàn Dục Tú hơi hơi híp mắt nhìn về phía Brent.

Thiếu niên dáng người thon dài, diện mạo xinh đẹp, một đầu tóc hồng càng tăng thêm vẻ mỹ cảm.

Hàn Dục Tú cho rằng số lượng thiếu niên có gương mặt tinh xảo hẳn gặp không nhiều lắm, giữa lãnh liệt mang theo nét gợi cảm, nếu là sinh tại trên mặt nữ nhân, sẽ là vẻ dị thường bạc lãnh.

Nhưng khuôn mặt như vậy lại cố tình sinh ở gương mặt thiếu niên này.

Làm cho người ta có một loại cảm giác nói không nên lời.

“Là ta... Ta chính là Brent Louis, xin hỏi ngài là vị nào? Ta cảm thấy loại đối đãi với khách như vậy không giống người Trung Quốc có thể làm ra.”

Đây là phụ thân Edward đi.

Brent liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Loại vẻ mặt bất đồng lễ độ nghiêm túc, còn có diện mạo này.

Nhưng là từ gương mặt Edward đoán không ra tính tình chân chính cùng ý tưởng, lão nam nhân này đại khái cũng không phải người tính tình tốt, thói quen nhiều năm lâu ngày, càng làm gia tăng trên gương mặt vẻ uy nghiêm và nghiêm khắc.

Hàn Dục Tú lạnh lùng nở nụ cười, nghe thấy âm thanh, nhưng trên mặt không có biểu tình gì, chỉ là ngồi trên ghế, mặt không chút đổi nhìn gương mặt Brent.

Khuôn mặt thiếu niên thâm thúy, đồng tử lục sắc rất xinh đẹp... Nhưng là, lệ khí trên mặt thật không nhẹ.

“Thật sự là miệng lưỡi bén nhọn, xem ra Mạc An không có hảo hảo quần giáo người.”

Brent ngẩng đầu. Khóe miệng mang theo tà tà tiểu ý:

“Quần giáo ta? Vì cái gì muốn xen vào dạy ta?”

“Ta mỗi ngày cùng con trai người ngủ, người không hảo hảo cảm tạ ta, còn đối với ta như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy thực không công bình sao?”

“Làm càn!”

Hàn Dục Tú dùng sức vỗ tay vịn ghế dựa, lớn tiếng quát Brent.

“Mạc An gần đây hành vi phóng đảng là bởi vì ngươi, Mạc An nhà ta luôn là an phận thủ thường!”

Brent ha ha cười,

“An phận thủ thường... Ta chưa từng thấy hẳn là người tốt!”

Cường chế xâm phạm và ngầm tùy ý đùa bỡn quyền mưu, đều là ai làm?

Brent lười nói chuyện, Edward loại nam nhân này, thoát nhìn lịch sự, nho nhã lễ độ, nhưng là, hẳn đối với mình làm chuyện tình xấu xa nhất thế giới.

Cho dù cuối cùng thân phục dưới bàn tay người kia, nhưng Brent vẫn không thừa nhận nam nhân kia là người tốt.

Người nọ là người biến thái nhất Brent từng gặp qua.

Đúng, rất biến thái.

Nhưng là Brent không nghĩ nói này nọ, bởi vì sự tình trong lúc đó cùng Edward, cậu không tính toán nói cho bất luận kẻ nào.

Cũng không ai có tư cách biết này nọ.

Phải biết rằng, sự âm u và tình cảm chân thành tha thiết không sinh ra hiệu quả giống nhau, phải là sở hữu hết thảy, đến cuối cùng sẽ vì đương sự mà chôn sâu trong đáy lòng.

Tuyệt không nói với người khác.

Vĩnh viễn bất động.

Hàn Dục Tú thực không thích thiếu niên này đối với mình dùng thái độ khinh thường như thế.

Hắn là nam nhân quyền cao chức trọng bao năm, người đối hắn xu nịnh võ mông ngựa rất nhiều, hắn nhìn quen đám người luôn khúm núm với hắn, cho nên cực kỳ không thích tính tình thiếu niên phản nghịch này.

Thực rõ ràng, đó là một thiếu niên khuyết thiếu giáo dục không sợ trời không sợ đất, căn bản không thích hợp đứng bên người con trai nhà mình.

Con trai chính mình về sau sẽ hô phong hoán vũ, oai phong một cõi, sao có thể để nam sắc nông cạn mê hoặc? (Ồ, lão gia ngài xem lại, con trai ngài túm lấy người ta nha-nha-nha-nha ~)

“Người trẻ tuổi, lá gan người cũng thật lớn, xem ra không có gì cho người sợ hãi.”

Brent không hề gì vuốt vuốt mái tóc, sau đó nhấc môi lên cười:

“Làm sao có thể chứ?... Ta sợ nhất vị kia, nhưng chỉ có công tử nhà ngài ~”

“Xử trí theo gia pháp cho ta!”

Hàn Dục Tú tức giận ngút trời đứng lên, chỉ vào đầu Brent giận dữ.

Bảo tiêu bốn phía lập tức đi tới, vây Brent vào chính giữa, bên cạnh đứng hai người, thân thủ dùng sức ấn Brent trên mặt đất.

“Quỳ xuống cho ta!”

Mặt Brent không chút thay đổi đứng nơi đó, nhìn chăm chăm vào Hàn Dục Tú.

“Ngài nha, ta không thể không nhắc nhở người một chút, động hình phạt riêng chính là phạm pháp.”

“Phạm pháp? Người tại Hàn gia chúng ta, người sẽ chịu gia pháp Hàn gia.”

Hàn Dục Tú lạnh lùng cười cười, liếc mắt nhìn bảo tiêu bên cạnh Brent.

Người đó thấy lão gia nhà mình liếc mắt một cái, nâng chân hung hăng đá một cước khụy chân cậu, Brent mạnh mẽ quỳ xuống.

Thân thể nhất thời mất đi cân bằng, hai chân khuya hạ quỳ gối.

Brent cảm thấy thật không biết làm sao, người Trung Quốc đều thích thế này. Lần trước cậu trông thấy Edward trong nhà xử phạt một thủ hạ, nam nhân kia cũng quy củ quỳ gối trước mặt Edward, ti tiện cúi đầu, khốc liệt kể lể nói cái gì đó.

“Đánh cho ta! Thứ không giáo dục này! Đánh cho ta!”

Hàn Dục Tú hung tợn nói,

“Lão gia, dừng lại!”

Thanh âm một nữ nhân vang lên.

Brent giãy dụa ngẩng đầu, nâng lên ánh mắt, thấy một người phụ nữ ăn mặc hoa lệ đi ra.

Hàn phu nhân ôn hòa liếc nhìn Brent một cái, đứa bé kia thoát nhìn thực sa sút.

“Lão gia, đứa nhỏ này tuy rằng tính tình ngang bướng một chút, nhưng dù sao cũng là đứa nhỏ Mạc An để trong lòng...”

“Câm miệng!”

Hàn Dục Tú nghiêm mặt đánh gãy lời phu nhân nhà mình.

Hàn phu nhân e ngại chớp mắt, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới Hàn Dục Tú luôn luôn thái độ đúng mực đối chính mình nói chuyện như vậy.

Lão nam nhân phát hiện ngữ khí bản thân có chút quá phận, vì thế thanh âm chậm lại nói:

“Phu nhân, người có điều không biết, đứa nhỏ này chính là một tay ăn chơi, hơn nữa thân phận phức tạp, đặt bên người Mạc An ta thật sự không yên lòng, vẫn là sớm một chút đem cậu ta đuổi đi.”

Hàn phu nhân thở dài một hơi, quay đầu, hai hàng lông mày hơi hơi nhíu cùng một chỗ, quay đầu nhìn vào Brent.

Cái loại ánh mắt này, nàng chưa bao giờ gặp qua.

“Nhưng là... Mạc An chưa từng giấu giếm chúng ta chuyện gì, lần này... Người nếu không lý do liền đem đứa nhỏ này đánh, chỉ sợ...”

Hàn Dục Tú nhíu nhíu mày, phát tay nói:

“Đứa nhỏ Mạc An vẫn là không cần lo, từ nhỏ đã rất nghe lời, sẽ không làm xằng bậy, nó sẽ cùng chúng ta lý giải.”

“Nhưng là...”

“Được rồi, không phải nói.”

Hàn Dục Tú quay đầu nhìn Brent quỳ gối trước mặt mình,

“Còn ngây ra cái gì?! Thực hiện gia pháp! Dùng sức đánh cho ta!”

Hàn Dục Tú ra lệnh một tiếng, bảo tiêu đứng bên cạnh đem roi tới.

Áo khoác trên người bị mạnh mẽ xả xuống, một bảo tiêu cầm roi hung hăng đánh trên lưng cậu.

“Àn...”

Brent cắn răng, một roi một roi hạ trên lưng, Brent cảm thấy như vô số lưỡi dao dẹt trên lưng mình, giống như tùy thời đều có thể bong da tróc thịt.

“Ba! Ba! Ba! Ba! —“

Hàn gia lấy roi làm gia pháp, hơn nữa thực hiện còn phi thường thành thạo, mới vài cái đánh, Brent liền cảm thấy lưng mình nóng rát, giống như là lửa, cả người đều nhũn ra, lưng phía sau bắt đầu như chết lặng.

Brent còn nhớ rõ Edward đối chính mình nói qua một ít.

“Ta thực không thích loại gia pháp này nọ.”

“Nhất là kẻ khác đánh.”

“Cho nên ta phải làm bộ như vắng theo hết thấy, đến khi không thể vắng theo.”

Brent lúc trước không rõ, hiện tại cậu hiểu được.

Edward đem tà ác cùng tàn nhẫn chiến sâu dưới đáy lòng.

Bởi vì hắn sống trong hoàn cảnh bị giới hạn.

Brent cắn răng chịu đựng đau nhức nghĩ đến... Edward, nhất định là không có bị đánh qua như vậy.

Người nọ nhất định tại lúc còn nhỏ đã thâm trầm âm u đáng sợ, cho dù hắn bên ngoài thoát nhìn thật ôn hòa thân thiết.

“A–!”

Một thùng nước lạnh đổ lên, xát tại trên lưng bị đánh đến bỏng rát của cậu, Brent nhin không kêu một tiếng thảm thiết.

Làn da bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, cộng thêm dòng nước băng lãnh kích thích, nháy mắt như đông lại, da thịt đau đớn đến xanh tím.

Lưng Brent thật gầy, gầy đến mức nhìn thấy cả xương. Giờ phút này sau lưng cậu thoát nhìn phi thường đáng sợ, thật giống như một bức tranh đậm màu.

“Người trẻ tuổi, ta nhắc nhở người, người tốt nhất nên đi xa xa, không cần ở trong nhà Mạc An nữa.”

Hàn Dục Tú từ trên cao nhìn xuống gương mặt cậu, biểu tình lạnh lùng giương mắt nhìn Brent đau đớn mà không ngừng thở dốc.

Bàn tay đang ấn vai cậu buông lỏng lực đạo.

Brent nhất thời mất đi khí lực tê liệt ngã xuống đất.

Thời điểm Hàn Dục Tú đến gần, Brent chống hai tay miễn cưỡng muốn đứng lên, biểu tình mang theo ý không rõ cùng đau đớn tối tăm.

“Phịch...” một tiếng.

Brent lại bị người đè xuống, hai đầu gối quỳ trên đất.

Brent nghiêng răng bực tức nói.

“Muốn ta rời đi?”

“Không bằng hiện tại xử lý ta là được.”

Vì cái gì phải rời khỏi?

Không, kiên quyết không.

Bởi vì hắn, ta mất đi hết thảy, nhất là – năng lực yêu thương người khác.

Ta muốn hắn bồi thường, ta muốn hắn dùng cả đời để hoàn lại.

Thẳng đến khi hắn chết mới thôi.

Hàn Dục Tú cười nhạo hai tiếng, xoay người, hai tay chắp sau lưng.

“Ta biết người sẽ nói như vậy.”

Nói xong, lão nam nhân vươn tay ý bảo hai bảo tiêu bên người đem đến cái gì đó.

“Đây, lão gia.”

Nam nhân khom lưng, đem vật đưa tới.

Hàn Dục Tú tùy tay đem thứ kia ném đến trước mặt cậu.

Nguyên lai là ảnh chụp, mặt Brent không chút thay đổi cầm lên nhìn.

Mặt trên toàn bộ đều là ảnh chụp của Edward.

Là ảnh chụp đêm nay.

Brent nhớ rõ, thời điểm Edward rời đi là mặc tây trang đen huyền, somi trắng, nhưng không hề có caravat mà là nơ.

Ấn, là nơ đen tơ lụa.

Brent run rẩy vươn tay, lấy ra ảnh chụp, từng chút từng chút xem qua, trên ảnh chụp, Edward mang theo mỉm cười hiểm thấy, bị một nữ nhân kéo tay.

Hai người nhìn nhau tươi cười, còn bộ dạng ôm nhau khiêu vũ.

Thật xứng.

Đều là một đôi cao quý thanh nhã.

Nữ nhân kia cười rộ lên thật khá. Tóc vàng mắt xanh, có thể nói là một mỹ nhân Mĩ quốc.

“Mạc An đã đáp ứng chúng ta, trong năm nay sẽ thành hôn, đến lúc đó, vợ Mạc An vào ở, những người bên cạnh đều phải rời đi, người không bằng thức thời một chút, hiện tại ly khai.”

“Hắn đáp ứng rồi sao?”

Brent nhắm mắt lại.

“Ta muốn tự mình hỏi hắn.”

Brent nói.

Hàn Dục Tú hung hăng nâng tay tát Brent một cái.

“Hỗn tiểu tử!

Loại chuyện này ta phải nhất thiết lừa người sao?! Người không đi cũng phải đi!”

Brent chống tay muốn đứng lên, lại không nghĩ khụy xuống mặt đất, quỳ trước mặt Hàn Dục Tú.

Đầu tiên là quỳ gối trước mặt con trai lão, bây giờ quỳ trước mặt lão.

Nhưng là những người đó ấn xuống không để cậu đứng lên.

“Cút ngay!”

Brent dùng sức đánh bỏ cánh tay người bên cạnh, đứng lên, tính toán xoay người hướng ra phía cửa.

“Nơi này chính là cửa lớn Hàn gia, đi ra ngoài, người cũng đừng trở lại.”

Hàn Dục Tú chỉ vào cửa, mặt không chút đổi nói.

Brent nghiêng mặt đi, tà liếc Hàn Dục Tú một cái, xoay người đi ra cửa.

Người là phụ thân của hắn, ta không so đo người đối với ta làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng ta thực không rõ người tính toán thế nào, đây là vướng mắc của ta.

Nếu tất cả của hôm nay đều là do hắn ban cho, như vậy, quyền quyết định tại hắn.

Ta không cho bất luận kẻ nào muốn xen vào.

Hết thấy đều là người cho ta chứng cứ.

Trừ phi ta tận mắt nhìn thấy, trừ phi ta tận tai nghe thấy.

Brent nhặt lên áo khoác, hướng ngoài cửa đi đến. Vừa ra khỏi, Brent phát hiện chính mình đối địa phương này cũng không thực quá quen thuộc, hình như là một nơi thật bí ẩn.

Brent cầm áo trên tay, mặc lên trên người, sau đó đi vào gió đêm băng lạnh.

Phía sau lưng bởi vì bị roi quất mà nóng rát như lửa, Brent gần như không cảm nhận được cái gọi là rét lạnh đang xâm nhập vào thân thể.

Brent cứ như vậy không mục đích mà đi, thế nhưng lại cất bước trở về biệt thự của Edward.

“Thiếu gia, ngài đã trở lại?”

Xa xa Brent nhìn thấy một chiếc xe hơi xa lạ chậm rãi dừng trước Hàn biệt thự, quần gia cười tủm tỉm đứng bên cạnh.

“Ân.”

Brent nghe thấy thanh âm Edward từ trên xe truyền đến, vội vàng nghiêng người đứng vào nơi u tối. Gió lạnh từ bên ngoài ùa vào thân thể, nhưng là Brent hoàn toàn không cảm giác được, phẳng phất cứ như một trận gió nhẹ thổi qua.

Brent trầm mặc không lên tiếng đứng nơi đó, ánh mắt nhìn về biệt thự, trước cửa ngọn đèn sáng ngời nơi đó.

“Edward, thân ái ~ muốn đến nhà ta ngồi một chút không?”

Thanh âm nữ nhân mang theo cảm giác nũng nịu, Brent mở to mắt, nhìn thấy bên cửa kính vươn ra sườn mặt của nữ nhân kia, mũi cao ngất, lông mi thật dài, còn có đôi môi gợi cảm đầy đặn.

Edward lên tiếng cười cười,

“Lincoln tiểu thư, trời đã trễ thế này, chỉ sợ là không tiện, hơn nữa phụ thân nhà ta...”

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa!”

Nữ nhân kia cười cười, dứt khoát mở cửa xe đi xuống.

Brent thấy nàng mang giày cao gót, đôi chân thon nhỏ cũng lộ ra,

“Edward thân mến, gọi ta Jessica ~ có phải nam nhân phương Đông các người đều hay thẹn thùng như vậy? Cũng đã đến bây giờ, còn gọi ta Lincoln tiểu thư... ha ha”

Edward chỉ là mỉm cười nhìn cô nàng.

Brent nắm chặt tay, nhìn về phía khuôn mặt Edward, hẳn chưa bao giờ cười với chính mình như vậy.

Tất cả từ đầu cho đến nay đều là một nam nhân băng lãnh như vậy.

“Được rồi... Vậy hẹn gặp lại!”

Nói xong, cô nàng kiễng mũi chân, trên gương mặt Edward hôn một cái, sau đó, hơi hơi nghiêng đầu nói:

“Ngủ ngon ~”

Edward gật gật đầu:

“Ngủ ngon.”

Một đêm này an tĩnh đến đáng sợ.

Ngay cả tiếng gió cũng không vào được trong đầu.

Brent tối tăm ngẩng mặt, phát hiện trên trời cả một ngôi sao đều nhìn không thấy.

Brent không nói một lời ngồi bên cạnh bồn hoa, từng trận từng trận gió thổi đến, Brent ôm đầu suy nghĩ ngồi ở nơi kia, nghe thấy tiếng ô-tô chậm rãi lăn bánh.

45. Chương 45: Hành Hạ Đến Chết

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent ngẩng đầu, thấy một chiếc Ford dừng trước mặt mình.

“Phụ – một tiếng.

Cửa xe được đẩy ra, Brent buông xuống ánh mắt, đầu tiên là một đôi cao gót hồng sắc đập vào mắt cậu.

“Brent.”

Sau đó là thanh âm nữ nhân.

Brent ngẩng đầu nhìn người trước mắt, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng là đáy lòng hơi hơi kinh ngạc.

“Người tới làm gì?”

“Vivian tiểu thư.”

Brent híp mắt, mái tóc hồng sắc phân tán hỗn độn hai bên gương mặt, ánh mắt mang theo vẻ âm u không bình thường.

Vivian trước mắt mặc tây trang nam màu đen, caravat tơ lụa, kiểu tóc cùng Edward cũng tương tự, mái tóc đen dài, chạm đến bờ vai.

Khuôn mặt rõ ràng đã qua chăm sóc, ngay cả lông mày cũng không khác Edward là mấy.

Brent tập trung tinh thần nhìn khuôn mặt kia.

Bắt đầu không hiểu nữ nhân này.

Không, phải nói, Brent chưa bao giờ hiểu qua bất cứ nữ nhân nào.

Vivian chỉ vào gương mặt chính mình cười nói:

“Có phải cảm thấy ta rất giống Edward hay không?”

Sau đó vươn tay chỉ chỉ xe hơi phía sau,

“Ta mua chiếc Ford giống y như hần.”

Vivian tủm tỉm cười nhìn Brent, vươn tay vuốt vuốt mái tóc, sau đó xoay người, tựa hồ học bộ dạng thành thực của Edward, mặt không chút đổi nhìn Brent:

“Brent, theo ta về nhà.”

Brent nhìn khuôn mặt kia, có chút nhập thần.

Không phải mê muội, mà là bắt đầu hiểu được –

Mặc kệ bất chúc như thế nào, khuôn mặt trước mắt này đều vẫn mang theo phần ôn nhu và quyến rũ của nữ nhân.

Mà không phải gương mặt lãnh khốc như băng của người kia.

Brent hơi hơi nghiêng đi tầm mắt.

Có thể mê hoặc hai mắt, chỉ có tướng mạo.

Có thể chinh phục linh hồn, chỉ có tính cách.

Giống như linh hồn tinh thuần sẽ đi vào thiên đường.

Thiếu niên tà nịnh tự nhiên sẽ rơi vào ô mấp của ác ma.

“Theo ta về nhà đi.”

Vivian còn nói một câu, hướng Brent vươn tay phải chính mình.

Brent liếc nhìn nàng một cái, hai tay chống chân, nhanh chóng đứng dậy, sau đó xoay người hướng phố mười ba đi đến.

“Brent?...”

Vivian mở to hai mắt nhìn, nhìn bộ dạng Brent trực tiếp rời đi. Nàng đơn giản theo sau cậu.

“Tiểu thư, ngài đây là...”

Tài xế xe hơi chạy đến, vẻ mặt mờ mịt nhìn Vivian.

Cô nàng hỗn hển nói:

“Trở về đi!”

Nói xong, vội vàng bước tiếp, đi theo phía sau Brent.

“Brent Louis...?! Người như thế nào đã trở lại?”

Người dưới lầu hai năm trước đã rất ít thấy Brent, giờ đây thế nhưng lại trở về, nên không khỏi kinh ngạc mà há to miệng.

Brent lạnh lùng liếc mắt hắt một cái:

“Nơi này là nhà ta, ta vì cái gì không thể trở về.”

Nói xong, Brent xoay người đi hướng trên lầu.

Người nọ giương miêng kỳ quái nhìn bóng dáng Brent.

Đứa nhỏ này sau hai năm cho người ta cảm giác hoàn toàn bất đồng, nhất cử nhất động không giống như lúc trước, trực tiếp sáng tỏ, hiện tại càng thêm âm lãnh.

Giống như đóa hoa được tưới từ máu, yêu đã đến đáng sợ, tựa hồ là bị lực lượng tà ác nào đó làm cho sinh sôi vãn vẹo.

Chỉ chốc lát sau, một nữ nhân mặc nam trang vội vàng vàng đi đến.

Người nọ kì quái nhìn bọn họ, cuối cùng lắc đầu, xoay người trở về.

Brent lấy chìa khóa mở cửa, cậu ngẫu nhiên trở về, chìa khóa này đều là tùy thân mang theo.

“Brent, người đối với ta còn cái gì không hài lòng?”

Vivian đứng ở phía sau Brent.

“Ta thực sự thích người, hơn nữa nhà ta rất có tiền, người hẳn là biết, cùng ta một chỗ có cái gì không tốt?”

Brent nhướng nhướng mi, quay đầu nhìn Vivian:

“Thứ nhất, Vivian tiểu thư, ta không thể không nói cho người, ta không cần người có hay không có tiền, thứ này với ta một chút quan hệ đều không có.”

“Còn có, người không biết đây là đêm khuya, một nữ nhân đứng trên hành lang cùng một thiếu niên nói chuyện yêu đương rất kỳ quái?”

Nói xong, Brent lập tức đẩy cửa đi vào.

Vivian lấy tay đè lại, dùng sức đẩy cửa ra, bước đến chất vấn cậu.

“Vậy người cùng Edward có thể nói chuyện yêu đương?”

“Edward là đàn ông! Người không biết cùng phụ nữ nói chuyện yêu đương là bình thường sao?!”

Brent ngồi trên sofa, sau đó cầm lấy cái đệm mềm mềm đặt sau lưng mình tựa vào, cuối cùng điểm điểm thuốc hàm vào miệng, vẻ mặt buồn cười nói:

“Nói chuyện yêu đương?... Trời ạ, người đang đùa cái gì vậy?”

Vivian ngồi bên cạnh Brent.

“Vậy các người vì cái gì còn cùng một chỗ?”

Brent hì hì cười, nghiêng thân mình đối Vivian nói:

“Đến, ta nói cho người một chút.”

“Thời điểm mười lăm tuổi, ta gặp Edward, hẳn dùng thủ đoạn đem ta cưỡng bạo. Hai năm sau người gặp gỡ ta, ta vẫn bị hắn nắm giữ, ta không đi theo hắn không được... Huống hồ hẳn phi thường thích cơ thể của ta...”

“Câm miệng!”

Vivian tức giận đứng lên,

“Ta thật muốn đem tên khốn kia xử lý!”

Brent chỉnh chỉnh thân mình, phía sau lưng vẫn rất là đau, trên tay còn mang theo điều thuốc, thẳng tắp nhìn Vivian:

“Vì cái gì? Người vì cái gì muốn xử lý hắn?”

“Đương nhiên là trả thù cho người!”

Vivian cau mày, nổi giận dùng dằng nói:

Brent cười cười:

“Vì cái gì muốn trả thù?”

“Người không hận hắn sao?! Hắn đối với người làm loại chuyện như này, hai năm người còn không trưởng thành đi...”

Brent kéo kéo môi:

“Ta vì cái gì phải hận hắn, ta thương hắn, ta không biết có bao nhiêu thương hắn.”

“Trừ bỏ ta, ta không hy vọng bất luận kẻ nào thương tổn hắn. Người biết không?”

Vivian yên tĩnh trở lại.

Nàng tỉ mỉ nhìn khuôn mặt Brent.

Thời điểm nhìn cậu, mới phát hiện khuôn mặt này bất đồng với những thiếu niên bình thường có gương mặt quyến rũ, tuy rằng có chút tối tăm băng lãnh, nhưng luôn loáng thoáng lộ ra hương vị gợi cảm.

Vivian bắt đầu cảm thấy xót xa, nàng thật tình là yêu thích cậu.

Hơn nữa, thời điểm Brent nói những lời này, trên mặt cũng không còn vẻ trêu tức, chỉ làm cho người nhìn cảm thấy chân thành.

“Người hy vọng ta lừa người sao?”

“Ha ha, tốt nhất đừng như vậy, người nên biết, hiện thực tàn khốc luôn tốt hơn so với nói dối.”

Brent đứng dậy đi vào phòng bên trong.

Vivian vươn tay ngăn cản cậu lại.

“Người biết rõ Edward kết hôn, đúng không? Vì cái gì không quên hắn, cùng ta một chỗ?”

Brent thân thủ đẩy Vivian qua một bên, lạnh lùng nói:

“Ta vì cái gì phải quên hắn?”

Ta sẽ không bao giờ yêu ai một lần nữa.

Vô luận người kia ôn nhu thiện lương cỡ nào.

Vô luận người kia vì ta trả giá bao nhiêu.

Bởi vì, toàn bộ nơi ta, đã sớm trở thành tội ác.

Ta đã bị chiếm giữ.

“Người...”

Vivian cau mày, nói không ra lời.

“Ta sẽ chờ người.”

“Việc này rất nhanh có thể quên, chỉ cần người nguyện ý, ta có thể tìm bác sĩ tâm lý cho người.”

“Bác sĩ tâm lý giỏi nhất Mỹ quốc!”

Vivian chân thành nhìn Brent.

Brent kéo kéo khoe môi, kỳ thật cũng không chán ghét Vivian như trong tưởng tượng, chỉ là lười cùng người không thích dây dưa một chỗ không ngớt.

Về tình cảm dây dưa không dừng rất là nhàm chán, đặc biệt thời điểm trong đó một bên cảm thấy mặc danh kì diệu.

“Ta tại sao phải quên hẳn?”

Người cho người là ai? Đủ lớn mạnh để ta quên Edward?

“Hừ.”

“Trừ phi người cho thời gian quay lại, trở về năm 1915.”

“Sau đó... Người so với Edward tìm ta trước.”

Brent nghiêng mặt đi, nhìn chăm chăm ánh đèn lập lòe trên ngã tư đường ngoài cửa sổ.

“Vậy người sẽ rời đi hẳn sao?”

Chỉ cần người rời đi, ta còn có cơ hội, Vivian nghĩ.

Từ nhỏ, phụ thân là một nhà tài phiệt đã từng dạy nàng – khó thu mua nhất chính là nhân tâm, thu mua tốt nhất cũng là nhân tâm, mấu chốt chính là vấn đề thời gian.

Vivian vẫn như trước mang mỉm cười nhìn Brent, có vẻ thuần lương vô hại.

Brent đột nhiên xoay người, đem Vivian đặt dưới thân.

“Người sẽ chán ghét ta.”

Brent tà tà cười.

Vươn tay bắt đầu thoát quần áo cô nàng.

“Ta cho dù yêu thích người, cũng là yêu thích khuôn mặt này. Nhìn xem, khuôn mặt thật giống Edward...”

Brent dùng sức đem Vivian đảo ngược lại, để lưng nàng hướng vào lòng ngực cậu.

“A...!”

Vivian kinh hô một tiếng.

Nàng nguyện ý vì cậu trả giá hết thấy, nhưng là... Nhưng là, đây là muốn làm gì?!

Brent tháo caravat trên cổ Vivian, che miệng nàng lại.

Brent một phát xé rách quần nàng. Toàn thân chạm cũng không chạm một chút.

“Người biết không?... Yêu như vậy, thật sự rất kỳ lạ... Ta hiện tại cho người cảm thụ một chút.”

Brent ghé bên tai nàng, thấp giọng nói chuyện, ngữ khí cực kỳ băng lãnh.

“Ta chính là bị nam nhân chinh phục như vậy... Hẳn thích nhất fuck nơi đó của ta.”

Vivian nức nở khóc ra.

Brent tàn nhẫn sáp vào.

Máu tươi từ hai chân Vivian chảy xuống.

“Không cần giả bộ ngây thơ được không?”

“Người đã cùng rất nhiều người làm, không phải sao? Người hẳn là thực quen mới đúng, khóc cái gì?”

“Thời điểm lần đầu tiên Edward cùng ta như vậy, ta cũng nghĩ sẽ khóc, sẽ nôn ra, nhưng là... Thời gian rồi cũng thành thói quen. Hơn nữa, cảm giác thực không sai.”

Brent đột nhiên tà khí cười.

Vivian muốn quay về sau nhìn cậu.

Brent vươn tay đè đầu nàng xuống phía dưới, không nghĩ muốn thấy mặt nàng,

Brent ghé vào thân thể nàng, thân thủ vuốt ve những sợi tóc, thấp giọng nói:

“Edward...”

“Cảm giác hiện tại của ta thật giống như đối với người làm chuyện như vậy, người sẽ giận ta sao?”

Người yêu ta sao? Edward.

Ta cũng chỉ dám như vậy, mượn thân thể người khác, gương mặt người khác tương tự người, từ trong ảo tưởng ôm người – tựa như phương thức người ôm ta, trực tiếp, thô bạo.

Tuy rằng, hết thấy cũng không là thật.

Ta cũng cảm thấy rất thỏa mãn.

Brent vươn hai tay gắt gao ôm bả vai nàng, Vivian nhẹ giọng khóc nức nở.

“Đừng khóc...”

Brent khẽ nói.

Edward sẽ không khóc, Edward vĩnh viễn cũng sẽ không khóc.

“Đừng khóc, thân ái.”

Edward, thân ái của ta.

Ta còn yêu thích gương mặt không chút biểu tình kia.

Brent nhắm hai mắt, ảo tưởng người dưới thân chính là Edward.

Cái loại dĩ vãng này hết thấy càng làm cho phản nghịch, khoái cảm u ám xấu xa cơ hồ muốn đem Brent chôn vùi.

Cho dù giết người cũng không có được khoái cảm như vậy.

“Brent.”

Cả người Brent run lên.

Thanh âm lạnh lẽo từ nơi cửa truyền vào, Brent dừng lại động tác, nhìn Edward một thân tây trang chỉnh tề đứng ở trước cửa, hai tay để trong túi quần. Ánh trắng mờ lung rọi vào cổ áo thuần trắng của Edward, không thấy rõ lắm biểu tình.

“Ed... Edward.”

Brent mạnh mẽ từ trên người Vivian ngã xuống, luống cuống tay chân đem quần áo mình chỉnh lại.

Edward cất bước, chậm rãi đi vào phòng, gương mặt không chút biểu tình gì, hai mắt hơi mị cùng một chỗ, nhìn chằm chằm vào Brent.

“Edward.”

Tim Brent đập gia tốc, hai tay nắm chặt, mặc kệ như thế nào, cậu từ trước đến nay cũng không tính toán cho Edward thấy chính mình cùng người khác quan hệ.

“Ha ha...”

Edward mang theo biểu tình quỷ dị, thấp giọng cười cười, đi đến trước mặt Brent, vươn tay vuốt vuốt mái tóc cậu về phía sau.

Không khí hoàn toàn bị vẩn vơ.

Cả người Brent bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cơ hồ tại một cái chớp mắt lúc đó, phía sau lưng thấm ướt một mảng lớn.

“Brent Louis.”

Edward chưa bao giờ kêu tên đầy đủ của cậu.

Hồ hấp Brent đều như bị đoạt lấy.

Hắn rất sợ Edward, thật sự rất sợ.

Nói ra cũng không có người nguyện tin.

Edward nhìn cậu như vậy khiến cậu nghĩ đến chính mình sẽ chết.

“Đùa vui về không?”

Edward ngồi trên sofa phòng khách, vẻ mặt mỉm cười nhìn về phía Brent.

Vivian giãy dụa đem quần áo mặc vào, cuộn mình ngồi một bên, hoảng sợ nhìn Edward một phía.

“Người không phải thấy ta đang làm gì?”

Brent cố gắng vượt qua sợ hãi trong lòng đối mặt với Edward, ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

Edward thần nhiên cười cười:

“Ta đã nói rồi, chơi đủ, trở về nhà, ta chờ ngươi thật lâu.”

Trong đầu Brent hiện lên hình ảnh Edward cùng nữ nhân kia một chỗ, còn có cô ta còn trên mặt Edward hôn một cái.

Brent lạnh lùng cười cười:

“Về nhà? Về nhà cái gì? Nơi này chính là nhà ta.”

Brent lập tức đi đến bên cạnh sofa nơi Vivian đang ngồi, khom hạ lưng ôm lấy cô nàng.

“Đừng khóc, đừng khóc.”

Brent cố ý nhẹ giọng an ủi Vivian.

Vivian quay đầu, nhìn về phía Edward. Edward chỉ là khẽ mỉm cười nhìn nàng, không nói một lời.

Vivian biết Edward là một nam nhân hào hoa phong nhã lễ độ, nàng chỉ là không thể tin những lời Brent nói đối với mình sẽ là thật.

Brent đem Vivian mang vào trên giường trong phòng, đi ra, không nói một tiếng ngồi đối diện Edward.

“Cùng ta về nhà.”

Edward vẫn là nói những lời này.

Brent lắc đầu,

“Edward, ta mệt mỏi, chúng ta vẫn là dừng ở đây đi.”

“Dừng ở đây?”

Edward lạnh lùng nhìn cậu.

“Người thích nữ nhân kia?”

Brent không chút do dự gật đầu,

“Đúng vậy, ta thích nàng, ngươi có thể rời đi?”

Edward đột nhiên vươn tay ôm ngực, môi gât gao mím cùng một chỗ.

“Người...”

Brent khẩn trương nhìn Edward, hần giống như không được thoải mái, nhưng là trên mặt không có biểu tình gì, chỉ lạnh lùng thản nhiên, dùng ánh mắt người xa lạ nhìn cậu.

“Hô...”

Edward nhợt nhạt hít một hơi.

Cuối cùng buông tay, cúi đầu ho khan vài tiếng.

“Người vẫn là trở về đi, về sau không cần tìm ta.”

Brent nhìn chằm chằm gương mặt Edward, Edward buông xuống mi mắt, đây là thần sắc cực kỳ hiếm thấy, tựa hồ là vết mặt bị thương.

Brent đột nhiên vội vàng muốn chứng thực, Ed.. Nếu ta nói đều là sự thật, người sẽ thế nào?

Brent tiếp tục nói không lựa lời, bắt đầu dùng ngôn ngữ trả thù.

“Ta vĩnh viễn sẽ không thích người, người vẫn là cùng người khác kết hôn đi, đây mới là việc người nên làm.”

“Không cần vọng tưởng có được ta toàn bộ, người có thể làm ta, nhưng là... Lời tâm tình ta nói với người đều là có lệ, đều là lừa gạt.”

Brent bình tĩnh nói ra lời nói khiến trong lòng cậu run sợ.

Edward đột nhiên ngẩng đầu, thần sắc không bình thường từ lúc ngẩng đầu đều được thu liễm.

“Bé cưng, người thật vô tình.”

“Đáng mừng chính là, ta cũng không cần người yêu thích.”

Nói xong, Edward vỗ vỗ tay, vài người vạm vỡ đi đến, trên tay bọn họ đều cầm dây thừng.

Brent nhất thời nói không ra lời.

Edward hai chân giao nhau, thân mình tựa vào ghế.

“Người nô lệ dâm đang này.”

Edward nhắc môi lên cười cười.

Những người này giống như được phân phó từ trước, một trong số đó trực tiếp vào phòng Vivian còn ngồi trong đó, còn lại đi đến đây, đem Brent mạnh mẽ đặt trên đất, sau đó trói thật chặt hai tay cậu lại.

“A —!”

“A —!!!!”

Trong phòng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Vivian.

“Người làm gì?!”

Brent hướng Edward la lớn một tiếng, cậu tuy rằng không thích Vivian, nhưng chưa từng nghĩ đến xử lý cô nàng.

Edward liếc nhìn cậu một cái, không nói gì, quay đầu nhìn vào cửa phòng nơi Vivian.

Trong phòng rất nhanh tràn ngập mùi máu tươi, thập phần khó chịu, loại cảm giác này làm Brent có chút muốn nôn.

“A a a a —!!”

Trong phòng vẫn liên tục truyền đến tiếng Vivian kêu thảm thiết, phi thường đáng sợ.

“Edward, người điên rồi?!”

“Chuyện này không liên quan đến Vivian!!”

Brent lớn tiếng rống giận, ánh mắt đỏ bừng, lấy sự tàn nhẫn của Edward, chuyện gì cũng có thể phát sinh.
“Người sẽ không thật sự yêu thương nàng đi?... Kia thật sự là đáng tiếc.”

Edward mặt không chút thay đổi nhìn Brent.

“Ta về sau, đem mỗi người người chạm qua đều hành hạ đến chết.”

Thiện lương cái gì? Ta không biết.

Ta đã sớm nhắm lại đôi mắt thiện lương, ta chỉ tồn tại trong bóng tối, bắt đầu từ ngày đầu tiên gặp gỡ người.

Edward cầm tách trà trên tay, hai chân giao nhau, giống như không có việc gì ngồi trên sofa phòng khách.

Brent bị trói hai tay, quỳ gối trước mắt Edward, cả người đau nhức.

“Được rồi, ngài Edward.”

Chỉ chốc lát sau, những người ban nãy đi ra, trên tay đều cầm lưỡi dao trắng bóng, trên mặt hai người còn dính đầy máu tươi.

Khi mở cửa, mùi máu càng nồng đậm.

Cơ hồ đập thẳng vào mặt mà đến.

Edward bưng trà, chậm rãi đứng lên, đi đến bên phòng ngủ, trên giường đầy máu cùng một thân hình nhiễm đỏ.

Brent quỳ gối nơi phòng khách quay đầu, xa xa nhìn Vivian trong đó, trong ánh mắt một mảnh huyết hồng, mà Edward đứng nơi cửa chậm rãi uống trà, khóe môi đỏ sẫm hơi giương lên.

“Dem cậu ấy lại đây.”

Edward phân phó, nhưng hai mắt vẫn như trước nhìn chăm chăm tàn cục trong phòng.

Những người vạm vỡ lôi Brent đến.

Brent nhìn đến máu tươi đầm đìa một mảnh, trong nháy mắt bắt đầu nôn khan.

Edward từ trên cao nhìn xuống Brent.

“Người sợ?”

“Ta thật sự là đánh giá cao người, Brent.”

Edward đặt tách trà trên đầu giường.

“Dem thi thể xuống đi.”

“Vâng, ngài Edward!”

Nói xong, những người đó đem thi thể phá hư không chịu nổi nâng ra ngoài.

“Edward, chuyện này cùng nàng không quan hệ!”

Brent hung tợn nói.

Edward vươn tay vuốt ve hai má cậu:

“Nàng sớm nên biết kết cục này.”

Nàng từ lần đầu tiên chạm đến người, liền nhất định sẽ trở thành một đồng xương trắng.

“Edward, người tên biến thái này! Ta vĩnh viễn sẽ không cùng người một chỗ!”

Brent phẫn nộ la to.

Edward nắm tóc cậu, đem Brent ném vào trên giường, lấy tư thế cực kỳ khó khăn khổ sở, bắt đầu không chút nào tôn trọng dâm loạn lăng nhục Brent.

Brent cắn răng, vô luận đau đớn cỡ nào cũng không cho mình khóc, khoang miệng cơ hồ nghĩ được hương vị máu tươi.

“Muốn khóc liền khóc đi.”

Edward nắm lấy vòng eo cậu, dùng sức chà đạp Brent.

Brent lắc đầu không nói lời nào, hai tay không thể nhúc nhích, chỉ có thể tùy ý Edward đùa nghịch.

Edward khẽ cười cười, xoay người bên tai Brent thấp giọng nói:

“Người đại khái là biết ta kết hôn, nhưng mà, người vẫn nghĩ đứng bên cạnh ta.”

“Có thể làm cho người không tự trọng như vậy, trừ bỏ ta ra còn có ai chứ.”

Nghe đến câu thứ hai, Brent liền mạnh mẽ khóc ra, khóc khàn cả giọng.

“Edward...!!”

Brent lung tung đem dây thừng trên tay mở ra, sau đó quỳ trên đất muốn thoát khỏi Edward.

Edward trầm mặc không lên tiếng không chế cậu lại trong tay mình, cúi đầu hôn lên lưng Brent.

Trên lưng đều là dấu vết roi đánh, đem lưng trắng nõn biến thành thương tích chằng chịt.

“Rất đau, có đúng không?”

“Brent, bảo bối.”

Edward nhắm mắt lại, cúi đầu đem vết thương trên lưng Brent nhẹ nhẹ vuốt, hai tay trượt xuống đôi chân lỏa lồ, tựa như mê man mà nói:

“Brent, loại chuyện này, về sau sẽ không xảy ra nữa.”

“Ngoại trừ ta ra, không ai có tư cách ngược đãi người.”

Brent nắm chặt hai tay, nước mắt không ngừng rơi trên mặt.

Ta nghĩ người chưa bao giờ có tình cảm với ta.

Người muốn... Cũng chỉ là dục vọng giữ lấy, phải hay không?

Có phải hay không?

Mái tóc đen mềm mại của Edward nhẹ nhàng vươn trên lưng cậu, đôi môi vô tình một chút một chút hôn cổ Brent.

Brent mở choàng hai mắt, cầm lấy con dao gọt hoa quả trực tiếp dùng sức cắm vào ngực Edward, cũng không để ý đã cắm vào nơi nào.

Edward hừ cũng không hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn Brent, trực tiếp ngã xuống, máu tươi đỏ thẫm từ somi trắng thuần nhiễm hồng một mảng.

“Hừ... Hừ...”

Brent không thể ngăn lại chính mình nức nở, hai tay ôm ngực, bất lực cuộn mình vào góc tường.

Ngón tay Edward đột nhiên giật gật.

“A -!”

Brent hét to một tiếng, cậu chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy.

Loại hoảng sợ này giống như cảm xúc Edward trước mắt tiếp cận tử vong.

Brent cầm lấy áo khoác, nhanh chóng chạy ra cửa.

Bảo tiêu bên ngoài thấy Brent mặt mang đầy lệ từ trong phòng chạy ra, đầu tiên là ngơ ngác nhìn bóng dáng cậu, sau đó, trong giây lát nhìn phản ứng lại, luống cuống tay chân vọt vào phòng ngủ.

46. Chương 46

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Christian!”

“Christian!”

Brent từ phố mười ba chạy ra liền ngăn cản một chiếc taxi lập tức đuổi về biệt thự.

Vừa xuống xe liền vọt vào trong, điên cuồng gọi Christian.

Bởi vì đã hơn nửa đêm, tiếng kêu lớn như vậy cơ hồ đánh thức mọi người trong biệt thự. Ban đêm trong biệt thự vô cùng yên tĩnh nháy mắt đã trở nên huyền ảo hẳn lên.

“Cậu Brent?... Cậu, cậu như thế nào đã trở lại?”

Quản gia thấy trên người Brent có vết máu, biểu tình vô cùng sa sút vọt vào cửa lớn, vẻ mặt ông kinh ngạc nhìn về phía Brent, trong lúc nhất thời không biết phản ứng làm sao.

“Cậu... Cậu làm sao? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?!”

“Thiếu gia nhà ta đâu?... Cậu Brent!!”

Tuy rằng Brent lâu lâu cũng làm vài chuyện khác người, nhưng quản gia vẫn rất dễ dàng bị sự điên cuồng của Brent dọa sợ.

“Christian!”

Brent chạy đến trước phòng ngủ Christian, một cước đá văng cửa ra, vọt vào.

“Sao lại thế này? Brent?”

Christian vẻ mặt mờ mịt ngồi trên giường, nương theo ánh đèn ôn nhu mờ nhạt nhìn về phía Brent.

Trên người cậu dính không ít vết máu, nhưng cũng không có cái hơn nữa.

Cất bước đến trước mặt Christian, vươn tay kéo cô bé dậy, nằm xuống giường, đưa Christian một kiện áo khoác, sau đó không nói lời nào dẫn cô bé ra ngoài.

“Sao lại thế này?... Brent, anh nói rõ ràng...”

Christian rất muốn biết Brent vì cái gì lại vội vã đem mình kéo ra ngoài như vậy.

Brent quay đầu, nước mắt trên mặt còn chưa khô, nhìn chằm chằm Christian, trong mắt phủ đầy tơ máu.

“Christian, anh xong rồi... Anh đã giết Edward!”

“Em hiện tại theo anh về nhà...!”

Christian nhất thời mở to hai mắt nhìn về phía Brent, vẻ mặt không thể tin nói:

“Vì cái gì...?”

“Brent, anh vì cái gì lại đã thương chú Edward?”

Nói xong, trong mắt Christian đã ẩn ẩn nước mắt trong suốt.

Brent đau lòng cau mày, lôi kéo cánh tay cô bé về phía trước:

“Nhanh lên... Theo anh đi!”

“Không cần! Vì cái gì anh lại đã thương chú Edward?!”

Christian cau mày, biểu tình phi thường khổ sở.

“Ba –!”

Brent nâng tay không chút lưu tình cho Christian một cái tát, ngữ khí hung tợn nói:

“Đừng quên là ai nuôi em lớn! Anh mới là anh trai ruột của em!”

“Brent...?”

Christian không tin được ôm má mình, chớp đôi mắt nhìn Brent.

Brent vươn tay, mạnh mẽ ôm cô bé vào ngực, thấp giọng nói:

“Christian... Thân ái, về sau đừng nói chuyện tên khốn đó được chứ?”

“Hắn không phải người tốt... Thật sự... Anh hận hắn, anh hận chết hắn!”

Christian chưa bao giờ gặp qua một Brent luôn luôn kiên cường lạnh lùng giờ phút này lại toát ra vẻ mặt như vậy, thậm chí thanh âm nói chuyện đều mang theo run rẩy.

“Brent... Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Anh không nói với em?”

Brent lắc đầu, chỉ kiên định nhìn cô bé.

“Hiện tại theo anh đi.”

Christian ngoan ngoãn gật đầu, mặc kệ thế nào, Brent cũng là anh trai cô bé yêu thương nhất, cũng là người Christian tín nhiệm nhất.

“Christian tiểu thư... Cậu Brent, các người đi đâu?”

“Trời ạ, các người nếu đi như vậy, thiếu gia trở về ta nói như thế nào?!”

Vẻ mặt quản gia kinh ngạc nhìn về phía Brent và Christian.

Brent đẩy ra quản gia, trực tiếp đi đến cửa lớn biệt thự, bắt một chiếc taxi, sau đó nói với tài xế.

“Đến Club Four Brothers.”

Tay phải Brent gắt gao nắm chặt bàn tay mảnh khảnh của Christian, làm cô bé có chút ăn đau, nhưng vẫn không nói lời nào, tùy ý Brent nắm lấy.

Taxi quay đầu, nhìn Christian và Brent, tưởng hai người là thiếu gia tiểu thư nhà có tiền, vì thế trêu ghẹo nói:

“Chắc chắc, đứa nhỏ ngoan vẫn là về nhà ngủ, bố mẹ sẽ không yên lòng...”

“Lăn con mẹ ngươi! Nhanh lên đi!”

Brent hung tợn nhìn tài xế phía trước, nâng chân hung hăng đá một cước vào phía chỗ ngồi.

Tài xế nhún vai, bị biểu tình tàn bạo của Brent dọa sợ, vội vàng xoay người hướng Club chạy đến.

“Buổi tối tốt a ~ Brent ~”

Sawada ha ha cười nhìn Brent. Ngoài miệng hàm một điệu xì gà, vươn tay ôm Brent.

Mặt cậu không chút thay đổi cùng Sawada ôm ôm.

Tuy rằng không có cảm xúc gì, nhưng nhìn đến anh em chính mình, khăn trương trong lòng nháy mắt cũng tan hơn phân nửa.

“Chào, tiểu mỹ nhân! ~”

Sawada xoay người ôm Christian.

Cô bé bị Sawada ôm như vậy kêu một tiếng, hai má liền đỏ, thẹn thùng hướng Brent đang đứng sau lưng, mở to hai mắt nhìn Sawada.

Brent vươn tay lôi kéo caravat của Sawada, đem nam nhân một thân tà khí cột nhả kéo đến trước mắt mình, mặt đối mặt nhìn, ngữ khí hung tợn nói:

“Sawada, ta khuyên ngươi tốt nhất vẫn đừng đánh chủ ý lên người em gái ta, ngươi dám chạm vào cô bé một chút, ta lập tức cho ngươi ăn hai viên đạn. Ngươi biết rõ, Louis ta từ trước đến nay không phải người tốt gì.”

Sawada ha ha cười.

“Brent, nhìn ngươi xem ~ tính tình càng lúc càng nóng nảy ~”

Brent nhún nhún vai, kéo Christian tìm sofa ngồi xuống.

“Tính tình ta vẫn tốt lắm, đối với người tùy tiện như ngươi vẫn là đề phòng một chút...”

Bên ngoài rộn ràng nhốn nháo không biết xảy ra chuyện gì, đám người phát ra từng đợt rối loạn, bắt đầu tụ tập ngoài cửa club.

“Sao thế này?!”

Sawada lập tức đứng lên, Kagawa và mập mập đã nhanh đi đến, hướng phía bọn họ.

“Sawada, Brent, có một đám người xông vào, nói muốn điều tra nơi này của chúng ta!”

Sawada cười hì hì lúc này gương mặt đã trở nên dị thường lãnh khốc, vỗ bàn đứng dậy, chửi ầm lên:

“Mẹ nó! Chó chết! Ai dám đến địa bàn chúng ta gây rối?!”

“Cảnh sát NewYork còn không nói sẽ lại đây điều tra! Bọn họ tính cái gì?!”

Nói xong, Sawada nhìn Brent:

“Brent, ngươi đi nghỉ ngơi trước, ta đem chuyện giải quyết, chúng ta lại tiếp tục!”

Brent nhất thời cảm thấy không đúng, xoay người, thân thủ lôi kéo cánh tay Sawada:

“Sawada, nếu có người hỏi ta có nơi này hay không, ngươi liền nói ta không có!”

Sawada nhìn đến gương mặt Brent luôn luôn bình tĩnh thế nhưng giờ đây lại mang thân sắc kinh khủng chưa bao giờ thấy, hắn kỳ thật rất muốn biết rốt cuộc cái gì làm Brent “Vô cùng tàn bạo” người nghe đều cảm thấy sợ hãi lại trở nên như vậy.

Nhưng làm anh em tốt của Brent, Sawada chỉ biết chờ Brent chính mình nói cho hắn biết, hắn sẽ không bức bách cậu.

Nếu Brent cái gì cũng không nói, như vậy, Sawada vĩnh viễn cũng không chủ động hỏi đến.

Đây là anh em tốt ngầm hiểu ý nhau.

Không có lúc nào không tín nhiệm.

Hơn nữa cũng không cần lý do.

“Được, Brent, anh em tốt của ta.”

Sawada vỗ vỗ mu bàn tay Brent trấn an, hơn nữa còn chân thành nói:

“Mặc kệ người nào đến khiêu khích, ta sẽ không tiết lộ tin tức của ngươi.”

Brent dùng sức ôm lấy Sawada, hắn vỗ vỗ bả vai cậu, xoay người đi ra ngoài.

Christian đã vài năm không thấy qua trường hợp hỗn loạn này, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao, không biết như thế nào mới tốt.

Vì thế, Christian thật cẩn thận kéo kéo ống tay áo Brent, thấp giọng nói:

“Brent, chúng ta về nhà đi...”

Brent lắc đầu:

“Christian, chúng ta bây giờ không thể trở về nhà, anh sẽ bảo vệ em, em đừng lo lắng, cái gì cũng đừng nghĩ.”

“Có phải chú Edward tìm đến đây hay không?... Brent, rốt cuộc chú Edward có chết hay không?”

Tuy rằng khẩu khí Christian mang theo sợ hãi, nhưng ánh mắt lại là vẻ mong chờ.

Brent đặt hai tay lên vai cô bé, cúi hạ lưng, gần từng tiếng:

“Christian, không cần nghĩ đến tên đó. Chúng ta vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không trở về!”

Cả người Christian run lên, trong ánh mắt lan tràn đầy lệ.

“Brent, có phải chú Edward khi dễ anh hay không?”

Brent lắc đầu, vùi đầu thấp giọng nói:

“Khi dễ?... Hừ, hừ không cần khi dễ anh... Hừ cho tới bây giờ cũng không khi dễ anh.”

Người nọ, luôn là quang minh chính đại tra tấn ta.

Trong thế giới của hừ, không có loại chuyện khi dễ này.

Mọi người quả thực đều rất đơn thuần.

Lặng lặng ngồi trong phòng chờ.

Từ đầu Brent còn có điểm khẩn trương, lo lắng sẽ phát sinh bắn nhau, còn có thể đưa tới cảnh sát, có khả năng bị thương đến Sawada bọn họ.

Dẫn đến cảnh sát là chuyện nhỏ, đều có thể đi qua, nếu bị thương bọn Sawada, Brent nhất định chết rất khó chịu.

Brent hàm điều thuốc trên miệng, trầm mặc không lên tiếng ngồi ở sofa.

Một tia chua xót từ đáy lòng chậm rãi trỗi dậy.

Chính mình vốn không sợ trời không sợ đất, ít nhất loại bạo lực hắc bang tranh đấu hoàn toàn không làm chính mình lo lắng sợ hãi.

Nhưng nam nhân kia từ đầu đến đuôi đều làm cậu sợ hãi, Brent chưa bao giờ sợ một người nào như vậy.

Không đúng, phải nói, trước khi gặp qua Edward, Brent chưa bao giờ quá sợ hãi.

Chỉ là nghe được tên nam nhân ấy, Brent bắt đầu ngồi không yên.

Từ khi gặp được hừ, toàn thế giới cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Chỉ có hừ... Mới là chân thật rõ ràng.

Brent phiên não dập điều thuốc trong tay, sau đó ôm đầu ngồi trên sofa.

“Brent!”

Sawada vừa vào cửa, Brent liền ngẩng đầu.

Thấy thần sắc trên mặt Brent ảo não suy sút, Sawada đầu tiên là hơi hơi kinh ngạc, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình thường.

“Brent, thật sự có người tìm người!”

Brent gật gật đầu, ngồi thẳng thân thể,

“Sao lại về đây? Có đánh nhau không? Có người bị thương không?”

Brent tỉ mỉ nhìn Sawada từ trên xuống dưới.

Sawada lắc đầu:

“Thật sự kỳ quái, đầu tiên là một đám người đến tìm người, ta còn chưa nói gì, lại có một đám người tới, bọn họ nói gì cùng nhau, sau đám đến trước rời đi. Thật sự kỳ quái.”

Sawada phát hiện chính mình cuối cùng chỉ đứng nơi đó nhìn một trò khôi hài. Nhịn không được than thở.

Thân thể và tinh thần Brent đều mệt mỏi, bị Edward tra tấn phi thường không thoải mái, mông và eo đều đau nhức.

Vì thế cậu chống hai chân đứng lên, vỗ vỗ bả vai Sawada:

“Sawada, ta và Christian chỉ sợ sẽ ở đây vài ngày.”

Sawada gật gật đầu:

“Yên tâm, người là anh em của ta, cam đoan các người không chuyện gì. Nếu ai dám thương tổn các người, trừ phi đem Sawada ta xử lý!”

Brent xoay người, dùng sức ôm mập mập và Kagawa.

“Mập mập, nếu ta chết, người nhớ phải chăm sóc tốt cho Christian.”

“Mẹ, người nói cái gì đó?!”

Mập mập hung hăng dùng tay thúc vào vai Brent.

Brent hì hì cười, vươn tay kéo Christian, hướng phía cửa đi ra.

“Christian, từ hôm nay trở đi, em phải ngủ cùng anh.”

Dẫn Christian đến trên hành lang, thanh âm Brent có vẻ rất trầm thấp.

“Được, Brent.”

Christian ngoan ngoãn gật đầu.

Brent vừa lòng xoa đầu cô bé, Christian vẫn như trước đây luôn nghe lời, cá tính ôn nhu trầm tĩnh cơ hồ không thay đổi.

Chính mình thì sao?

Những hình ảnh xấu xa, làm người ta buồn nôn từng chút từng chút chợt lóe trong đầu cậu.

Cuối cùng dừng ở gương mặt băng lãnh của Edward.

Đó chính là thuộc về hắn... Thời kì trưởng thành băng lãnh.

Brent hít một hơi thật sâu, tựa hồ là theo bản năng nổi lên một loại cảm xúc đáng ghét.

Lại phát hiện chính mình đau lòng muốn chết.

Gương mặt Edward quẩn quanh trong đầu không đi.

Brent lại nghĩ đến, về sau sẽ không ngừng có người tìm đến phiền toái.

Nhưng Brent phát hiện, bản thân cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

Hơn hai tháng trôi qua, mùa xuân rực rỡ dần đến, nhưng Hàn gia bên kia một chút động tĩnh cũng không có.

Vô luận là Hàn gia, hay Edward đều vậy.

Sinh hoạt đột nhiên trở nên dị thường an tĩnh.

Thời gian chậm rãi lưu chuyển nơi góc đường, Brent phát hiện, trí nhớ bản thân đối với hai tháng này tựa như trang giấy trắng.

Thời gian lớn đại khái đều không dùng.

Vô luận làm cái gì, cũng không có biện pháp khắc chế trong lòng.

Không có cái gì lưu lại một chút ấn tượng trong đầu.

“Ai u ~ đại tiểu thư, người thật sự quá lợi hại ~ ta căn bản không phải đối thủ của người nha ~...”

Buổi sáng thứ hai, Christian đã rời giường từ rất sớm.

Bởi vì trước kia được Edward dạy dỗ, cô bé không được phép ngủ nướng.

Thói quen dậy sớm này đã kiên trì qua nhiều năm, không phải một hai ngày có thể bỏ.

Sau khi rời giường, Christian đầu tiên là đọc sách một chút, sau thật sự nhàm chán, liền lôi kéo bọn Sawada chơi đánh bài.

Một khi đã quen thuộc, Christian trở nên thực hoạt bát. Cô bé thực thích chính là bạn bè của anh trai.

Nhất là Sawada, chú này luôn cười hì hì, hơn nữa không giống Edward luôn luôn nghiêm túc, mà là vô cùng yêu thương chính mình.

Sawada đem Kagawa ngủ bên cạnh một cước đá tỉnh, lôi kéo (vợ)hắn đánh răng rửa mặt, sau đó kêu ầm ĩ tất cả mọi người lên.

Thời gian còn sớm, cho nên mọi người còn chưa ăn sáng, liền lật bộ bài, ngồi cạnh bàn, vòng quanh một vòng tròn đánh bài (cào).

“Brent, lại đây cùng nhau chơi nha ~”

Sawada vươn tay nhận lấy điều thuốc, Brent đứng cạnh cửa sổ yên lặng hút.

Brent nghiêng mặt đi nhìn vài người bọn họ, lắc đầu:

“Ta không thích chơi bất cứ thứ gì liên quan đến bài bạc.”

“Ha ha. Thật là... Thật sự không chút tình thú nam nhân ~”

“Có phải hay không, Kagawa? ~”

Sawada dùng bả vai huých huých Kagawa, biểu tình thực ái muội, thực hạ lưu.

Kagawa yên lặng nhìn hắn, sau đó không nói lời nào đứng dậy, qua ngồi bên cạnh Christian.

Sawada tức giận muốn chết.

Brent đi đến cạnh bàn ăn, đầu tiên là lấy hộp sữa đặt trên đó, sau đó cầm một khối sandwich lên ăn, nói:

“Sawada, đưa chìa khóa xe cho ta, ta ra ngoài đi dạo.”

Sawada gật gật đầu, nhìn Kagawa hất hất cằm:

“Kagawa, người đem chìa khóa đưa cho Brent, ta không đi ra.”

Kagawa ngoan ngoãn ừ một tiếng, đứng dậy tìm chìa khóa cho Brent.

Brent lái xe, trở về nhà cũ, phát hiện trong phòng sạch sẽ, vết máu lúc trước bởi vì hành hạ Vivian đều biến mất như không.

Trong phòng tựa hồ đã được cẩn thận quét tước qua, hết thấy đều phi thường ngăn nắp, thậm chí chăn trên giường đều được gấp chỉnh tề ngay ngắn.

Thời điểm mở cửa sổ cho thoáng gió còn có thể nghe được một mùi hương nhàn nhạt.

Hai tay Brent đút vào túi tiền, mặt không chút đổi dời qua dạo lại vài vòng. Thời điểm đi đến thư phòng, phát hiện bút lông Edward ngày trước thường dùng vẫn còn treo.

Brent hít một hơi thật sâu, yên lặng hút thuốc, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Sau, Brent lái xe đến biệt thự.

Tại góc đường chậm rãi dừng xe lại, hai tay Brent đặt trên tay lái, thân thể hơi nghiêng, miệng ngậm điều thuốc, im lặng nhìn cửa lớn biệt thự.

Edward không phải người bình thường.

Nếu hấn chết, tin tức chắc chắn truyền ra.

Toàn bộ NewYork khẳng định sẽ bởi vậy oanh động không thôi.

Lão cha Edward cũng sẽ không thương tiếc mà đem mình hành hạ đến chết.

Cho nên, đối với tình huống gió êm sóng lặng trước mắt này, cũng chỉ có một loại giải thích – chính là, Edward không có chết.

Đôi mắt lục sắc từ trên xuống dưới đánh giá ngôi biệt thự quen thuộc.

Phát hiện trên vách tường ngoài cửa hoa đỏ quỳên quần quanh đang nở rộ.

Đỏ au, phi thường xinh đẹp.

Tiếp tục nhìn xuống, ánh mắt Brent dừng tại lùm cây quanh thân hoa.

Brent phát hiện, bụi cây sinh trưởng phi thường rậm rạp, hơn nữa còn rất quy tắc cắt tỉa thành một loại hình dạng.

Brent nhắc lên khoe môi.

Hít thở không thông hồi lâu trái tim có chút nhảy lên.

Edward không có chết.

Ấn, khẳng định không có.

Brent nuốt nuốt nước miếng, cau mày, hít một hơi thật sâu, sau đó ném điều thuốc ra cửa sổ.

Edward đối với người bên cạnh cùng sự vật chung quanh có bao nhiêu cường bách thật sự ít người có thể lý giải.

Tỷ như nói, chỉ cần Edward ở nhà, thực vật trước nhà sẽ được tu bổ ngay ngắn. Nếu cái nào không tốt, liền trực tiếp nhổ bỏ.

Năm trước, có một gốc cây tử đằng cực kỳ xinh đẹp đã bị Edward sai người nhổ tận gốc.

“Có đẹp hay không không trọng yếu, bởi vì đồ vật xinh đẹp có rất nhiều, trật tự nhưng chỉ có một loại tồn tại.”

Đây là lời Edward nói.

Quần gia lúc ấy hỏi hấn vì sao nhổ gốc tử đằng xinh đẹp kia, Edward đầu tiên chỉ quở mắng một chút, sau đó nói những lời này.

Brent trong lòng hiểu được, đối với những thứ không phải rất trọng yếu, Edward căn bản không chú ý đến bề ngoài mỹ cảm, những thứ đó đều có thể tùy thời thay đổi.

Thứ Edward muốn chính là hoàn toàn có thể khống chế, là tuyệt đối trật tự.

Cho dù thời điểm làm tình, Edward cũng không ngoại lệ tuân theo những nguyên tắc nguyên thủy, không thích làm những chuyện gấp gáp.

Thậm chí một lần kia mình bị cưỡng bạo, bị trừng phạt vài lần, vô luận Edward sinh khí cỡ nào, cũng đều ôn nhu hôn môi, sau đó mới làm tình.

Chính mình xem Edward như một người khác.

Mặt khác, bất luận là chuyện gì, đều là đều nhịp như vậy, giống như không hề quay quanh Edward.

Brent tự cố mục đích bản thân mà cười cười, tình cảm ngọt ngào quỷ dị nảy lên trong lòng.

Brent từ đầu đến cuối chưa bao giờ phát hiện, nhưng là, này thật sự ngọt ngào.

Brent ngồi trong xe chờ đợi một buổi sáng cũng không gặp từ trong biệt thự có người đi ra.

Từ bên ngoài thoát nhìn, có một loại không khí trầm mặc.

Bren cảm thấy chính mình có chút đói bụng.

Vì thế cậu xuống xe đến tiệm ăn đối diện ăn chút gì đó.

Thời điểm gặp người bán hàng, Brent làm bộ vô cùng tùy ý hỏi:

“Hàn biệt thự đối diện giống như không có ai.”

Người bán hàng cười nói:

“Đúng vậy, ngài Edward hôm qua đã rời đi, nói là về nước, cụ thể nguyên nhân gì cũng không rõ ràng, nhưng hiện tại trong biệt thự không có người nào.”

Mặt Brent không chút thay đổi gật đầu:

“Hắn đi, Hàn gia bên kia cũng là không có người?”

“Như thế nào lại vậy?! Hàn nghị viên không phải còn ở sao?!... Cậu à, ta nghĩ cậu nên ăn đi ~”

Brent ừ một tiếng.

“Cho ta một ly cà phê, một phần sandwich phổ thông.”

“Được.”

Người bán hàng gật đầu, xoay người đi ra.

Brent đem hai tay đặt trên bàn, đầu nghiêng nghiêng suy nghĩ, sau đó thần sắc không kiên nhẫn đứng lên, làm ghế sau lưng đều ngã.

Sau khi trở về, Brent liền mang theo Christian quay về nhà cũ.

“Brent, vì sao phải đi về? Ở nơi này không phải tốt lắm sao?”

Sawada thực luyện tiếc nhìn người anh em mình rời đi.

Brent lắc đầu, vỗ vỗ bả vai hắn:

“Sawada, chúng ta đều là đàn ông, không nên như vậy, dính cùng một chỗ, thật giống đàn bà đi.”

Sawada ha ha cười cười, sau đó vươn tay kéo Brent đến một bên, tránh đi Christian, dè dặt âm thanh nói:

“Brent, ta thực sự hỏi ngươi, không phải có người muốn tìm ngươi phiền toái sao? Ngươi cùng Christian hiện tại rời đi bên này, có phải sẽ rất nguy hiểm không?”

Brent nhướng nhướng mi:

“Không, sẽ không.”

Có lẽ sẽ không bao giờ.

“Thật sự?” Sawada giống như thật sự xác định, nhìn chăm chăm về phía Brent.

Brent gật gật đầu.

“Đúng vậy, ngàn lần luôn, Sawada. Chúng ta về sau chỉ sợ thật giống đám nữ nhân mà cùng chung một chỗ.”

Sawada than thở một tiếng thật dài:

“A ~ chúng ta vài anh em mỗi ngày tụ một chỗ, kia thật giống những ngày trên thiên đường a~”

Brent nhìn Sawada, sau đó gật đầu.

Ân, những ngày giống như thiên đường.

Thời gian giống như một trang sách, một trang lại một trang lật qua.

Rất nhanh đã đến giữa hạ.

Brent thích nhất thời gian mùa hạ, không còn mùa đông tối tăm nặng nề cùng nỗi chua xót u ám trong trí nhớ, thời tiết hạ đến, chính mình có thể tận tình đổ mồ hôi, làm chuyện bản thân thích.

Brent đứng ở hành lang lầu hai, trên tay mang theo một điều thuốc lá, nhìn không rời mắt về ngã tư đường rộn ràng người qua lại.

Sawada từ phía sau đi đến, xa xa nhìn Brent.

Brent mặc áo trắng, quần dài đen, tay không rời đút vào túi quần, mái tóc dài hồng sắc rực rỡ tùy ý phân tán.

Vuốt vài lần rơi rớt trên bả vai.

“Brent, suy nghĩ cái gì?”

Sawada mặt mang mỉm cười nhìn Brent bên cạnh.

Trong nháy mắt Brent quay sang, Sawada nhíu mày, chỉ cảm thấy anh mắt cậu tựa hồ không giống dĩ vãng. Cặp mắt lục sắc loáng thoáng hơi thở bi thương.

Brent chớp chớp, nháy mắt đem cảm xúc che lấp, chỉ lắc đầu nói,

“Cái gì cũng chưa nghĩ.”

Sau đó phất phất điều thuốc trong tay, nhếch lên khóe miệng cười:

“Không thấy sao? Ta đang hút thuốc.”

Sawada gật đầu, liếc nhìn Brent một cái sau đó vươn tay vuốt tóc chính mình:

“Vẫn là đem tóc cắt ngắn đi, như vậy không phiền toái?”

Brent sửng sốt,

“Không cần.”

“Luyến tiếc? Trời ạ, ta cũng không nghĩ người sẽ luyến tiếc mái tóc...”

Sawada đứng bên người Brent không ngừng nói chuyện.

Brent dần dần thất thần, bên tai mơ hồ không rõ, vươn tay sờ sờ tóc mình.

Chợt nhớ tới những lần người kia không tiếng động vuốt ve mái tóc cậu.

Mỗi một lần, trong mắt người kia sẽ mang theo ôn nhu rất ít gặp.

Vì thế, thời gian sau này mỗi lần Brent nhớ lại một ít mẫu chuyện vụn vặt cơ hồ đều lấp đầy năm tháng về sau của cậu.

“Brent, như thế nào không tìm một nữ nhân gặp gỡ? Người cũng không còn nhỏ nha ~ kinh nghiệm dựa vào tích lũy, người biết không? ~”

Sawada cầm một điều thuốc cho vào miệng, tựa bên cửa sổ, tà tà nhìn Brent.

Brent cười cười,

“Kinh nghiệm? Người như thế nào biết ta không kinh nghiệm, kinh nghiệm của ta rất nhiều.”

“Nữ nhân? Hay là thôi đi ~”

“Brent, người không phải là không được đi?! Ta nhớ rõ người sau khi cùng Vivian kia một chỗ, vốn không cùng người nào khác, người không phải bị nàng dọa?... A ~ nàng kia khẳng định thật lợi hại đi ~”

Sawada xấu xa cười.

Nhắc tới Vivian, trong đầu Brent hiện lên gương mặt Edward cùng hân ngày đó nói mỗi một câu, hai gò má tái nhợt cùng ngón dính đầy máu.

Dập điều thuốc trong tay, lắc đầu nói:

“Không, nàng tốt lắm, nhưng ta không nghĩ lại cùng bất luận kẻ nào chung một chỗ.”

“Trời ạ, người sẽ không thích người nào đi? ... A, Brent. Ta như thế nào cũng không nghĩ người là người như vậy a!”

Sawada vươn tay hung hăng huých cậu một phát.

Brent khụ một tiếng, lui về phía sau một bước.

Sau đó ngẩng đầu, trêu tức cười nói:

“Đúng vậy nha ~ ta đã nói rồi, Sawada, ta là người chung thủy a~.”

“Ta đã sớm yêu một người, hơn nữa ta đã quyết định giữ gìn như vậy.”

Sawada cười lắc đầu, giống như đùa nói:

“Được rồi được rồi, chung thủy, rất chung thủy, ta tin tưởng người ~”

Nói xong, hắn liền xoay người ly khai.

Thời điểm Sawada rời đi cậu liền thu liễm vẻ mặt.

Xoay người đến gần bên cửa sổ, để ánh sáng chiếu vào trên người.

Nhìn xem, Edward, không có ai tin tưởng ta thật sự yêu người.

47. Chương 47

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Thật không hiểu nổi tình huống, dự vọng lớn nhất của nam nhân tuyệt đối không phải ái tình, mà là tiền tài.

Tỷ như nói, kế hoạch gần nhất của Sawada – buôn bán thuốc phiện.

Theo lý thuyết, bọn họ hiện tại kinh doanh club cùng này nợ cũng đủ gánh vác được cuộc sống giàu có, sinh hoạt xa xỉ, để cho bọn họ sống thật yên ổn ở NewYork.

Nhưng là Sawada vẫn không cảm thấy thỏa mãn.

Hắn muốn nhiều hơn.

Chỉ cần cùng hắn ở chung cũng không tệ lắm, sẽ biết một sự thật – Sawada yêu tiền như mạng.

Brent bây giờ còn nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên mua bán súng ống, bọn họ đem hàng đến bán cho một tay trùm ma túy Myanmar.

Lúc ấy lão đại bên kia vừa mới chết, tất cả mọi người đều vội vàng tách ra, tùy thời chuẩn bị cùng mọi người trong gia tộc sống mái với nhau.

Tên kia chạy đến NewYork mà không hiểu rõ tình hình buôn bán súng bên này, bị Sawada bọn họ hung hăng mà kiếm lợi một vỏ.

Brent bây giờ còn tinh tường nhớ rõ chuyện điên cuồng lúc ấy của Sawada.

Hắn không đem số tiền kiếm được cất đi, mà là để trong phòng, miệng ngậm điều thuốc, ngồi bên giường đếm tiền cả đêm.

Brent trong lòng nói không sợ hãi là không có khả năng.

Nhưng Kagawa ngược lại là theo thói quen ngồi bên người Sawada, nhìn hắn từng chút từng chút đếm tiền. Bởi vì tiền mặt thật sự nhiều lắm, Sawada an vị ở nơi đó suốt một đêm không chớp mắt, đến sáng vẫn chưa xong.

Từ đó về sau Brent không dám xem nhẹ sự cuồng nhiệt ham mê của Sawada đối với tiền tài nữa.

Nhưng Brent đối với chuyện này cũng không tỏ chút dị nghị nào.

Đàn ông sao, đối tiền tài ham mê là bình thường, chẳng qua chỉ biểu hiện một chút ra ngoài, không có cực đoan giống như tên này mà thôi.

“Brent, bên kia là tài phiệt Detroit xưng bá một phương, chúng ta không được phép dẫn người qua đó.”

Sawada tựa vào sofa, trên tay bưng một đĩa hoa quả, đang dùng tăm cắm ăn.

Kagawa chỉ im lặng ngồi bên người hắn.

Mập mập vênh chân ngồi đối diện, ngoài miệng ngậm xì gà, hai tay đút vào túi áo, tóc tai được chải chuốt chỉnh tề, cười hì hì nhìn Brent bọn họ.

Trên tay Brent cũng không nhàn rỗi mà điểm điểm điều thuốc, hai chân giao nhau đặt trên bàn trà.

Đỉnh đầu treo một ngọn đèn nhỏ mờ nhạt.

Trong phòng nhỏ sương khói lượn lờ. Bên cạnh có một quạt điện cũ nát chậm chạp quay quay thổi gió.

Vài năm trôi qua, bọn họ vẫn có thói quen thảo luận những vấn đề quan trọng trong tầng hầm, điều này làm cho mọi người không hện mà có cùng một loại cảm giác an toàn cường liệt, cũng làm cho bọn họ có thể nhớ tới những ngày đầu năm đó quen nhau.

Sawada chớp mắt, nhìn về phía Brent, tựa hồ muốn xem cậu có ý kiến gì.

Brent hít một ngụm khói, phát phát tay nói:

“Sawada, tên bên Detroit này người đã thăm dò chi tiết hắn, hắn không cho chúng ta dẫn người qua. Vậy chúng ta đâu thể tùy tiện giao dịch với hắn, nếu có chuyện chúng ta làm sao được?”

Sawada gật đầu:

“Ta cảm thấy hắn có thể tin được, chuyện của hắn lúc trước ta đã hỏi thăm qua, ta không nghe nói cái gì lật lọng, hơn nữa hắn ra giá thật hấp dẫn người...”

“Từ từ.”

Brent nhướng nhướng mi, ngồi thẳng thân mình.

“Hỏi thăm qua? Người chỉ là hỏi thăm một chút? Hắn là từ Detroit tới, hơn nữa thời gian ở NewYork cũng không dài, người như thế nào biết hắn ở Detroit có làm chuyện gì lật lọng hay không, còn chưa nói đến sự tin tưởng?”

Sawada từ đầu trầm mặc không lên tiếng, tựa hồ có chút sinh khí, môi gât gao mím cùng một chỗ, mày hơi nhăn nhăn.

Brent nhìn thấy hắn tức giận, nhưng vẫn là nói:

“Sự tình liên quan đến sống chết mọi người, nếu như có chuyện gì không tốt, người nói, chúng ta nên làm sao?”

Sawada phát phát tay, buông xuống đĩa hoa quả, thở phì phì nói:

“Người ta thế nào cũng là trùm ma túy, nếu chúng ta không tiếp chuyện mua bán lần này, tự nhiên sẽ có người khác cùng bọn họ mua bán, vậy tiền kia còn không phải vào tay người ta?”

Mọi người đều trầm mặc không lên tiếng ngồi cùng nhau.

Kỳ thật Sawada không phải tức giận với Brent.

Lúc trước bọn họ vì một vài chuyện mà thô lỗ tranh luận không phải một lần hai lần, nhưng lần này Sawada sốt ruột suy nghĩ kiếm chút tiền, bởi vì đối phương đưa ra bằng giá thật sự khiến hắn cảm thấy hấp dẫn.

Tuy rằng không sờ thấu suy nghĩ đối phương, nhưng là số tiền lớn dự hoặc làm Sawada cảm thấy mua bán lần này khẳng định không thành vấn đề.

“Người biết không? Một túi thuốc phiện chúng ta có thể bán 50 đô, hơn nữa độ tinh chất cũng chỉ có 95%!”

Sawada xoay người đem túi thuốc đặt lên bàn, ánh mắt vô cùng trù ẻo nhìn túi nhỏ trong tay.

“Bây giờ thuốc phiện tiêu thụ tốt lắm, đa phần mọi người đều dùng, chúng ta khẳng định có thể kiếm chút đỉnh!”

Brent nhìn Sawada ánh mắt tinh quang, vẻ mặt tham lam tựa hồ như thấy một tòa kim sơn trước mắt, cậu nhin không được nở nụ cười.

“Được.”

Brent đem thuốc lá trong tay dập vào gạt tàn, bắt đắ dĩ lắc đầu, cười nói:

“Sawada, thời điểm người gạt tiền, quả thực giống như đứa nhỏ thấy kẹo.”

“Ha ha ha!...”

“Ha ha...”

Thấy Brent rốt cục gạt đầu, mọi người đều hì hì nở nụ cười.

Brent vươn tay lấy điếu thuốc của Sawada, than thở nói:

“Chắc chắn, bạch sắc ma quỷ, đem Sawada của chúng ta mê đến thần hồn điên đảo.”

Sawada hắc hắc cười nói:

“Ma quỷ? ... Không, Brent, đây chính là thiên sứ ~ thiên sứ mang đến cho chúng ta tài phú và địa vị ~”

Mọi người nhìn Sawada vẻ mặt si mê, đi theo sau cười cười.

Brent chống hai chân đứng lên.

“Được rồi, Sawada, định như vậy, ta ra ngoài trước một chút, Christian nhờ người chăm sóc.”

“Người muốn đi đâu? Brent? Không cùng chúng ta ăn chút gì sao?”

Bọn mập mập quay đầu nhìn cậu.

“Đúng vậy, Brent, hiện tại trời đã tối, người muốn đi đâu?”

Brent nhún nhún vai, hai tay để trong túi tiền, nghiêng đầu, từ cửa sổ tầng hầm nhìn ra bên ngoài, thần nhiên nói với bọn họ:

“Ta rất nhanh sẽ trở về, các người đừng lo lắng, giúp ta chăm sóc Christian tốt là được.”

Sawada bọn họ gạt đầu.

Brent quay sang nhìn bọn họ thần nhiên cười cười, xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Ra khỏi nơi bọn Sawada, Brent dứt hay tay vào túi, chậm rì rì đi trên phố.

Mái tóc đỏ thắm tùy ý phân tán hai bên má, khuôn mặt trắng nõn thâm thúy, thân thể thon dài, còn có khí chất lạnh lùng, thiếu niên tướng mạo tuấn mỹ như vậy đi qua nhóm các cô gái, làm các nàng kinh ngạc không thôi.

“Ông chủ, cho một nước ngọt có ga, một khối sandwich thông thường.”

“Có ngay.”

Brent rót cục cảm thấy đói bụng.

Sau khi vào hạ, bởi vì nguyên nhân thời tiết nên cậu ăn rất ít, hôm nay chỉ ăn một chút này nọ, hiện tại cuối cùng cũng cảm thấy đói.

Lấy sandwich, Brent mấy miếng đã giải quyết xong, sau đó ngẩng đầu uống vài ngụm nước ngọt.

Cầm lon nước trống rỗng, Brent không tốn chút công sức đến trước biệt thự của Edward.

Ném lon không vào bồn hoa trước biệt thự, sau đó nhìn nhìn chung quanh, trên đường vẫn còn người đi đường, thỉnh thoảng còn có cảnh sát qua lại trên phố.

Cửa lớn biệt thự vẫn còn sáng đèn.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu vào mặt Brent, nhiễm một chút khí tức nhàn nhạt suy sút.

Brent nghĩ nghĩ muốn đi vào, thời gian cậu và Edward sinh hoạt cùng một chỗ không ngắn, nhưng hắn vẫn không đưa chìa khóa cho cậu.

Không phải Edward không muốn, mà vì hạn định thời gian về nhà của cậu, nên không cho phép bất luận kẻ nào đem chìa khóa cho Brent.

Brent nhớ rõ sau khi ra tù không bao lâu, khi đó NewYork tuyết còn chưa dừng, bông tuyết vẫn cứ một mảnh trắng xóa như vậy, thời tiết cực kỳ rét lạnh. Lúc ấy, trừ khi tình huống Edward cho phép, bằng không buổi tối trước chín giờ Brent phải trở về, trễ hơn Edward trực tiếp nhốt cậu bên ngoài.

Edward đặt ra quy củ trong nhà thực nghiêm khắc, mỗi một câu cũng không phải nói đùa.

Khuôn mẫu nghiêm khắc như vậy cùng tính cách âm trầm của Edward cơ hồ là giống nhau như đúc không sai biệt.

Kết quả buổi tối một ngày, Brent thẳng đến nửa đêm mới về, cửa biệt thự đúng chín giờ đã đóng.

Brent nhớ lời Edward đã nói, khẳng định nghĩ rằng, bản thân là không vào được cửa, vì thế xoay người tính toán đến chỗ Sawada gốc một đêm.

Nhưng là Edward đem cậu bắt trở về, sau đó phạt cậu đứng trong đình viện suốt đêm dài.

Đó là buổi tối đầu tiên tuyết lớn hạ đầy trời,.

Brent đứng trong đình viện rét lạnh xơ xác tiêu điều, đầu tiên là bông tuyết phủ đầy người, sau đó còn bị nước tuyết tan thấm ướt, đến ngày hôm sau thì sốt cao.

“Ta đã nói, trước chín giờ phải trở về nhà.”

“Ta đứng trước cửa sổ chờ ngươi suốt ba giờ. Đứa nhỏ không nghe lời, nên bị phạt.”

Về mặt Edward âm u đứng trước giường, đối với người nằm trên giường ốm yếu vô cùng tàn nhẫn mà nói.

Brent hấp hấp cái mũi, nhìn Edward gương mặt lạnh lùng không nói lời nào.

“Này, nhóc con, giúp ta một chút.”

Brent đi vào góc đường phụ cận, ngăn một đứa nhỏ da đen từ khu dân nghèo đang chạy loạn chơi đùa.

“Ngươi muốn làm gì?”

Đứa nhỏ kia cũng không sợ hãi, cười hì hì nhìn Brent.

Brent giật nhẹ khóe miệng, vươn tay từ trong túi tiền lấy ra 5 đô, lung lay lung lay trước mặt đứa nhỏ.

Ánh mắt thằng nhóc lập tức mở to, nhìn chăm chăm tờ tiền trên tay Brent, đối với cậu nhóc mà nói đây đúng là việc hên khó gặp.

Brent hắc hắc cười,

“Nhóc con, ngươi đem đèn trước ngôi biệt thự này đều làm hư, tiền này chính là của ngươi!”

“A, này là trở trường của ta! Mấy đèn đường phụ cận trên cơ bản đều là ta lộng hư!”

Cậu bé da đen đắc ý dào dạt nhìn Brent.

Cậu vừa lòng gật gật đầu, vỗ vai cậu nhỏ:

“Tốt lắm, thiên tài nhỏ, người bây giờ có thể ra tay.”

“Chú ý, đừng để cảnh sát bắt, nếu để bị tóm, ta cũng sẽ nói ta không biết người.”

Cậu nhỏ phất phất tay, hé ra hàm răng trắng:

“Không thành vấn đề ~ để cho ta!”

Nói xong, cậu bé nhanh chóng lấy một ít hòn đá nhỏ, sau đó bảy bước tám bước chạy đến góc nhỏ hoang vu cách Brent không xa, nhắm ngay đèn đường trước cửa biệt thự bắt đầu bắn mấy viên đá.

Những ngọn đèn kia đều là chính phủ xuất tiền thi công, cái chụp thủy tinh mỏng manh, bên trong trống rỗng, hơn nữa tim đèn cũng rất mảnh.

Cho nên rất nhanh, “Bính –” “Bính...” hai tiếng, hai ngọn đèn trước cửa biệt thự triệt để bị cậu nhỏ bắn nát.

Bóng đèn rơi xuống vỡ thành từng mảnh thủy tinh nho nhỏ.

Trước cửa lớn nguyên bản sáng rực, giờ đây nhanh chóng một mảnh ảm đạm, cơ hồ chỉ còn lại hắc ám, cái gì cũng không thấy rõ.

Cậu nhỏ thở hổn hển chạy về, phất phất dây thun trong tay, hướng về phía Brent hì hì cười rộ, lộ ra hàm răng trắng đều.

Brent phi thường vừa lòng, đem 5 đô la giao cho cậu bé, vươn tay sờ sờ đầu thằng nhỏ:

“Tốt lắm, nhóc con!”

“Hiện tại, 5 đô la này thuộc về người.”

Cậu nhỏ tiếp nhận tiền từ tay Brent, sau đó cầm lên, cúi đầu, lật qua lật lại nhìn nhìn, ánh mắt đều ngốc hồ hồ.

Brent cười vỗ vỗ hai má cậu nhỏ:

“Về nhà đi thôi, mẹ người đang đợi người đấy.”

Nói xong, cậu xoay người hướng phía biệt thự đi đến.

Ánh sáng trở ngại đều đã tắt.

Brent không hề sợ hãi cảnh sát tuần tra, hay là người đi đường thấy rõ diện mạo chính mình.

Vì thế cậu nhanh chóng đến cửa biệt thự, thân thủ nhanh nhẹn trèo tường vào, sau đó từ trên nhảy xuống, dừng ở bên cạnh hoa viên.

Dọc theo đường đi quen thuộc dẫn đến đường ống của biệt thự.

Từ đường ống cậu leo lên cửa sổ lầu hai, sau đó mở cửa trèo vào.

“Bính –!” một tiếng, Brent nhảy vào phòng.

Nghênh diện là mùi đàn hương quen thuộc ập tới, đây là hương vị của Edward.

Edward vẫn thích mùi vị này, thực yên tĩnh, lịch sự tao nhã.

Bởi vì không thể bật đèn, bật đèn có thể sẽ dẫn đến chú ý của cảnh sát, cho nên Brent nương tựa vào chút ánh sáng trăng treo bên ngoài tỉ mỉ nhìn chung quanh căn phòng thập phần quen thuộc này.

Mọi thứ trong phòng tựa hồ đều không ai động vào.

Thực chính tề.

Bất quá, Brent biết, chỉ cần là nơi có Edward mọi thứ đều không thể lộn xộn.

Edward thích mọi thứ có thể khổng chế, thích trật tự.

Brent đẩy ra cửa sổ thông gió, sau đó đem quần áo trên người đều thoát xuống, tùy tiện ném trên thảm, để hai chân thon dài quang lỏa đến phòng tắm.

Thuận tay đem đèn tường trên hành lang mở sáng.

Brent tắm xong lại trở về phòng ngủ Edward.

Thân thể mềm nhũn, cả người thả trên giường lớn trong phòng.

Trên giường Edward không biết trải bằng gì, phi thường mát mẻ, Brent nằm bất chéo chân, thư thư phục phục mà hút thuốc, sau đó nèm tàn thuốc qua cửa sổ.

Brent đứng dậy đi đến tủ quần áo, vươn tay kéo mở.

Trường sam mùa đông và tây trang của Edward đều còn bên trong.

Brent lấy vài kiện ra xem, trong đó còn có vài bộ quần áo của mình – vài cái áo sơmi, cùng với tây trang Edward lúc trước vì cậu mà đặt làm.

Quần áo mặc vào cứ như người tri thức.

Cùng với các loại trang phục theo mùa, áo khoác các loại, mọi thứ chất lượng đều rất tốt.

Này nọ đều được người tẩy sạch rồi treo lại nơi này.

Brent đem tủ đồ đóng lại, sau đó trở về giường, lẳng lặng ngồi xuống, vươn tay đem gối đầu ôm vào trong ngực, hỗn loạn ghé vào giường ngủ thiếp.

Thời điểm tỉnh lại, trời đã muốn rạng sáng.

“Không xong.”

Brent vội vàng từ trên giường nhảy xuống, đem quần áo đem qua mặc vào, từ ngăn tủ tìm một bộ đồ, ôm vào trong lòng, từ cửa sổ từ từ đi xuống.

Hoàn hảo lúc Brent tỉnh trời vẫn còn khá sớm, bầu trời mênh mông cũng chỉ lờ mờ chưa hết sương sớm, ở trên đường chưa có người nào qua lại, lúc sau chỉ có một ít người làm vệ sinh trên đường cái dọn dẹp.

Brent lập tức trào tường ra ngoài, sau đó quay về chỗ ở bọn Sawada.

“Tên nhóc này người còn biết về nhà hả?”

Thời điểm Brent trở về, không nghĩ tới Sawada bọn họ đã rời giường bận rộn.

Trong phòng chất đầy [Kính Thánh].

Brent chọn chọn mi, chỉ là cười cười, cái gì cũng chưa nói, sau đó lười biếng duỗi duỗi thắt lưng, đem quần áo trong tay để vào tủ đồ của Sawada, sau đó đi vào toilet đánh răng rửa mặt tắm rửa một phen.

Bọn Sawada đã bắt đầu đem thuốc phiện xuất ra.

Số thuốc phiện lần này số lượng không ít, từng bọc từng bọc nhỏ trải đầy, đại khái cũng hai cái vali.

Bọn họ thật cẩn thận đem mấy thứ này giấu kỹ, che chắn tai mắt người ngoài.

Mấy thứ này, dựa vào giá trên thị trường, vừa ra tay, có thể bán giá rất cao, nhưng là một khi bị nắm, thì chính là phạm tội.

Phải cực kỳ cẩn thận xuất ra.

“Giao dịch của chúng ta tin tưởng không có bất luận kẻ nào nhắc đến, cho nên, đừng lo lắng, chúng ta sẽ không bị cảnh sát tóm được.”

Brent mở cửa phòng tắm.

Sawada một bên nói chuyện với cậu.

“Ừ.”

Brent lên tiếng.

Từ phòng tắm đi ra, trông thấy bọn Sawada đem thuốc phiện từ vali lấy ra, sau đó mở [Kinh Thánh] đặt vào bên trong.

[Kinh Thánh] thật dày, chính giữa là một hình chữ nhật bị lõm vào.

“Ta nói, nguyên lai là biện pháp này, ta còn tưởng các người tín Chúa.”

Brent cười cười, đi tới gia nhập cùng bọn họ.

“Ngài Brent. Thỉnh chú ý khẩu khí của ngài!”

Biểu tình Sawada đột nhiên trở nên phi thường nghiêm túc, sau đó từ trong túi áo lấy ra một cái mắt kính mang vào, vươn ngón tay đẩy đẩy, khụ một tiếng:

“Chúng ta bây giờ là người truyền giáo, là tín đồ Jehovah kiên định trung trinh! Cho nên, thỉnh ngữ khí của ngài phải tôn trọng một chút!”

“Ha ha ha...”

Brent nhin không được ôm bụng cười.

Vươn tay vỗ vỗ bả vai Sawada.

“Được rồi được rồi, Sawada, ta phục người rồi.”

Sawada nhường nhường mi, đem mắt kính lấy xuống nhét trở lại túi áo, đắc ý mà nói:

“Hừ ~ đại gia ta trời sinh vì tiền mà sống ~”

Brent lắc đầu cười, xoay người cùng bọn họ ngụy trang thuốc phiện.

48. Chương 48

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Địa điểm giao dịch là một nơi ngoại ô NewYork, biệt thự chuyên dùng để nghỉ dưỡng. Phòng bên đó chủ yếu để người nước ngoài giàu có cuối tuần đến nghỉ ngơi.

Cả bọn dùng một container cỡ trung để số lượng [Kinh Thánh] vào trong, đem xe tải nhét đầy hàng.

Hiện tại buôn lậu, nhất là các loại xe tải, thời điểm đi qua trạm kiểm soát, đều lo ngại xuống xe cấp cho cảnh sát kiểm tra.

“Đừng lo lắng, Brent, chúng ta không có vấn đề.”

Sawada đẩy đẩy gọng kính trên mắt, vươn tay đem tây trang trên người hảo hảo chỉnh một chút.

Theo ước định giao dịch hai bên, Sawada dẫn theo Brent lại đây. Hiện tại cũng chỉ có hai người bọn họ. Mập mạp và Kagawa thì ở lại trong nhà.

Bây giờ bọn họ giả làm thương nhân bán sách, đem [Kinh Thánh] giao đến giáo đường ở vùng ngoại ô. Sawada lúc trước đã sớm nhờ vào quan hệ với chính phủ để ổn thỏa một phần buôn bán này.

Bây giờ, Sawada thân phận là ông chủ, Brent là tay chân làm tài xế.

Giờ phút này trên người Brent chỉ mặc một chiếc áo trắng đơn giản, quần bò màu lam, ngồi một bên lái xe. Sawada ngồi ghế phó lái bên cạnh cậu.

“Ta biết, Sawada.”

“Tốt lắm, hiện tại chúng ta dừng xe để chuẩn bị kiểm tra.”

Brent hướng về phía Sawada gật gật đầu, sau đó chậm rãi cho xe dừng tại bên đường, lẳng lẳng chờ cảnh sát đến kiểm tra, sau đó quay đầu cười khê nhìn Sawada:

“Trừ phi bọn họ lấy toàn bộ [Kinh Thánh] trên xe dỡ xuống, sau đó từng quyển từng quyển kiểm tra, bằng không, ta không tin bọn họ có thể phát hiện ra điều gì. Huống hồ, xe chúng ta cũng không quá tải.”

Sawada vươn tay vỗ vỗ vai Brent, sau đó từ trong túi lấy ra một điều thuốc.

“Đến, hút một điều, Brent, good brother của ta.”

“Ít nhiều cũng có người bên người a~”

Brent kéo kéo khóe môi, thản nhiên cười, tiếp nhận điều thuốc từ tay Sawada hàm vào trong miệng, nghiêng mặt để Sawada vì cậu châm thuốc, sau đó gác chân lên vô lăng, giống như là tài xế sở hữu cả chiếc xe, an an tĩnh tĩnh chờ cảnh sát đến kiểm tra.

“Được rồi, xe tiếp theo!”

Cảnh sát chỉ chỉ xe Brent.

Brent lập tức gật đầu:

“Đến đây.”

Nói xong, Brent chậm rãi chạy đến, sau đó xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa nhường Sawada bước xuống.

“Ông chủ.”

Brent thản nhiên liếc nhìn Sawada một cái, Sawada khụ khụ, mang biểu tình nghiêm túc từ trên xe bước xuống, cảm giác kia khiến cả người hắn thật sự giống thương nhân buôn bán sách tôn giáo đứng đắn.

Brent trên miệng ngậm điều thuốc, hai tay khoanh trước ngực tựa vào cửa xe bên cạnh, nghiêng mặt nhìn về Sawada.

Thời điểm nam nhân hư hỏng trở nên đứng đắn, thật sự có chút bất ngờ.

“Đem giấy chứng nhận của tất cả kiện hàng này lấy ra đây.”

Cảnh sát bụng bự cầm côn trong tay từ từ đi đến trước mặt Sawada.

Sawada gật đầu cười hì hì, vẻ mặt một dạng khúm núm.

“Chúng ta bán sách, đây là chứng kiện đã được chính phủ NewYork cho phép. Trong chiếc xe này đều là [Kinh Thánh], nếu trong nhà ngài có người là tín đồ của Jehovah, ngài có thể lấy một ít về nhà...”

Nói xong, Sawada từ trong túi lấy ra xì gà, cấp cho cảnh sát một điều.

Cảnh sát này hắc hắc cười, vươn tay vỗ vỗ khuôn mặt Sawada:

“Rất thích thời..”

Nói xong, bọn họ đem xì gà bỏ vào túi, đi đến sau thùng xe.

Brent lập tức đi tới, đem cửa thùng mở ra.

Toàn bộ bên trong chất đầy [Kinh Thánh] thật dày.

“Tốt lắm. Ta đã biết.”

Cảnh sát vươn tay cầm một quyển [Kinh Thánh], tùy tiện lật lật, quay đầu nhìn về phía Brent đang đứng cạnh mình.

Cười nói:

“Này, cậu nhóc, bao nhiêu rồi?”

Brent ngậy ngốc cười cười:

“Mười bảy tuổi.”

“Mười bảy tuổi? Sớm như vậy đã kiếm tiền nuôi gia đình?...A, con ta đã 20, còn cả ngày trong nhà không dám đi ra ngoài...”

Brent cúi đầu, hai tay đút trong túi tiền, không có lên tiếng.

“Hết thấy đều bình thường.”

Một cảnh sát khác đi tới báo cáo.

“Tốt lắm tốt lắm, các người có thể đi.”

“Phiền toái ngài, ngài cảnh sát.”

Sawada không ngừng gật đầu đối với cảnh sát trước mặt tỏ vẻ cảm tạ.

Brent xoay người, lập tức đi đến phía trước mở cửa xe ra ngồi vào trong chờ đợi.

Chốc lát sau Sawada liền trở lại. Vươn đầu đối cảnh sát phát phát tay chào.

“Qua rồi, chúng ta đi thôi.”

Sau khi đóng cửa, Sawada vươn tay sờ sờ mặt mình:

“Mặt bố đây hắc cũng dám sờ, nếu không phải hiện tại còn có việc, bố nhất định đem lão heo hắc băm!...”

Brent liếc nhìn Sawada một cái.

Tên kia ngồi bên cạnh mình vẫn không ngừng xoa vuốt khuôn mặt, một bên hùng hùng hổ hổ. Sau khi lấy kính soi đủ chiều trên mặt, Sawada hung hăng ném ra cửa sổ.

Chạy xe ước chừng bốn mươi phút, bọn họ rất nhanh đã đến địa điểm được chỉ định.

“Lớn như vậy...”

Sawada xuống xe trước thấy một tòa biệt thự trắng thuần, bên ngoài là một khoảnh sân rất lớn, trông đủ loại thực vật sắc xanh. Từ cửa lớn đi vào đầu tiên là thấy bể bơi rất rộng, ánh nắng trên mặt nước lấp lánh xinh đẹp.

Ngoài cửa lớn biệt thự có đứng vài kẻ bảo tiêu mang súng ống.

Toàn bộ làm cho người ta cảm giác chính là rất có tiền.

“Là ngài Sawada sao?”

Một người bảo tiêu thấy Sawada xuống xe, vội vàng đi đến hỏi.

Sawada gật gật đầu,

“Đúng vậy, chúng ta đến tìm ngài Quentin, đem chút đồ vật này nọ đến cho ngài.”

“Ông chủ nhượng chúng ta ở đây chờ ngài đến... Bên ngoài ngoại trừ ngài có những người khác không?”

Sawada gật nhẹ, chỉ chỉ Brent:

“Ngoại trừ ta, còn có một người anh em của ta, Brent.”

Bảo tiêu mang kính đen tỉ mỉ nhìn về phía Brent, vẻ mặt một dạng khinh thường.

Bọn họ là loại nam nhân suốt ngày làm việc vào sống ra chết, tự nhiên chương mắt Brent da thịt tinh tế, chỉ là thiếu niên tuổi chưa lớn.

Nhìn đủ, gã nghĩ nghĩ cũng không có việc gì nên đến xem náo nhiệt một chút.

“Chúng ta trước tiên soát người.”

Nói xong, bọn họ tiến lên hai người bắt đầu rà soát người Sawada.

“Hắn không mang vũ khí.”

Hai người kia quay đầu nói.

Bảo tiêu kia gật gật, phất tay:

“Các người có thể đi vào.”

Sawada xoay lại nhìn Brent.

Bọn chúng thế nhưng không soát người Brent, thật sự là rất khinh địch.

Đại khái cho rằng Brent chỉ là thiếu niên bình thường.

Nhưng Brent chính là từng giết người mà ngồi tù.

Sawada ngược nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cậu, nghĩ rằng các người như thế nào cũng không nghĩ tới, cậu Brent nhà ta lại là gia hỏa cực khó chơi.

Sawada đi vào trước.

Xe tải được Brent chậm rãi chạy vào, đến trong thì Brent bước xuống, sau đó cùng Sawada sóng vai hướng cửa chính biệt thự đi vào.

“Chào! Buổi sáng tốt lành a! Ngài Sawada!”

Cậu và Sawada vừa đi qua bể bơi thì thấy một người thân tây trang màu trắng, trên môi phun khói thuốc xì gà từ bên trong biệt thự đi ra.

“Chào! Buổi sáng tốt lành, ngài Quentin!”

Đồng dạng xuất phát từ khách sáo, Sawada nhiệt tình chào hỏi cùng nam nhân.

Nói xong, hai người giang tay ôm lấy, còn vỗ vỗ lưng đối phương.

Brent im lặng đứng bên cạnh Sawada, thấy ngón tay thô ráp của nam nhân mang đầy nhẫn quý, trên cổ cũng mang không ít dây chuyền vàng.

Mấy thứ này đeo trên làn da đen nhìn như thế nào cũng không ổn.

“Hàng cũng mang đến?”

Trên tay Quentin kẹp xì gà, cười hì hì nhìn Sawada.

Sawada gật đầu,

“Đều mang đến, ngài Quentin.”

Nói xong, Brent đi đến xe tải chỉ huy vài tên bảo tiêu đem thùng hàng mang ra, đến tận cùng phía trong còn có một gian rất nhỏ, mở ra chính là [Kính Thánh].

“A, ngài Sawada, chẳng lẽ người đến đây truyền giáo?”

Quentin mang kính đen để người khác không nhìn rõ vẻ mặt hắn, chỉ cảm thấy nam nhân này khoe môi cong lên, thủy chung mang theo tiểu ý nhàn nhạt.

Bất quá, ý cười kia thoát nhìn không có ý tốt.

Brent trầm mặc không lên tiếng nghiêng đầu quay đi, nhìn tình huống bốn phía.

Toàn bộ chu vi sân ngoài đều bị bảo tiêu vây quanh.

Trên tay mỗi người đều cầm súng ống đã lên nòng, mặt không chút đổi đứng dưới nắng hè chói chang.

Brent cái gì cũng không nói, chỉ là làm cho bọn họ đem [Kính Thánh] lấy ra.

Những người đó đem sách trải đầy, Brent tự mình khom lưng mở một quyển, sau đó đem thuốc phiện bên trong lấy ra.

“Ha ha ha!”

“Ngài Sawada, chủ ý của người thật đúng là nhiều a!”

Quentin ha ha cười, vươn tay vỗ vỗ bả vai Sawada.

“Ha ha...”

Sawada cũng cười cười theo hắn. Quentin đưa một điều xì gà cho Sawada, sau đó giúp Sawada châm lửa.

“Mời ngồi.”

Quentin phát tay, mời Sawada đến bên bàn trà trước bể bơi ngồi xuống, chính hắn ngồi đối diện Sawada.

Brent đem thuốc phiện bỏ vào vali. Đặt trên bàn trà, sau đó mở ra trước mặt Quentin.

Quentin ngẩng đầu nhìn nhìn Brent, cười nói với Sawada:

“Này! Sawada. Thiếu niên đến cùng người là ai? Cậu ấy giống như cái gì cũng không sợ hãi.”

Brent không nói chuyện, chỉ là im lặng đứng nơi đó.

Sawada cười cười:

“Ngài Quentin, đây là anh em của ta, Brent Louis.”

“Chào người, Louis.”

Quentin hít một ngụm xì gà, hơi hơi híp mắt nhìn Brent.

“Chào ngài, ngài Quentin. Nghe danh đã lâu.”

Brent lễ phép đáp lời.

Quentin vừa lòng gật gật, sau đó đối thủ hạ bên người phát phát tay nói:

“Xem hàng.”

“Vâng, ông chủ.”

Bảo tiêu kia đi lên, cầm lấy một túi thuốc phiện, đem bột phấn trong đó rắc một ít vào giấy bạc, sau đó một hơi hít vào mũi, còn đem bột phấn ném một lần. Lại ngẩng đầu không ngừng hít bột phấn vào.

Brent cảm thấy phương pháp như vậy thoát nhìn thật sự rất bẩn.

“Ngài Quentin, điểm này ngài yên tâm, hàng của chúng ta đều là hàng cao cấp.”

“Sawada phát phát tay, tự tin cười nói.

Bảo tiêu kia cũng gật đầu,

“Là thật, ông chủ.”

Quentin gật đầu.

Sawada cười cười:

“Thế nào, ngài Quentin, ngài hẳn thực vừa lòng đi?”

Quentin đồng ý, xoay người đối thủ hạ vẫy tay, thủ hạ của hắn cầm một hộp nhỏ mang đến, đặt trên tay Quentin.

“Đây là thù lao cho người, Sawada.”

Quentin đem hộp mở ra, sau đó đặt trên bàn trà, xoay hướng chiếc hộp về phía Sawada.

Sawada nâng lên ánh mắt, thấy bên trong hộp là hai viên kim cương rất lớn.

Trong lòng Sawada trầm xuống, nhưng vẻ mặt vẫn là tươi cười hữu lễ nói:

“Thực xin lỗi, ngài Quentin, chúng ta giao dịch đều dùng tiền mặt. Bình thường không cần vật phẩm.”

Nghe Sawada nói vậy, sắc mặt Quentin đột nhiên thay đổi, mạnh vỗ bàn đứng lên, rống giận nói:

“Như thế nào, người lo lắng Quentin ta sẽ lừa người! Đây con mẹ nó đều là kim cương Nam Phi! Chẳng lẽ người nghĩ rằng ta lấy hai khối thủy tinh mảnh nhỏ lừa gạt người sao?!”

Sawada cũng không phải tốt tính, vỗ bàn đứng đối diện, hung tợn nói:

“Ai biết kim cương này là hàng thật hay con mẹ nó là hàng giả?! Cho dù nó là thật, cũng không biết là từ đâu người mang tới?!”

“Mẹ nó, không bán!”

Nếu kim cương này thật sự là hàng giả, Sawada lần này mệt rồi.

Cho dù là thật, nếu đến từ đường bất chính, thời điểm Sawada mang kim cương qua tay bán đi cũng thực phiền toái, có khả năng sẽ chọc vào người không nên chọc, trêu chọc không cần thiết thật sự rất phiền.

Buôn bán kiêng kị nhất là không giao dịch bằng tiền mặt.

Nói xong, Sawada vươn tay đem vali trên bàn đóng lại, sau đó tính toán rời đi.

“Hừ... Mua bán hôm nay, làm cũng phải làm! Không làm cũng phải làm!”

“Vào được cửa nhà Quentin ta, cũng đừng mong trở về như vậy!”

Tay Sawada nắm chặt vali, bảo tiêu bốn phía đã nhanh chóng xông tới, cầm súng hướng vào đầu Sawada, đem hấn vây quanh.

“Có ý gì?”

Vẻ mặt Sawada âm u quét một vòng, trên người bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Các người động thủ thử xem.”

Đột nhiên, Brent rút súng, thẳng tắp chỉ vào đầu Quentin.

Quentin sững sốt, cười lạnh một tiếng:

“Không nghĩ tới lá gan người ngược lại thực lớn.”

“Thật sự xem nhẹ người!”

Bảo tiêu lúc trước không soát người Brent thấy cậu cầm súng chĩa vào đầu ông chủ nhà mình, lập tức sợ tới mức nói không ra lời.

Quentin bình thần ung dung:

“Người giết ta cũng không quan hệ, dù sao các người cũng biến thành tổ ong vô vè... Trừ phi các người ngoan ngoãn giao dịch...”

Sawada nhìn về phía Brent.

Brent chớp mắt, gật đầu nói:

“Sawada, đem hàng đưa cho hấn.”

“Brent...!”

Sawada cau mày, biểu tình sinh khí.

“Đưa cho hấn!”

Brent mệnh lệnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Sawada.

Nắm tay Sawada thế này mới chịu buông ra, lập tức có một bảo tiêu đi đến đem vali thuốc phiện mang đi.

Brent buông súng trên tay.

“Chúng ta có thể đi? Ngài Quentin?”

Quentin nhanh chóng lấy ra khẩu súng trong người, nháy mắt hướng eo Brent bắn một phát.

“Fuck con mẹ người!...”

Sawada vừa thấy Brent bị bắn một súng, lập tức muốn xông đến liều mạng cùng Quentin.

“Dừng lại!”

Brent nhất thời đổ đầy mồ hôi, một tay ôm lấy thắt lưng, tay kia thì ngăn lại Sawada.

“Chúng ta đi thôi, Sawada.”

Brent ôm bụng, vươn tay đem kim cương trên bàn trà lấy đến, sau đó dụng lực lôi kéo Sawada xoay người rời đi.

“Tên nhóc này còn rất thông minh...”

Quentin nhìn Brent che bụng, bộ dạng lôi kéo Sawada rời đi, lên tiếng cười cười.

“Brent!... Người không sao chứ?”

Vừa lên xe, Sawada khẩn trương xem Brent.

Brent lắc đầu, đem áo trên người cởi xuống, che chắn ngay miệng vết thương, sau đó vươn tay lau mồ hôi trên trán:

“Mau lái xe, Sawada.”

Sawada lập tức khởi động xe. Thời điểm ngẩng đầu liền thấy hai viên kim cương trong hộp.

“Mẹ nó, vì cái thứ chết tiệt này thiếu chút nữa hại chết người!”

Nói xong, Sawada liền đem hộp cầm trong tay, muốn hướng ngoài cửa sổ ném.

“Người điên rồi? Đừng như vậy, đây là thật.”

Brent vươn tay đem chiếc hộp từ chỗ Sawada lấy xuống, nhẹ nhàng mà cười:

“Chỉ ăn một viên đạn, người cho rằng ta sẽ chết?”

“Người nọ cũng không muốn giết ta, nếu hẳn thật sự muốn, cũng sẽ không bắn nơi này, mà là nơi này...”

Nói xong, Brent chỉ chỉ vị trí trái tim mình.

Sawada gật đầu,

“Được rồi, ta trước đem người đến bệnh viện bằng bó một chút!”

“Ừ, người cứ lái xe, ta nghỉ ngơi, người đừng nói chuyện.”

Nói xong, Brent rõ ràng nhắm mắt lại, không nghĩ muốn nghe tên kia dong dài.

Sawada nếu áy náy, sẽ trở nên đặc biệt nói nhiều.

Nhiều đến dọa người.

Brent bị một súng cũng không phải bị thương quá nặng, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng một đoạn thời gian sẽ khôi phục khỏe mạnh, bởi vì viên đạn không đánh vào vị trí trí mạng.

“Bác sĩ, tất cả đều bình thường chứ? Đúng không?”

Sawada khẩn trương nhìn bác sĩ.

Brent nằm trên giường bệnh, viên đạn đã được lấy ra, trên lưng cậu hiện tại đều là băng vải, tay phải cầm kim tiêm truyền nước biển đặt bên giường.

Bác sĩ gật đầu, thu bút, đem bản ghi chép ghi lại số liệu:

“Thể trạng cậu Brent tốt lắm, viên đạn lấy ra liền không có trở ngại gì, một chút truyền dịch xong là có thể trở về.”

“Nhưng bây giờ có một tình huống như vậy, thời điểm viên đạn bắn vào người chạm đến xương sống, có khả năng cậu ấy sẽ chịu đau đớn, loại đau đớn này theo thời gian càng căn cứ vào thể chất mỗi người mà có kết quả khác nhau.”

“Vậy hấn có thể chịu được không?”

Sawada quay đầu nhìn Brent đang nhắm mắt ngủ sau khi bị gây mê.

Bác sĩ lắc đầu, nâng tay đẩy đẩy gọng kính trên mũi:

“Ta nói, loại đau đớn này đều căn cứ theo sức khỏe mỗi người, cụ thể thể nào còn phải quan sát. Bất quá ta đề nghị, cậu ấy tốt nhất có thể chịu đựng, chờ tình huống này chuyển biến tốt. Nếu thật sự không được, có thể dùng được vật để trấn đau, nhưng là không thể dùng quá nhiều, nếu dùng nhiều sẽ làm cho thành nghiện.”

“Giống như hít thuốc phiện?”

Sawada tỉ mỉ hỏi rõ ràng.

Bác sĩ gật gật đầu:

“Đúng vậy, bởi vì thuốc trấn đau có hàm chứa loại thực vật mà trong văn bản quy định của chính phủ Mỹ nghiêm cấm – thuốc phiện.”

Sawada ừ một tiếng, chỉ gật nhẹ, sau đó lẳng lặng ngồi bên giường Brent.

Hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt có chút tái nhợt của cậu.

Thiếu niên này, cùng bọn họ đồng sinh cộng tử.

“Brent, good brother.”

“Cám ơn người.”

Chỉ chốc lát, sau khi thu được tin tức, mập mạp và Kagawa vội vàng chạy đến đây.

“Sawada!”

Mập mạp xuống xe liền vọt vào bệnh viện, tại khúc hành lang gặp Sawada.

“Ta đang chờ các người.”

Sawada không dám nhìn thẳng ánh mắt mập mạp, vẻ mặt áy náy.

“Brent thế nào?”

Mập mạp hỏi hấn.

Sawada nhìn nhìn cửa phòng bệnh:

“Brent còn đang nghỉ ngơi, thuốc mê còn chưa lui, cậu ấy đang ngủ.”

Kagawa cùng mập mạp đều gật đầu.

“Lạc Hải (tên mập mạp đó bà con), Kagawa, nếu không có Brent, ta lần này có khả năng nhất định chết rồi...”

Sawada ôm đầu, thanh âm ảo não nói.

Mập mạp ngồi bên người Sawada, xoay qua ôm hấn, vươn tay vỗ vô lưng.

“Đừng lo lắng, chúng là đều là anh em tốt, cùng sống cùng chết, ta nghĩ Brent sẽ không trách người.”

Mập mạp buông tay, Kagawa đã bước đến, trấn an ôm hấn.

“Cậu chủ, đừng tự trách mình.”

Biểu tình Sawada khổ sở gật đầu:

“Brent còn đang ngủ, chúng ta vào xem cậu ấy, nhưng không cần lên tiếng.”

Hai người gật nhẹ, đi theo sau vào.

49. Chương 49

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Thời điểm bọn họ vào cửa, ban đầu Brent nhắm mắt nghỉ ngơi đã muốn tỉnh dậy.

Đang chớp ánh mắt nhìn hướng trần nhà trắng thuần một mảnh, biểu tình có chút lảng lảng không biết đang nghĩ cái gì.

“Brent, người tỉnh? Sao không nghỉ ngơi thêm chốc lát?”

Sawada ngồi bên giường, vươn tay dò xét cái trán Brent.

Nghe thấy bọn họ nói chuyện, Brent mới kéo lại tinh thần, hơi hơi nghiêng đầu, tránh thoát bàn tay Sawada, sau đó vẻ mặt thoải mái cười cười:

“Sawada, đừng buồn nôn như vậy được không? Ta còn chưa chết.”

Sawada phẫn nộ nắm tay rứt về, tiếp theo vài người ha ha nở nụ cười.

“Được rồi, ta cảm thấy có thể xuất viện.”

Brent chống cánh tay muốn ngồi dậy.

“Đừng, Brent, người vẫn phải ở lại bệnh viện một thời gian để theo dõi, nghỉ ngơi tốt một chút, Christian chúng ta sẽ chăm sóc!”

Sawada vội vàng đem Brent ngăn cản lại.

Cậu tức giận hừ một tiếng, xốc chăn lên nhìn nhìn phần bụng được băng vải quấn quanh vài vòng, rồi cam chịu nằm xuống:

“Được rồi, vậy ta tại nơi địa ngục trắng toát này ở vài ngày.”

Brent nhìn vách tường bốn phía trắng thuần một màu.

“Thực con mẹ nó phiền toái.”

Sawada quay đầu nhìn mập mạp, cùng bọn họ trao đổi tầm mắt.

“Brent, muốn tìm người đến giúp người không?”

Brent ha ha một tiếng, vẻ mặt buồn cười nhìn mấy người bên giường nói:

“Người cảm thấy ta cần người giúp sao?”

“Ta cũng không cần người hỗn tạp đến giúp ta.” (ý em nó là người ngoài.)

Nói xong, cậu vươn tay kéo kéo chăn trên người, sau đó nhắm mắt, vẻ mặt mệt mỏi nói:

“Các người trở về trước đi, chờ ta ở nơi quỷ quái này dưỡng tốt sẽ tự mình quay về, cũng đừng đến xem ta. Christian nếu có hỏi, nói ta có chút chuyện quan trọng phải rời đi một đoạn thời gian.”

Bây giờ, đều là Brent nghĩ cái gì nói cái đó, tất cả mọi người là anh em tốt, cho nên trực tiếp nói thẳng cũng có không có quan hệ gì, dù sao mọi người cùng nhau cũng quen rồi.

Những người khác thấy Brent đã nói như vậy, cũng không ý kiến thêm gì liền xoay người rời đi.

Bệnh viện này cũng không phải công lập, mà là phí dụng đắt tiền, phương pháp chữa bệnh rất tốt, là bệnh viện tư nhân.

Bởi vì Sawada bọn họ thanh toán đủ nhiều tiền, cho nên Brent hưởng thụ đãi ngộ thật rất cao.

“Ngài Brent, ngài bây giờ không cảm thấy có cái gì khó chịu?”

Cô y tá xinh đẹp mặc y phục hộ sĩ màu trắng đứng một bên cười tủm tỉm nhìn Brent, một bên cầm bệnh án ghi lại.

Brent mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường, băng vải bao lấy thân người hơi lộ một chút, mái tóc hồng sắc tùy ý tán loạn trên gối đầu, cánh tay vẫn như trước đang vào thuốc.

“Ta tốt lắm, tiểu thư Elaine ~”

Brent hướng cô y tá mỉm cười ngọt ngào.

“Như vậy, như vậy có khó chịu không?”

Elaine vươn ngón tay chỉ trên ngực Brent rất có quy luật ấn ấn vài cái.

Brent lắc đầu,

“Không có.”

“Tốt lắm, ngài Brent, tình trạng thân thể ngài khôi phục tốt lắm, như vậy ngài có gì muốn nói không?”

Elaine từ trong túi lấy ra cây bút, bắt đầu ghi lại tình trạng thân thể cậu.

Brent gật đầu,

“Đúng vậy, ta có thể ăn một chút gì không? Ta nghĩ có chút đói bụng.”

Brent chớp chớp đôi mắt.

“Đương nhiên có thể, ngài chờ một chút.”

Nói xong, Elaine xoay người giúp Brent chỉnh lại chăn mỏng trước ngực.

“Cám ơn ~”

Brent hướng cô gái cười cười.

Elaine lập tức đỏ mặt, quay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, có người đem đến sandwich và nước trái cây tiến vào.

Brent ăn một ít này nọ lập tức cảm thấy cả người tràn ngập khí lực.

Chờ thời điểm người trong bệnh viện đổi ca trực, Brent nhanh chóng vươn tay, nắm kim tiêm rút ra ném một bên, sau đó xốc chăn xuống giường, mang giày vào, cuối cùng đứng bên giường mặc quần áo, mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài.

“Sawada, ta ra ngoài.”

Vừa ra khỏi bệnh viện, Brent đi đến buồng điện thoại công cộng đánh một cuộc gọi cho Sawada.

Để tránh lúc bệnh viện phát hiện không có người sẽ gọi điện thoại cho Sawada làm hấn lo lắng.

“Brent, không phải ngươi nên nghỉ ngơi cho tốt sao? Hiện tại ra ngoài làm gì?!”

Ngữ khí Sawada có chút nôn nóng.

Brent thở ra một hơi thật dài, biểu tình có chút không kiên nhẫn:

“Cái nơi quỷ quái này chỗ nào giống bệnh viện, quả thực là nhà giam được tô cho đẹp, đi qua đi lại đều không được, họ khan một tiếng cũng có người đến chít chít méo mó nửa ngày. Ta thật sự là chịu không nổi, cho nên bỏ chạy ra ngoài, ngốc trong đó thêm vài ngày, ta sợ thân thể chưa tốt, đầu óc đã phá hư.”

“Ha ha...”

Sawada bên đầu kia điện thoại vỗ đùi cười ha ha.

“Brent, muốn ta phái người đến đón người không?”

“Không cần, ta còn có chỗ cần đi, người để ý chăm sóc Christian là được!”

Trên môi điểm điểm thuốc, Brent quay đầu nhìn bốn phía xung quanh, thấy có một cửa hàng bán quán.

“Nhưng hiện tại trời tối, người một thiếu niên ở bên ngoài ta cũng lo lắng...”

“Được rồi, ta cúp máy.”

Không đợi Sawada nói xong, Brent trực tiếp dập điện thoại, xoay người đi đến cửa hàng.

Ngoài miệng ngậm điều thuốc, dọc theo ngã tư đường không nhanh không chậm đi đến biệt thự Edward.

Đèn đường trước biệt thự Edward còn chưa có sửa, chính phủ NewYork làm chuyện gì có thể kéo dài liên kéo dài, Brent đã sớm dự đoán được như vậy.

Cậu đi đến cửa biệt thự, hai bước ba bước leo vào, sau đó giống như lần trước, nhảy vào trong hoa viên, từ đường ống quen thuộc trèo lên lầu hai.

“Vù vù –“

Brent vươn tay che băng vải trên bụng mình.

Đứng trước cửa sổ cởi áo, nương theo ánh trăng tỉ mỉ nhìn lên miệng vết thương, không có chảy máu.

Brent yên tâm nằm xuống, xem ra miệng vết thương không vỡ.

Trên người còn quần băng vải, tắm rửa cũng không thuận tiện.

Brent rõ ràng tìm một khăn lông ướt lau đi mồ hôi trên người, sau đó trở về phòng ngủ nằm xuống, vươn tay lấy gối đầu lúc trước Edward dùng ôm vào trong ngực.

Hỗn loạn liền ngủ.

“Thiếu gia, trở về sớm như vậy bên lão gia có nói gì không? Dù sao thân thể ngài cũng vừa dưỡng tốt...”

“Nếu người còn nói chuyện, ta hiện tại ném người xuống.”

Edward một thân tây trang ngồi sau xe, trên mặt biểu tình không chút kiên nhẫn, nghiêng đầu lạnh lạnh liếc quần gia một cái.

Quần gia thế này mới thức thời ngậm miệng.

Xe hơi đen bóng chậm rãi chạy, NewYork lúc này đã đêm khuya.

Ngã tư đường phố giờ đây chỉ còn một ít gái điếm cùng những người lưu lạc không nơi ở bồi hồi trên đường NewYork.

“Đến nơi, thiếu gia.”

Tài xế phía trước quay đầu nói với Edward.

Edward gật đầu.

Xe dừng lại, quần gia lập tức đi xuống mở cửa lớn, nhượng xe hơi đi vào, sau đó đem cửa chính mở ra.

Edward chậm rãi bước trên thang lầu, hướng tới phòng chính mình.

“Thiếu gia...”

Quản gia kinh ngạc nói không ra lời.

Đẩy cửa phòng thiếu gia, quản gia phát hiện Brent đã lâu không thấy đang chới mắt nằm trên giường, tư thế ngủ không chỉnh, cửa sổ mở rộng, ánh trăng rơi vào sống lưng gầy yếu của cậu.

Lão quản gia thực sự khản trương, liền nhớ tới sự tình khủng bố phát sinh liên tiếp vài tháng trước.

Đầu tiên là Brent nửa đêm chạy về mạnh mẽ mang Christian rời đi, ngay sau đó nghe tin tức thiếu gia nhà mình bị thương nặng.

Lúc ấy, ông cơ hồ bị dọa đến tê liệt.

“Người xem?...”

Quản gia căng thẳng chớp mắt, sau đó nghiêng mặt hỏi ý kiến Edward.

Edward phát phát tay, ý bảo ông không cần lên tiếng.

“Hiện tại ông đi xuống làm việc của mình.”

Edward thấp giọng nói.

Quản gia gật gật đầu, lập tức lui xuống.

Edward chậm rãi vào phòng, cước bộ cực kỳ nhẹ nhàng.

Sau đó đứng bên giường cởi áo khoác, treo tại trên giá, cuối xung xoay người mở đèn nhỏ trên đầu giường.

Ngọn đèn nhu hòa, Edward ngồi bên cạnh, nghiêm túc nhìn Brent đang ngủ say.

Mây cậu hơi nhíu lại, thoạt nhìn thực không thoải mái.

Edward chú ý đến băng vải trên lưng Brent, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ, hô hấp Brent theo động tác trên bụng mà có chút phập phồng, Edward sắc mặt không vui ngồi bên giường một chút, ánh mắt chỉ là bình tĩnh dừng trên mặt Brent, sau đó đứng dậy đi tắm.

Hạ nhân trong biệt thự rất nhanh đều trở lại, bắt đầu lu bù công việc.

Bởi vì Edward phân phó, bọn họ đều không nói chuyện làm việc chính mình, hoàn toàn không có thanh âm huyền não ồn ào.

Sau khi Edward tắm xong quay trở về phòng.

Đi đến bên giường, nằm bên cạnh Brent.

Brent cảm giác có người nhích lại gần, vị trí bên người lõm xuống, hơi thở còn có hương vị thản nhiên quen thuộc.

“Ân...”

Brent trở mình, sau đó hơi hơi mở mắt, biểu tình có chút mệt mỏi, mông mông lung lung thấy Edward trước mặt mình.

Brent nhu nhu ánh mắt, nghĩ đến chính mình nằm mơ, vươn tay sờ sờ khuôn mặt Edward:

“Edward...”

Brent thấp giọng nỉ non.

Ngữ khí nói chuyện giống như nói mê.

Edward gật đầu, cầm lấy bàn tay Brent nâng lên, đặt bên môi mình nhẹ nhàng hôn một chút, sau đó vươn tay kéo đầu Brent đến trên cánh tay mình, tay kia đẩy ra mấy sợi tóc trước mặt Brent.

“Là ta.”

“Thân ái.”

“Là ta.”

Edward cúi đầu, tại trên trán cậu mềm mại đặt môi hôn.

Brent sửng sốt, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Edward.

Người nọ thần sắc ôn nhu đang nhìn chính mình.

Đồng tử thâm thúy phản chiếu hình bóng cậu.

Vẻ mặt cực kỳ chuyên chú.

“Edward.”

Như muốn xác nhận tất cả là sự thật, Brent vươn tay ôm eo Edward, sau đó đem đầu chôn vào ngực ai kia, giống như tư thế ngày trước bọn họ cùng nhau ngủ.

“Làm sao vậy?”

Edward thân thủ vuốt ve sợi tóc Brent.

“Thực xin lỗi... Thực xin lỗi!”

Brent nói xong, thế nhưng bắt đầu thấp giọng nức nở.

“Người không có sai, Brent, ta không phải còn sống tốt sao?”

“Khóc cái gì?”

Brent vươn tay lôi kéo tay trái Edward, sau đó đặt trên bụng mình:

“Đau, Edward... Ta cảm thấy nơi này rất đau.”

Brent lúc trước chính là lừa gạt bác sĩ và y tá, cậu cảm thấy đau, đau đớn kéo dài không dứt, đã vài ngày, vẫn là không giảm.

Nhưng là cậu cố nén không nói một lời, lười nói với bác sĩ cùng y tá, hoặc là bọn Sawada.

Bàn tay Edward ấm áp chậm rãi nhuấn trên bụng Brent.

“Là ai làm?”

Brent hấp hấp cái mũi, ngẩng đầu nhìn vào mắt Edward:

“Là Quentin.”

“Có phải là bọn quân phiệt thời gian trước từ Detroit tới?”

Edward hỏi.

Brent gật đầu.

Edward cúi đầu ừ một tiếng:

“Ta đã biết.”

“Bây giờ còn đau không?”

Bàn tay Edward tiếp tục chậm rãi xoa.

Brent hấp cái mũi, lắc đầu nói:

“Vẫn là rất đau.”

Edward cười cười:

“Vài ngày không thấy, như thế nào người trở nên giống đứa nhỏ?”

Brent cảm giận bỏ tay Edward ra:

“Vài ngày không thấy? Đã muốn 73 ngày!”

“Còn có, ta vốn là đứa nhỏ, người không nên khi dễ ta!”

Mặt Brent đột nhiên trở nên đỏ rực.

Edward vươn tay đem thân thể Brent gắt gao ôm vào lòng, thấp giọng nói:

“Ân, về sau không khi dễ người.”

Sau đó, bàn tay trên lưng Brent quanh quẩn, từ phía trên trượt xuống.

“Người làm gì?”

Brent khẩn trương nắm tay Edward, mái tóc đỏ sẫm rơi hai bên má cậu.

Edward thẳng tắp chăm chú nhìn gương mặt Brent, vươn tay vuốt ve mái tóc cậu, cường thế đem cậu kéo về phía mình, sau đó bắt đầu hôn lên bờ môi Brent.

“Người nói xem?”

Bàn tay Edward vẫn là di chuyển lên xuống.

Brent thở dốc hai tiếng, một chút cũng không cự tuyệt, vươn tay trực tiếp ôm cổ Edward.

Edward xoay người đặt Brent dưới thân, cánh tay đỡ lấy eo cậu, tay kia đem chân Brent đặt trên vai.

“Như vậy còn đau không?”

Edward nhìn chăm chăm gương mặt Brent.

Brent lắc đầu, càng không ngừng nuốt nước bọt.

“Không đau... Nhanh lên!”

Cảm giác đau đớn phức tạp đã bị tình dục cường liệt hòa tan, Brent thấp giọng thúc giục Edward mau một chút.

Edward khom lưng, thật cẩn thận nắm eo Brent, hai người mặt đối mặt. Brent có chút vô lực vươn tay ôm lấy bả vai rộng lớn.

“Có cái gì muốn nói? Hiện tại nói với ta.”

Edward không chút gián đoạn ôn nhu hôn môi cậu.

Bị hôn đến thần hồn điên đảo, cả người Brent đều run lên.

“Hô...”

Brent hít một hơi.

“Edward, nếu ta thật sự yêu người, có thể người không cần ta phải không?”

“Ha ha...”

Edward cúi đầu cười cười.

“Sẽ không.”

Brent chớp mắt,

“Ta yêu người, Edward.”

“Ta biết.”

Edward nói.

Brent hấp hấp cái mũi,

“Vậy vì cái gì người rời ta đi lâu như vậy?”

Edward chậm rãi nói;

“Người thiếu chút nữa giết ta.”

Brent đột nhiên lắc lắc bả vai Edward nói:

“Ta có thể giải thích, Edward, ta cái gì cũng có thể giải thích, lúc trước ta nói đều là lừa gạt người!”

Edward chỉ gật gật đầu, khẽ mỉm cười:

“Ta biết.”

Brent nhin không được bật cười, dùng sức ôm lấy nam nhân trước mặt.

Brent suốt một đêm quần lấy Edward, dù là khi ngủ, cánh tay cũng gắt gao ôm Edward vào lòng, đầu tựa vào ngực Edward, tư thế như vậy tuy rằng rất nóng, nhưng Brent chính là an an ổn ổn ngủ thẳng đến hừng đông.

Đột nhiên trong lúc đó Brent trở nên phi thường hoạt bát.

Loại chuyển biến rõ ràng này, không chút nào che lấp.

Brent hướng đến Edward sẽ không che giấu cảm xúc chính mình.

Phía trước tối tăm cũng vì Edward mà xuất hiện ánh sáng.

Bọn họ trong lúc đó luôn là như vậy, chỉ cần Edward ôn nhu một ít, Brent sẽ cảm thấy mọi thứ trong nháy mắt đều tốt lên, cho dù sự tình có bi thảm cỡ nào cũng không quan trọng.

Brent bắt đầu dần dần hiểu được, cảm xúc của bản thân đều bị Edward nắm giữ.

Vô luận nam nhân kia không nói lời nào, có nhìn về chính mình hay không, chỉ cần hắn xuất hiện, thế giới chung quanh mình sẽ có chút chấn động.

Ngày hôm sau Brent thật trẻ mới rời giường, trong ngoài biệt thự đều đã dọn dẹp tốt.

Brent mở to mắt, phát hiện trên người đang mặc áo ngủ, nửa người trên đã thay bằng vải mới.

Nhất định là Edward tìm người đổi cho mình.

Brent khoái trá nghĩ.

Trừ bỏ hắn, còn ai vào đây đổi chính mình săn sóc chu đáo thế này?

Mặc dù Edward rất tàn bạo, cũng là chăm sóc rất tốt.

Sau đó cậu lập tức xuống giường, hướng thư phòng Edward cất bước.

Thời gian này, Edward phải là tại thư phòng luyện tự mới đúng.

“Edward, người sao không sớm đánh thức ta?”

Brent đẩy cửa, quả nhiên thấy Edward mặc trường bào đang đứng sau bàn luyện tự.

Edward không ngẩng đầu, vẫn như trước chuyên chú không dời mắt nhìn chữ phía dưới:

“Người phải nghỉ ngơi nhiều, Brent.”

Brent hì hì cười, bước đi qua, vươn tay ôm eo Edward:

“Edward, người chưa bao giờ cho ta ngủ nướng.”

Edward ngẩn ra, buông bút lông trên tay xuống, xoay người ôm Brent vào lòng, vươn tay sờ sờ tóc cậu:

“Về sau sẽ không, về sau sẽ luôn cưng chiều người.”

Brent kiễng mũi chân hôn một cái bên khóe môi Edward:

“Thật sự.”

Edward khụ một tiếng, sau đó gật gật đầu.

Brent nhìn Edward lại cầm lấy bút, ngồi bút dọc theo nghiêng mực chậm rãi vẽ vài đường, sau đó vừa muốn đề bút viết chữ.

Ánh mắt Brent nhìn chăm chăm ngòi bút Edward, hai tay gắt gao ôm eo hắn.

“Àn... Edward.”

Thấy Edward đang chuyên tâm viết chữ, Brent bắt đầu cẩn thận nói chuyện.

Edward gật gật đầu, ý bảo cậu nói:

“Nói.”

Brent nghiêng mặt đi, ngấm ngấm Edward không có biểu tình gì, thấp giọng nói:

“Edward, người gần đây đang làm cái gì?”

Edward trực tiếp trả lời Brent:

“Ta dưỡng thương.”

Sau đó chỉ chỉ ngực mình nói:

“Trái tim ta bị người yêu đánh thương.”

Brent đỏ mặt, rụt lui đầu, giống như trẻ con không muốn người lớn rời xa nhà, đem đầu nghiêng nghiêng, tựa vào sau lưng Edward:

“Người có hay không...”

“Kết hôn?”

Edward ngay sau đó nói.

Brent mím môi gật gật đầu.

Edward lắc đầu:

“Không có, người chính là vợ của ta, ta vì sao còn phải cưới người khác.”

Người chính là vợ của ta.

Vợ.

Brent sững sốt nửa ngày cũng không nói được lời gì.

Edward phi thường lợi hại, lợi hại nhất chính là – chỉ cần hắn nguyện ý, người được hắn sủng ái sẽ cảm thấy phẳng phất như trên thiên đường.

Nhưng là, điều kiện đầu tiên hắn phải nguyện ý.

Brent nhăn nhăn nhí nhí nói:

“Edward, loại chuyện này người chỉ cần nói với ta thì tốt rồi, không cần nói với người khác... Ta là con trai, lời này thực mất mặt a.”

Edward nghiêng mặt, hôn Brent một chút, gật đầu.

“Được.”

Brent hì hì nở nụ cười nửa ngày.

“Edward, vậy người vì sao cho người khác hôn mặt người?”

Brent vẫn không cam lòng, muốn đem mọi thứ hỏi rõ ràng.

Ngữ khí cũng trở nên cẩn thận.

Edward đem bút trên tay treo về giá bút, sau đó xoay người, gắt gao ôm Brent vào lòng, cằm đặt trên đỉnh đầu cậu:

“Muốn hỏi cái gì cũng không cho, Brent.”

“Không chuẩn hỏi lại.”

Ta muốn người hiểu được, mỗi một chuyện ta làm cho người, đều là nghiêm túc.

Những người khác, đều là vô vị có lệ.

“Ân.”

Brent thực rõ ràng ngậm miệng lại, không hề giống như những cô gái nhỏ thích lải nhải như vậy.

Bàn tay Edward ấm áp đặt trên vai Brent, một loại an ổn quý dị bao quanh lấy cậu.

Edward, ta về sau cho dù nghĩ lại, thủy chung vẫn không nghĩ rõ, vì cái gì, chỉ cần tới gần người, toàn bộ thế giới đều trở nên thanh tĩnh.

Ta chỉ biết, được người ôm rồi, ta không muốn phải rời đi.

Ta muốn người cưng chiều. Vô luận người có yêu ta hay không, người đều phải thật tốt với ta.

50. Chương 50

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Ngô...”

Đồng hồ treo tường trong đại sảnh đã chỉ thời khắc nửa đêm, tiếng tích tắc thông thả mà xao vang trầm trọng.

“Làm sao vậy? Brent?”

Edward xoay người qua, vươn tay sờ thử trán cậu.

Thời điểm ban đầu giấc ngủ rất hoàn hảo, nhưng gần đến đêm khuya, Brent bắt đầu lăn qua lộn lại rên rỉ, trong lúc ngủ mơ, hai tay không tự giác che bụng.

Tình trạng này đã giằng co một đoạn thời gian không ngắn, Edward kêu cậu vài tiếng đều không tỉnh lại.

Brent giống như rơi vào ác mộng nửa tỉnh nửa mê.

Giữa cảm giác đau đớn xâm nhập, Brent cảm nhận được bàn tay Edward đang nhu nhu bụng cậu.

Cơn đau không ngừng kéo dài vô cùng phiền toái, Brent khó chịu đẩy đẩy tay Edward, trên trán và sau lưng phủ đầy một tầng mồ hôi lạnh, nhưng thân thể lại không tự giác chui chui vào lòng Edward, thân thể kề cận thân thể, giống như không cảm giác được nhiệt độ nào.

“Brent.”

Edward cuối cùng vươn tay đem người đều là mồ hôi của Brent kéo ôm vào lòng, sau đó đem đèn giường đèn tường mở sáng.

“Chuyện gì xảy ra, bác sĩ?”

Quần gia lo lắng hỏi bác sĩ chuyên môn được mời đến, Edward đã mặc quần áo chỉnh tề im lặng ngồi ngay ngắn trên sofa bên giường.

Bác sĩ trước kiểm tra tỉ mỉ cho Brent một chút, sau đó nói với Edward:

“Edward tiên sinh, dựa theo thể chất cậu Brent, loại cảm giác đau đớn sẽ liên tục một đoạn thời gian không ngắn, chúng ta có thể cho cậu ấy dùng một ít thuốc giảm đau, nhưng chỉ một tuần một lần, để tránh sinh ra nghiện, việc đó thật phiền toái.”

Edward gật gật đầu,

“Như vậy, được hiệu có thể liên tục bao lâu?”

“Bình thường loại thuốc giảm đau này hết tác dụng rất nhanh. Bởi vì loại thuốc này chủ yếu dùng trong giải phẫu lâm sàng và những cơn đau cấp tính.”

“Vậy hiện tại có thể không?”

Brent rên rỉ đứt quãng, trên trán không ngừng đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt Edward thủy chung chăm chú nhìn gương mặt cậu.

Hắn thầm nghĩ loại thống khổ này nên chấm dứt nhanh lên.

“Có thể, chúng ta có thể lập tức dùng.”

Nói xong, bác sĩ nhanh chóng lấy ra ít thuốc, sau đó bơm vào ống tiêm, ngồi bên giường, cầm lấy tay Brent đem nước thuốc chậm rãi đẩy vào.

“Nếu cậu ấy có thể vượt qua loại đau đớn này, chúng ta đề nghị vẫn là nên vượt qua, bởi vì đau đớn này giống như đau đớn của các cô gái trong lúc kinh nguyệt, thường xuyên dùng thuốc hậu quả sẽ đối với thân thể không tốt.”

“Ta đã biết.”

Edward gật đầu, dặn dò quản gia đưa bác sĩ rời đi, bản thân thì ngồi bên giường, mãi cho đến khi hô hấp của Brent khôi phục vững vàng.

Sau khi sử dụng thuốc giảm đau, biểu tình của Brent dần dần trở nên thoải mái, rất nhanh, hơi thở đã bắt đầu bình thường trở lại.

Edward cầm lấy tay Brent, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay mình, sau đó cúi đầu hôn môi cậu.

“Edward, ta làm sao vậy?”

Trừ bỏ đau đớn hỗn loạn lúc trước, cậu có thể cảm giác rõ Edward đang hôn môi mình.

Brent nhẹ nhàng mở mắt, nhìn chằm chằm gương mặt Edward.

Gương mặt người nọ tuần mỹ trước sau như một đều yên lặng, khuyết thiếu biểu tình sinh động trên đó, nhưng ánh mắt tựa hồ trở nên thực ôn nhu.

Lãnh khốc ngày xưa trong mắt, tại thời kỳ chính mình trưởng thành từng chút một tan rã.

“Người vừa rồi mơ thấy ác mộng.”

Edward nói, sau đó nằm xuống cùng cậu.

Nằm bên cạnh, cậu chậm rãi ngửi được hương vị thần nhiên quen thuộc trên người Edward.

Brent lập tức quần đến, cánh tay ôm eo Edward, đầu gối lên ngực hắn.

“Làm ta sợ muốn chết.”

Brent nói, sau đó hít một hơi.

“Làm sao vậy?”

Edward nghiêng mặt nhìn cậu.

Brent cười hì hì,

“Ta vừa rồi nghe thấy giống như có người nói ta là con gái, còn có đau đớn cùng kinh nguyệt... Trời a, làm ta sợ muốn chết.”

Nói xong, Brent bắt đầu vuốt vuốt thân thể mình, giống như xác nhận không có biến thành con gái, sau đó vươn tay kéo tóc Edward,

“Edward, nếu ta là con gái, người sẽ thích ta không?”

Edward mặt không chút đổi gặt đầu, hai mắt nhìn thẳng đôi má của cậu bởi vì lúc trước đau bụng mà trở nên ửng hồng.

“Sẽ.”

Brent dùng cả tay lẫn chân cấp tốc lột xuống quần áo Edward, ném vào trên thảm, sau đó tứ chi mở ra ghé lên người hắn.

“Edward, người giống như thay đổi.”

Edward nhắm mắt lại, không nói gì, chỉ nghiêng thân đi, từ phía sau ôm cậu hướng vào lòng mình, sau đó vươn tay để lên bụng cậu, chậm rãi nhu nhu.

“Thật thoải mái...”

Brent trở mình một cái, đem đầu gối lên cánh tay Edward, thả lỏng thân thể, tựa như một con mèo nhỏ đang hưởng thụ ánh nắng mềm nhẹ, nhắm mắt lại, để Edward có thể nhu nhu bụng cậu.

Edward thấp giọng khẽ cười, một bên nhẹ nhàng xoa, một bên bên tại Brent nói:

“Brent, về sau phải nghe lời, biết không?”

Brent thoải mái đã sắp chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn là không nhịn được nhẹ cười, mơ mơ màng màng nói:

“Nghe lời... Ân, ta sẽ thực nghe lời a...”

“Mặc kệ đau bao nhiêu, đều phải nghe lời, biết không?”

Brent hơi nhíu nhíu mày, cắn cắn môi:

“Chúng ta cùng nhau, sẽ đau như thế nào?...”

Nơi nào sẽ đau?

Edward còn nói gì đó, nhưng Brent đã không nghe thấy, bởi vì vuốt ve của hắn, cậu đã nhẹ nhàng rơi vào mộng cảnh ôn nhu.

Vì không để Brent ra ngoài chạy loạn, Edward phân phó người trực tiếp đem Christian về biệt thự.

Thấy anh trai luôn luôn lạnh lùng tối tăm giờ lại sống vai đứng bên cạnh chú Edward, trên mặt mang theo y cười nho nhỏ, cả người giống như trở nên tuần láng mê người khó có thể tin, Christian nhất thời cảm thấy mê hoặc không thôi.

Nàng không còn nhỏ, nên đã tự hỏi rất nhiều vấn đề.

“Anh, không phải nói chú Edward là tên khốn tội ác tà trời sao? Vì sao anh lại trở về bên người chú ấy?”
(=))))

Christian vùng trộm liếc nhìn Edward một cái, hơn nữa thực cố gắng đè thấp âm thanh hỏi Brent.

Về mặt tò mò và mê mang.

Nhưng Brent biết Edward đứng bên cạnh mình nhất định nghe được.

Brent nắm tay Christian, hơi hơi cúi đầu, xấu hổ nói không ra lời.

Cách vài phút đồng hồ, cuối cùng khụ một tiếng.

“Tên khốn tội ác tà trời?”

Edward lạnh lùng nhìn cậu liếc mắt.

Brent lấp tức né tránh tầm mắt ai kia, sau đó hơi hơi mím môi, buông hạ mi mắt, nhưng biểu tình có chút kiệt ngạo khó thuần.

Edward mặt không chút đổi nhìn khuôn mặt cậu, ngữ khí nghiêm khắc nói:

“Dạy trẻ nhỏ nói lời thô tục cùng không tôn kính người lớn, là rất ngây thơ hơn nữa còn là hành vi không lễ phép.”

Christian thấy Edward biểu tình nghiêm khắc giáo huấn anh trai mình, cũng bình tĩnh cúi đầu đứng đó không dám nói lời nào.

Thân thể cô bé không tự giác lui về phía sau Brent, trong trí nhớ của Christian, Edward luôn luôn thực nghiêm túc, cũng thực đáng sợ.

Nói xong, Edward xoay người đi lên phòng ngủ.

Brent ngốc ngốc một chút, thấy Edward xoay người rời đi cũng theo sát phía sau, tay vươn ra, cẩn thận kéo kéo tay áo Edward, thấp giọng nói:

“Thân ái, đừng nóng giận nha... Người biết rõ khi đó ta đang tức giận với người ~”

“Nhờ người cho ta chút mặt mũi, không cần trước mặt Christian giáo huấn ta, ta về sau sẽ không ngóc đầu lên nổi...”

Christian đi theo phía sau, không biết Brent cùng chú Edward nói gì đó, nhưng là chú Edward luôn rất ít cười thể nhưng nghiêngng mặt đi, đối với Brent thản nhiên cười cười. Sau đó vươn tay, vẽ mặt sùng nịch nhu nhu đầu Brent.

Christian kinh ngạc nhìn hết thấy, trong lòng đối với Brent càng thêm kiên định sùng bái.

“Anh hẳn quả nhiên lợi hại, khó trách chú Edward thích hẳn như vậy.”

Christian nhịn không được nghĩ nghĩ.

Kỳ thật Edward rất bận bịu công việc, làm con trưởng Hàn gia, hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất, chuyện cần hẳn xử lý thật sự rất nhiều.

Cho nên hẳn không thể luôn luôn cùng Brent.

Mà Brent đương nhiên cũng biết điểm này, nhưng cậu phát hiện thời điểm mình cùng Edward chung một chỗ, cậu luôn bày ra bộ dạng vô cùng ngây thơ khác với bình thường, hơn nữa, cậu cũng không ngăn được chính mình tiếp tục ngây thơ.

Cậu phóng túng chính mình không khống chế được.

Giống như một đứa nhỏ hồi lâu luôn sống một mình cô đơn lạnh lùng rốt cục tìm được phụ thân thân sinh. Lúc trước khó có thể hy vọng xa vời, ngu ngốc buồn cười, này tìm được một người yêu thương, cho nên đứa nhỏ mới có hành vi tiêu xài phung phí.

Như một đứa nhỏ trong kì không được thỏa mãn đầy đủ cùng tùy hứng ngang bướng.

“Edward, người đi đâu?”

Brent đứng phía sau Edward, kiễng mũi chân hai tay ôm lấy bả vai hẳn.

Edward đoan đoan chính chính đứng trước gương thất caravat.

Brent phía sau hẳn lại không ngừng nhích tới nhích lui.

“Kiếm tiền.”

Edward thản nhiên cười.

“Kiếm nhiều tiền như vậy làm gì?”

“Ta gặp nhiều người đều là kẻ tham tiền, Sawada cũng thế, người sao? Người cũng vậy?”

Brent đứng phía sau Edward, giúp hẳn chỉnh chỉnh cổ áo tây trang.

Edward caravat thắt tốt, chậm rãi, vươn tay bắt lấy cằm Brent, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện chính mình.

“Không kiếm tiền làm sao nuôi người.”

Brent hì hì cười, sau đó nắm tay Edward, ánh mắt khiêu khích nhìn, biểu tình lạnh lạnh nói:

“Thân ái, người chờ xem, lão tử về sau nhất định tiến chức vùn vụt, sẽ không giống đàn bà để cho người nuôi.”

Brent nói chuyện ngữ khí thô lỗ, Edward cũng không tức giận, chỉ vươn tay sờ sờ đầu cậu, gật gật đầu:

“Ừ, ta đã biết.”

Sau đó cất bước ra ngoài cửa.

Brent chạy đến, ôm eo Edward, đầu vùi vào ngực hắn, thấp giọng nói:

“Edward, người là ông chủ, không cần chuyện gì cũng đều tự mình làm, người có thể để người khác làm nha.”

Edward nhẹ giọng cười cười, bàn tay vuốt ve mặt cậu,

“Ông chủ cũng có chuyện mình cần làm, cái gì cũng không làm, như thế nào làm ông chủ.”

Brent không tình nguyện gật đầu:

“Ta cùng người đi.”

“Không được. Brent, thân thể người bây giờ cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Edward cúi đầu tại trên trán Brent in một nụ hôn:

“Không được để cho ta lo lắng.”

Edward nói.

Brent đỏ mặt, đứng ở cửa sổ sốt nửa ngày, cuối cùng gật đầu, lưng tựa vào cửa, giương mắt nhìn Edward.

“Được rồi, người đi đi.”

Edward vỗ vỗ mặt Brent.

“Ở nhà phải nghe lời.”

Nói xong liền xoay người xuống dưới lầu.

“Thiếu gia, hết thấy đã chuẩn bị xong.”

Quản gia đứng khom lưng, cung kính chờ Edward xuống lầu.

Edward gật đầu, trực tiếp vào trong xe.

“Edward, nếu người muốn ta!!”

“Phải gọi điện thoại cho ta!!!”

Brent đứng trên cửa sổ lầu hai phát tay, lên tiếng hướng Edward dưới lầu la to.

Người hầu đang tu bổ hoa viên dưới lầu đều giật mình dừng lại động tác, há to miệng nhìn Brent đem nửa thân mình vươn ra ngoài lan can làm chuyện điên cuồng.

Chủ nhân nơi này Edward chán ghét nhất là huyền não cùng không có trật tự, mọi người ở nơi này đều sâu sắc hiểu chuyện này, bọn họ thậm chí đem những lời như “Thời khắc bảo trì im lặng” làm việc trong biệt thự mà tuân thủ chuẩn mực nhất.

Trừ phi tất yếu, người hầu bọn họ trong biệt thự từ trên xuống dưới đều cúi đầu, im lặng làm việc, thời điểm nói chuyện cũng là tận lực đè thấp âm thanh.

Nói ngắn gọn, chủ nhân nơi này thích an tĩnh, chung quanh mọi thứ đều có trật tự.

“Ai u...!”

“Ngài nói nhỏ chút a... Tiểu tử tông của ta...”

Quản gia đứng xa xa trước cửa biệt thự, đối với Brent một bên không ngừng phát tay, một bên miệng cúi mặt thấp giọng lẩm bẩm, ý bảo cậu không cần như vậy.

“Được rồi.”

Thanh âm Edward từ phía dưới truyền lên.

Quản gia kinh hoảng quay đầu, nhìn về phía Edward.

Edward nâng ánh mắt, thản nhiên nhìn Brent đang ghé bên cửa sổ.

Đứa nhỏ kia vẫn cười ha ha vung tay về phía hắn, hiện tại không còn hô to, bắt đầu buồn cười chống bên cửa sổ cao thấp nhảy lên, giống như một hình ảnh nhảy cao, hấp dẫn lực chú ý của Edward, sau đó xoay người ghé vào cửa sổ, cả thân hình đều tựa vào.

Edward không nói gì thêm thu hồi tầm mắt,

“Thiếu gia...”

Quản gia bắt đầu theo thói quen muốn hỏi thiếu gia nhà mình sắp xếp chuyện này nọ.

Edward nâng tay, ngăn lại lời quản gia muốn nói tiếp,

“Ta đi mấy ngày, quản nghiêm một chút, đừng cho cậu ấy chạy ra ngoài.”

“Ngài có quy định thời gian về nhà của cậu Brent không? Có đôi khi cậu ấy sẽ tìm người bạn Nhật Bản kia...”

Quản gia hạ thấp eo, cẩn thận hỏi rõ ý tứ Edward.

Edward lắc đầu:

“Một bước cũng không có cậu ấy ra ngoài, nếu cậu ấy nháo muốn đi, người liền nói là ta nói.”

“Còn có, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chờ ta trở lại nói sau, không cần tự quyết định.”

Quản gia không ngừng gật đầu,

“Vâng, vâng, ta đã biết, thiếu gia.”

“Ừ.”

Edward gật gật, ngẩng đầu nhìn lại ban công lầu hai Brent đang trên đó, xoay người ngồi vào xe.

“Thiếu gia, ngài đi hảo.”

“Thiếu gia đi hảo.”

Bọn hạ nhân đều cung kính đứng hai bên cửa xếp hàng chỉnh tề cúi đầu chào Edward.

Hắn gật gật, phát tay, bảo tiêu bên ngoài đóng lại cửa xe.

“Chúng ta có thể xuất phát chưa? Thiếu gia?”

Tài xế phía trước quay đầu hỏi.

Edward nói,

“Đi thôi.”

Xe chậm rãi rời đi, cửa kính xe cũng được kéo lên.

Quản gia ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua cửa kính còn chưa kéo hẳn, trông thấy khóe môi đỏ sẫm của thiếu gia nhà mình nhẹ nhàng nhếch lên.

“Edward khi nào trở về?”

Brent cầm trên tay một khối bánh ngọt màu sắc đẹp đẽ, ngăn lại quản gia đi bên hành lang, một bên vừa ăn một bên hỏi.

Quản gia khom lưng, tầm mắt chuyển dời lên thăm.

“Cậu Brent, thiếu gia đại khái một tuần sau trở về, cậu nếu có gì cần liền nói với ta, ta sẽ cho người chuẩn bị tốt mọi thứ.”

“Ta muốn đi ra ngoài một chút.”

Brent đem khối bánh nướng vào, sau đó vỗ vỗ tay, làm ra tư thế muốn đi.

“Cậu chờ một chút!”

Quản gia đem Brent ngăn cản, tận tình khuyên bảo khuyên bảo:

“Cậu Brent, thiếu gia nhà ta nói, thời gian ngài không có ở nhà, cậu tốt nhất đừng tùy ý ra ngoài...”

“Buổi tối ta sẽ trở về rất sớm!”

Brent nhìn đồng hồ trên tay, sau đó chỉ chỉ:

“Hiện tại mới bốn giờ, trước tám giờ ta sẽ trở về! Đúng rồi, nhớ lưu cho ta bữa tối!”

“Ai u, cậu Brent...”

Quản gia vội vàng đi đến trước mặt Brent, ngăn cậu lại:

“Thiếu gia nhà ta nói, cậu không thể bước ra biệt thự... Kỳ thật ta cũng không muốn để cậu buồn bực ở nhà, nhưng là thiếu gia nếu biết ta vụng trộm cho cậu ra ngoài, ngài sẽ mất hứng...”

“Edward thật sự nói như vậy?”

Brent vẽ mặt chăm chú nhìn quản gia.

Quản gia không biết một người tính tình luôn báo bạo, kiệt ngạo bất tuân như Brent vì cái gì lại dùng biểu tình chân thật như thế hỏi vấn đề này.

Suy nghĩ một chút, quản gia vẫn là ăn ngay nói thật, vì thế ông nơm nớp lo sợ gật đầu, cẩn thận nói:

“Đúng vậy, cậu Brent, đây là thiếu gia nhà ta lúc sắp đi nói ra.”

Brent thể nhưng mặt mang mỉm cười gật đầu:

“Ừ, ta đã biết.”

“Nếu Edward nói như vậy, ta sẽ ở trong nhà.”

Nói xong, Brent không chút do dự xoay người hướng phòng của mình mà đi.

Quản gia lẳng lẳng đứng tại chỗ, suy nghĩ bắt đầu không rõ –

Vì cái gì, cậu Brent sẽ nghe lời như vậy a.

Cậu ấy vẫn là đứa nhỏ tính tình xấu a.

51. Chương 51

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent kỳ thật là một thiếu niên không có đam mê đặc biệt gì.

Cậu không giống thiếu niên Mĩ quốc bình thường điên cuồng ham thích nơi nơi tán gái, hoặc giống một kẻ như Sawada trầm mê tiền tài.

Cũng không có sở thích cao nhã giống như viết thư pháp Trung Hoa, chơi đàn dương cầm linh tinh, hẳn là từ trước đến nay chưa đến cậu còn không chạm.

Thậm chí thói quen hút thuốc, thời điểm lúc trước bị Edward nghiêm khắc ngăn lại, đến bây giờ cũng có thể nhin một chút liền bỏ qua.

Tóm lại, cậu là một trong những người phi thường điệu thấp* trầm mặc ít lời, nhưng lại ngầm tà ác bạo quyền, chỉ khi trước mặt Edward mới lộ ra điểm ngây thơ của thiếu niên Mỹ quốc.

(*) Loại người rất kín đáo.

Quý Thanh Vân từng ngầm đề nghị với Edward, tốt nhất nên bồi dưỡng cho Brent một ít thú vui không chuyên, tỷ dụ như: Đàn dương cầm. Như vậy cũng cho cậu có chút chuyện tốt để làm, tôi luyện tính nhẫn nại một chút, sẽ không cả ngày suy nghĩ miên man.

Edward xem như xuất phát từ lịch sự cũng gật gù đầu, nhưng không xác minh thái độ rõ ràng, cái gì cũng đều chưa cho Brent làm.

Kỳ thật Edward vẫn cho rằng, đây là một chuyện tốt.

“Người cường đại không đáng sợ, người giàu có cũng không đáng sợ, người nhân tài không có đam mê mới đáng sợ nhất.”

Edward từng nói qua như vậy.

Có lúc đang dùng bữa sáng, hắn vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Brent, thản nhiên nói:

“Cứ như vậy là tốt nhất, chỉ cần đứng bên người ta, những chuyện khác, cái gì cũng không cần làm.”

Kỳ thật Edward thực hưởng thụ vẻ mặt Brent âm u híp mắt nhìn, cảm giác cậu dùng tầm mắt truy đuổi chính mình.

Thậm chí là Brent vì hắn phát điên, những lúc đó, hắn thực cẩn thận hưởng thụ hết thấy tất cả.

Hơn nữa, Edward cũng thực thích Brent tùy thời tùy chỗ đứng bên người hắn.

Edward cái gì cũng chưa nói, cũng không tỏ vẻ thái độ, nhưng là hắn thích.

Rất thích. (Anh bá đạo quá =)))

Trong khoảng thời gian Edward không ở đây, thời điểm Brent không có gì làm liền lôi kéo Christian đánh bài tú lơ khơ, hoặc mang một chai rượu cùng thuốc lá lên ban công sân thượng quẩy chân uống rượu hút thuốc, còn không thì đến hoa viên tập trung tinh thần nhìn đám hoa hồng xinh đẹp.

Brent cứ im lặng ngây ngốc như vậy suốt một tuần, lẳng lặng chờ Edward trở về.

Nhưng nhớ làm cậu lâm vào hoang mang và biếng nhác.

Bởi vì Brent yên lặng, bọn người hầu trong biệt thự nháy mắt cũng yên lặng xuống theo.

Ngày trở nên thông thả tuyệt đẹp.

Những đóa hoa cùng dòng nước trong đình viện tựa như theo năm tháng nhẹ nhàng chuyển động.

Thẳng đến cuối cùng buổi tối một ngày.

“Thiếu gia, ngài cuối cùng đã trở lại!”

Edward vừa vào cửa, liền thấy lão quần gia tựa như không khí chạy vèo đến trước mặt.

Khuôn mặt già nua đầy mồ hôi tung hoành.

“Xảy ra chuyện gì?”

Edward thâm trầm nhìn quần gia.

Lão quần gia vừa mở miệng, nước mắt liền tuôn rơi rớt xuống, ngón tay chỉ lên lầu hai nói:

“Cậu Brent, bệnh xấu kia lại tái phát! Hiện tại đang đau đến lăn lộn trên đất!...”

“Cũng may cuối cùng ngài trở lại!... Chúng ta không biết làm thế nào mới tốt...”

Nói xong, ông giơ tay áo lên lau nước mắt trên mặt.

Trong lòng vừa kinh vừa sợ — nếu Brent xảy ra chuyện gì, thiếu gia nhà ông sẽ không tha ông.

“Ân.”

Edward gật gật đầu, bước nhanh hướng cửa biệt thự đi qua.

Mọi người nhanh chóng dọc theo đường nhỏ trải đá xinh đẹp đi vào biệt thự.

Edward vừa mới đi đến đại sảnh đã nghe âm thanh này nọ từ trong phòng lầu hai truyền xuống.

Edward không vui nhú mày, nhắc chân hướng lên lầu.

“Ân...”

Thời điểm Edward đi tới, trong phòng một mảnh hỗn loạn, Brent nằm che bụng quay cuồng trên thảm.

Bên người đều là mảnh sứ Trung Quốc sang quý.

“Brent.”

Edward lập tức đi qua, cúi thấp người đem cậu ôm dậy, gắt gao thiếp vào lòng mình, sau đó dặn dò hạ nhân:

“Dem những thứ này thu thập sạch sẽ.”

Những mảnh vụn này có khả năng sẽ làm cậu bị thương.

Edward ôm Brent nằm trên giường, lời kéo chăn mỏng đắp lên người cậu, chính mình thì nằm bên người Brent.

“Tránh ra ...”

Brent bởi vì đau đớn mà hai má trắng bệch, một tay vô lực muốn đẩy ra thân thể Edward.

Hắn đem cậu gắt gao ôm vào lòng, vuốt ve hai má cậu, bàn tay chậm rãi vuốt ve sau lưng Brent, thấp giọng nói:

“Tốt lắm.”

“Tốt lắm, thân ái, ta đã trở về.”

Nói xong, Edward nhắm mắt lại, cúi đầu hôn lên trán Brent.

Cả người Brent run run, sau đó nước mắt không ngừng rơi xuống, muốn dùng hai tay đẩy Edward ra:

“Đều tại người... Ô ô... Đều tại người... Tên khốn...”

Edward gật đầu,

“Đúng vậy, đều là lỗi của ta, đều do ta.”

“Về sau sẽ không có người dám đối với người như vậy nữa, không còn ai, ta cam đoan.”

Đều là lỗi của ta.

Nếu ta quyết định giữ lấy người, đem người chăm sóc tốt, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì.

Mặc kệ người thiện lương hay tà ác. Ta vẫn nên chăm sóc người.

Brent đem đầu chôn vào bên cổ Edward, bắt đầu gào khóc, khóc trong chốc lát, cảm giác đau đớn kịch liệt cũng giảm bớt, Brent nâng lên đôi gò má tái nhợt, nhìn về phía Edward:

“Mấy ngày nay người làm gì? Như thế nào bây giờ mới về?”

Edward ngay từ đầu không nói gì, chỉ vươn tay vào trong chăn, sau đó vén lên áo cậu, xòe ra bàn tay chạm vào bụng Brent. Nơi bàn tay lạnh lẽo, cùng nhiệt độ cơ thể chênh lệch rất lớn.

“Hô...”

Brent thở nhẹ một tiếng.

Nhiệt độ lòng bàn tay khiến cậu cảm thấy thực thoải mái.

Lần lần một buổi chiều, Brent làm hỏng không biết bao nhiêu nhiều đồ sứ cùng vật phẩm bài trí xa xỉ, hiện tại cậu thật có chút mệt mỏi.

“Ta đi giáo huấn tên lộng thương người.”

Brent chậm rãi thở ra một hơi, điều chỉnh tư thế một chút, đem khuôn mặt áp vào ngực Edward, ánh mắt hơi nhắm lại, biểu tình mệt mỏi như là sắp ngủ, dường như nói mê nói:

“Cái tên kia?... Quentin?”

Edward gạt nhẹ, xoay người đối người hầu một bên cầm lấy khăn tơ lụa, muốn đem mồ hôi trên trán cậu lau sạch.

“Àn...”

Brent hơi hơi mở mắt, nhìn thấy Edward đang vươn tay tới, cậu không kiên nhẫn né tránh, vẻ mặt quật cường đem đầu chôn vào lòng Edward, mồ hôi thấm đẫm vào trước ngực cùng tây trang của hắn.

“Thiếu gia, ngài bây giờ cần tắm rửa trước hay không? Quần gia bên kia nói lão gia phái người đem một ít công văn đến, cần ngài xem rồi duyệt một chút...”

Quần gia hỏi Edward có cần tắm trước hay không ngụ ý là do sự tình còn một đồng lớn đang vội vã.

Cái khác đều là việc nhỏ.

Edward phát tay, ý bảo quần gia ra ngoài trước.

“Tốt, cứ như vậy trước lui xuống.”

Lão quần gia trung thành và tận tâm xoay người, cước bộ nhẹ nhàng lui ra ngoài, hạ nhân bưng nước ấm cùng khăn mặt cho Brent cũng im lặng đi ra.

Trong phòng lập tức trở nên yên lặng không tiếng động.

Edward cúi đầu, trên trán Brent hôn hôn vài cái.

“Brent, cùng ta đi tắm đi.”

Edward thấp giọng nói,

“Không cần...”

Hai tay Brent gắt gao ôm eo hắn.

Edward thử dịch cánh tay cậu, nhưng Brent vẫn ôm chặt không buông, đầu chôn trong lòng Edward, thì thào nói:

“Không cần, ở đây với ta đi.”

Brent hé miệng ngáp một cái, nhắm mắt, khẽ nói:

“Ngủ đi, chúng ta cùng ngủ, Edward... Ta thực tội.”

Edward gạt đầu,

“Ừ.”

“Thiếu gia... Đây...”

Lúc sau, lão quản gia gõ nhẹ, đẩy cửa vào, nhìn thấy thì một trận bất đắc dĩ đứng bên giường, nhìn Brent gất gao ôm thiếu gia nhà mình.

Nguyên lai là một thiếu niên cực kỳ dính người a.

Quản gia nghĩ rằng.

Cảm thấy cậu Brent thực khả ái nhưng làm người ta thực bất đắc dĩ.

Tại Trung quốc, thiếu niên mười ba tuổi làm lễ trưởng thành, mười bốn tuổi là có thể thành thân.

Cậu Brent đều đã mười bảy tuổi, thế nhưng còn giống đứa nhỏ như thế.

Thời điểm thiếu gia nhà mình mười bảy tuổi, đã phải ra ngoài cầu học.

Edward phát tay:

“Người đem Thanh Vân đến đây đi, ta nhờ hần bạn rộn một chút.”

“Vâng.”

Quản gia cung kính xoay người, nhẹ bước lui ra.

Bọn họ cứ mặc quần áo như vậy, ngủ một đêm thẳng đến hừng đông.

“Edward, người trở về khi nào?”

Vừa tỉnh lại, Brent tựa hồ quên hết mọi chuyện phát sinh đêm qua, trợn to mắt, nghi hoặc nhìn Edward trước mặt.

Edward vươn tay, đem những sợi tóc phân tán trên trán cậu triều ra sau:

“Đêm qua.”

“Tối hôm qua...? Tối hôm qua bụng ta rất đau, bất quá bây giờ đã tốt hơn nhiều, chắc người còn việc vẫn chưa xong ha? Vậy người đi làm đi.”

Brent thức thời ngồi dậy, nghĩ rằng Edward không giống như mình là một người rảnh rỗi.

Gia tộc hần lớn như vậy, hần là sẽ có rất nhiều chuyện quan trọng cần làm.

Tay phải Edward nắm lấy tay trái của cậu, mười ngón giao triền, mạnh dùng sức kéo Brent vào lòng mình:

“Còn muốn chạy?”

Edward cúi đầu cười, ngón tay bắt lấy cằm Brent nâng lên, đối mắt giao nhau.

Brent né tránh tầm mắt hần:

“Người làm sao vậy? Như thế thực lạ.”

“Người không phải còn có chuyện phải làm sao?”

Brent nhớ rõ Edward mỗi ngày sau khi rời giường đều xử lý một ít chuyện, hoặc là việc trọng yếu trong gia tộc.

Mà không phải cùng mình ở trên giường.

“Ta đã gọi Thanh Vân lại hỗ trợ cho ta.”

Edward thần nhiên nói.

Nghiêng đi thân mình, đem Brent ôm vào ngực, ngón tay men theo đôi mi đến chiếc mũi rồi bờ môi, chậm rãi miêu tả.

Brent có chút thẹn thùng nói:

“Không phải là ta làm chậm trễ thời gian của người chứ?”

Edward lắc đầu:

“Không có”

“Kia... Ngô...”

Brent vừa nói chuyện, đôi môi đã bị Edward che lấp.

Edward vói tay vào quần áo cậu, không nói một lời khiêu khích Brent.

Brent thở dốc một tiếng, tại phương diện ái tình, cậu không hề cự tuyệt mời gọi của Edward.

Cho dù tại khoảng thời gian cậu hận Edward nhất, nhưng vẫn khát vọng vuốt ve của hắn.

Cậu thích cảm giác làm tình cùng Edward.

Edward trong trường hợp này là một nam nhân truyền thống, hắn thích giữ lấy quyền chủ đạo, sau đó dựa theo ý nguyện chính mình, từng bước từng bước theo khuôn phép, không nhanh không chậm tiến hành.

Điều này làm Brent có một loại hưởng thụ kỳ diệu, bản thân giống như nhựa thông bị động lại trên cây, không thể động đậy.

Khi làm tình Edward ôn nhu săn sóc, mỗi lần kêu gọi như vậy làm Brent cảm thấy như phát điên, muốn ngừng mà ngừng không được.

Chỉ là nhìn khuôn mặt Edward, mỗi lần như thế đều nhìn không được miên man bất định – vô luận khuôn mặt kia khuyết thiếu biểu tình cỡ nào, cậu đều cảm thấy gọi cảm không gì sánh kịp.

Brent hé mi mắt, phát hiện khi hôn Edward vẫn mở to đôi mắt, biểu tình bình tĩnh nhìn mình.

Brent vươn tay che đi mắt hắn, sau đó hung hăng hôn lên.

“Sáng sớm đã làm loại chuyện này sao?”

Brent thở hổn hển nói, sử dụng hai chân đem quần áo trên người Edward thoát ném xuống đất, sau đó nhanh chóng xoay người, hai tay ấn lấy bả vai Edward, ngồi lên lưng hắn.

Edward gạt đầu,

“Người không muốn sao?” (=))) hành động biểu thị tất cả.)

Nói xong liền ngồi dậy, kéo tóc Brent, đem môi cậu thiếp lên môi mình, sau đó hai tay vịn vào vòng eo mảnh khảnh của cậu.

“Nhanh lên, hôn ta.”

Brent cởi bỏ quần áo trên người mình. Hai tay Edward vuốt ve sau lưng cậu, cúi đầu hôn lên vết thương trên người Brent.

Miệng vết thương cuối cùng vẫn để lại sẹo.

“Vù vù...”

Brent cúi đầu ngậm lấy lỗ tai hắn.

Edward nuốt một ngụm nước bọt, xoay người đem Brent đặt dưới thân.

Cậu tà tà cười, cắn mạnh một ngụm trên cổ Edward, hai chân thon dài gắt gao ôm lấy eo hắn.

Edward chống hai tay, từ trên cao nhìn chằm xuống gương mặt xinh đẹp tuyệt trần đầy yêu dã, mái tóc đỏ thắm tùy ý tán loạn trên giường.

“Edward...”

Brent thở hổn hển muốn hôn lên đôi môi đỏ sẫm vẫn gắt gao mím chặt.

Edward lướt qua đầu cậu, môi hơi nhếch lên, cầm trong tay một khối khăn tơ lụa bằng gấm dừng trước mặt Brent.

Tầm mắt bỗng nhiên mơ hồ, Brent mở to đôi mi cũng không nhìn thấy gương mặt Edward.

Xuyên thấu qua khăn gấm thuần trắng, Brent mơ mơ hồ hồ thấy hình bóng tới gần.

Sau đó là đôi môi Edward mềm mại cách một tầng khăn hôn lên môi cậu.

52. Chương 52

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

“Không nghĩ tới con trai nghị viên, ngài Edward tiên sinh sẽ đến cùng Quentin ta làm giao dịch, ta thật sự không thể tin được.”

Quentin miệng ngậm xì gà Cuba, thần thái đắc ý nhếch môi bắt chéo chân, ngồi ghế mây bên cạnh bể bơi.

Đứng phía sau hắn là một loạt lính đánh thuê, một vòng xung quanh bốn phía đều là những kẻ ‘súng vác vai, đạn lên nòng’.

Edward đoan đoan chính chính ngồi ở đối diện Quentin ôn hòa cười nói:

“Kính đại danh Quentin tiên sinh đã lâu, cho nên hy vọng có thể cùng tiên sinh làm giao dịch.”

“Tất cả mọi người nói, ngài là người có thể tin được.”

Edward thần nhiên lộ ra mỉm cười làm người ta mê muội.

Quentin bình tĩnh nhìn Edward liếc mắt một cái, sau đó đem xì gà trên tay dập tắt trên gạt tàn, hướng tay vẫy vẫy thủ hạ sau lưng:

“Dem đồ vật lại đây.”

“Vâng, ông chủ.”

Nói xong, người nam nhân phía sau đem một thùng súng ống đen ngòm đặt trên mặt bàn trà.

Edward vỗ vỗ tay, bảo tiêu lập tức đem thùng tiền lại, đồng dạng đặt trên bàn.

Song phương đều đem thùng mở ra.

“Không sai không sai... Hắc hắc...”

Thấy nhiều đồ la như vậy, hai mắt Quentin cười đến tỏa sáng, hì hì gật đầu, tay trái theo thói quen xoay xoay chiếc nhẫn lớn bên ngón giữa tay phải, thân mình tựa về phía sau, đối với người sau lưng nói:

“Jeff, lắp ráp khẩu súng cho ngài Edward xem.”

Edward nhắc tay ngăn gã lại, thần nhiên nói:

“Quentin tiên sinh, kẻ hèn là người đọc sách một tay trái gà không chặt, ta đối với loại súng ống không biết gì cả, ngài vẫn là để thuộc hạ của ngài giới thiệu với ta về loại súng ống tự động này đi.”

Edward thần nhiên nhìn lướt qua mỗi một bộ phận của súng trong rương đen ngòm.

Tên Jeff cao lớn kia gật đầu, cầm lấy khẩu súng rất tự nhiên liền lắp ráp, một bên cầm đạn lên nói:

“Loại này là tiểu liên Tomson tự động... Tuy rằng thể tích không lớn, nhưng hỏa lực cường đại!... Nó là dùng đầu đạn chín li...”

Sau khi nói toàn tất, Jeff đưa khẩu súng cho Edward. Edward chậm rãi đeo một đôi găng tay trắng thuần, mặt không chút đổi tiếp nhận khẩu súng.

“Edward tiên sinh, ngài trước thử xem, loại này sử dụng cảm giác thật không sai.”

Edward gạt đầu, cầm đạn lấp vào, đứng dậy, nâng súng chỉ thẳng vào đầu Quentin, mặt mang mỉm cười nói:

“Quentin tiên sinh, là dùng như thế này đi?”

Quentin sửng sốt.

“Bang bang –!”

Hai tiếng nổ vang.

Edward đã nhắm chuẩn xác bắn vào giữa hai đầu gối gã.

Quentin quát to một tiếng té lăn trên đất, hấn rõ ràng cảm nhận được âm thanh xương chân mình vỡ vụn.

“Buông súng!”

Một loạt lính đánh thuê đứng phía sau thấy Edward đối ông chủ của mình nổ súng, vội vàng hướng nhắm về phía Edward.

Edward lạnh lùng cười, sau đó quét một vòng:

“Quentin, hôm nay ta quyết định giết rồi.”

“Nếu các người muốn chết, súng liền cầm trên tay.”

Đột nhiên, mấy chiếc xe hơi đen bóng chạy vào trong, đồng thời bên ngoài kịch liệt vang lên tiếng súng.

Lính đánh thuê trong này quay đầu, một đoàn người cầm súng trong tay, mặc tây trang đen vọt vào, đem mọi người toàn bộ vây quanh.

Vừa thấy tình thế không ổn, rất nhiều tên đều hạ súng xuống, ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

Bọn họ bất quá cũng là thay người làm công kiếm tiền thôi, không nghĩ vì chút tiền mà đem mạng mình ném đi.

“Tiểu tử.”

Quentin ngồi dưới đất hung tợn nói:

“Ta nhưng là quân phiệt lớn nhất Detroit! Người dám động thủ thử xem!”

Edward giật nhẹ môi:

“Người nên hiểu rõ, nơi này là NewYork, không phải là Detroit nhỏ bé kia.”

Quentin nhìn chăm chăm Edward, giống như muốn nhìn ra trong mắt hắn có một tia cảm xúc hay không.

Bởi vì đau đớn mà đầu gã đổ đầy mồ hôi, nhưng Quentin phát hiện, nam nhân trẻ tuổi trước mắt này có thể lạnh lùng nhìn gã mà hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi, cũng không có cái gọi là lòng thương xót.

“Người nếu không muốn trả tiền, hàng bên ta người đều có thể lấy đi!”

“Hừ.”

Edward hừ lạnh một tiếng.

“Tiền thì tính là cái gì?”

“Xem ra người vẫn không biết người làm sai cái gì.”

Edward từ trong túi lấy ra ảnh chụp, đưa đến trước mặt Quentin.

“Biết thiếu niên này đi.”

Quentin gạt đầu,

“Ta nhận thức... Cậu ấy là đứa nhỏ của người?”

Edward đem ảnh chụp của Brent lấy lại bên người, thân thủ đem tro bụi nhỏ nhỏ trên đó thổi sạch sẽ, sau đó lại cất vào trong túi tây trang:

“Đúng vậy, là đứa nhỏ của ta.” (em 17, anh 27 =))) 10 tuổi anh cưới vợ đi.)

“Người biết không, bởi vì người, ta thiếu chút nữa mất đi cậu ấy.”

Quentin ha ha cười to vài tiếng:

“Đứa nhóc kia còn chưa chết sao? Ta thật hối hận lúc ấy không có một phát bắn xuyên qua trái tim bé nhỏ đó! A –!!!”

Edward cầm một cây bút máy, chuẩn xác đâm vào mắt trái Quentin.

Gã lấy tay che đi con mắt đỏ máu, hình ảnh mọi thứ như quay cuồng.

Edward lạnh lùng nhìn gã lăn lộn trên đất.

“Vì để đem người xử lý, lãng phí thời gian suốt một tuần của ta.”

“Ta đã cùng đứa nhỏ của ta chia ly suốt bảy ngày.” (*ôm má* trời ơi ~ tui hâm mộ quạ-a-a)

Nói xong, Edward hướng người phía sau vẫy tay.

Bảo tiêu mặc tây trang màu đen phía sau mang theo một bình nhựa đi đến, bên trong là chất lỏng màu trắng trong suốt, đem toàn bộ đổ xuống người Quentin cùng tiền mặt trên bàn. (*cào* tiền ko xài cho tui đi >”<>

Edward thấp giọng nói:

“Ngài Quentin, Hàn Mạc An ta từ trước đến nay chưa cho bất luận kẻ nào làm nửa điểm quá đáng, hôm nay, là vinh hạnh của người.”

“Người đi xuống địa ngục sẽ được ánh lửa này chiếu sáng.”

Nói xong, Edward cầm một cái bật lửa, sau đó không chút do dự ném vào đồng đô la trên mặt.

Đô la nhanh chóng bốc cháy.

Thế lửa nhanh chóng lan tràn đến người Quentin.

Gã bắt đầu lớn tiếng la to, nhưng bởi vì hai chân bị gãy, con mắt thụ thương, cho nên chỉ có thể trên đất quay cuồng, thẳng đến khi bị thiêu sống.

Edward mặt không chút thay đổi ngẩng đầu, trời đã muốn nhuộm đen, trên đỉnh đầu không tìm được bất cứ ngôi sao nào.

Trước mặt là nhục thể Quentin bị bốc cháy.

Edward cởi bỏ bao tay bạch sắc, ném vào trong lửa, nâng lên bàn tay, chậm rãi vẽ một chữ thập trước ngực.

Đứa nhỏ của ta, Brent, người có tốt không?

Ta lập tức trở lại bên cạnh người.

Ta vĩnh viễn không để cho kẻ nào thương tổn người.

Vĩnh viễn.

53. Chương 53

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Brent bắt đầu khó có thể lý giải hành vi của Edward.

Tuy rằng cậu chưa bao giờ chân chính lý giải qua hẳn, nhưng là lần này hoang mang đối với Edward giống y như dĩ vãng, chỉ là càng ngày càng rõ rệt.

Hiện giờ Edward giống như muốn đem những thiếu hụt ngày trước bù lại, một đoạn thời gian này, một tác cũng không rời canh giữ bên người Brent.

Có đôi khi, Brent thậm chí có chút khó tin, mở to hai mắt, nghiêng mặt, nhìn chăm chú vào Edward vẫn không có biểu tình gì, sau đó tìm tòi nghiên cứu nói:

“Edward, người hiện tại là người thật sao?... Là người thật sao?”

Edward chỉ là bình thường nhìn Brent liếc mắt một cái thật sâu, sau đó vươn tay sờ sờ đầu cậu:

“Không phải là ta đâu.”

“Không, không, khẳng định là người.”

Brent cũng không thẹn thùng mà nhanh chóng nắm lấy bàn tay Edward, dán vào trên mặt mình:

“Chỉ có người mới có biểu tình như vậy.”

Brent hì hì cười nói.

Ở sâu trong nội tâm, Edward ôn nhu săn sóc khiến cậu vừa cảm thấy sợ hãi lại vừa trầm mê.

Hết thấy mọi thứ giống như trong mộng, ôn nhu thoải mái đến không thể tin được.

“Lại ăn một chút.”

Edward dùng thìa đem canh phong phú đầy dinh dưỡng đến bên môi Brent.

Brent lắc đầu.

“Không muốn ăn...”

Sau một hồi cực kỳ quy luật đau bụng, tinh thần Brent mệt mỏi bị Edward kéo dậy ăn một chút bữa tối rồi đi ngủ.

Trải qua đau đớn kéo dài, Brent luôn luôn phi thường nôn nóng, cho nên lúc sau đều không có tính nhẫn nại, không nghe lời, còn nổi lên tính tình đứa nhỏ thích đùa giỡn.

Nếu là lúc trước, Edward nhất định sẽ không chút do dự cho một bạt tay đi qua, sau đó đem Brent đi dạy bảo.

Nhưng hiện tại, Edward lại đối với Brent bao dung đến có chút quá phận, đối lập như vậy, trực tiếp làm Brent ở trước mặt Edward cực kỳ ngang bướng.

Edward cúi đầu tại trên mặt cậu nhẹ nhàng hôn một chút:

“Đến, ăn một ngụm cuối cùng, ăn xong chúng ta trở về đi ngủ.”

Giờ phút này Edward mặc trường sam màu xám, cúc áo cài chỉnh tề, mái tóc đen tùy ý lất phất hai bên má, ánh mắt đôi mi đều một dạng thần thái ôn hòa, một chút lãnh khốc cũng không có, hai mắt đen sâu không nhúc nhích chú ý về mặt Brent.

“Không cần...”

Brent không kiên nhẫn đem cánh tay Edward đẩy ra phía sau, thân mình tựa vào trên ghế, cậu thật sự thật sự không ăn vô nữa.

“Rõ ràng lúc trước đã nói một ngụm cuối cùng, như thế nào muốn ăn nữa a, Edward, ta muốn đi ngủ.”

Brent hướng về phía trước đem thìa trên tay Edward để xuống, thả lại trên bàn, sau đó động động thân mình, triển khai hai tay gắt gao ôm cổ Edward, đầu vùi vào một bên.

Trong hơi thở phản phát hương vị thảo nhiên quen thuộc trên người hắn.

Sắc trời bên ngoài đã dần dần tối, đèn trong đại sảnh đều được mở, nhưng đèn chùm treo chính giữa lại không được mở lên, như vậy làm cho ánh sáng càng thêm ấm áp tuyệt đẹp.

Bọn người hầu chung quy đứng phía sau bàn ăn hầu hạ, cực kỳ giữ lễ buông hạ mi mắt, làm bộ cái gì cũng chưa thấy, cái gì cũng chưa nghe được.

Trên thực tế, loại tình huống này đã không phải ngày đầu tiên gặp được, gần đây bọn họ đã tập thành thói quen, giống như tính nhẫn nại của thiếu gia.

Quả thực, bây giờ cùng dĩ vãng là hai người hoàn toàn bất đồng.

Brent thì càng ngày càng kiệt ngạo bất tuân (này giống làm nũng hơn:3), thời điểm Christian cùng bọn họ dùng cơm, xuất phát từ biểu hiện của anh lớn nên Brent còn có chút trầm ổn, thu liễm lại không ít, nhưng Christian vừa đi, Brent sẽ nhịn không được để lộ bản tính, biến đổi thành lưu manh chơi cùng Edward.

Để người khác phải cảm thán, cậu tựa hồ như đang hưởng thụ sự vui vẻ cùng Edward – dù sao ở trước mặt người khác, Edward là một nam nhân thực đáng sợ, cũng rất lạnh khốc.

“Edward, chúng ta ngủ đi, chúng ta ngủ đi ~”

Thanh âm Brent dính nị, tại trong lòng Edward cọ tới cọ lui.

Đối với sự tùy hứng của Brent, Edward cũng không sinh khí, vươn tay sờ sờ đầu cậu, gật nhẹ:

“Ừ, chúng ta có thể ngủ trước, nếu người đói bụng, buổi tối có thể rời giường ăn chút gì đó.”

Brent hì hì cười.

Edward thân thủ vỗ vỗ mông cậu, Brent biểu tình sung sướng đứng lên.

“Thiếu gia, chủ gia bên kia đến nói.”

Quản gia đột nhiên bước nhanh từ ngoài cửa vào, đi đến bên người Edward, đem một tấm lụa trắng đến trên tay hắn.

Edward mở ra nhìn nhìn, sau đó quay đầu nói với Brent:

“Brent, người đi ngủ trước, ta đi ra ngoài một chuyến.”

Brent gật gật đầu, đi đến trước mặt Edward, ôm cổ hắn liền hôn một cái,

“Sớm trở về một chút a~”

Nói xong, Brent cất bước lên lầu, sau đó kéo cửa phòng ngủ, quăng giày trên chân, kéo chăn liền hướng giường nằm xuống.

Quản gia cúi đầu, tại bên tai Edward không biết nói gì đó.

Edward gật gật, sau đó lên lầu thay đổi một thân quần áo, theo quản gia ra cửa.

“Lão gia nhượng ta cùng đi với ngài.”

Lão gắt gao theo sau Edward.

Edward nhú nhú mày:

“Ông vẫn là lưu lại bên này đi, Brent cần người chăm sóc một chút.”

“Nhưng là... Lão gia nhượng tôi phải đi theo ngài qua chủ gia bên kia, nói là có chút chuyện trọng yếu cần công đạo với tôi một chút.”

Edward đến bên cạnh xe hơi.

Bầu trời bỗng nhiên hạ một trận mưa nhỏ.

Edward ngẩng đầu, bầu trời nguyên bản là một mảnh đen huyền, giờ đây là một khoảng lam sắc, mưa bụi lất phất, tinh tế rơi trên gương mặt bình tĩnh của hắn.

Edward không vui cau mày,

“Chúng ta đi nhanh về nhanh.”

Nói xong, Edward lên xe.

Quản gia ngồi đằng trước vào ghế phó lái.

“Edward... Như thế nào trở lại nhanh như vậy?”

Edward vừa mới rời đi, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra.

Khoảng thời gian này, trừ bỏ Edward, bình thường không có ai tự tiện vào phòng ngủ của cậu và hắn.

Brent vươn tay mở đèn trên đầu giường, sau đó đem đèn tường đều mở sáng. Cậu ngồi dậy, liền thấy một phu nhân dáng vẻ đoan trang đi đến.

“Hàn phu nhân?”

Brent hơi hơi sững sốt, sau đó xuống giường, chỉ mặc một cái quần đùi đứng bên giường.

Hàn phu nhân hơi hơi nghiêng mặt đi, cầm khăn tay che khuất miệng.

Cô bé người hầu phía sau đỏ mặt nói:

“Cậu Brent, cậu vẫn là đem quần áo mặc vào đi, ở trước mặt nữ nhân lỏa thể là không lễ phép...”

Brent tỏ vẻ lý giải gật đầu, cầm lấy quần áo trên thảm mặc vào trên người.

“Có việc gì vẫn là đi ra ngoài nói đi.”

Brent nói xong, hai tay dứt vào túi quần, hướng ngoài cửa đi đến.

Hàn phu nhân đi theo xuống lầu.

“Mời ngồi.”

Brent kéo ghế, lễ phép mời Hàn phu nhân nhập tọa.

Hàn phu nhân cười gật đầu ngồi xuống, bà ngẩng mặt nhìn Brent, thiếu niên trước mắt có một gương mặt tuyệt mỹ rực rỡ, còn mang theo mị lực hấp dẫn không giống bình thường, làm người khác nhìn không được muốn nhìn xem vài lần.

Brent nhượng người hầu gác đèn trong đại sảnh cấp Hàn phu nhân một ly trà, nghiêm nhiên một bộ tư thái của chủ nhân.

“Kỳ thật, người đưa nhỏ này vẫn là rất có lễ phép.”

Hàn phu nhân cười cười,

“Làm mẹ của Mạc An, ta còn thích người.”

Trên mặt Hàn phu nhân mang theo ý cười thần nhiên, cứ chỉ hào phóng cao quý, nhưng là lơ đãng toát ra sự ngưng ngững của phụ nữ phương Đông.

Brent nhất thời không biết làm biểu tình gì, chỉ có thể gật gù, sau đó nói:

“Edward ngược lại cảm thấy ta phi thường thô lỗ không có lễ phép. Lúc trước hắn còn thương vì chuyện này răn dạy ta.”

“Có lẽ đây là cá tính người hấp dẫn nó.”

Hàn phu nhân nhẹ nhàng mà uống trà:

“Đứa nhỏ Mạc An không phải do ta nuôi lớn, nhưng dù sao cũng là ta sinh ra, ta thực hiểu tâm tư của nó. Đứa nhỏ này từ bé đã thích một người im lặng, không thích tranh cãi ầm ĩ, cũng chán ghét tiếng huyên náo, nói thật, biết Mạc An để ý người, đối với người dụng nhiều tâm tư ta cũng thực kinh ngạc, dù sao... Người không giống loại hình Mạc An sẽ thích.”

Brent gật gật đầu:

“Ngài muốn nói cái gì?”

Hàn phu nhân nâng tay lên, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Brent:

“Người còn nhỏ, có một số việc còn không hiểu được. Ta biết Mạc An đối với người làm nhiều sự tình quá phận, hơn nữa Mạc An từ nhỏ đến lớn chưa từng để ý một người nào như vậy, cho nên... Ta hy vọng, người có thể tạm thời rời khỏi Mạc An một đoạn thời gian.”

Nhìn vẻ mặt Hàn phu nhân chân thành, trên gương mặt đó có vài điểm tương tự Edward.

Trong nháy mắt, Brent như trở nên thành thực, nghiêm túc hỏi:

“Có thể cho ta lý do không?”

Hàn phu nhân gật đầu:

“Người thật sự rất trẻ tuổi, tại pháp luật Mĩ quốc, người còn chưa trưởng thành, có rất nhiều chuyện, nhất là chuyện đại gia tộc lớn như chúng ta, người có lẽ sẽ không hiểu được.”

“Lão gia nhà ta là một người tâm ngoan thủ lạt, người cho là ông ấy thật sự là một người xấu tính sao? Người sai lầm rồi, lúc trước ông ấy còn cố kị cảm thụ của Mạc An, mới có thể đối với người động gia pháp, nhưng hiện tại ông ấy đã muốn đợi không kịp, muốn đem người trừ bỏ, cho người vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này, biến mất trong ánh mắt Mạc An.”

“Nếu không được, ông ấy sẽ không từ tử đoạn, thậm chí sẽ uy hiếp Mạc An.”

Brent cười lạnh một tiếng:

“Edward thực yêu ta.”

“Hắn nhất định sẽ đau lòng đến chết.”

Hàn phu nhân không có phủ nhận, nhưng đối với sự tự tin của Brent vẫn cảm thấy giật mình:

“Hiện tại, lực lượng của người thật quá mỏng yếu, ta không phải ác ngôn ác ngữ đem người đuổi đi, nhưng là, người có nghĩ tới hay không, người bây giờ quá nhỏ bé.

Rất nhanh người sẽ là một người nam nhân, người có thể cùng Mạc An sống vai đứng chung một chỗ, mà không phải bị Mạc An dưỡng ở nhà, được bảo hộ? Có lẽ một ngày nào đó Mạc An sẽ có sơ suất?”

Brent cúi đầu không nói lời nào, vẻ mặt đạm mạc, nhưng cũng không để cho người khác cảm nhận là cậu sinh khí.

Hàn phu nhân nói tiếp:

“Mạc An giữ người cũng thật chặt, cơ hồ rất nhiều chuyện trong gia tộc đều buông tay mặc kệ, lão gia thật là nhịn không được, cho nên ta cảm thấy, người tốt nhất có thể rời đi một đoạn thời gian, nghiêm túc suy nghĩ một chút, xem xem tương lai chính mình là phải đi đường nào...”

“Dù sao, người cũng là một thiếu niên a...”

Brent ngẩng đầu, nhìn Hàn phu nhân liếc mắt, một câu cũng không nói, đẩy ghế, xoay người hướng bên ngoài đi ra, thân ảnh thon dài nhanh chóng dung nhập trong bóng đêm đen tối.

Hàn phu nhân long long ồng tay áo, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào gương mặt có chút giảo hoạt, hai mắt nàng ôn nhu nhìn về phía bầu trời một mảnh thâm trầm.

“Thiếu gia ngài trở về sớm như vậy?”

Brent đứng trong hoa viên đen tối, mặt không thay đổi nhìn về phía ngọn đèn yếu ớt ngoài biệt thự.

Edward mặc âu phục màu đen đi vào cửa chính, sau đó bước nhanh vào đại sảnh, thời điểm đi được một nửa thì bắt gặp Hàn phu nhân chuẩn bị rời đi, cùng cô hầu nhỏ đứng phía sau cầm dù.

“Mẫu thân, Brent đâu?”

Edward đầu tiên là lễ phép cúi đầu, sau đó nhìn chăm chăm vào mặt Hàn phu nhân.

Trước vẻ mặt lãnh khốc của Edward, Hàn phu nhân ôn nhu cười nói:

“Mạc An, ta cùng đứa nhỏ kia nói chuyện qua, cậu ấy đã muốn quyết định rời khỏi nơi này.”

Biểu tình Edward không nói ra là cảm giác gì, cặp mắt hần đen sâu như đáy hồ nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của Hàn phu nhân, trên mặt không chút biểu tình.

Bầu trời mưa nhỏ lớn dần, rồi lại mưa vừa, làm ướt tóc Edward, mái tóc hần luôn luôn chỉnh tề giờ đây thấm đượm nước mưa làm nên một mảng lập lờ sáng bóng, những sợi tóc tùy ý hỗn loạn, làm thành một xúc cảm khó gặp.

Edward vẫn như trước lễ phép cúi đầu với Hàn phu nhân:

“Mẫu thân, trời mưa lớn, ngài trước về nhà nghỉ ngơi, đừng làm cho phụ thân lo lắng, con thật sự có chút mệt mỏi, sẽ không tiễn ngài.”

Hàn phu nhân tỏ vẻ lý giải cười cười:

“Mạc An, con cũng sớm nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, liền nhìn thoáng qua Edward, một bên cùng cô hầu hướng cửa xe hơi đi tới.

Thanh âm xe hơi xa dần truyền đến.

Edward không có xoay người, chỉ là ngẩng đầu nhìn bầu trời, vô số hạt mưa từ thiên không đổ xuống, thản nhiên nói:

“Trời mưa.”

Kỳ thực ta cực thích ngày mưa, tối tăm, trầm mặc, tịch liêu.

Nhưng trận mưa này – NewYork năm 1917, tựa hồ như tưới vào trái tim ta.

Để những năm tháng về sau, mỗi một ngày mưa đều vô pháp phai mờ, thật sâu mà chán ghét.

Brent đứng trong hoa viên đêm tối xòe tay không thấy được năm ngón, cậu một tay đỡ lấy thân cây, ngoác nhìn Edward đứng trên con đường mòn, nước mắt trên mặt bị nước mưa băng lãnh gột sạch, cả người lãnh lẽo, tay chân run lên.

Edward, ta nghĩ ta có thể lập tức rời đi, nhưng là đi tìm chết.

Ta không muốn bất luận kẻ nào thương tổn tôn nghiêm của người, bao gồm phụ mẫu người.

Bởi vì, tôn nghiêm của người, chính là sinh mệnh của ta.

Mưa càng rơi càng lớn, giống như hành động của một con mèo nhỏ từ đầu nhảy xuống, sau đó tại dòng nước chảy xiết lưu lại động tĩnh cả đời khó quên.

Brent đứng trên cây cầu, nhìn dòng nước chảy mạnh trên sông, nước sông thâm thúy bị ánh đèn hai bên bờ chiếu rọi, giống như đôi mắt Edward, không có một chút manh mối để cho người có thể phỏng đoán.

Brent ngồi bên bờ sông, một chút một chút lôi kéo cỏ xanh bên bờ.

Đằng sau ban ngày ồn ào náo động là thành thị im lặng lui bước sau màn đêm, bọn họ chưa mạnh mẽ, cho nên, chỉ có thể tại nơi hoa lệ này tận tình cô đơn.

Hạt mưa như dùng hết sức lực một đời, nện lên nền đất đã ướt lạnh từ lâu.

Phía sau vang lên thanh âm xe hơi đi tới, Brent quay sang, thấy ánh đèn xe chiếu vào màn mưa dày đặc.

Brent nheo mắt lại, đứng lên.

Kỳ thật ngày đó thanh âm tiếng mưa lớn đến dọa người, sau lại có người oán giận nói, trời mưa lớn quá, bể cá trong phòng khách nhà mình ngã đến nát bét, cho nên không có nghe thấy.

Nhưng Brent rõ ràng nhớ rõ, một khắc kia, hết thảy mọi thứ đều yên tĩnh không tiếng động.

Edward mặc tây trang chỉnh tề đẩy cửa xe đi xuống, bước vào màn mưa, nhìn chăm chú về phía Brent:

“Trở về.”

“Mặc kệ bọn họ nói cái gì, trở về. Brent.”

Brent tựa hồ không có nghe thấy lời nói Edward, chỉ là cười:

“Edward, người biết không? Ta chưa từng nói cho người, kỳ thực ta không biết bơi.”

“Cho nên ta đứng ở bờ sông này, người hẳn là sợ hãi, đúng không?... Edward, người sẽ sợ hãi? Có thể không?”

Edward chớp mi, lạnh lùng nói:

“Trở về, nhanh lên!”

Ngữ khí cực kỳ nghiêm khắc, tuy rằng Edward không có biểu tình gì, nhưng Brent cảm thấy, đây là ngữ khí Edward nghiêm khắc nhất, tựa hồ lời lẽ này làm trái tim cậu như đình trệ.

Brent ôm đầu, một bên khóc một bên lắc đầu nói:

“Edward, người đừng làm ta sợ... Ô ô ô... Người khẳng định sẽ lại đánh ta, đúng không? Đúng không... Ta không quay về, ta không cần...”

Edward đi về phía trước một bước, nhưng giống như không dám đến gần, chỉ lắc đầu nói:

“Không, sẽ không, thân ái, trở về, ta vẫn yêu người.”

“Mau trở về.”

Brent đầu tiên sửng sốt, sau đó tê tâm liệt phế lớn tiếng khóc lên, sau khi khóc xong, cậu ngẩng đầu, mái tóc hồng sắc dán trên trán, có vẻ phi thường suy sụp cùng tuyệt vọng, biểu tình cũng dị thường băng lãnh,

“Edward, quên ta đi.”

“Ta thật sự không xứng với người, ta cảm thấy, hình như là mình đang nằm mơ. Quên ta đi.”

Nói xong, Brent xoay người nhảy vào dòng nước đang chảy mạnh.

“Brent!”

Ngay trước một giây trôi đi, Brent chưa từng thấy biểu tình của Edward như vậy.

Edward, ánh mắt của người, ta suốt đời cũng không thể thoát được, cho nên, ta chỉ có thể đắm chìm trong nước mà chết đi.

Nước sông chảy mạnh cực kỳ, cường hãn giống như vận mệnh, sở hữu hết thảy trong đó, giấy lát lướt qua, hóa thành bọt biển, bị cuốn vào, xoay tròn, xoay tròn, sau đó tiêu vong, không thấy một chút bóng dáng.

Edward đứng bên bờ sông, ngậy người một hồi mới bỗng nhiên phát hiện, hết mưa rồi, tất cả đều biến mất vô tung.

Edward ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời không sắc, thăm đạm quyết tuyệt.

Như là một trường bào hoa lệ bị xé rách.

Edward nhắm lại hai mắt.

Từ ngày đó nhắm lại hai mắt, từ nay về sau, ta cũng chỉ tồn tại trong bóng đêm đơn độc.

Edward vận dụng hết tất cả thể lực trên dưới có thể tại hai bờ sông tìm kiếm, tìm một thảng rỗng, nhưng là, hoàn toàn không có kết quả.

“Chú Edward, anh trai đi nơi nào?”

Buổi tối một ngày, Christian rốt cục nhịn không được gõ cửa thư phòng Edward, tiếp đó đi vào hỏi.

Đưa lưng về phía cửa phòng, Christian thấy Edward mặc trường sam màu tro đang nhìn một tập văn kiện trước mắt không nói lời nào.

“Khụ khụ...”

Gần nhất thân thể Edward cũng không quá tốt, trước khi nói chuyện không tự giác nhẹ ho hai tiếng.

“Lại đây, Christian.”

Edward vẫy tay, ý bảo Christian ngồi trên sofa kế bàn làm việc.

Cô bé gật đầu, thân thể có chút cứng ngắc đi qua, cô bé càng ngày càng sợ vẻ nghiêm túc của Edward.

Lúc trước một đoạn thời gian anh trai ở đây, nơi này còn hoàn hảo một chút, từ khi anh trai đi rồi, chú Edward càng ngày càng lạnh khốc vô tình, không giống một người sinh động bình thường.

Christian tim đập không yên ngồi xuống, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nghiêm túc của Edward.

“Vì sao lại hỏi vấn đề này?”

Edward cầm tách trà trong tay, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Christian ngập ngừng nói:

“Dù sao cũng là anh trai ta, ta đã thật lâu không thấy, ta rất muốn anh trai... Ta rất muốn Brent.”

Edward gật đầu, vẻ mặt thản nhiên nói:

“Anh trai có một số việc phải đi làm, hiện tại không có thời gian trở về.”

“Bất quá, Brent sẽ trở về, không cần lo lắng.”

Christian thở nhẹ một hơi, dường như oán giận nói:

“Anh ấy hai năm trước nói có chuyện, vừa đi chính là hai năm, thật là, không biết lần này lại muốn đi bao lâu...”

“Sẽ không lâu.”

Edward lạnh lùng liếc nhìn cô bé,

“Việc này Christian không cần hỏi, chỉ cần chăm chỉ đọc sách, cái khác không cần hỏi đến.”

Christian thấy ánh mắt Edward liền hoảng sợ, cúi đầu không dám ngẩng mặt, thấp giọng nói:

“Ta đã biết, chú Edward.”

Edward lại ho khan vài tiếng, sau đó phát tay nói:

“Hiện tại trở về ngủ đi.”

“Đã biết, chú Edward.”

Nói xong, Christian vội vàng đứng dậy bước nhanh ra thư phòng, sau đó thực cẩn thận đem cửa đóng lại.

Thời điểm đóng cửa, Christian nhìn thân mình Edward tựa về phía sau, thân hình gầy yếu vẫn như trước không chút biểu tình, Christian bắt đầu tưởng niệm anh trai luôn ôn nhu săn sóc cô bé.

“Thiếu gia, trời đã muộn rồi, ngài nên nghỉ ngơi.”

Lão quản gia cúi hạ lưng, đứng bên người Edward, thấp giọng nhắc nhở hần,

“Thiếu gia, đã là giờ tý rồi.” (11g-1g sáng)

Edward lắc đầu, phát tay ý bảo lão đi xuống,

“Mệt mỗi ta sẽ tự nhiên đi ngủ. Ông lui xuống trước đi.”

Sự tình của Brent không có mấy người biết.

Chủ gia bên kia cũng không biết.

Edward đem chuyện này giấu diếm thật cẩn thận.

Biết đến cũng chỉ có lão quản gia và Edward.

“Ngài nhớ rõ nghỉ ngơi sớm một chút a... Thân thể quan trọng hơn...”

Nói xong, ông xoay người đi xuống, nhẹ nhàng đóng cửa. Vừa rời đi, nháy mắt ông rơi lệ, cầm ống tay áo không ngừng gạt nước mắt.

Edward nâng tay đem ngọn đèn tắt đi, neho lại ánh mắt, nhìn thật sâu bóng đêm thâm trầm ngoài cửa sổ, một mình ngồi trong màn đêm.

Ngồi hồi lâu mới chậm rãi chống chân đứng dậy, chậm rãi hướng cửa đi đến.

“Thiếu gia, ngài muốn nghỉ ngơi?”

Lão quản gia vẫn như trước canh ở cửa, thấy Edward đi ra, vội vàng đem nước mắt lau sạch sẽ.

Edward gạt đầu, dọc theo hành lang đi đến phòng ngủ.

54. Chương 54

Edit: Krizak

Beta: Suzaku (cảm ơn đã beta giúp em ^^~)

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thực tư tưởng nguyên bản thật sự siêu cấp ngược, nhưng là.... Càng viết càng luyện tiếc ngược TT, cho nên làm cho kết cục có chút vội vàng

~Dù sao cũng là thân mụ a thân mụ ~ []

Tân văn vẫn là viết hào môn đi ~ tiểu công như trước là loại hình bt ~ sắp tới đại khái sẽ mở hồ

~NewYork năm 1919.

Một hồi vũ hội xa hoa lộng lẫy của xã hội thượng lưu.

Các thiếu nữ lộng lẫy tại chính giữa hội trường nhẹ nhàng trò chuyện.

Mặt nạ tiểu ý khắc vào khuôn mặt xinh đẹp, sâu thẳm bên dưới vỹ viễn là dực vọng cùng nhàm chán, mọi thứ đã bắt đầu quay cuồng.

“Thiếu gia, lão gia và phu nhân hỏi ngài, từ lúc khai hội đến giờ, ngài có trúng ý vị tiểu thư nào không?”

Hàn Dự Tú phản phó tổng quản, cả đêm một tác cũng không được rời khỏi người Edward, xem hán có đặc biệt lưu ý tiểu thư nhà nào không.

Rất nhiều cha mẹ vì hành vi phóng đảng của đứa con mà cảm thấy lo lắng, nhưng Hàn Dự Tú lại đối với Edward bảo thủ lạnh lùng nhà mình cảm thấy vạn phần bất đắc dĩ.

Edward mặc âu phục đen, tư thái đoan chính ngồi ở một góc khuất trong vũ hội.

Nhưng là bản thân hần như viên kim cương lóe sáng rực rỡ, cho dù ngồi ở góc khuất, cũng làm cho các nữ nhân ghé mắt liếc nhìn.

Thật là một nam nhân vừa hoàn mỹ vừa đáng sợ.

Các nàng nghĩ thế.

Anh tuấn khôi ngô, nắm giữ gia tài to lớn, hơn nữa tài năng bản thân cũng thực nổi bật, có thể nói là lựa chọn tốt nhất của nữ nhân thượng lưu chưa lập gia đình.

Chẳng qua, các nàng luôn bị bộ dạng lãnh khốc thâm trầm của hần dọa cho lui binh, muốn tới gần, cũng không có dũng khí.

Tính cách của hần xuất hiện trong nhóm quyền lực là rất đáng tin cậy, nhưng nữ nhân các nàng dù sao vẫn là ưu ái nam nhân biết săn sóc ôn nhu a.

Hơn nữa, bọn họ nghe nói một năm trước Edward đã bắt đầu tiếp quản Hàn gia, mọi việc dưới sự khống chế của hần, quy củ Hàn gia lại càng nghiêm, nhiều loại khuôn phép làm người ta hít thở không thông, theo thói quen ăn chơi lưu luyến của nữ nhân các nàng càng làm thêm chùn bước.

Các nàng bị điều kiện ưu việt cùng tướng mạo tuyệt đỉnh của Edward hấp dẫn, đồng thời cũng khát vọng loại cuộc sống tự do hưởng lạc.

Nghe được lời quản gia, Edward không nói một tiếng, cũng chẳng trả lời, không thèm liếc mắt nhìn về phía đại tổng quản chủ gia đang đứng cạnh mình.

Vẫn như trước bình tĩnh ngồi một chỗ, một tay để trên bàn, một tay cầm ly rượu không hề động qua.

Đôi mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn về phía trung tâm vũ hội, lại không biết là hần nhìn cái gì.

Một thiếu nữ mặc váy dài màu trắng chậm rãi đến gần, mái tóc được buộc chặt cao cao, tiếu ý trên gương mặt tao nhã trang dung đến mê người.

Edward cũng quay đầu nhìn về phía nàng.

Đại quản gia vui vẻ cười nói:

“Đây là tiểu thư nhà ai, cử chỉ hành động thực dễ gần.”

Cơ hồ toàn bộ nữ nhân đều đem tầm mắt chuyển về hướng này, đa số mọi người thầm nghĩ, thế nhưng có người có lá gan lớn đến gần Edward.

Đại quản gia vừa nói xong, cô gái đã bước lại đây, quy củ đứng trước mặt Edward, ngập ngừng nói:

“Chú Edward, ta còn chưa muốn trở về, có thể ở trong này chút được không?...”

Edward lạnh lùng nhìn Christian, sau đó quay đầu nhìn chung quanh:

“Hiện tại đã tám giờ tối.”

Christian rụt lui đầu:

“Chú Edward, ta nhận thức vài người tỷ tỷ, bọn họ thật vui tính, ta muốn cùng các nàng trò chuyện trong chốc lát...”

“Về nhà.”

Edward mặt không chút thay đổi đứng lên, hần không thích ở những nơi vũ hội thế này, thực không thích.

Hai giờ trước hần đã tính toán trở về, nhưng Christian đòi chơi một lúc, hần liền ở nơi này thêm hai tiếng, hiện giờ tính nhân nãi đã muốn biến mất hầu như không còn.

“Chú Edward...”

Christian mang theo ngữ khí khẩn cầu nhìn Edward.

Christian mấy năm nay đều bên người hấn, tuy rằng Edward đối với cô bé luôn luôn nghiêm khắc, nhưng dù sao cô bé vẫn được nuôi dạy giống như thiên kim tiểu thư, hằng ngày đều an dật, cho nên đối với các loại hoạt động vũ hội xa xỉ này luôn là lưu luyến.

Thân thể từ từ trưởng thành, Christian bắt đầu có những chuyển biến.

“Hiện tại về nhà, ngày mai còn phải đến trường.”

Nói xong, Edward đứng dậy hướng thẳng ngoài cửa đi đến.

Christian dẫu dẫu đôi môi, nhưng vẫn nghe lời Edward đi theo sau, cô bé nhiều nhất chỉ là làm nũng, nhưng chưa bao giờ dám không nghe lời Edward.

Lưu luyến nhìn thoáng qua vũ hội xa hoa trong đại sảnh, Christian thành thành thật thật theo Edward ra ngoài.

Bọn người hầu cũng nhanh chóng theo sau.

“Thiếu gia, trời mưa.”

Tài xế từ trong lái xe ra, cầm theo chiếc ô đen lớn, vì Edward mà che mưa.

Edward ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời đen tuyền, thấp giọng nói:

“Trời mưa.”

Làn mưa nhẹ nhàng rơi trên mặt hấn.

Hấn vươn tay tiếp nhận ô, che trên đỉnh đầu mình:

“Các người đem Christian tiểu thư về trước.”

“Vâng, thiếu gia.”

Tài xế cùng tùy tùng người hầu gật đầu, đối với quyết định của Edward, bọn họ sẽ không hỏi một câu, chỉ trực tiếp lái xe ra ngoài cửa lớn chạy.

Edward dọc theo ánh sáng hôn ám trên đường chậm rãi bước đi.

Thật lâu lắm rồi, hấn chưa bao giờ như vậy, đi bộ một mình trên đường phố NewYork. Chưa bao đi giữa đêm khuya thế này.

Nhưng là, đứa nhỏ kia vẫn luôn như vậy, ở nơi phố lớn ngõ nhỏ này, tại vô số nơi ngõ ngách tối đen không thấy rõ bàn tay, vượt qua thời kì niên thiếu lúc ban đầu.

Có lẽ, khi đó cậu hấn thật sự vui vẻ đi.

Rất nhanh đi đến quảng trường phố mười ba, Edward chậm rãi đi đến địa phương lúc trước Brent ở.

Edward dọc theo thang lầu, từng bước một nhẹ bước lên trên.

Thang gỗ lâu năm truyền đến những tiếng chi chi nha nha không thay đổi, trong thanh âm ấy tựa hồ mang theo một loại cảm xúc triền miên, yếu ớt không nói nên lời.

“Chi –“ một tiếng, đẩy cửa ra.

Edward nhắc chân đi vào.

Trong phòng thực sạch sẽ, Edward mỗi ngày đều cho người đến quét tước.

Không có mở đèn, trong phòng một mảnh tối đen.

Edward cứ như vậy đi trong phòng khách một vòng.

Vươn tay kéo bức màn, làm cho ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua màn mưa chiếu rọi vào những tia sáng ảm đạm.

Hắn nhìn lọ hoa trên bàn trà, còn có đóa hoa trong lọ, đêm đã khuya, đóa hoa kiều mị ngượng ngùng ban ngày giờ phút này đã có chút ứa tàn.

Mọi thứ trong phòng cơ hồ không có gì biến đổi, hai năm trước, ba năm trước, bốn năm trước... Vào một ngày Edward đến đây, gần như giống nhau như đúc, thủy chung vẫn duy trì sạch sẽ.

Thật giống như nơi này vẫn có người.

Edward đứng bên cửa sổ nhìn ánh trăng lam nhạt, mưa bên ngoài rơi càng lúc càng lớn, giống như thời điểm hai năm trước, những hạt mưa mạnh mẽ hung hăng dội vào mặt đất.

Edward xoay người đi vào phòng ngủ Brent, mở cửa ra, bước đến bên giường nằm xuống, nắm lấy kiện áo sơ mi chất vải thô của cậu đặt vào trong ngực, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Brent, kỳ thật ta luôn chờ người lớn lên. Sau nhìn xem bộ dáng thành thực khi người 30 tuổi.

Có thể giống ta hay không, khuôn mặt lãnh khốc, tâm ngoan thủ lạt, hay vẫn giống như khi 17 tuổi bất cần đời, không sợ sống chết?

Nhưng hiện tại ngẫm lại, như vậy cũng tốt, nói như thế, người có thể vĩnh viễn ở trong lòng ta, vĩnh viễn là gương mặt tươi cười xấu xa đó, ở tại trong lòng ta.

Người mất, ta cơ hồ quên – năm tháng dần trôi.

Thời gian yên lặng, như hóa thành băng.

I miss you. [Ta tưởng niệm người.]

I miss you. [Ta bỏ lỡ mất người.]

“Chi –“ một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Edward không tiếng động nghiêng mặt đi. Nằm trong bóng đêm, hắn híp mắt nhìn về phòng khách bị ánh trăng soi rọi.

Mái tóc hồng sắc, áo trắng, cần cổ thon dài còn có dây chuyền kim cương, tại ánh trăng mờ lung lại lóe lên ánh sáng kỳ dị.

“Đèn đâu chứ?”

Brent cầm ô trên tay, thuận thế mở cửa, tìm kiếm nguồn điện quen thuộc, trong bóng đêm lăm bầm lầu bầu một chút, một vươn tay dọc theo vách tường sờ soạng mở chốt nguồn điện.

Xuất thần nhất thời cũng không chú ý đến chỗ phòng u ám, một thân ảnh gầy yếu hướng chính mình đi tới.

“Ai?!”

Bàn tay đang tìm mở nguồn điện đột nhiên bị bao trùm, Brent cảnh giác nâng tay trái lên cho đối phương một quyền, lại bị người gắt gao nắm chặt.

“Tách!” một tiếng.

Brent cảm giác được bàn tay của mình bị người dùng sức ấn, ngọn đèn trong phòng lập tức được mở toàn bộ.

Ánh sáng nháy mắt rõ ràng, Brent theo phản xạ chớp chớp mắt, thấy Edward đứng trước mặt mình.

Người này vẫn như trước giống trong trí nhớ, gương mặt tái nhợt, đôi môi đỏ sẫm, mái tóc đen tùy ý thùy hạ hai bên má, nói không biết nên nói là lãnh khốc hay hoa lệ.

Hô hấp Brent trong nháy mắt cơ hồ đều đình trệ, cậu chỉ có thể há hốc mồm, ánh mắt lom lom, ngơ ngác nhìn về mặt Edward dịu dàng cùng cặp mắt sâu đen.

“Thân ái.”

“Người so với hai năm trước thật giống nhau... Cơ hồ không thay đổi.”

Edward hơi hạ thắt lưng, đem mặt Brent kéo sát gần, gương mặt không chút biểu tình nhìn chăm chăm vào ánh mắt Brent, tựa hồ muốn đem cậu nhìn thấu.

Brent cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra, sợ hãi khi Edward tới gần, muốn lui về phía sau một bước.

Edward dùng sức kéo cánh tay cậu, mạnh mẽ hãm cậu vào lòng, ngón tay thon dài hữu lực quyen vào những sợi tóc Brent.

“Đứa nhỏ này, ngươi đi đâu vậy.”

Edward cúi đầu hôn môi Brent.

Cậu mạnh đẩy hắn ra:

“Ta phải đi.”

“Phanh –!”

Edward nhấc chân đá vào cánh cửa sau lưng Brent, đem cửa đóng lại.

“Còn muốn chạy?”

Edward cười lạnh một tiếng, nâng tay tát lên mặt cậu.

“Ần...!”

Brent ôm má, đầu từng trận tiếng vang, dòng máu ấm áp từ trên mũi duyên theo độ cong đôi môi chảy xuống cằm, sau đó rơi trên thảm.

“Bé cưng.”

Edward một tay ôm cậu kéo vào lòng, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại của Brent,

“Ta chờ ngươi thật lâu, ta biết ngươi không chết.”

“Ta thật muốn hung hăng trừng phạt ngươi.”

Edward nói xong lời cuối cùng, Brent đã run rẩy khóc nức.

“Không, không cần đánh ta...”

Nước mắt hòa lẫn cùng vết máu làm dơ đi bộ âu phục sang quý của Edward.

Hai tay Edward ôm lấy đầu cậu, buộc Brent mang cả mặt nước mắt nhìn thẳng vào hắn:

“Vì sao ta đánh ngươi? Ta đánh ngươi mấy lần?”

Brent lắc đầu:

“Từ 15 tuổi ta theo ngươi vẫn bị đánh...! Mãi cho đến bây giờ...!”

Nói xong, Brent dùng sức muốn thoát khỏi cánh tay Edward.

Hắn dùng sức ôm cậu vào lòng, thì thào nói:

“Vẫn là giống như trước đây a.”

“Hai năm nay ngươi tránh ở nơi nào? Suy nghĩ cái gì, suy nghĩ hai năm chỉ nhớ rõ những tính xấu của ta thôi sao.”

“Brent, rời đi ta, ngươi cũng không trở nên thật tốt, không phải sao.”

Brent rống giận một tiếng, tách Edward ra xa xa, ngón tay chỉ vào hắn nói:

“Ta hiện tại rất tốt, thực giàu có!”

“Ta nói rồi, lão tử nhất định sẽ giàu có!”

Brent hai mắt mờ mờ nhắm mắt lại, oán giận nói:

“Biến thái... Tên khốn! Bị người tát một cái, ta đều quên chính mình là ai.”

Kỳ thật Edward cái gì cũng không cần làm, cái gì cũng không cần nói, chỉ cần hấn đứng trước mặt cậu, Brent sẽ quên chính mình là ai.

Quên chính mình ở nơi nào, quên luôn chính mình họ gì.

Chỉ nhớ rõ trước mắt là – Edward.

“Trừ bỏ người là của ta, thì người còn có thể là ai.”

Edward tại trán cậu in một nụ hôn.

Brent nhắm mắt lại, cả người run rẩy.

Bàn tay Edward trượt xuống dưới, ôn nhu ve vuốt làn da Brent, sau đó tay hấn đan vào tay cậu, mười ngón giao triền.

“Edward...!”

Brent tiến lên, dùng sức ôm cổ hấn, đầu vùi vào ngực Edward, thấp giọng nói:

“Edward, ta bây giờ thực giàu có, ta hiện tại có thể xứng với người, đúng không?... Đúng không?”

“Người không cần giàu có, cũng xứng đôi với ta.”

“Xứng hay không xứng, là do ta định đoạt.”

“Edward!”

Brent xúc động hai tay dùng sức, ngẩng đầu ôm cổ Edward bắt đầu hôn nồng nhiệt, không cho Edward cơ hội để thở.

“Edward, đêm đó là ta không đúng, ta không nên dọa người, nhưng là... Ta muốn trưởng thành, sau đó sống vai cùng người đứng chung một chỗ!... Dù sao, ta cũng là nam nhân!”

“Àn.”

Edward gạt đầu, trầm mặc không lên tiếng ôm Brent đi vào phòng.

Thời điểm Brent cảm nhận được Edward chạm đến chính mình, bàn tay hơi hơi run rẩy, cậu đã muốn kiệt lực không chế chính mình.

Brent vừa đi vừa cởi quần áo, khi đến bên giường, hai tay dùng sức đẩy ngã Edward, nhanh chóng xoay người đè Edward nằm xuống.

“Trời ạ, người biết không, ta đã cấm dục hai năm, ta thấy ta khẳng định là điên rồi, bây giờ bọn họ đều bảo ta vô năng...”

Brent một bên hồi tưởng lại hai năm qua không biết đã cự tuyệt bao nhiêu mỹ nữ, một bên thô lỗ đem âu phục trên người Edward kéo xuống, sau đó cúi đầu tại bên cổ Edward duyên hôn.

Edward chống hai tay trên giường, nhượng Brent muốn làm gì thì làm.

“Ta thật muốn cùng người làm tình.”

“Ta thậm chí nghĩ đến thừa dịp người ngủ, vụng trộm từ cửa sổ sau hoa viên đi vào, đem người cưỡng bạo... Bất quá, ta không có can đảm kia, khẳng định sẽ bị người trói lại hung hăng dạy bảo!”

Brent hắc hắc cười, sợi tóc đỏ thẫm ôn nhu rơi trên mặt Edward.

“Cưỡng bạo?” (=)) đang tính nói.)

Edward chọn chọn mi,

“Người vẫn thực ngây thơ.”

Nói xong, Edward xoay người đem Brent đặt dưới thân, một tay chế trụ hai tay cậu, tay kia nâng một chân Brent lên.

“Vù vù...”

Brent thở dốc một ngụm, loại kích thích này đã lâu không có như khiến cậu chết chìm bên trong.

Cậu muốn càng nhiều, muốn tất cả của Edward, thậm chí muốn vây Edward trên giường, chỉ làm tình, những chuyện khác đều không nghĩ làm.

“Cởi quần áo đi!... Please...!”

Brent cảm tức trắng mắt liếc Edward còn chưa cởi quần áo.

Edward mặt không thay đổi nhìn thoáng qua Brent, sau đó đem Brent trở mình, để cậu ngồi trên người hắn.

...

Một giờ sau.

“Này... Edward, ta còn muốn... Này, chớ đi a.”

Edward từ trên giường đứng lên, chuẩn bị mặc quần áo.

Brent từ phía sau ôm lấy eo hắn, dùng đầu cọ a cọ sau lưng Edward, quần áo hắn cũng thành công bị cậu lấy hết.

“Chớ đi nha ~ Edward, chúng ta lại làm một chút, làm tình cùng người thật sự thật sự rất thoải mái nha ~ làm thêm một chút ~ cầu người...” (chết cười, lần đầu tiên =)) đó giờ chỉ thấy ng ta xin đừng làm nữa, còn đằng này lại kêu làm nữa nha.)

Cùng Edward làm tình thật sự rất thích, thoải mái đến mức Brent như một khối băng cũng triệt để tan chảy.

Cho dù giống như nữ nhân bị Edward đặt dưới thân, cậu cũng nguyện ý.

Con ác thú cùng tham lam là tội ác, nhưng là chỉ có tội ác đó chân chính cho người khoái cảm.

Edward vươn tay đem Brent dán sau lưng mình đẩy ra, bắt đầu chậm rãi mặc quần áo.

“Này, vô năng!”

Brent cảm tức cầm lấy gối đầu nệm trên lưng Edward.

Hắn cũng không tức giận, vẫn như trước có nề nếp đem quần áo mặc vào. Kỳ thật một thân âu phục đã bị Brent biến thành bần hê hê, nhưng mặc trên người Edward vẫn toát lên vẻ sang quý.

“Cùng ta về nhà.”

Edward đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi bên giường, nhìn chăm chăm gương mặt Brent, tựa hồ như muốn xác nhận thiếu niên trước mắt đúng là cậu, mà không phải là người nào khác.

“Ta muốn làm, Edward, ta còn chưa làm đủ ~”

Brent hỗn loạn nhu nhu tóc, cậu còn muốn cùng Edward một ngày một đêm ở trên giường

Bây giờ cậu phi thường khó chịu, kế hoạch của cậu là thời điểm hai người gặp lại, cái gì cũng không cần nói, chỉ cần một ánh mắt có thể hiểu được khát vọng lẫn nhau của đối phương, sau đó nhanh chóng quay cuồng trên giường, chân chính làm tình cả ngày.

Edward đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, thần nhiên nói:

“Brent, ở trong này, ta không có cảm giác an toàn, ta muốn người cùng ta về nha, ta sẽ hảo hảo cùng người.”

Nói xong, Edward quay đầu, hơi hơi híp mắt nhìn về phía Brent, đôi môi đỏ sẫm khô gợt gắt gao mím cùng một chỗ.

Brent chăm chú nhìn ánh mắt Edward, dường như mê hoặc ngoan ngoãn gật đầu, nhanh chóng xuống giường bắt đầu mặc quần áo:

“Ta đã biết.”

Sau khi mặc xong quần áo, hai người xuống lầu, bên ngoài mưa to từng đợt rơi xuống.

“Chúng ta trở về như thế nào?”

Thời điểm đi xuống, Brent hỏi, ánh mắt xuất thần nhìn mưa lớn ngoài trời.

“Bên ngoài mưa thật to a.”

Edward không nói gì, một tay cầm ô đi phía trước, sau đó xoay người nhìn Brent thật sâu,

“Nắm tay ta.”

Brent vươn tay, mỉm cười nắm lấy, nhanh chóng sóng vai đi bên người Edward.

Hiện tại đêm dài yên tĩnh, hai người sóng vai đi trên con đường hôn ám, Brent đem đầu tựa vào vai Edward, thấp giọng nói:

“Edward, lúc trước người chưa bao giờ nắm tay ta như vậy.”

Edward quay đầu nhìn cậu một cái, nhanh chóng kéo cậu đến một nơi thang lầu u ám, Edward cầm ô tạo ra che chắn, sau đó vươn tay kéo cả người Brent vào lòng, thản nhiên nói:

“Chỉ cần người nghe lời, về sau người có thể đứng bên cạnh ta.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

Brent cười xấu xa vài tiếng, đem đầu vùi vào ngực Edward.

Hai người sóng vai bước vào giữa màn mưa khôn cùng.

— End.

Trên thế giới để cho người mê muội, chính là yêu thương một thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành;

Trên thế giới để cho người bi thống, chính là không thể cùng thiếu niên kia, cùng nhau đi qua những năm tháng tuổi trẻ.

Edward cùng Brent cuối cùng bên nhau trong đất trời.

Nhưng là trong hiện thực, chúng ta chung quy trong một thời khắc nào đó, đem một thiếu niên như vậy lộng ném.

Cho nên, cẩn thận mà nói, bên người chúng ta luôn vụng trộm có một thiếu niên.

Thiếu niên trong thời kỳ trưởng thành không hẹn mà gặp gỡ cùng ta.

n Sát Na Phương Nhan.

55. Chương 55: Phụ Lục

Edit: Krizak

Beta: Suzaku

Tất cả mọi người trong Hàn gia đều biết, buổi tối ngày đó, thời điểm đại thiếu gia Hàn Mặc An trở về là nắm tay Brent từ cửa lớn đi vào.

Không ai hiểu được, Brent hai năm trước không có tin tức như thế nào lại đột nhiên trở về, hơn nữa còn được đại thiếu gia quang minh chính đại từ cửa lớn dẫn vào.

Chuyện lúc trước, mọi người ít nhiều cũng biết chút đỉnh, nhất là, trước đó Brent đã làm người thị tẩm bên cạnh đại thiếu gia ở bên biệt thự ngài ấy.

“Thật là thủ đoạn a.”

Thời điểm đó rất nhiều người ngầm thảo luận đều nói như vậy.

Hàn gia nhiều năm qua, bồi dưỡng không ít người thị tẩm, nhưng là đến ngày đại hôn của thiếu gia, những người thị tẩm đều phải rời đi, rời đi bên người thiếu gia.

Trong lịch sử Hàn gia, chưa bao giờ xuất hiện người nào thị tẩm có thể lưu lại lâu như vậy.

Nhưng, cậu Brent này, cố tình bên người Hàn thiếu gia, hơn nữa còn quang minh chính đại ở chung, được thiếu gia luôn luôn lãnh khốc tự mình dẫn qua cửa lớn Hàn gia.

Những năm gần đây, bên người thiếu gia không có bóng dáng người phụ nữ nào, cậu ấy còn cố tình ổn định như thế, ở tại chỗ này.

Người hầu bên cạnh thiếu gia người ta nói, Hàn đại thiếu gia đối với cậu ấy thật không phải dung túng cùng sủng ái bình thường.

Có thể thấy được, cậu ấy là một người rất lợi hại.

“Edward, thời điểm hạ nhân của người thấy ta, cứ giống như thấy quỷ, thật là...”

Brent hai tay khoanh trước ngực, đứng kế bên Edward, ngữ khí ai oán nói.

Edward ngồi trước bàn làm việc phê duyệt văn kiện chỉ là gật gật đầu, không nói gì, ánh mắt như trước nhìn chăm chú vào giấy tờ trên tay mình.

“Này! Edward, bọn họ đây là muốn gì nha?! Người nói một chút ~”

Brent tỏ vẻ không hiểu, nhất là bọn hạ nhân này vừa thấy cậu đi tới, mặc kệ đang làm chuyện gì, đều lập tức cúi đầu đứng hai bên, miệng nhỏ giọng nói gì đó cùng nhau, dọa chết người.

Không ai có thể bình thường nói chuyện, ngay cả những người lúc trước thường cùng Brent nói cũng đều không ngừng cúi đầu khom lưng.

Brent thờ phỉ phỉ đứng nơi đó, thấy Edward hết sức chuyên chú nhìn văn kiện trong tay, rõ ràng cúi thấp eo, từ phía sau ôm cổ Edward, hai má không ngừng cọ xát trên mặt hắn,

“Edward, người nói, có phải bọn họ chán ghét ta không a?”

Edward lắc đầu,

“Bọn họ cảm thấy người chính là chủ mẫu trong nhà chúng ta, cho nên mới đối với người tỏ vẻ tôn kính.”

“Chủ mẫu? Có ý gì?”

Edward thần nhiên nói:

“Ý là nữ chủ nhân.”

Brent mạnh dõ mặt, vươn tay đánh Edward một cái:

“Nữ chủ nhân?... Ta mới không phải nữ chủ nhân!”

Edward thần nhiên cười cười:

“Người là vợ của ta, cho nên, người đương nhiên là nữ chủ nhân Hàn gia.”

Edward không có nói cho Brent, đoạn thời gian cậu ở cùng hắn, Hàn Dục Tú tức đến thổ hồng hển la to.

Khi ấy hắn chỉ thủ lễ xoay người đứng đó, cái gì cũng không nói.

Hàn Dục Tú rống lên nữa ngày, phát hiện đứa con mình chỉ im lặng, miệng cũng không mở một chút.

“Hàn Mạc An, người nói, người rốt cuộc muốn thế nào?!”

Hàn Dục Tú giận dữ chỉ vào Edward rống lên.

Edward mặt không chút đổi nhìn ông, chỉ nói một câu:

“Phụ thân, hài nhi xem cậu ấy là thê tử mà đối đãi.”

“Chúng ta chính là phu thê.”

“Người...! Đồ bất hiếu!”

Hàn Dục Tú tức sùi bọt mép lại chỉ vào mặt Edward mắng to, vươn tay đập nát không ít bình hoa sứ trên quý, đem mọi thứ trong phòng biến thành loạn thất bát tao. Hàn phu nhân ngược lại không nói được một lời ngồi bên cạnh Hàn Dục Tú.

“Tốt tốt tốt...”

Hàn Dục Tú nhất thời bị tức đến không nói nên lời.

Ông còn có thể thế nào, Hàn gia từ một năm rưỡi trước đã bị Edward cưỡng quản, hiện tại thực quyền không ở trên tay ông, ông cái gì cũng không làm được.

Hiện tại Hàn gia là của đứa con ông Hàn Mạc An, chứ không phải của Hàn Dục Tú.

Hết thấy mọi thứ đều nằm trong tay Hàn Mạc An.

Kỳ thật đứa con nhà ông vẫn rất hiếu đạo, sau khi nắm giữ mọi thứ, đối với ông vẫn như trước tất cung tất kính. Nếu Mạc An là một đứa không tốt, sau khi cầm quyền sẽ lập tức trở mặt không nhận người, đem mọi người trước hết đuổi đi.

Trong lịch sử Hàn gia đều đã xuất hiện qua.

“Pháp chế tổ tông đặt đâu! Chẳng lẽ người người muốn trái với pháp chế đã định? Cậu ta ngay từ đầu là người thị tẩm, nhiều nhất chỉ có thể làm lẽ! Không thể làm chính a!”

Không có biện pháp, bị tức đến giờ chân, Hàn Dục Tú đành đem pháp chế tổ tông ra.

Kỳ thật, bản thân ông ngược lại rất ít khi đề cập đến pháp chế, nhưng là lần này thật sự không có biện pháp.

“Phụ thân, quy củ đều là người định.”

“Con muốn chính thức đưa cậu ấy vào cửa.”

“Bính...!”

Hàn Dục Tú cầm vật phẩm trong tay liền ném vào đầu Edward.

Hắn không né cũng không động, vẫn như trước quy củ đứng nơi đó, máu tươi từ trên trán chảy xuống, sau đó tích hai bên má.

“Mạc An... Mạc An!”

Hàn phu nhân khản trương chạy đến ôm lấy Edward khóc thất thanh, đau lòng muốn chết, bà một bên khóc một bên hung tợn la to:

“Hàn Dục Tú, người lão này! Người nếu thật sự đem Mạc An làm ra hư hại gì, lão nương hôm nay liều mạng với người!” (=)))

Hàn phu nhân từ trước khi vào cửa Hàn gia tính tình vẫn luôn nóng nảy, chuyện này kỳ thật trong lòng Hàn Dục Tú rất rõ ràng, nhưng bởi vì thân phận là chủ mẫu, Hàn phu nhân vẫn thực thu liêm.

Thấy đứa con bảo bối của mình bị thương, Hàn phu nhân luôn không ngừng kiểm chế, nay bao nhiêu đại hỏa đều phát ra rồi.

Kỳ thật nàng căn bản không sợ lão Hàn Dục Tú ương ngạnh này.

Hàn Dục Tú sững sốt, thấy phu nhân nhà mình âu yếm bấy lâu khóc thành bộ dạng này, ngay cả lời nói nhiều năm nay chưa nói đều vội vàng khuyên giải:

“Được rồi được rồi... Phu nhân, trăm ngàn đừng giận! Đây là lỗi của vi phu, theo Mạc An đi thôi, tất cả đều theo Mạc An đi...”

“Con cảm ơn phụ thân thành toàn.”

Nghe thấy những lời này, Edward lập tức quỳ xuống trước người Hàn Dục Tú cứ như vậy dập đầu.

Hàn Dục Tú trợn mắt há mồm nhìn đứa con quỳ trên mặt đất, những lời muốn nói đều vô pháp mở miệng.

Hàn phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Dục Tú liếc mắt:

“Hàn Dục Tú, nếu Mạc An bị cái gì, xem ta có giết chết người không!”

Hàn Dục Tú long long tay áo, đứng một bên, mở miệng rồi khép miệng, nói không ra lời.

Ông cảm thấy chính mình đã muốn trở thành một lão cáo già, cả đời này chưa từng thua ai, cũng chưa bao giờ bị người tính kế.

Hàn Dục Tú híp mắt, nhìn về đứa con của mình.

Kỳ thật, lòng dạ chân chính thâm sâu, hẳn là đứa nhỏ Mạc An này mới đúng. Bình thường tao nhã, cung kính, luôn luôn thủ lễ, không giống những công tử bình thường, chỉ lo ăn chơi đàng điếm, lưu luyến yên hoa liễu hạng, chỉ lo quy củ làm tốt sự tình của mình.

Nhưng một khi đã quyết định làm chuyện gì, liền tính là lão tử Hoàng đế cũng không có khả năng thay đổi quyết định của Mạc An, hơn nữa, đứa con này của ông còn tâm ngoan thủ lạt, đa mưu túc trí.

Chính mình còn không phải gặp hạn?

“Aiz...”

Hàn Dục Tú thở dài một hơi, vẫy vẫy tay áo, đứa nhỏ này, quả nhiên không phải người bình thường có thể nhìn thấu được.

“Này, Edward, người cũng đừng nói với Christian những lời này, cô bé sẽ bị dọa.”

Brent vươn tay kéo kéo tóc Edward.

Edward buông bút máy, bắt đầu thu thập gì đó trên bàn,

“Christian rất nhanh sẽ đến ký túc xá của trường để học, cô bé cái gì cũng sẽ không biết.”

“Ừ, vậy là tốt rồi, tuy rằng sớm muộn gì Christian cũng sẽ biết, nhưng ta vẫn hy vọng nàng đừng sớm biết những việc đáng sợ này.... ~!”

Brent cố ý làm vẻ sợ hãi nói.

Edward nhú mày:

“Đáng sợ sao.”

Brent gật đầu, loan hạ eo, hai tay ôm cổ Edward, miệng cắn cắn tai hắn,

“Chẳng lẽ không đúng sao? Chú Edward... Người đối với ta làm cái gì? Chẳng lẽ người đều quên? Khi đó, ta còn là đứa nhỏ...”

Brent bên tai hắn thổi nhẹ một hơi,

“Hô – chú Edward...”

Edward gắt gao nắm lấy tay vịn bên ghế, biểu tình nghiêm túc đứng lên.

“Đừng nghiêm túc như vậy ~ chú ~”

Thời điểm lúc trước không biết, Brent thật sự sợ hãi thời khắc Edward không có biểu tình gì.

Nhưng bây giờ, mỗi khi nhìn thấy gương mặt tuyệt đỉnh này trưng ra biểu cảm, cậu sẽ nhận không được có những ý nghĩ kỳ quái.

Kỳ thật bọn họ trong lúc đó, luôn là Brent chủ động.

Cho dù thời gian hai người sống chung không nói gì nhưng Edward vẫn luôn hiểu được, Brent luôn làm một chút sự tình không giống mọi người.

Brent vươn tay sờ loạn trên người Edward.

“Đừng nhúc nhích.”

Edward đè lại những ngón tay đang rục rịch của Brent, ánh mắt tối đen nhìn thật sâu vào cậu.

“Hôn ta!”

Edward nghiêng thân, tránh thoát đôi môi Brent. Tại thời điểm Brent oán giận, vươn tay tắt đèn.

“A...!”

Brent sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Thích không.”

Edward thấp giọng nói.

“A ~... Ừm, thích!”

... Trong thư phòng truyền đến những tiếng vang không hiểu.

Lão quản gia ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu, cúi đầu long long tay áo.

Lão đây... Thật sự cái gì cũng không có nghe đến.

Sau đó vẫn như trước quy củ đứng canh ở cửa.

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/newyork-thap-tam-nhai>